

P. C. CAST és KRISTIN CAST

MEGKÍSÉRTVE

Az Éjszaka Háza – 6. kötet



P. C. CAST és KRISTIN CAST

MEGKÍSÉRTVE

Az Éjszaka Háza – 6. kötet



KELLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
P. C. Cast and Kristin Cast: Temted
St. Martin's Griffin, New York, 2009

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította
ILLÉS RÓBERT

Szerkesztette
SZUJER ORSOLYA

Kiadványmenedzser
KELLY KATA

Tördelés
GOSLER LENKE

ISBN 978 963 9943 12 4

Minden jog fenntartva!

© St. Martin's Griffin, New York, 2009
© Hungarian translation Illés Róbert
© Hungarian edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft.
1161 Budapest, Baross utca 158.
Tel: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100707
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

Ezt a könyvet csodálatos szerkesztőknek, Jennifer Weisnek ajánljuk, akivel öröm együtt dolgozni, és aki még az újraírást is elviselhetővé tudja tenni. Szeretünk, Jen!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ismételten szeretnénk köszönetet mondani a St. Martin's Press remek csapatának. Lassan családtagokká válnak számunkra, és örök hálával tartozunk kedvességükért, nagylelkűségükért, kreativitásukért és azért, mert hisznek bennünk. Köszönjük köszönjük: Jennifer Weis, Anne Bensson, Matthew Shear, Anne Marie Tallberg, Brittney Kleinfelter, Katy Hershberger és Sally Richardson. És külön köszönet a két briliáns borítótervezőnek: Michael Storringsnak és Elsie Lyonsnek.

Köszönjük Jenny Sullivannek, hogy olyan akkurátus és a legapróbb hibát is kiszúrja.

Mint mindig, most is szeretnénk köszönetet mondani barátunknak és ügynökünknek, Meredith Bernsteinnek, aki az egész életünket megváltoztatta remek ötletével.

És természetesen nagyon hálásak vagyunk a rajongóinknak! Különösen azoknak, akik kapcsolatba léptek velünk, és elmondták, mennyire megérintette őket az Éjszaka Háza.

MEGKÍSÉRTVE

ELSŐ FEJEZET

Zoey

Tulsa éjszakai égboltját varázslatos félhold ragyogta be. Fénye megvilágította a jégpáncélba öltözött várost és a bencés apátságot, ahol éppen most számoltunk le egy halhatatlan bukott angyallal és egy árulóvá vált Főpapnővel. Minden úgy csillogott körülöttünk, mintha az Istennő intézte volna így. A holdfényben fürdő körre pillantottam Mária grottája előtt, ahol nem sokkal ezelőtt a Lélek, a Vér, a Föld, az Emberség és az Éjszaka képviselői egyesítették erőiket, hogy győzedelmeskedjenek a gyűlölet és a sötétség felett. Mária kőrózsákkal körülvett szobra úgy ragyogott a grotta egyik magasan fekvő kiszögellésén, mint egy világítótorony. A szoborra meredtem. Mária arc kifejezése derűs volt; jégbe burkolt orcája úgy csillogott, mint ha örömkönnyek csorognának rajta.

Az ég felé emeltem a tekintetemet. Köszönöm. Küldtem egy néma imát a Nüx istennőt szimbolizáló gyönyörű félholdnak. *Túléltük, Kalona és Neferet pedig eltűnt.*

– Köszönöm – suttogtam a holdat bámulva.

Hallgass a szívedre...

A szavak úgy suhantak át rajtam, ahogy a gyengéd nyári szellő simít végig a faleveleken. Olyan finoman érintették meg a tudatomat, hogy alig fogtam fel a jelenlétüket, Nüx elszuttogott parancsa mégis örökre beleégett a lelkembe.

Hallottam a körülöttem lévő emberek (jobban mondva apácák, vámpírjelöltek és vámpírok) kiabálását, beszélgetését, sírását, nevetését, de mindez nagyon távolinak tűnt. Abban a pil-

lanatban úgy éreztem, hogy kizárólag a fejem felett ragyogó hold és a mellkasomat válltól vállig átszelő sebhely valóságos. Utóbbi azonnal bizseregni kezdett, ahogy elmormoltam a néma imát, de ez a bizsergés nem volt fájdalmas. Ez az ismerős, kellemesen bizsergető érzés azt jelentette, hogy Nüx ismét megajándékozott egy Jellel. Tudtam, hogy ha bekukucskálnék a pó-lóm alá, akkor azt látnám, hogy egy új, finom, egzotikus vonalú tetoválás borítja azt a csúnya sebhelyet a mellkasomon – egy Jel, amely azt bizonyítja, hogy az Istennő útját járom.

– Erik, Heath! Keressétek meg Stevie Rae-t, Johnny B-t és Dallast, aztán járjátok körbe az apátságot! Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy tényleg eltűnt-e az összes Hollómás Kalonával és Neferettel együtt – adta ki a parancsot Dariusz. szavai kizökkentettek az imádkozásból, és hirtelen megrohantak a környező zajok, mintha valaki egyszer csak felcsavarta volna az iPodom hangerejét.

– De Heath ember. Egy Hollómás pillanatok alatt végezne velem – bukott ki belőlem, mielőtt befoghattam volna a számat, ezzel is bizonyítva, hogy nem a holdkórosság az egyetlen idióta tulajdonságom.

Ahogy az várható volt, Heath azonnal felkapta a vizet.

– Zo, nem vagyok már óvodás!

Erik kihúzta magát, mint egy büszke felnőtt vámpír, majd gúnyosan felhorkant, és így szólt:

– Nem, te ember vagy, vagyis nálad még egy óvodás is többet ér!

– Öt perce, hogy legyőztük a főgonoszt, és Erik meg Heath máris a mellüket verve egymásnak ugranak. Bármibe le merem volna fogadni, hogy így lesz – szólalt meg Aphrodité gúnyosan mosolyogva, miközben csatlakozott Dariuszhoz. De alighogy rápillantott a harcosra, azonnal megváltozott az arcki-fejezése. – Szia, drágám. Jól vagy?

– Miattam nem kell aggódnod – mondta Dariusz. Találkoztok a tekintetük, és szinte azonnal vibrálni kezdett közöttük a levegő, de ahelyett, hogy szokás szerint ledugták volna a nyelvüket egymás torkán, Dariusz ezúttal visszafordult Stark felé.

Aphrodité is Starkra pillantott.

– Úúú, pfúj. Jól kidekorálták a mellkasodat.

James Stark Dariusz és Erik között állt. Jobban mondva inkább dülöngélt, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban összeeshet.

Erik szólalt meg, ügyet sem vetve Aphroditére.

– Dariusz, jobb lenne, ha bevinnéd Starkot. Stevie Rae meg én majd levezetjük a felderítést. Ne aggódj, minden simán fog menni.

– Amit mondott, azzal nem volt semmi baj, a hanghordozása azonban azt üzenté, hogy itt-most-én-parancsolok, és amikor lekezelően hozzátette, „Heath-nek is adok majd valami feladatot”, abban tényleg volt valami bicskanyitogató.

– Majd *te* adsz *nekem* valami feladatot? – kérdezte Heath dühösen. – *Anyádnak* adjál feladatot, ne *nekem*!

– Melyik is a pasid, Zoey? – kérdezte Stark. Borzalmas állapotban volt, de így is sikerült elkapnia a pillantásomat. A hangja reszelős volt, és ijesztően gyenge, de a szemében vidámság csillogott.

– Én! – felelte Heath és Erik egyszerre.

– Ó, az ég szerelmére, Zoey, hogy tudtál két ilyen idiótát kifogni?! – sóhajtott fel Aphrodité.

Starkból kitört a nevetés, de azonnal köhögni kezdett, majd felnyögött a fájdalomtól. A következő pillanatban fennakadt a szeme, és összezsugorlott, mint egy rongybaba.

Dariusz Erebosz Fiához méltó gyorsasággal kapta el Starkot, mielőtt az a földre zuhanhatott volna.

– Beviszem – mondta a harcos.

Úgy éreztem, mindjárt felrobban a fejem. Dariusz karjában heverve Stark úgy nézett ki, mint aki a halálán van.

– Ne... nem tudom, hol a gyengélkedő – dadogtam.

– Semmi gond. Mindjárt kerítek egy pingvint, hogy mutassa meg – mondta Aphrodité. – Hé, maga, legyen szíves! – kiáltotta az egyik fekete-fehér klepetusban sürgölődő apácának, aki a csata utáni káoszon igyekezett úrrá lenni és helyreállítani a rendet.

Dariusz és Aphrodité sietve elindultak az apáca felé. A harcos hátrapillantott a válla felett.

– Nem jössz velünk, Zoey?

– Hamarosan. – Mielőtt visszafordulhattam volna, hogy lerendezzem Eriket és Heath-t, ismerős oklahomai tájszólás ütötte meg a fületem.

– Menj csak velük nyugodtan, Z. Majd én elbánok Dumbbal és Dumberrel, aztán megnézzük, nem maradt-e itt néhány szárnyas mumus.

– Stevie Rae, te vagy a legjobb barátnő a világon. – Megfordultam, és gyorsan megöleltem. Jó volt magamhoz szorítani, olyan megnyugtató és normális volt a jelenléte. Sőt szinte már gyanúsán normális. Furcsa bizonytalanság kerített hatalmába, ahogy hátralépett, és megláttam vérvörös tetoválását, amely a homlokán ragyogó félholdból kiindulva most már mindkét orcáját beborította. Kellemetlen szorongás uralkodott el rajtam.

Stevie Rae félreérthette a habozásomat, mert így szólt:

– Ne aggódj a két szájhős miatt. Már megtanultam kezelni őket. – Amikor továbbra is csak szótlánul meredtem rá, arcáról lassan lehervadt a mosoly. – Hé, azt ugye tudod, hogy a nagymamád rendben van? Kramisha rögtön azután visszavitte, hogy elüldöztük Kalonát, Mary Angela nővér pedig most mondta, hogy bemegegy hozzá.

– Igen, emlékszem, ahogy Kramisha visszasegítette a toló-

székbe. Csak... – elcsuklott a hangom. Csak mi? Hogyan tudnám szavakba önteni azt, hogy úgy érzem, valami nagyon nem stimmel a legjobb barátnómmal meg a társaival, és hogy mondhatnám el ezt éppen a legjobb barátnőmnek?

– Elfáradtál, kimerített ez a sok stressz – mondta Stevie Rae aggódva.

Vajon tényleg megértést láttam felvillanni a szemében? Vagy valami mást, valami sötétebbet?

– Nyugi, Z, majd én elintézem itt a dolgokat. Te inkább maradj Stark mellett. – Azzal újra megölelt, majd gyengéden az apátság felé taszított.

– Oké. Köszí – mondtam idétlenül, és elindultam az apátság felé. Ügyet sem vettem a két „szájhősre”, akik szótlanul meredtek rám.

– Hé, szólj Dariusznak vagy valakinek, hogy figyelje az időt – kiáltotta utánam Stevie Rae. – Alig egy óra van már csak napfelkeltéig, és tudod, hogy addigra nekem és a vörös vámpírjelölteknek bent kell lennünk.

– Igen, persze. Nem felejttem el – válaszoltam.

Azt viszont sajnós egyre nehezebben tudtam *elfelejteni*, hogy Stevie Rae már nem ugyanaz a vidám szőke vámpírjelölt, aki volt.

MÁSODIK FEJEZET

Stevie Rae

– Oké, ti ketten, figyeljetek rám, mert csak egyszer mondom el: *viselkedjetek rendesen!* – Stevie Rae szembeállt Erikkel és Heath-szel, csípőre tette a kezét, és a két fiúra nézett. Aztán anélkül, hogy levette volna róluk a tekintetét, elkiáltotta magát: – Dallas!

A vörös vámpírjelölt szinte azonnal odakocogott hozzá.

– Mi van, Stevie Rae?

– Kerítsd elő Johnny B-t! Mondd meg neki, hogy Heath-szel fésüljék át az apátság Lewis Street felőli részét, hogy nem maradtak-e itt Hollómások. Te és Erik kutassátok át az épület déli oldalát. A Huszonegyedik utca felőli fasort pedig majd én ellenőrzöm.

– Egyedül? – kérdezte Erik.

– Igen, egyedül – csattant fel Stevie Rae. – Elfelejtetted, hogy elég toppantanom egyet a lábammal, hogy földrengést okozzak? Egy ilyen féltékeny marhát, mint te, egy mozdulattal két vállra tudnék fektetni. Szóval azt hiszem, egyedül is képes leszek ellenőrizni azt a fasort.

Dallas felnevetett.

– Egy vörös vámpír, aki képes kapcsolatot teremteni a földdel, kétségkívül üti a szimpla kék vámpírokat.

Erre Heath is nevetni kezdett, Erik pedig, ahogy az várható volt, azonnal tett egy fenyegető lépést felé.

– Elég legyen! – kiáltotta Stevie Rae, mielőtt a két kakaskodó srác egymásnak eshetett volna. – Ha kedvesen nem tudtok

egymáshoz szólni, akkor fogjátok be, és kész!

– Látni akartál, Stevie Rae? – bukkant fel Johnny B. – Találkoztam Dariusszal, amikor bevitte az íjász srácot az apátságba. Ő mondta, hogy keresselek meg.

– Igen – felelte Stevie Rae megkönnyebbülve. – Azt akarom, hogy Heath-szel ellenőrizzék az apátság Lewis felőli oldalát. Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy az összes Hollómás eltűnt.

– Oké, benne vagyok! – rikkantotta Johnny B. és viccesen beleboksolt Heath vállába. – Gyerünk, focista, most megmutathatod, mit tudsz!

– Azért a fákra is vessetek néhány pillantást, nem gubbaszتانak-e rajtuk furcsa árnyak – szólt utánuk Stevie Rae a fejét rázva, ahogy Heath néhány gyors mozdulattal megsorozta Johnny B vállát.

– Ne aggódj, menni fog – mondta Dallas, és elindult oldalán a szótlan Erikkel.

– Igyekezzetek – figyelmeztette Stevie Rae mind a négyüket. – Hamarosan felkel a nap. Fél óra múlva találkozunk Mária grottájánál. Ha találtok valamit, kiabáljatok, és jövünk.

Figyelte, hogy a négy srác tényleg arra megy-e, amerre küldte őket, aztán megfordult, sóhajtott egy nagyot, és elindult ellenőrizni a saját területét. Micsoda idegesítő barmok! Nagyon szerette Z-t, de legjobb barátnőjének pasiügyei az örületbe kergették! Régebben Stevie Rae azt gondolta, hogy Erik a legjobb pasi a világon. De azok után, hogy eltöltött vele néhány napot, igencsak megváltozott a véleménye – most már csak egy nagyképű, elviselhetetlen seggfejnek látta. Heath aranyos srác, de akkor is csak ember, és Z-nek igaza volt, hogy aggódik érte. Az emberek kétségkívül sebezhetőbbek, mint a vámpírok vagy a vámpírjelöltek. Hátrapillantott a válla felett abba az irányba, amerre Johnny B és Heath indultak, de addigra már eltűntek a

jeges sötétségben a fák között, és nem látta őket.

Nem mintha Stevie Rae bánta volna, hogy a változatosság kedvéért egy kicsit egyedül lehet. Johnny B majd vigyáz Heath-re. Az igazat megvallva, örült, hogy egy kis időre megszabadult tőle és a féltékenykedő Eriktől. Minél több időt töltött velük, annál jobban értékelte Dallas egyszerűségét és keresetlen stílusát. Dallas és ő kvázi együtt jártak, de ez semmiben nem akadályozta. Dallas tudta, hogy Stevie Rae-nek rengeteg dologgal kell foglalkoznia, és hagyta, hadd foglalkozzon velük. Ha pedig volt egy kis szabadideje, akkor Dallas mindig boldogan állt a rendelkezésére. Egyszerű, mint az egyszerűség!

Z igazán tanulhatna tőlem egymást pasizás terén, gondolta, miközben keresztülvágott a Mária grottáját övező fason, amely elválasztotta az apátság területét a forgalmas Huszonegyedik utcától.

Gusztustalan egy időjárás volt! Stevie Rae alig tett meg tíz lépést, göndör, szőke tincsei máris átnedvesedtek, és még az orráról is csöpögött a víz. Végighúzta kezét az arcán, és letörölte a jeges esővizet. Hátborzongatóan sötét és néma volt minden. Egyetlen árva lámpa sem világított a Huszonegyedik utcán. Sehol egy autó, még egy kőszá rendőrijárőr sem. Hirtelen megcsúszott, és elveszítette az egyensúlyát. Csak emberfeletti reflexeinek és a vörös vámpírok szuper éjszakai látásának köszönhető, hogy nem esett el. Úgy tűnt, mintha Kalona távoztában magával vitte volna a fényt és a hangot is.

Stevie Rae nyugtalanul kifésülte az arcából a csatakos tincseket, és megpróbálta összeszedni magát.

– Ne légy már ilyen gyáva nyúl! – förmedt hangosan saját magára, de a jeges sötétségben felerősödött a hangja, és ettől csak még jobban megrémült.

Miért vagyok ilyen ijedős, mint akinek nem tiszta a lelkiismerete?

– Talán azért, mert titkolózol a legjobb barátnőd előtt – mormogta Stevie Rae, aztán gyorsan összeszorította az ajkát. Suttogása kiáltásként hatott a jeges csöndben.

Pedig el akarta mondani Z-nek. Tényleg el akarta! Csak nem volt rá ideje. Z-nek egyébként is volt éppen elég idegeskedni-valója. Meg... meg olyan nehéz volt beszélni róla, még Zoey-nak is.

Stevie Rae belerúgott egy letört, eljegesedett faágba. Tudta, hogy akármilyen neheze is esik, előbb vagy utóbb beszélnie kell Zoey-val. De inkább utóbb.

Most inkább koncentráljunk a jelenre, mondta magának.

Kezét szemellenzőként használta, hogy megvédje arcát a jegesen szitáló esőtől, és hunyorogva felnézett a fák ágai közé. A sötétség és a vihar ellenére is jól látott, és megkönnyebbülten nyugtázta, hogy nem gubbaszt egyetlen sötét árny sem a feje fölött. Az út mentén haladva egyre távolodott az apátságtól, közben pedig folyamatosan fürkészte a fákat.

A szagot csak akkor érezte meg, amikor elért az apátságot a szomszédos birtoktól elválasztó kerítésig.

Vér.

Roszféle vér.

Megtorpant. Beleszagolt a levegőbe, mint egy ragadozó. Érezte a földet borító jégpáncél nyirkos, dohos szagát, a fák friss fahéjillatát és az ember készítette aszfalt csípős szagát a talpa alatt. De nem foglalkozott velük, most csak a vére összpontosított. Nem ember vére volt, és nem is vámpírjelölté, ezért az illata sem olyan volt, mint a napfény, a tavasz – méz és csokoládé –, a szerelem és az élet illata, amiről álmodozni szokott. Nem, ez a vér túl sötét volt. Túl sűrű. Túlságosan nem emberi. De akkor is vér volt, és képtelen volt ellenállni neki, noha a lelke mélyén tudta, hogy valami nem stimmel vele.

Ez a különös, túlvilági illat vezette el az első vérvörös tó-

csához. A sötétben még Stevie Rae szuperlátása is csak annyit érzékelt, hogy nedves foltok pettyezik a jeges utat és az út melletti füvet. Stevie Rae azonban tudta, hogy ez vér. Sok vér.

De az út mentén nem hevert sem emberi, sem állati tetem.

Csak egy alvadó vércsíkot látott, amely egyenesen az apátság mögötti liget sűrűjébe vezetett.

Ragadozó ösztönei azonnal átvették az irányítást. Lélegzetét visszafojtva, néma csendben lopakodott a vérrel kijelölt ösvényen.

Az egyik legnagyobb fa tövében talált rá, egy hatalmas, frissen letört ág alatt kuporgott, mintha ide rejtőzött volna el meghalni.

Stevie Rae megborzongott a félelemtől. Egy Hollómás volt az.

Hatalmas teremtmény volt. Sokkal nagyobb, mint amekkorának távrólól gondolta. Az oldalán feküdt, fejét a föld felé fordítva, így Stevie Rae nem látta jól az arcát. Az óriási szárny természetellenes szögben meghajolva hevert a földön, látszott rajta, hogy el van törve. Az alatta lévő, kicsavarodott emberi kart vér borította. A szintén emberi lábak magzatpózba görbülve simultak a törzshöz. Stevie Rae-nek eszébe jutott, hogy halotta, amint Dariusz elsütötte a fegyverét, miközben Z-vel és a többiekkel az apátság felé igyekeztek. Szóval ez volt az egyik, amelyiket eltalálta.

– A mindenit – suttogta alig hallható hangon. – Jó nagyot zuhant a nyomorultja.

Stevie Rae tölcseért formált a kezéből, és szájához emelte, hogy kiáltson Dallasnak meg a többieknek, mert nem hagyhaták itt a tetemet, de akkor a Hollómás váratlanul megmozdult, és kinyitotta a szemét.

Stevie Rae megdermedt. Egymásra bámultak. A teremtmény vörös szeme elkerekedett a meglepetéstől, és megdöbbszentően

emberi kifejezés ült ki az arcára. Gyorsan körülnézett, hogy ellenőrizze, megtalálójá egyedül van-e. Stevie Rae automatikusan lekuporodott, védekezően maga elé kapta a kezét, és felkészült arra, hogy megidézze a földet.

És akkor a Hollómás megszólalt.

– Ölj meg! Végezd be – nyöszörögte meg-megrándulva a fájdalomtól.

Hangja annyira emberi volt, és ez annyira váratlanul érte Stevie Rae-t, hogy leengedte a kezét, és tétován hátralépett.

– Te tudsz beszélni! – kiáltotta.

Erre a Hollómás valami olyat tett, ami teljesen megdöbben-tette Stevie Rae-t, és visszavonhatatlanul megváltoztatta az életét.

Felnevetett.

Száraz, gúnyos nevetés volt, amely fájdalmas nyöszörgésben végződött. De akkor is nevetés volt, amely emberivé tette szavait.

– Igen – mondta, nehezen szedve a levegőt. – Beszélek. Vérzem. Haldoklom. Ölj meg, legyen már vége.

Megpróbált felülni, mint aki alig várja már, hogy szembenézhesen a halállal, de a mozdulatra felnyögött a fájdalomtól. Túlságosan emberi szeme fennakadt, és eszméletlenül hullott vissza a megfagyott talajra.

Stevie Rae gondolkodás nélkül cselekedett. Csak egy pillanatilag habozott, mielőtt leguggolt mellé. A Hollómás kiterülve feküdt a földön, ezért félre kellett hajtania a szárnyát, és benyúlnia a két karja alá. Nagy volt, nagyon nagy, mint egy jól megtermett pasi, ezért Stevie Rae felkészült rá, hogy nehéz is lesz, de nem volt az. Meglepően könnyen fel tudta emelni, miközben egy hang megállás nélkül azt üvöltötte a fejében: *Mi a fenét csinálsz? Mi a fenét csinálsz? Mi a fenét csinálsz?*

Mi a fenét csinált?

Nem tudta volna megmondani. Csak azt tudta, hogy mit *nem* fog csinálni. Nem fogja megölni a Hollómást.

HARMADIK FEJEZET

Zoey

– Rendbe fog jönni? – kérdeztem suttogva, nehogy felébreszszem Starkot, de nem sikerült elég halkán beszélnem, mert lehunytt szemhéja megrebbent, ajkán pedig megjelent a jól ismert, gunyoros félmosoly fájdalmasan halovány változata.

– Még nem haltam meg – mondta.

– Nem hozzád beszélek – vágtam rá sokkal ingerültebben, mint szerettem volna.

– Nyugalom, *u-we-tsi-a-ge-ya* – dorgált meg gyengéden Redbird nagyja, ahogy Mary Angela nővér, a bencés apácák főnökasszonya betámogatta a kicsiny gyengélkedőbe.

– Nagy! De jó, hogy itt vagy! – Odasiettem hozzá, hogy segítssek Mary Angela nővérnek leültetni egy székre.

– Csak aggódik miattam. – Stark szeme ismét csukva volt, de szája sarkában továbbra is ott bujkált a gunyoros mosoly.

– Tudom, *tsi-ta-ga-a-s-ha-ya*. De Zoey-ből hamarosan Főpapnő lesz, és meg kell tanulnia uralkodni az érzelmein.

Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya! Ezen hangosan felnevettem volna, ha nagyja nem lett volna olyan sápadt és elesett, nekem pedig nem kellett volna egyébként is annyi minden miatt aggódnom.

– Bocs, nagyja. Tudom, hogy uralkodnom kellene magamon, de nem könnyű elviselni, hogy szinte állandóan haldoklik valaki azok közül, akiket a legjobban szeretek. – Gyorsan elhallgattam, és vettem egy nagy levegőt, nehogy elsírjam magam. – Noked nem feküdnöd kellene inkább?

– Hamarosan, *u-we-tsi-a-ge-ya*, hamarosan.

– Mit jelent az a *tsi-ta-ga-akármi*? – Starknak komoly fájdalmak voltak. Dariusz éppen valami krémmel kente be az égési sebeit, de ennek ellenére egészséges kíváncsiság csendült ki a hangjából.

– *Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya* – javította ki nagyí a kiejtését. – Azt jelenti, hogy kakas.

Stark szemében humor csillant.

– Azt mondják, maga egy bölcs javasasszony.

– Ennél sokkal érdekesebb az, amit rólad mondanak, *tsi-ta-ga-a-s-ha-ya* – felelte nagyí.

Stark felnevetett, de az arca rögtön el is torzult a fájdalomtól.

– Ne mozogj! – parancsolt rá Dariusz.

– Nővér, nem azt mondta, hogy orvos is van itt maguknál? – Próbáltam úgy beszélni, hogy ne lehessen hallani, mennyire közel állok ahhoz, hogy pánikba essek.

– Emberorvos nem tud segíteni rajta – felelte Dariusz, mielőtt Mary Angela nővér megszólalhatott volna. – Amire szüksége van, az csend, pihenés és...

– Csend és pihenés – szakította félbe Stark. – Már mondtam: még nem haltam meg. – Elkapta Dariusz tekintetét, és láttam, hogy a harcos vállat von, majd alig látható mozdulattal bólint, mint aki belátja, hogy a fiatalabb vámpírnak igaza van.

Megtehettem volna, hogy figyelmen kívül hagyom ezt a kis közbjátékot, de a türelmemnek már órákkal ezelőtt a végére értem.

– Oké, halljam, mit titkoltok előlem?

A Dariusznak segédkező apáca hosszú, rideg pillantást vetett rám, és így szólt:

– Talán a sebesültnek jót tenne, ha tudná, hogy az áldozata nem volt hiábavaló.

Az apáca nyers szavai megleptek, és egy pillanatra elszorult

a torkom a büntudattól, ezért nem tudtam neki válaszolni. Stark kész lett volna feláldozni az életét az enyéért. Nyeltem egy nagyot. Mennyit ért az életem? Hiszen még gyerek vagyok, gondoltam, alig töltöttem be a tizenhetet. És mindig mindent elrontok. A reinkarnációja vagyok a lánynak, akit azért teremtettek, hogy csapdába csaljon egy bukott angyalt, és ez azt jelenti, hogy a lelkem mélyén örökké szeretni fogom, még akkor is, ha tudom, hogy nem kellene. nem lenne szabad.

Nem. Nem ért annyit az életem, mint Starké.

– Azt már régóta tudom. – Stark hangja nem remegett; egyszerre erős volt és magabiztos. Kipislogtam a könnyeket a szememből, és ránéztem. – Csak a kötelességemet teljesítettem – folytatta. – Harcos vagyok, aki felesküdt Zoey Redbirdnek, Nüx kiválasztottjának szolgálatára. Vagyis amit tettem, azt az Istenőért tettem, és ehhez képest csekélység, hogy egy kicsit megégettem magam. Kétség sem férhet hozzá, hogy megérte, ha ezzel segítettem Zoey-nak elüldözni a rosszfiúkat.

– Jól beszélsz, *tsi-ta-ga-a-s-ha-ya* – mondta nagyfi.

– Emily nővér, az éjszaka hátralévő részére felmentelek a gyengélkedőben teljesített szolgálat alól. Kérlek, küldd ide Bianca nővért magad helyett. Remélem, így lesz időd csendben elmerengeni Lukács 6:37 alatti szavain – mondta Mary Angela nővér.

– Ahogy kívánja, nővér – felelte az apáca, és kisietett a helyiségből.

– Lukács 6:37? Az meg micsoda? – kérdeztem.

– „Ne ítéldetek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik” – idézte nagymamám, és összerosolygott Mary Angela nővérral.

Damien kopogott be a félig nyitott ajtón.

– Bejöhetünk? Van itt valaki, aki nagyon szeretne találkozni Starkkal. – Damien hátrapillantott a válla felett, és intett a ke-

zével, hogy *ott maradsz*.

Válaszul halk ugatás hallatszott, és ebből azonnal kitaláltam, hogy annak a valakinek négy lába van.

– Ne engedjétek ide – mondta Stark, és felnyögött a fájdalomtól, ahogy hirtelen elfordította a fejét az ajtótól. – Mondjátok meg annak a Jacknek, hogy most már az övé.

– Nem – szoltam közbe megállítva ezzel a kifelé hátráló Damient. – Szólj Jacknek, hogy hozza be Hercegnőt.

– Zoey, ne, én... – kezdte Stark, de felemeltem a kezem, mire elhallgatott.

– Hozza csak be – mondtam Damiennek, aztán Stark szemébe néztem. – Megbízol bennem?

Egy végtelen hosszú másodpercig csak nézett rám szótlantul. Láttam a tekintetén a sebezhetőséget és a fájdalmat, de végül bólintott, és azt felelte:

– Igen.

– Gyerünk, Damien.

Damien megfordult, halkán mondott valamit a háta mögött állónak, majd félreállt. A következő pillanatban Jack, Damien barátja lépett be az ajtón. Az arca ki volt pirosodva, a szeme pedig gyanúsán csillogott. Tett néhány lépést, majd megállt, és visszafordult az ajtó felé.

– Gyere. Nincs semmi baj. Itt van – csalogatta Jack.

A sárgaszőrű labrador nesztelen léptekkel sétált be a szobába. Egy pillanatra megállt Jack mellett, és farkát csóválva felnézett rá.

– Nincs semmi baj – ismételte Jack. Rámosolygott Hercegnőre, aztán letörölte a könnyeket az arcáról. – Most már jobban van. – Jack az ágy felé intett a kezével. Hercegnő követte fejével a mozdulatot, és egyenesen Starkra nézett.

Ahogy a sebesült fiú és a kutya tekintete találkozott, mindannyian visszafojtottuk a lélegzetünket.

– Hello, szép kislány. – Stark hangja remegett, és hallani lehetett, ahogy a könnyeit nyeli közben.

Hercegnő a fülét hegyezve félrebillentette a fejét.

Stark kinyújtotta a kezét, és hívogató mozdulatot tett vele.

– Gyere ide, Herci.

Szavai mintha áttörtek volna egy gátat a kutyában, Hercegnő előrelendült, és csaholva, ugatva, vonyítva vetette rá magát Starkra, mintha nem egy ötvenkilós eb volna, hanem egy játékos kölyökkutya.

– Ne! – kiáltotta Dariusz. – Az ágyra ne!

Hercegnő szót fogadott a harcosnak, és meglegedett azzal, hogy Stark oldalához dörgölje a fejét, az orrát pedig bedugja a hónalja alá, miközben egész testében remegett az izgatottságtól. Stark arca felragyogott a boldogságtól, ahogy simogatni kezdte a kutyát, és közben egyre azt ismételte, mennyire hiányzott neki, és milyen jó kislány.

Csak akkor tudatosult bennem, hogy nekem is csorognak a könnyeim, amikor Damien a kezembe nyomott egy zsebkendőt.

– Köszí – motyogtam, és megtöröltem az arcomat.

Röviden rám mosolygott, majd odalépett Jack mellé, átölelte barátját, és megveregette a vállát (és neki is adott egy zsepit). Hallottam, ahogy azt mondja Jacknek:

– Gyere, keressük meg a szobát, amit a nővérek előkészítettek nekünk. Pihened kell.

Jack hüppögve, szipogva bólintott, és hagyta, hogy Damien kivezesse a szobából. De mielőtt kiléphetek volna az ajtón, Stark utánuk szól:

– Jack, várj!

Jack visszanézett az ágyra, ahol Hercegnő még mindig Stark oldalához szorította a fejét, a vámpír pedig továbbra is átölelve tartotta a labrador nyakát.

– Jó gazdája voltál Hercegnőnek, amikor én nem tudtam mellette lenni.

– Nem volt vele gond. Sosem volt még kutyám, ezért nem tudtam, milyen nagyszerű teremtmények. – Jack hangja elcsuklott, de megköszöri a torkát, és folytatta. – Örülök, hogy ízé... már nem vagy gonosz, meg ilyesmi, és újra veled lehet.

– Igen, én is. – Stark elhallgatott, és egy pillanatra eltorzult az arca a fájdalomtól. – Egyelőre még nem vagyok százszázalékos, és amikor az leszek, akkor sem tudom, mennyi időm lesz majd rá, ezért arra gondoltam, hogy esetleg osztozhatnánk Hercegnőn. Nagy szívességet tennél vele.

– Tényleg? – Jacknek felragyogott az arca.

Stark kimerülten bólintott.

– Tényleg. Megtennétek, hogy Damiennel visszaviszitek Hercit a szobátokba, és később újra elhozzátok?

– Persze! – vágta rá Jack, majd megköszöri a torkát, és folytatta. – Ahogy már mondtam, nincs vele semmi gond.

– Jól van. – Stark felemelte Hercegnő fejét, és mélyen a szemébe nézett. – Most már jól vagyok, szép kislány. Menj nyugodtan Jackkel, hadd pihenjek.

Akármekkora fájdalmai is voltak, Stark felült, lehajolt megpuszítani Hercegnőt, és hagyta, hogy a kutya megnyalja az arcát.

– Jó kislány... ez az, szépségem. – suttogta, és újra megpuszilta.

– Most menj Jackkel! Menjél!

Hercegnő még egyszer utoljára megnyalta Stark arcát, majd vonakodva megfordult, és odaügetett Jackhez. Farkát csóválva dörgölözött hozzá, miközben Jack egyik kezével a szemét törölgette, a másikkal pedig a kutyát simogatta.

– Vigyázni fogok rá, és amint lemegy a nap, visszahozom. Rendben?

Stark nagy nehezen elmosolyodott.

– Rendben, köszi, Jack – mondta, és visszahanyatlott a párnákra.

– Csendre és nyugalomra van szüksége – nézett ránk Dariusz, majd folytatta Stark ellátását.

– Zoey, esetleg segíthetnél visszakísérni nagymamádat a szobájába. Neki is pihenésre van szüksége. Mindannyiunk számára hosszú volt ez az éjszaka – mondta Mary Angela nővér.

Zavartan néztem Starkról nagyira, képtelen voltam választani a két ember között, akit annyira szeretek.

Stark elkapta a tekintetemet.

– Menjél, legyél a nagymamád mellett. Érzem, hogy hamarosan felkel a nap, és akkor engem úgyis elnyom az álom.

– Hát... rendben. – Odaléptem az ágyhoz, és tétován megálltam mellette. Most mit csináljak? Csókoljam meg? Szorítom meg a kezét? Mutassam fel a hüvelykujjam, és vigyorogjak rá, mint egy idióta? Hivatalosan nem volt a pasim, a közöttünk lévő kapcsolat azonban erősebb volt szimpla barátságnál. Fogalmam sem volt, hogy mit kellene tennem, ezért zavartan megérintettem a vállát, és azt suttogtam: – Köszönöm, hogy megmentetted az életem.

Ahogy a szemembe nézett, hirtelen minden eltűnt körülötünk, és csak mi ketten maradtunk.

– Mindig vigyázni fogok a szívedre, még ha ehhez fel is kell áldoznom a sajátomat – mondta halkan.

Lehajoltam, és megcsókoltam a homlokát, közben pedig azt mormoltam:

– Azért, ha lehet, próbáljuk meg inkább elkerülni, oké?

– Oké – suttogtam.

– Ha lemegy a nap, találkozunk – búcsúztam el tőle, majd nagyihoz siettem. Mary Angela nővérral ketten talpra segítőtük, kitámogattuk Stark szobájából, végimentünk egy rövid

folyosón, és beléptünk egy másik, kórteremre emlékeztető, kis szobába. Nagyi aprónak és törékenynek tűnt a karomban, és a gyomrom összerándult az aggodalomtól, ahogy ránéztem.

– Ne idegeskedj annyit, *u-we-tsi-a-ge-ya* – nézett rám nagyfi, miközben Mary Angela nővér elrendezte körülötte a párnákat, és segített neki kényelembe helyezni magát.

– Mindjárt hozom a fájdalomcsillapítót – mondta Mary Angela nővér nagyinak. – Aztán visszamegyek Stark szobájába, és ellenőrzöm, hogy le van-e eresztve a redőny, úgyhogy egy pár percig kettesben hagyom az unokájával, hogy nyugodtan beszélgethessenek, de amikor visszajövök, ragaszkodom hozzá, hogy bevegye a gyógyszerét, és lefeküdjön aludni.

– Maga aztán nem ismer tréfát, Mary Angela – jegyezte meg nagyfi mosolyogva.

– Bagoly mondja verébnek – felelte az apáca, majd kisietett a szobából, és magunkra hagyott minket.

Nagyfi rám mosolygott, és megveregette az ágyat maga mellett.

– Gyere, ülj ide, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

Leültem nagyfi mellé, és óvatosan magam alá húztam a lábam, nehogy nagyon meglökjem az ágyát. Az arca még mindig fel volt dagadva a légszák ütésétől, amely megmentette az életét. Az ajkán és az orcáján varratok sötétlettek. A feje be volt kötve, a jobb karját pedig begipszelték.

– Különös, hogy a sérüléseim olyan szörnyen néznek ki, mégis sokkal kevésbé fájdalmasak, mint a bensődben lévő láthatatlan sebek – mondta.

Már nyitottam a számat, hogy megnyugtassam nagyfi, rendben vagyok, de a következő mondata belém fojtotta a kegyes hazugságot.

– Mióta tudod, hogy te vagy A-ya reinkarnációja?

NEGYEDIK FEJEZET

Zoey

– Az első pillanattól fogva vonzódom Kalonához – mondtam lassan. Nem akartam hazudni nagyinak, de ez nem jelenti azt, hogy nem esett nehezemre elmondani neki az igazságot. – De szinte az összes vámpírjelölt, sőt még a vámpírok is vonzalmat éreznek iránta, mintha valami bűbájt bocsátott volna rájuk, aminek képtelenek ellenállni.

Nagyi bólintott.

– Stevie Rae is ezt mondta. De nálad nem csak erről volt szó. Nem csak a varázsereje volt rád hatással, igaz?

– Igen. Rám nem a varázsereje hatott. – Nyeltem egy nagyot, mert éreztem, hogy kiszáradt a torkom. – Én nem dőltem be annak, hogy ő Erebosz, aki eljött közénk, és kezdettől fogva tudtam, hogy Neferettel valami gonosz tervet forralnak. Láttam benne a sötétséget. Ennek ellenére vele akartam lenni. Nemcsak azért, mert hittem benne, hogy képes lehet a jót választani, hanem azért is, mert *akartam*, annak ellenére, hogy tudtam, mekkora hibát követek el vele.

– De leküzdötted a vágyat, *u-we-tsi-a-ge-ya*. A saját utadat választottad, a szeretetet, a jóságot és az Istennődet, ezért sikerült elüldöznünk innen. A szeretetet választottad – ismételte lassan. – Engedd, hogy a szeretet legyen a balzsam, amely begyógyítja a lelkeseden ejtett sebet.

Éreztem, hogy a mellkasomat szorító érzés enyhülni kezd.

– Képes vagyok a saját utamat járni – mondtam olyan magabiztosan, amilyenek nem éreztem magam azóta, hogy rájöt-

tem, A-ya reinkarnációja vagyok. Aztán elkomorodtam. Kár lett volna tagadni, hogy volt köztünk valamilyen kapcsolat. Hívhatjuk léleknek, szellemnek vagy akárminek, de olyan erősen láncolt a halhatatlan bukott angyalhoz, ahogy a föld láncolta magához Kalonát évszázadokon keresztül. – Nem vagyok A-ya – jelentettem ki lassan –, de nem sikerült még túljutnom Kalonán. Mit tegyek, nagyí?

Nagyí megfogta a kezemet, és megszorította.

– Járd a saját utadat, ennél jobb tanácsot én sem tudok adni. És ez az út most egy puha, meleg ágyhoz és egy egész napos alváshoz vezet.

– Egyszerre csak egy krízis?

– Egyszerre csak egy dolog – felelte.

– Itt az ideje, hogy megfogadja a saját tanácsát, Sylvia – mondta Mary Angela nővér, ahogy belépett a szobába egyik kezében egy műanyag pohárral, a másikban pedig néhány szem gyógyszerrel.

Nagyí elmosolyodott, és kivette az orvosságot az apáca kezéből. Láttam, hogy remeg a keze, amint a nyelvére helyezi a gyógyszert, és megissza a vizet.

– Nagyí, most megyek, hagylak pihenni.

– Szeretlek, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ügyes voltál ma.

– Nélküled nem sikerült volna. Én is szeretlek, nagyí. – Lehajoltam, és megpuszítottam a homlokát. Nagyí becsukta a szemét, és elégedett mosollyal visszahanyatlott a párnára, én pedig követtem Mary Angela nővért a folyosóra, ahol azonnal elkezdtem kérdésekkel bombázni. – Sikerült mindenkinek szobát találnia? A vörös vámpírjelöltek jól viselkednek? Mit tud arról, hogy Stevie Rae Erikkal, Heath-szel és még ki tudja kivel, nekiállt átfésülni az apátság környékét? Biztonságos odakint?

Mary Angela nővér felemelte a kezét, és belém fojtotta a szót.

– Gyermekem, lassíts egy kicsit, hadd válaszoljak.

Elnyomtam egy ingerült sóhajt, de sikerült befognom a számat, és szótlánul követtem a folyosón, miközben elmagyarázta, hogy az apácák segítségével kialakítottak egy otthonos kis rejtkehelyet a pincében a vörös vámpírjelöltek számára, miután Stevie Rae azt mondta, hogy ott lesz nekik a legjobb. A barátaim az emeleti vendégszobákat kapták, és igen, odakint tiszta a levegő, sehol egy Hollómás.

– Tudja, maga tényleg rendkívüli asszony – mosolyogtam rá, amikor megálltunk egy csukott ajtó előtt a hosszú folyosó végén. – Köszönöm.

– Miasszonyunk szolgálja vagyok, és nagyon szívesen – felelte egyszerűen, majd kinyitotta előttem az ajtót. – Ez a lépcső vezet le a pincébe. Úgy tudom, hogy majdnem mindenki odalett van már.

– Zoey! Végre itt vagy. Ezt látnod kell! Nem fogod elhinni, mit csinált Stevie Rae – sietett felénk Damien izgatottan.

Éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom.

– Mi történt? – Azonnal elindultam lefelé a lépcsőn, hogy minél előbb odaérjek hozzá. – Mi a baj?

Damien elvigyorodott.

– Nincs semmi baj. Csak egyszerűen hihetetlen. – Azzal megfogta a kezem, és maga után húzott.

– Damiennek igaza van – mondta Mary Angela nővér követve minket. – De szerintem nem a hihetetlen a helyes szó rá.

– Esetleg a szörnyű vagy a rettenetes? – kérdeztem.

Damien megszorította a kezem.

– Ne aggódj már annyit. Most győzted le Kalonát és Neferetet; minden rendben lesz.

Viszonoztam a kézzszorítást, és mosolyt erőltettem az arcomra, noha a lelkem mélyén tudtam, hogy ami ma este történt, az nem a vége valaminek, és semmiképpen sem egy végső győze-

lem, hanem egy szörnyű és rettenetes kezdet.

– A mindenit! – néztem körül hitetlenkedve.

– Inkább „a mindenit” a négyzetben – javított ki Damien.

– Ezt tényleg Stevie Rae csinálta?

– Jack azt mondta – felelte Damien. Egymás mellett álltunk, és szótlánul meredtünk a frissen ásott föld alatti alagút sötétjébe.

– Ez... ez félelmetes – mondtam ki hangosan az első gondolatomat.

Damien kérdő pillantást vetett rám.

– Ezt meg hogy érted?

– Hát... – elhallgattam, mert magam sem tudtam, hogyan értem, csak abban voltam biztos, hogy kiráz a hideg ettől az alagúttól. – Ööö... hát, olyan *sötét*.

Damien felnevetett.

– Persze hogy sötét. Milyen lenne? Hiszen ez egy földbe vájt lyuk.

– Szerintem sokkal természetesebb, mint egy földbe vájt lyuk – mondta Mary Angela nővér csatlakozva hozzánk az alagút bejáratánál. – Van benne valami megnyugtató. Talán a szaga miatt – folytatta a sötét járatba bámulva.

Mindhárman beleszagoltunk a levegőbe. Én nem éreztem mást, csak földszagot, de Damien így szólt:

– Friss, egészséges illata van.

– Mint a frissen szántott földnek – helyeselt az apáca.

– Látod, Z, nincs benne semmi félelmetes. Ha jönne egy tornádó, én itt bújnék el – mondta Damien.

Túlérzékenynek és egy kissé ostobának éreztem magam, ezért hosszan kifújtam a levegőt, és ismét belebámultam az alagútba. Próbáltam új szemmel nézni rá, és igyekeztem megfejteni, mit is súgnak az ösztöneim.

- Nővér, elkérhetem egy pillanatra a lámpáját?
- Természetesen.

Mary Angela nővér odaadta a jókora, négyszögletes, nagy teljesítményű elemlámpáját. A nagy pincéből hozta magával ebbe a kis helyiségbe, amit csak éléskamrának hívott. A jeges vihar, amely az utóbbi néhány napban teljesen megbénította Tulsát, az apátságban is megszüntette az áramellátást, akárcsak a város nagy részén. Nekik azonban volt egy gázzal működő generátoruk, ezért az apátság legtöbb helyiségében égtek a lámpák, párhuzamosan azzal a kismillió gyertyával, amit az apácák annyira imádtak, az éléskamrára azonban nem fecsérelték a drága elektromos áramot, ezért az egyetlen fényforrás Mary Angela nővér elemlámpája volt. Fogtam, és bevilágítottam vele a földbe vajt lyukba.

Az alagút nem volt valami nagy. Ha kinyújtottam volna oldalra a két karomat, könnyedén meg tudtam volna érinteni mind a két oldalfalát. Felnéztem. A mennyezet alig húsz centivel volt a fejem felett. Ismét beleszagoltam a levegőbe, hátha sikerül rájönnöm, Damien és az apáca mit talált olyan megnyugtatónak benne. Elfintorodtam. Búzlótt az egész hely a sötétségtől, a nyirkosságtól, a gyökerektől és az egyéb felszín alatt kavargó dolgoktól.

Szinte láttam, ahogy azok a *dolgok* csúsznak-másznak a sötétben, és önkéntelenül is megborzongtam.

Aztán gondolatban megráztam magam. Miért találok ennyire undorítóknak egy föld alatti alagutat? Hiszen képes vagyok kapcsolatot teremteni a földdel. Tudom irányítani, engedelmeskedik a parancsaimnak. Semmi okom nincs rá, hogy féljek tőle.

Összeszorítottam a fogamat, és tettem egy lépést előre az alagútban. Aztán még egyet. Majd még egyet.

- Hé, Z, ne menj túl messzire! Nálad van az egyetlen lámpa,

és nem akarom, hogy Mary Angela nővér megijedjen a sötétben.

Mosolyogva megráztam a fejem, hátrafordultam, és az alagút bejárata felé irányítottam a lámpát. Damien nyugtalan arccal bámult rám, miközben Mary Angela nővér derűs nyugalommal nézett maga elé.

– Nem akarsz, hogy ő féljen a sötétben?

Damien zavartan elfordította a fejét.

Mary Angela nővér egy pillanatra megérintette Damien vállát.

– Igazán nagyon kedves tőled, hogy aggódsz értem, Damien, de nem félek a sötétben.

Ránéztem Damienre, hogy ne legyen már ilyen beszari, amikor furcsa érzés kerített hatalmába. A hátam mögött megváltozott a levegő. Tudtam, hogy nem vagyok egyedül az alagútban. A félelem végigfutott a gerincemen, és hirtelen leküzdhetetlen vágyat éreztem, hogy rohanni kezdjek – elmenekülni innen, amilyen gyorsan csak lehet, és soha vissza nem térni.

És majdnem futásnak is eredtem. De aztán, magamat is meglepve vele, dühbe gurultam. Alig néhány órával ezelőtt egy halhatatlan bukott angyallal kellett szembenéznem, egy olyan teremtménnyel, akivel a lelkem valami rejtélyes kapcsolatban állt, és akkor nem hátráltam meg.

Most sem fogok elfutni.

– Zoey? Mi van? – Damien hangja távolinak tűnt, ahogy szembefordultam a sötétséggel.

Hirtelen pislákoló fény jelent meg, ami akár egy föld alatti szörnyeteg világító szeme is lehetett. A fény nem volt valami nagy, de erősen világított, egy pillanatra elhomályosítva a látásomat. Apró, világító pontok jelentek meg a szemem előtt, és néhány másodpercre megvakítottak, ezért amikor felnéztem, azt láttam, hogy a szörnynek három feje van, és vadul kalimpál

groteszkül össze nem illő karjaival.

Azt tettem, amit minden normális fiatal tett volna a helyemben. Vettem egy nagy levegőt, és felsikoltottam, amit a háromfejű, egyszemű szörnyeteg azonnal utánozni kezdett. Hallottam, hogy Damien is sikítani kezd mögöttem, és mintha még Mary Angela nővérnek is elakadt volna a lélegzete. Éppen elhatároztam, hogy azt teszem, amiről pedig az előbb elhatároztam, hogy semmiképpen – futásnak eredek, de akkor az egyik fej a három közül abbahagyta a sikoltozást, és belépett a lámpám fénykörébe.

– Bassza meg, Zoey! Elment az eszed? Csak én vagyok az meg az Ikrek. A frászt hoztad ránk – mondta Aphrodité.

– Aphrodité? – A mellkasomra szorítottam a kezem, nehogy vadul kalapáló szívem kiugorjon a helyéről.

– Ki más lenne? – kérdezett vissza, aztán undorodva elvontult mellettem. – Az Istennőre! Szedd már össze magad!

Az Ikrek még mindig az alagútban álltak. Erin egy vastag gyertyát tartott a kezében, de olyan erővel szorította, hogy elfehéredtek az ujjai. Shaanee közvetlenül mellette állt, a válluk összeért. Tágra nyílt szemmel meredtek rám.

– Ööö, sziasztok – mondtam frappánsan. – Nem tudtam, hogy ti is idelent vagytok.

Shaanee találta meg először a hangját.

– Nem tudtad? – Remegő kézzel megtörölte a homlokát, majd Erinhez fordult. – Húgocskám, jól sejtem, hogy falfehér lettem?

Erin pislogva nézett a legjobb barátnőjére.

– Nem hinném, hogy az lehetséges. – Aztán hunyorgott egy kicsit, majd így folytatta: – Nem, nem fehéredtél ki. Még mindig dögös tejeskávé vagy. – Erin szabad kezével beletúrt sűrű, aranyszőke hajába, és idegesen a szeme elé húzott egy tincset. – A hajam nem hullott ki, de biztos vagyok benne, hogy az

utolsó szálig megőszült.

Összevontam a szemöldököm.

– Erin, nem hullott ki a hajad és nem őszültél meg. Shaunee téged pedig nem lehet úgy megijeszteni, hogy kifehéredjen a bőröd. Egyébként is *ti* ijesztettetek meg *engem* – mondtam.

– Tudod, mit? Ha legközelebb el kell üldöznöd Neferetet és Kalonát, szerintem elég lesz elővenned ezt a brutál sikolyt – jegyezte meg Erin.

– Igen, teljesen úgy hangzott, mintha megőrültél volna – helyeselt Shaunee, ahogy elsétált mellettem.

Követtem őket ki az éléskamrába, ahol a szokásosnál is *melegebbnek* látszó Damien éppen legyezgette magát, Mary Angela nővér pedig keresztet vetett. Az elemlámpát leállítottam egy befőttes üvegekkel teli asztalra. A félhomályban kísérteties módon úgy tűnt, mintha embriók úszkálnának bennük.

– Szóval mit kerestetek idelent? – szegeztem nekik a kérdést.

– Dallas elmondta, hogyan jutottak el idáig a vasútállomástól – felelte Shaunee.

– Azt mondta, nagyon király ez az alagút, és hogy Stevie Rae csinálta az egészet – folytatta Shaunee.

– Szóval úgy döntöttünk, hogy lejövünk megnézni.

– És te miért jöttél velük? – fordultam Aphroditéhez.

– Szerinted? A két agyatlan félt egyedül. Ők kértek meg, hogy kísérjem el őket.

– Hogy tudatok ilyen hirtelen előbukkanni a sötétből? – kérdezte Damien, mielőtt az Ikek nekieshettek volna Aphroditének.

– Pofonegyszerű. – Erin, kezében a gyertyával, visszament az alagútba.

Nagyjából két méterrel haladt túl azon a ponton, ameddig én mentem, majd megállt, és visszafordult felénk. – Az alagút itt

élesen elkanyarodik balra. – Oldalra lépett, és a fénnel együtt eltűnt, majd visszalépett, és újra láthatóvá vált. – Ezért nem látuk egymást egészen az utolsó pillanatig.

– Elképesztő, hogy Stevie Rae ilyenre képes – mondta Damien. Észrevettem, hogy nem ment közelebb az alagúthoz, hanem igyekezett az elemlámpa mellett maradni.

Mary Angela nővér viszont odalépett a bejáratához. Elismé-
rően megérintette az újonnan vájt alagút falát, és így szólt:

– Stevie Rae csinálta, de isteni segédlettel.

– Ezzel megint azt akarja mondani, hogy Szűz Mária és Nüx valójában egy és ugyanaz? – harsant fel Stevie Rae félreismerhetetlen tájszólása a hátunk mögül, mire mindannyian ugrotunk egyet ijedtünkben.

– Igen, gyermekem. Pontosan ezt akarom mondani.

– Ne vegye sértésnek, de ez a legbizarrabb dolog, amit valaha hallottam – felelte Stevie Rae. Elindult felénk, és azonnal feltűnt, mennyire sápadt. Ahogy közelebb ért hozzánk, az orromat megcsapta valami különös szag, de mielőtt rákérdezhettem volna, elvigyorodott, és rám nézett. – Z, az a fülrepsző sikítás tőled származott?

– Ööö, igen. – Kénytelen voltam én is elvigyorodni. – Be-
mentem az alagútba, és nem számítottam rá, hogy Aphrodité meg az Ikrek fognak szembejönni velem.

– Ja, így már értem. Aphroditétól engem is kiráz a hideg.

Elnevettem magam, aztán gyorsan kihasználtam az alkal-
mat, és témát váltottam.

– Ha már itt tartunk, találatok odakint Hollómásokat, vagy
mind eltűntek?

Stevie Rae elkapta a tekintetét.

– Odakint minden biztonságos. Nem kell aggódnod miattuk
– felelte gyorsan.

– Ezt örömmel hallom – szólalt meg Mary Angela nővér. –

Azok a teremtmények tényleg borzalmasok voltak, ember és állat szörnyű keverékei. – Megborzongott. – Örülök, hogy sikerült megszabadulnunk tőlük.

– De nem az ő hibájuk – mondta Stevie Rae váratlanul.

– Tessék? – Az apáca szemmel láthatóan alaposan megdöb-bent Stevie Rae kijelentésén.

– Senki nem kérdezte meg tőlük, hogy meg akarnak-e szü-letni. Egy gonosz lény teremtette őket nemi erőszakkal. Igazá-ból ők is csak áldozatok.

– Én nem sajnálom őket – feleltem, és közben azon tűnöd-tem, vajon Stevie Rae miért vette védelmébe azokat az ocs-mány Hollómásokat.

Damien megborzongott.

– Nincs jobb témánk, mint azok az undorító szárnyas dö-gök?

– Dehogy nincs – vágta rá Stevie Rae gyorsan.

– Remek. Zoey-t amúgy azért hoztam le ide, hogy megmu-tassam neki az alagutat, amit csináltál. Meg kell mondanom, hogy lenyűgöző.

– Kösz, Damien! Nagyon király érzés volt, amikor rájöttem, hogy képes vagyok rá. – Stevie Rae elment mellettem, és meg-állt az alagút szájában, ahol azonnal körülölelte a sötétség. Úgy terpeszkedett mögöttem, mint egy éjfékete óriáskígyó. Felemelte a két kezét, és nekinyomta a tenyerét az alagút falának. Hirte-len a *Sámson és Delila* egyik jelenete jutott eszembe. Damiennel kábé egy hónappal ezelőtt néztük meg ezt a régi filmet. Az a jelenet ugrott be, amikor Delila odavezette a vak Sámson két hatalmas oszlop közé, a harcos pedig varázslatos ereje segítségével ledöntötte az oszlopokat, és az egész stadion leomlott, maga alá temetve őt és az őt gúnyoló tömeget...

– Ugye, Zoey?

– Tessék? – kérdeztem, és gyorsan kivertem a fejből a

szomorú jelenetet.

– Azt mondtam, hogy nem Mária mozgatta meg a földet, amikor az alagutat csináltam, hanem az az erő, amit Nüxtől kaptam. Hol jár az eszed? – fordult felém Stevie Rae. Levette a kezét az alagút faláról, és a tekintetével azt kérdezte: *mi jár a fejedben?*

– Bocsi, mit mondtál Nüxről?

– Csak azt, hogy szerintem Nüxnek meg annak a fránya Szűz Máriának semmi köze egymáshoz. Ezt az alagutat biztos, hogy nem Jézus anyja segítette kiásni. – Megvonta a vállát. – Nem akarom megsérteni az érzéseit, nővér, de nekem ez a véleményem.

– Jogod van más véleményen lenni, Stevie Rae – felelte az apáca a tőle megszokott nyugalommal. – De attól, hogy nem hiszel valamiben, annak a létezése még semmivel sem lesz kevésbé valószínű.

– A magam részéről ezt egyáltalán nem tartom olyan valószínűtlen hipotézisnek – szólt közbe Damien. – Emlékezzetek csak vissza rá, hogy a *Vámpírjelöltek kézikönyvében* Mária úgy szerepel, mint Nüx egyik arca.

– Tessék? Tényleg? – kérdeztem döbbenetben.

Damien szigorúan rám nézett, mint aki azt mondja, hogy *igazán vehetnéd komolyabban is a tanulást*, majd bólintott, és kioktató hangon folytatta.

– Igen. Dokumentumok bizonyítják, hogy a kereszténység elterjedése során Európában Gaia és Nüx kegyhelyeit jóval azelőtt átalakították Mária-kegyhelyekké, mint hogy az emberek áttértek volna az új.

Damien hangja álmosító háttérzajjá változott, ahogy ismét az alagút felé fordultam. A sötétség sűrű volt és áthatolhatatlan. Néhány centivel Stevie Rae háta mögött már semmit sem láttam. Egyáltalán semmit. Kimeredt szemmel bámultam, külön-

böző alakokat és formákat képzeltem a sötétségbe. Lehet, hogy valaki vagy *valami* ott rejtőzik alig egy méterre tőlünk, és sosem fogjuk megtudni, hogy mi az, ha nem akarja, hogy meg-lássuk, gondoltam. Volt ebben valami nagyon félelmetes.

Ne légy már nevetséges, szóltam magamra. *Ez csak egy ala-gút.* Ennek ellenére képtelen voltam leküzdeni irracionális félelmemet, ami megint feldühített. Ezért pontosan azt tettem, amit az ostoba, szőke hajú statiszták szoktak a horrorfilmekben. Tettem egy lépést előre. Aztán még egyet.

Elnyelt a sötétség.

Az eszemmel tudtam, hogy a barátaim alig néhány méterre vannak tőlem az éléskamrában. Hallottam Damien kiselőadását a vallásról és az Istennőről. Az eszem azonban képtelen volt leküzdeni a mellkasomat szorító rettegést. A szívem, a lelkem, a szellemem – akárminek is hívjuk – azt üvöltötte hangtalanul, hogy *rohanj! Tűnj el innen! Menj már!*

Éreztem magamon a föld nyomását, mintha nem egy üregben lennék, hanem egy földdel teli veremben, amely beborít... megfojt... csapdába ejt.

Egyre gyorsabban vettem a levegőt. Éreztem, hogy kezdek pánikba esni, de képtelen voltam uralkodni magamon. Vissza akartam fordulni, elmenekülni az előttem kígyózó sötétségtől, de mindössze egy fél lépésre voltam képes. A lábam nem akart engedelmeskedni! Fényes pontok jelentek meg a szemem előtt, elvakítottak, aztán hirtelen minden elsötétült előttem, és csak azt éreztem, hogy zuhanok... zuhanok...

ÖTÖDIK FEJEZET

Zoey

A sötétség mindent elnyelt. Nem csak a látásomat veszítettem el, a többi érzékszervem sem működött. Levegő után kapkodtam, és kétségbeesetten kalimpáltam a kezemmel, hátha beleakad valamibe – bármibe, amit megérinthetek, meghallhatok, megszagolhatok –, és fogást találok a valóságon. De semmit nem éreztem. Semmi mást, csak a mindent beborító sötétséget és a szívem vad kalapálását.

Meghaltam volna?

Nem, azt nem gondoltam. Emlékeztem rá, hogy a bencés apátság alatt vagyok egy alagútban, alig néhány méterre a barátaimtól. Megijedtem a sötétségtől, de ebbe még senki nem halt bele.

De emlékeztem a félelemre is. Arra, hogy nagyon félek.

Aztán hirtelen nem maradt semmi más, csak a sötétség.

Mi történt velem? Nüx! – sikoltotta az agyam. Segíts rajtam, Istennő! Kérlek, mutasd meg a kiutat!

„Hallgass a szívedre...”

Hangosan felkiáltottam az Istennő megnyugtató szavai halatán, de aztán ismét körülvettem a könnyörtelen csend és a sötétség.

Hogy a pokolba hallgassak így a szívemre?

Próbáltam megnyugodni, hátha meghallok valamit, de csak némaság maradt körülöttem – nyomasztó, fekete, üres, tökéletes némaság, amilyennel még soha nem találkoztam korábban. Fogalmam sem volt, mitévő legyek, csak annyit tudtam...

Hirtelen rám tört a felismerés, és gondolatban hátrahőköltem, ahogy megértettem.

Tudtam, mit kell tennem. Egy részemnek mégsem volt teljesen ismeretlen ez a sötétség.

Nem láttam. Nem éreztem. Semmi mást nem tudtam tenni, csak magamba fordulva keresni magamban azt a valakit, aki érti, hogy mi folyik itt, és talán képes lehet kivezetni innen.

Emlékek bukkantak elő az elmém mélyéről, és visszarepítettek a múltba, évszázadokkal korábbra annál, mint amikor beléptem az apátság pincéjében ásott alagútba. Az évekkel együtt az ellenállásom is megszűnt, és végül újra érezni kezdtem.

Az érzékeim lassan visszatértek. Ismét hallani kezdtem mást is a saját gondolataimon kívül. Dobok hangja lüktetett körülöttem, és a távolból asszonyok éneke szállt felém. Újra működött a szaglásom, és felismertem az apátság pincéjére emlékeztető nyirkos szagot. Végül az is tudatosult bennem, hogy csupasz hátam a földnek feszül. A következő pillanatban teljesen magamhoz tértem, és azonnal rájöttem még valamire. Nem vagyok egyedül! A hátam a földnek préselődik, de közben valaki a karjában tart.

És akkor megszólalt.

– Ó, Istennő, ne! Ne tedd ezt velem!

Kalona hangja volt az, és ahogy meghallottam, legszívesebben üvöltve próbáltam volna kiszabadítani magam az öleléséből, de nem voltam ura a testemnek, és a szavak, amelyek kibuktak a számon, nem az én szavaim voltak.

– Csss, ne ess kétségbe. Itt vagyok veled, szerelmem.

– Csapdába ejtettél! – Vádló hangja ellenére még erősebben szorított magához, és felismertem a hideg szenvedélyt halhatatlan ölelésében.

– Megmentettelek – válaszoltam idegen hangon, és a testem egyre jobban hozzásimult. – Te nem erre a világra születtél.

Ezért voltál itt olyan boldogtalan, olyan mohó.

– Nem volt más választásom! A halandók ezt nem érthetik.

Átöleltem a nyakát. Ujjaim beletúrtak puha, sűrű hajába.

– Én megértelek. Nyugodj meg, és maradj itt velem. Felejtsd el ezt a szomorú nyughatatlanságot. Majd én megvigasztallak.

Még mielőtt megszólalt volna, éreztem, hogy beletörődik a helyzetbe.

– Igen – suttogta Kalona. – Beléd temetem szomorúságomat, és végre megszabadulok ettől az emésztő vágyakozástól.

– Igen, szerelmem, hitvesem, harcosom... igen...

Ez volt az a pillanat, amikor teljesen azonosultam A-yával. Nem tudtam volna megmondani, hol ér véget az ő vágya, és hol kezdődik az én lelkem. Ha volt is választásom, nem akartam élni vele. Csak annyit tudtam, hogy végre ott vagyok, ahol lennem kell – Kalona karjában.

Ránk borította szárnyát, vigyázva, nehogy jeges érintése megégesse a bőrömet. Ajkát az enyémre tapasztotta. Lassan fedeztük fel egymást, csodálkozva adtuk meg magunkat a másik vágyának. Ahogy testiünk egy ritmusra kezdett mozogni, életemben először találkoztam a tökéletes gyönyörrel.

Aztán hirtelen elhomályosult minden.

– Ne! – Az üvöltés a lelkem mélyéről szakadt fel. Nem akartam még elmenni! Vele akartam maradni. Az én helyem mellette van.

De ezúttal sem tudtam parancsolni az eseményeknek, éreztem, hogy egyre távolabb kerülök a zokogó A-yától, akinek megtört hangja ott visszhangzik a fejemben: EMLÉKEZZ...

Az arcom égett a pofontól. Vettem egy nagy levegőt, és ettől végleg kitisztult a tudatom. Kinyitottam a szemem, de azonnal hunyorogni kezdtem az elemlámpa éles fényében.

– Emlékszem – suttogtam rekedten.

– Arra is emlékszel, hogy mi a neved, vagy lekeverjek még egyet? – kérdezte Aphrodité.

Lassan forgott az agyam, mert még mindig nem tudtam feldolgozni, hogy akaratom ellenére kiszakítottak a sötétségből. Ismét pislogtam egyet, aztán megráztam a fejem, hátha sikerül teljesen magamhoz térnem.

– Ne! – kiáltottam olyan intenzitással, hogy Aphrodité önkéntelenül is hátrahőkölt.

– Oké – felelte. – Később is ráérsz megköszönni.

Mary Angela nővér lehajolt mellém, és gyengéden kifésülte az izzadt hajtincseket az arcomból.

– Visszatértél közénk, Zoey?

– Igen – feleltem elcsukló hangon.

– Mi történt? Mitől estél pánikba? – kérdezte az apáca.

– Ugye nem érzed rosszul magad? – szólalt meg Erin kissé remegő hangon.

– Nem érzed úgy, hogy mindjárt kiköpöd a tüdődet, igaz? – kérdezte Shaunee legalább olyan idegesen, mint az ikertestvére.

Stevie Rae félretolta az Ikreket, hogy ő is odaférjen hozzám.

– Mondj valamit, Z. Tényleg jól vagy?

– Jól vagyok. Ne féljetek, nem haldoklom. – A gondolataim most már helyrerázódtak, de képtelen voltam teljesen kiverni a fejemből A-ya szívszaggató kétségbeesését.

Tudtam, hogy a barátaim attól félnek, a testem kezdi elutasítani az Átváltozást. Összeszedtem magam, és megpróbáltam a jelenre koncentrálni. Stevie Rae felé nyújtottam a kezem. – Segíts fel, most már jobban vagyok.

Stevie Rae felhúzott, aztán megfogta a könyökömet, mikor látta, hogy megtántorodom.

– Mi történt veled, Z? – kérdezte Damien az arcomat tanulmányozva.

Nem tudtam, mit válaszoljak erre. Mondjam el a barátaim-

nak, hogy éppen most éltem át egy hihetetlenül valószínű jelenetet a múltbéli életemből, amelyben önként adtam oda magam jelenlegi legnagyobb ellenségünknek? Még arra sem volt időm, hogy tisztázzam magamban azt a rengeteg új érzelmet, ami bennem kavargott. Hogyan tudnám akkor elmagyarázni a barátainak?

– Mondd el nyugodtan, gyermekem. Az igazság mindig kevésbé ijesztő, mint a feltételezések – bátorított Mary Angela nővér.

Felsóhajtottam.

– Az alagút ijesztett meg.

– Az alagút? Úgy érted, van benne valami? – Damien idegesen pillantott a sötét nyílás felé.

Az Ikek is gyorsan távolabb húzódtak az alagút bejáratától.

– Nem, nincs ott semmi – mondtam tétován. – Vagy legalábbis nem gondolom, hogy van. Nem attól rémültem meg.

– Ugye nem azt akarod bemesélni nekünk, hogy a sötétségtől csináltad össze magad? – kérdezte Aphrodité.

Mindannyian rám meredtek.

Megköszörültem a torkom.

– Az is lehet, hogy valami olyasmi történt, amiről Zoey nem akar beszélni – sietett a segítségemre Stevie Rae.

Ránéztem a legjobb barátnőmre, és rájöttem, hogy ha nem árulok el nekik valamit abból, ami történt, nem leszek képes megtenni azt, amit pedig meg kell tennem.

– Igazad van – mondtam Stevie Rae-nek. – Nem akarok beszélni róla, de akkor is megérdemlitek, hogy tudjátok az igazat. – Végighordoztam a tekintetem a csoporton. – Azért ijesztett meg annyira ez az alagút, mert a lelkem felismerte. – Megköszörültem a torkom, és folytattam: – Eszembe jutott, amikor Kalonával együtt csapdába estünk a föld alatt.

– Úgy érted, tényleg van benned valami A-yából? – kérdezte

halkan Damien.

Bólintottam.

– Önmagam vagyok, de közben valahogy ő is bennem van.

– Érdekes. – sóhajtott fel Damien elgondolkodva.

– És akkor ez mit jelent? Most akkor mi van közted és Kalona között? – kérdezte Aphrodité.

– Nem tudom! Nem tudom! Nem tudom! – tört ki belőlem.

Úgy éreztem, hogy mindjárt felrobbanok a bennem felgyülemlett stressztől és zavarodottságtól. – Nem tudok válaszolni ezekre a rohadt kérdésekre! Itt van ez az emlékkép, amit még nem volt időm átgondolni. Mi lenne, ha leszálnátok rólam egy kicsit, hogy összeszedjem a gondolataimat?

Mindannyian hátrább léptek, és azt motyogták, hogy „oké”, „rendben”. Nem törődtem velük, mint ahogy a Kalonára vonatkozó megválaszolatlan kérdéssel sem, inkább Stevie Rae felé fordultam.

– Mondd el, hogy csináltad ezt az alagutat!

Láttam a tekintetén, hogy meglepte a hangszínem. Nem olyan volt a hangom, mint aki zavarban van, mert elájult, és kiderült, hogy egy reinkarnálódott agyagbábu, ezért minél előbb témát akar váltani. Ez egy Főpapnő utasítása volt.

– Hát, igazából nem volt nagy dolog. – Stevie Rae szemmel láthatóan ideges volt, és hol az egyik, hol a másik lábára állt, mint aki igyekszik fesztelennek tűnni, pedig egyáltalán nem az. – Hé, biztos, hogy jól érzed magad? Nem megyünk fel inkább bedobni egy barna üccsit? Ha ez a hely ilyen hatással van rád, jobb lenne máshol beszélgetni, nem?

– Jól vagyok. Most csak az alagút érdekel. – Mélyen a szemébe néztem. – Úgyhogy mondd el, hogyan csináltad!

Éreztem, hogy a többiek, Mary Angela nővérrel együtt, zavart kíváncsisággal figyelnek minket, de nem vettem le a szemem Stevie Rae-ről.

– Oké – adta meg magát Stevie Rae. – Azt ugye tudod, hogy az alkoholtilalom idején épített alagutak szinte az egész belvárost behálózzák?

Bólintottam.

– És arra is emlékszel, mikor mondtam, hogy kicsit utána néztem, merre is vezetnek pontosan?

– Igen, emlékszem.

– Oké. Szóval megtaláltam azt a félig betemetett alagútbejáratot, amiről Ant mesélt valamelyik nap, amelyik leágazik a Philtower Building alatt futó járatokról. – Türelmetlenül bólintottam. – Az átjáró tele volt földdel, de ahogy kitágítottam azt a kis lyukat a közepén, és átdugtam rajta a karomat, légmozgást éreztem a túloldalon. Ebből arra következtettem, hogy valószínűleg a túloldalon is van egy járat. Ezért nekinyomtam a kezeimet, és koncentráltam. A föld pedig válaszolt.

– Válaszolt? Ezt meg hogy érted? Megremegett? – kérdeztem.

– Inkább megmozdult. Pontosán úgy, ahogy akartam. Ahogy a fejemben elképzeltem. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nehéz elmagyarázni. De a lényeg az, hogy a földtorlasz, ami lezárta az alagút végét, leomlott, és az új nyíláson keresztül átjutottam egy nagyon, *nagyon* régi alagútba.

– És az a régi alagút csak egy földbe vált járat volt? Nem volt körbet betonozva, mint a vasútállomás meg a belváros alatti folyosók, igaz? – kérdezte Damien.

Stevie Rae elmosolyodott, és bólintott, szőke tincsei a vállára omlottak.

– Így van. És a belváros helyett ez az alagút pontosan ebbe az irányba mutatott.

– Egészen idáig elért? – Próbáltam megsaccolni, hány kilométer is lehet az idáig, de nem tudtam kiszámolni. Nem vagyok egy matekzseni, de annyit azért tudtam, hogy jókora távolság-

ról van szó.

– Nem. Miután rátaláltam arra a földalagútra, és úgymond megnyitottam, végeztem egy kis felderítést. Először azt hittem, hogy csak egy leágazása a Philtower Building alatti járatnak, de aztán kiderült, hogy sokkal hosszabb, és kifelé tart a belvárosból.

– Ezt meg hogy tudtad megállapítani? – szakította félbe Damien. – Honnan tudtad a föld alatt, hogy melyik irányba mész?

– Gyerekjáték volt! Mindig tudom, hogy merre van észak, mert az a föld égtája. Ha pedig azt tudom, akkor tudom az őszes többit is.

– Hmm – emésztgette Damien a hallottakat.

– Folytasd – mondtam. – Aztán mi történt?

– Aztán a járat egyszer csak véget ért. Mielőtt odaadtad volna azt az üzenetet, hogy találkozunk az apácáknál, elmentem a végéig, ameddig lehetett. Terveztem, hogy egyszer majd visszamegyek, de nem tulajdonítottam nagy jelentőséget a dolognak. Aztán amikor mondtad, hogy át kell hoznom ide a többieket, újra eszembe jutott az alagút. Emlékeztem rá, hogy pontosan ebbe az irányba tart. Úgyhogy visszamentem. Arra koncentráltam, amerre menni akarok, és azt kívántam, bárcsak az alagút is arra tartana. Aztán meglöktem a kezemmel, valahogy úgy, mint amikor a nyílást szélesítettem, csak erősebben. Mire, láss csodát, a föld engedelmeskedett, mi pedig itt vagyunk! Ta-ta-ta-tam! – Szélesen elvigyorodott, és trombitaszót utánozott a hangjával.

A Stevie Rae magyarázatát követő csendet Mary Angela nővér megfontolt szavai törték meg, amiért csak még jobban megkedveltem.

– Figyelemreméltó, nem igaz? Stevie Rae, lehet, hogy hatalmad eredetével kapcsolatban nem értünk egyet, de ettől füg-

getlenül lenyűgözőnek tartom az erejét.

– Köszönöm, nővér! Szerintem maga is különleges, főleg ahhoz képest, hogy apáca.

– Mivel világítottatok odalent? – kérdeztem.

– Engem nem zavar a sötétség, majdnem ugyanolyan jól látok a föld alatt is, de a többiek kedvéért hoztam néhány lámpást a vasútállomás alagútjaiból. – Stevie Rae a petróleumlámpákra mutatott, amik az éléskamra egyik sarkában heverték.

– Akkor is jó nagy utat tettetek meg – mondta Shaune.

– De még mennyire. Félelmetes lehetett abban a sötétben – tette hozzá Erin.

– Nekem nem, és a vörös vámpírjelöltek is jól érzik magukat a föld alatt. – Stevie Rae vállat vont. – Ahogy mondtam, nem volt nagy dolog. Ment, mint a karikacsapás.

– És sikerült az összes vörös vámpírjelöltet biztonságban áthoznod? – kérdezte Damien.

– Igen!

– Mindegyiket? – kérdeztem.

– Ezt meg hogy érted? Nem értem, mire gondolsz, Z – felelte. – Áthoztam az összes vörös vámpírjelöltet, akivel ti is találkoztatok, plusz Eriket és Heath-t. Ki mást kellett volna még? – A szavai normálisak voltak, de ahogy befejezte, idegesen felnevetett, és került a tekintetemet.

Összeszorult a gyomrom. Stevie Rae *még mindig* hazudott nekem. És fogalmam sem volt, mit kezdjek ezzel a helyzettel.

– Szerintem Zoey rettenetesen kimerült, és ez nem is csoda azok után, ami ma este történt vele. – Mary Angela nővér megleg keze a vállamon legalább olyan megnyugtató volt, mint a hangja. – Mindnyájan fáradtak vagyunk – tette hozzá. Végighordozta tekintetét Stevie Rae-n, az ikreken, Aphroditén és Damienén. – Nemsokára hajnalodik. Pihenjete le. Aludjatok. Kipihenten minden egyszerűbbnek és világosabbnak fog tűnni.

Kimerülten bólintottam, és hagytam, hogy Mary Angela nővér kitereljen minket az éléskamrából. Elindultunk felfelé ugyanazon a lépcsőn, amelyen nem sokkal korábban lejöttünk. De ahelyett, hogy felmentünk volna egészen az apátság épületének folyosójára, a lépcsőfordulóban az apáca kinyitott egy ajtót, amit korábban nem vettem észre, mikor Damient követve lefelé siettem az éléskamrába. Az ajtó mögött néhány lépcsőfok vezetett a pincébe, egy nagy, lebetonozott helyiségbe, amelyet az apácák átalakítottak mosókonyhából tömegszállássá. Kinyitható ágyak sorakoztak a két fal mellett, rajtuk takarók és párnák. Az egyik ágyon egy emberméretű kupac hevert, és a takaró alól kikandikáló vörös bozont arra utalt, hogy Elliott fekszik ott fejére húzott pokróccal. A többi vörös vámpírjelölt a mosószáritó részlegben üldögélt olyan összezsukható fémszékeken, amiken mindig fázik a fenekem, és az egyik mosógép tetejére állított nagy, síkképernyős tévét bámulták. Gyakori ásitásaik azt jelezték, hogy mindjárt hajnalodik, ennek ellenére megbabonázva bámulták a tévét. Rápillantottam a képernyőre, és akármilyen fáradt is voltam, ezt nem tudtam megállni vigyorgás nélkül.

– *A muzsika hangja? A muzsika hangját nézik?* – nevettem fel.

Mary Angela nővér felvonta az egyik szemöldökét.

– Ez az egyik kedvenc DVD-nk. Azt gondoltam, hogy a vámpírjelölteknek is tetszeni fog.

– Klasszikus darab – jegyezte meg Damien.

– Anno nagyon cukinak találtam azt a náci srácot – mondta Shaunee.

– Eltekintve attól, hogy feladja Von Trappékat – kotyogta közbe Erin.

– Azután már nem is találtam cukinak – folytatta Shaunee, azzal az Ikrek fogtak egy-egy széket, és leültek a többi vámpír-

jelölt mellé nézni a filmet.

– Julie Andrewst viszont mindenki imádja – állapította meg Stevie Rae.

– Én biztos, hogy orrba rúgtam volna azokat az elkényeztetett kölyköket – mondta Kramisha, majd hátrapillantott a válla felett, és bocsánatkérően rámosolygott Mary Angela nővére. – Elnézést, nővér, de tényleg szörnyen viselkedtek.

– Nekik is csak szeretetre, figyelemre és megértésre volt szükségük, mint minden gyereknek – felelte az apáca.

– Ja, persze. Mindjárt elhányom magam – mordult fel Aphrodité. – Mielőtt valaki rákezdené a film egyik betétdalára, nekem pedig harakirit kellene elkövetnem a saját körmeimmel, inkább megyek, és megkeresem Dariuszt meg a szobámat. – Azzal összevonta a szemöldökét, sarkon fordult, és elindult kifelé.

– Aphrodité – szólt utána Mary Angela nővér. Amikor Aphrodité megállt, és visszanézett rá, az apáca folytatta: – Ha jól sejtem, Dariusz még mindig Stark mellett van. Az ellen semmi kifogásom, hogy elköszönj tőle, de a te szobád a negyediken van, és a szobatársad Zoey lesz, nem pedig a harcos.

– Na, még csak ez hiányzott – mondtam magamban.

Aphrodité a szemét forgatta.

– Miért van az, hogy még csak meg sem vagyok lepődve? – Azzal magában motyogva folytatta útját a lépcső felé.

– Bocsi, Z – szólalt meg Stevie Rae, és a szemét forgatva nézett Aphrodité után. – Szívesen lennék megint a szobatársad, de azt hiszem, jobb lesz, ha én inkább idelent maradok. Napfelkelte után jobban érzem magam a föld alatt, és egyébként is a vörös vámpírlételek közelében kell lennem.

– Oké, semmi gond – vágtam rá egy kicsit túl gyorsan. *Szóval idejutottunk, hogy már nem akarok kettesben maradni a legjobb barátnőmmel?*

– Mindenki más odafent van? – kérdezte Damien. Láttam, hogy Jacket keresi a tekintetével.

Ami engem illet, én nem kerestem egyik pasimat sem. Azok után, amit odakint műveltek, egyre vonzóbbnak találtam a szingli létet.

Hogy Kalonáról meg a zavarba ejtő emlékképről ne is beszéljek.

– Igen, mindenki más odafent van. Vagy az étkezőben vagy már az ágyában. Hahó, Föld hívja Zót! Képzeld, az apácáknak hatalmas készletük van Doritosból, sőt még barna üccsit is találtam neked, tele koffeinnel és cukorral – mondta Heath, és az utolsó három lépcsőfokot átugorva ott termett mellettünk.

HATODIK FEJEZET

Zoey

– Kösz, Heath. – Elnyomtam egy sóhajt, ahogy Heath odasétált hozzám, és vigyorogva a kezembe nyomott néhány sajtos Doritost meg egy doboz barna üccsit.

– Z, ha tényleg minden oké, akkor megyek, és megkeresem Jacket meg Hercegnőt, aztán lefekszem, és alszom néhány napot – mondta Damien.

– Persze, menj csak – vágtam rá gyorsan. Nem akartam, hogy Damien szóba hozza az A-yás emlékképemet Heath előtt.

– Erik hol van? – kérdezte Stevie Rae Heath-től, miközben én rávettem magam a barna üccsire.

– Még mindig odakint játssza az esztét.

– Találatok valamit, miután bejöttem? – Stevie Rae hangja hirtelen olyan élessé vált, hogy több vörös vámpírjelölt is felkapta a fejét, miközben Maria és a Von Trapp család a „My Favorite Things” című dalt énekelte.

– Nem, csak az a seggfej újra ellenőrizni akarja azt, amit Dallas és én már egyszer megnéztünk.

Dallas a neve hallatán felkapta a fejét, és hátrafordult.

– Minden okés odakint, Stevie Rae.

Stevie Rae intett neki, hogy jöjjön oda, mire Dallas sietve csatlakozott hozzánk. Stevie Rae lehalkította a hangját, és azt mondta:

– Jelentést kérek.

– Már mondtam, hogy mi a helyzet, mielőtt lejöttél – felelte Dallas fél szemmel a tévé képernyőjét nézve, ahol előbb krém-

színű pónilovak, majd ínycsiklandó almás rétesek bukkantak fel.

Stevie Rae rácsapott a karjára.

– Lennél szíves rám figyelni? Már nem vagyok odakint. Itt vagyok lent. Szóval jelents *újra*.

Dallas felsóhajtott, Visszafordult Stevie Rae felé, és megadóan elmosolyodott.

– Oké, oké, de csak azért, mert ilyen szépen kérted. – Stevie Rae összevonta a szemöldökét, mire Dallas folytatta. – Erik, Johnny B, Heath és én átfésültük azt a részt, amit mondtál. Nem volt valami nagy móka, mert minden csupa jég, és baromi hideg van. – Elhallgatott. Stevie Rae szótlánul meredt rá egészen addig, míg a srác újra meg nem szólalt. – Miközben te a Huszonegyedik utca felőli oldalt ellenőrizted, mi átnéztük a többi fát az apátság környékén, *ahogy ezt már odafent is elmondtam*. Amikor végeztünk, találkoztunk a grottánál. Akkor szóltunk, hogy találtuk azt a három tetemet a Lewis és a Huszonegyedik sarkán. Azt mondtad, intézzük el, majd elmentél. Elintéztük, aztán Heath-szel és Johnny B-vel bejöttünk megszáritkozni, enni és tévét nézni. Erik szerintem még odakint van.

– Miért? – vakkantotta Stevie Rae.

Dallas vállat vont.

– Valszeg' azért, amit Heath is mond. Az a srác egy seggfej.

– Jól hallottam, hogy tetemeket mondtál? – kérdezte Mary Angela nővér.

Dallas bólintott.

– Igen, találtunk három halott Hollómást. Dariusz lőhetett le őket, mert mindegyik ki volt lyukasztva.

Mary Angela nővér lehalkította a hangját.

– És mit csináltatok azokkal a halott teremtményekkel?

– Beraktuk őket az apátság háta mögött lévő kukákba, ahogy

Stevie Rae mondta. Odakint csak úgy röpködnek a mínuszok. Abban elállnak. Egyhamar úgysem fogják elvinni a szemetet ebben az ítéletidőben. Úgy gondoltuk, hogy ott jó helyen lesznek, amíg ki nem találjuk, mi legyen velük.

– Óh, jaj! – Az apáca arca falfehér lett.

– Kidobtátok őket a kukába? Egy szóval sem mondtam, hogy dobjátok őket a kukába! – kiabálta Stevie Rae.

– Csss! – pisszegett Kramisha, és a többiek is szúrós szemekkel fordultak felénk.

Mary Angela nővér intett, hogy kövessük, és gyorsan felmentünk a lépcsőn a folyosóra.

– Dallas, nem hiszem el, hogy képes voltál kidobni őket a kukába! – Stevie Rae azonnal rátámadt, ahogy hallótávolságon kívül értünk a többiektől.

– Mégis mit kellett volna tennünk velük? Sírt ásni nekik, és misét mondani? – fortyant fel Dallas, aztán Mary Angela nővérre pillantott. – Elnézést, nem akartam megsérteni, nővér. Az én családom is katolikus.

– Biztos vagyok benne, hogy nem akartál megsérteni, fiam – felelte az apáca enyhén remegő hangon. – A tetemek... a tetemekre nem gondoltam.

– Ne aggódjon miattuk, nővér. – Heath suta mozdulattal megveregette az apáca karját. – Nem kell velük foglalkoznia. Tudom, mit érez. Ez az egész dolog: a szárnyas pasas, Neferet, a Hollómások, nem könnyű.

– Nem maradhatnak egy nyavalyás kukában – szólt közbe Stevie Rae, ügyet sem vetve Heath szavaira. – Az nem helyes.

– Miért nem? – kérdeztem higgadtan. Mostanáig szóltanul tanulmányoztam Stevie Rae-t, próbáltam eldönteni, mitől lett ennyire izgatott.

Stevie Rae-nek most nem okozott gondot, hogy a szemembe nézzen.

– Azért, mert nem helyes, és kész – felelte.

– Szörnyetegek voltak, akiknek egy részük halhatatlan, és Kalona egyetlen szavára készek lettek volna megölni minket – mondtam.

– Egy részük halhatatlan, de mi a másik rész? – kérdezett vissza Stevie Rae.

Értetlenül néztem rá, de Heath válaszolt helyettem.

– Madár?

– Nem – válaszolta Stevie Rae, de nem fordult Heath felé, továbbra is engem nézett. – Nem, a madár részük a halhatatlan. Vér szerint félig halhatatlanok, félig emberek. *Emberek*, Zoey. Én sajnálom bennük az embert, és szerintem többet érdemelnek annál, semhogy egy kukában végezzék.

Volt valami a tekintetében – és a hangjában –, ami nagyon zavart. Ahelyett, hogy gondolkodtam volna, kimondtam az első dolgot, ami eszembe jutott.

– Attól, hogy véletlenül emberi vér folyik az ereikben, még nem fogom sajnálni őket.

Stevie Rae szeme megvillant, a teste pedig megrándult, mintha pofon vágtam volna.

– Azt hiszem, ez a különbség kettőnk között.

Hirtelen rádöbentem, miért képes Stevie Rae együtt érezni a Hollómásokkal. Bizonyos értelemben saját magát látta bennük. Ő is meghalt, és egy „véletlen” folytán feltámadt, de emberi mivoltát jóformán teljesen elveszítve. Aztán egy újabb „véletlen” következtében sikerült visszanyernie emberségét. Ebből a szemszögből nézve megértettem, miért érez sajnálatot irántuk, hiszen ő is nagyon jól tudta, milyen félig embernek, félig szörnyetegnek lenni.

– Ugyan már – mondtam halkán, és közben azt kívántam, bárcsak újra az Éjszaka Házában lennénk, és ugyanolyan fesz-telenül tudnánk beszélgetni egymással, mint régen. – Óriási kü-

lönbség van aközött, ha valaki eleve szörnyetegnek születik, és aközött, ha később történik vele valami szörnyűség. Te az vagy, akinek születél, hiába próbáltak átváltoztatni valami mássá.

– Tessék? – kérdezte Heath értetlenül.

– Szerintem Zoey azt akarja mondani, hogy érti, Stevie Rae miért érez együtt a halott Hollómásokkal, annak ellenére, hogy semmi közös nincs bennük – felelte Mary Angela nővér. – És Zoey-nak igaza van. A Hollómások sötét teremtmények, és akármennyire is ellenzem a gyilkosságot, én is egyetértek azzal, hogy meg kellett halniuk.

Stevie Rae elfordította a tekintetét.

– Mindketten tévednek. Nem erre gondoltam, de nem akarok többet beszélni róla. – Azzal otthagyt minket, és sietős léptekkel elindult a folyosón.

– Stevie Rae? – kiáltottam utána.

Vissza sem fordult, úgy válaszolt.

– Megyek, megkeresem Eriket, és megnézem, minden rendben van-e odakint, aztán beküldöm. Majd később beszélünk. – Azzal kinyitott egy ajtót, amely feltehetően az udvarra nyílt, ki lépett rajta, és becsapta maga mögött.

– Nem szokott így viselkedni – jegyezte meg Dallas.

– Imádkozni fogok érte – suttogta Mary Angela nővér.

– Ne aggódjatok – mondta Heath. – Nemsokára úgyis visszajön. Hamarosan felkel a nap.

Megtöröltem az arcomat. Tudtam, hogy utána kellene mennem, sarokba szorítani, és rávenni, mondja el végre, hogy mi folyik itt. De képtelen voltam ezt a problémát is a nyakamba venni. Még az A-ya emléképpel sem tudtam megbirkózni. Ott csücsült az agyam hátsó részében, mint valami titok, amelytől büntudatom támadt.

– Zo, jól vagy? Nagyon fáradtnak látszol. Ahogy mi is – je-

gyezte meg Heath ásítva.

Pislogtam egyet, és fáradtan elmosolyodtam.

– Igen, fáradt vagyok. Megyek is lefeküdni. Csak előbb gyorsan benézek Starkhoz.

– *Nagyon* gyorsan – tette hozzá szigorúan Mary Angela nővér.

Bólintottam, majd anélkül, hogy Heath-re pillantottam volna, azt mondtam:

– Hát akkor... találkozunk kábé nyolc óra múlva.

– Jó éjszakát, gyermekem. – Mary Angela nővér megölelt, és a közben azt suttogta: – Miasszonyunk áldása és figyelő tekintete kísérjen.

– Köszönöm, nővér – súgtam vissza, és magamhoz szorítottam.

Amikor elengedtem, legnagyobb meglepetésemre Heath megfogta a kezem. Kérdő pillantást vetettem rá.

– Elkísérlek Stark szobájáig – mondta.

Megadóan vállat vontam, és kéz a kézben elindultunk. Nem szóltunk egy szót sem, csak sétáltunk. Heath kezének ismerős melege megnyugtatót, és egymáshoz igazítottuk a lépteinket. Már éppen kezdtem volna egészen ellazulni, amikor megköszönrülte a torkát.

– Figyi, csak bocsánatot akarok kérni, amiért olyan hülyén viselkedtem odakint. Nem lett volna szabad hagynom, hogy Erik felidegesítsen. Ostobaság volt – mondta.

– Igen, nem lett volna szabad hagynod, de néha baromi idegesítő tud lenni – feleltem.

Heath elvigyorodott.

– Ugye? Jól sejtem, hogy hamarosan kiadod az útját?

– Az Erikkel kapcsolatos problémáimat nem veled fogom megbeszélni.

Még szélesebb lett a vigyora, mire a szememet forgatva el-

fordultam.

– Engem nem tudsz átverni – mondta. – Túl jól ismerlek. Nem bírod, ha valaki parancsolgatni akar neked.

– Fogd be a szád, és igyekezzünk – feleltem, de megszorítottam a kezét, és ő azonnal viszonzta a szorítást. Igaza volt. Ki nem állhattam, ha parancsolgatnak nekem, és Heath valóban nagyon, nagyon jól ismert.

A folyosó elkanyarodott. A fordulóban egy nagy ablak volt, előtte pedig egy alkóv, benne egy olvasáshoz tökéletes paddal. Az ablakpárkányon egy gyönyörű, Szűz Máriát ábrázoló porcelánszobor állt, mellette gyertyák égtek. Heath és én lelassítottunk, és megálltunk az ablak előtt.

– Nagyon szép – mondtam halkán.

– Igen, korábban sosem foglalkoztam Szűz Máriával. De ez a sok szobor meg gyertya nagyon király. Mit gondolsz, szerinted igaza van az apácának? Szűz Mária tényleg azonos Nüxszel?

– Fogalmam sincs.

– Nem szoktál Nüxszel beszélni?

– De, néha szoktam, de Jézus anyja még sosem került szóba – feleltem.

– Legközelebb megkérdezhetnéd.

– Ha nem felejttem el – mondtam.

Álltunk kéz a kézben, és figyeltük, ahogy a meleg, sárga lángok megcsillannak a szobron. Az jutott eszembe, hogy milyen jó lenne, ha az Istennő egyszer olyankor látogatna meg, amikor az életem nincs tele megoldásra váró, sorsdöntő kérdésekkel.

– Úgy hallottam, hogy az a Stark gyerek felesküdt a szolgálatodra – szólalt meg Heath váratlanul.

A szemébe néztem, hátha féltékenységnek vagy haragnak a jelét pillantom meg benne, de csak őszinte kíváncsiságot lát-

tam.

– Igen.

– Azt mondják, hogy ez különleges kapcsolatot teremt köztetek.

– Igen, így van – feleltem.

– Ő az a fickó, akinek a nyila mindig célba talál, igaz?

– Igen.

– Szóval, ha a te oldaladon áll, az olyan, mintha a Terminátor lenne a testőröd?

Elmosolyodtam.

– Arnold ugyan jóval izmosabb nála, de azt hiszem, nem rossz a hasonlat.

– Ő is szerelmes beléd?

Váratlanul ért a kérdése, és hirtelen nem tudtam, mit feleljek rá. Ahogy áltsulis korunk óta mindig, Heath most is tudta, mit kell mondania.

– Nyugodtan megmondhatod az igazat.

– Igen, azt hiszem, szerelmes belém.

– És te is szereted?

– Talán – feleltem vonakodva. – De ez mit sem változtat azon, amit irántad érzek.

– És ez mit jelent? Most akkor mi van köztünk?

Szavai furcsamód rímelték Aphrodité kérdésére, amikor Kalonáról és az A-ya emlékképről faggatott. És ahogy akkor, úgy most sem tudtam a helyes választ. Megdörgöltem a halántékomat, hogy enyhítsem a hirtelen rám törő fejfájást.

– Megbélyegzés és bosszúság, ez van köztünk.

Heath nem szólt semmit. Csak nézett rám azzal a kedves, szomorú, ismerős tekintetével, amelyből azt olvastam ki, hogy jobban fáj ez neki, mint egy tucatszámú ajtócsapkodós veszekeedés.

Úgy éreztem, hogy menten megszakad a szívem.

– Heath, ne haragudj. Én csak... csak. – Elcsuklott a hango-
gom, ezért újra neki kellett futnom. – Egyszerűen csak túl sok
problémám van, amit nem tudom, hogyan oldjak meg.

– Én tudom. – Heath leült a padra, és kinyújtotta felém a
karját. – Gyere ide, Zo.

Megráztam a fejem.

– Heath, nem lehet.

– Semmit nem kérek tőled – szakított félbe határozottan. –
Adni akarok valamit. Gyere ide.

Nem mentem oda, csak álltam összezavarodva, ezért felső-
hajtott, megfogta a kezemet, és gyengéden magához húzott.
Nem ellenkeztem, ahogy az ölébe vont, és átölelt. Állát a feje-
men pihentette, arcom pedig a nyakához simult. Nyolcadikos
korában Heath hirtelen megnyúlt, és azóta legalább egy fejjel
magasabb nálam, ezért gyakran ültünk ebben a pózban egy-
máshoz simulva. Beszívtam az illatát, és hirtelen megrohantak
az emlékek: a hosszú nyáréjszakák, amikor az elektromos szű-
nyogriasztó mellett ülve hajnalig beszélgettünk és zenét hall-
gattunk; a meccs utáni bulik, amikor hozzábújva hallgattam,
ahogy mindenki a zseniális passzairól áradozik; a hosszú jóéjt
puszik és a szenvedély, amelyet a szerelemmel együtt fedez-
tünk fel.

Hirtelen tudatosult bennem, hogy az ismerős, biztonságos il-
lat teljesen ellazít, és Heath-hez simulva végre ki tudok kap-
csolni. Felsőhajtottam, és még jobban hozzábújtam.

– Most már jobb, ugye? – mormolta Heath.

– Igen, jobb – feleltem. – Heath, tényleg nem tudom.

– Ne! – szorította meg a karomat egy pillanatra. – Legalább
egy másodpercre verd ki a fejedből Eriket meg azt a másik srá-
cot. Most ne csinálj mást, csak emlékezz ránk. Emlékezz arra,
milyen volt együtt lenni velem éveken át. És én most is itt va-
gyok, Zo. A felét sem értem annak, ami körülöttünk zajlik, de

akkor is itt vagyok. Mi összetartozunk. A vérem azt súgja.

– Miért? – kérdeztem még mindig hozzábújva. – Miért vagy még mindig itt, miért állsz még mindig szóba velem, amikor tudsz Erikről és Starkról is?

– Mert szeretlek – felelte egyszerűen. – Mióta az eszemet tudom, szeretlek, és szeretni foglak életem hátralévő részében is.

Könnyek szöktek a szemembe, és sűrűn pislogni kezdtem, nehogy elsírjam magam.

– De Stark nem fog eltűnni. És azt sem tudom még, hogy Erikkel mi lesz.

– Tudom.

Vettem egy mély lélegzetet, majd kimondtam a legnehezebb igazságot:

– És a lelkem mélyén valahogy Kalonával is kapcsolatban állok.

– De nemet mondtál neki, és elűzted.

– Igen, de... de emlékek törnek rám egy korábbi életemből, amikor még Kalonával voltam.

Ahelyett, hogy kérdések özönét zúdította volna rám, vagy eltolt volna magától, még szorosabban átölelt.

– Semmi baj, majd megoldod – mondta, és az ő szájából hallva, szinte már magam is elhittem. – Ezt is meg fogod oldani.

– Csak azt nem tudom, hogyan. Mikor még azt sem tudom, hogy veled mit csináljak.

– Velem semmit nem kell csinálnod. Itt vagyok. Ennyi. – Egy pillanatra elhallgatott, majd gyorsan hozzátette: – Ha osztoznom kell rajtad a vámpírokkal, hát osztozom.

Hátrahajtottam a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni, de nem bontakoztam ki az öleléséből.

– Heath, sokkal féltékenyebb típusnak ismerlek annál, sem-

hogy így beletörődj abba, ha másvalakivel vagyok.

– Azt nem mondtam, hogy örülni fogok neki. De nem akarok nélküled élni, Zoey.

– Ez olyan abszurd – mondtam.

Megpróbáltam elfordítani a fejem, de megfogta az államot.

– Igen, abszurd. De az igazság az, hogy amíg meg nem szűnik köztünk a megbélyegzés, addig olyasmit tudok adni neked, amit senki más. Ezek az ostoba Drakula-imitátorok a közelébe sem érhetnek annak, ami köztünk van. Ehhez még egy halhatatlan angyal is kevés.

Heath szemében könnyek csillogtak. Annyival idősebbnek látszott tizennyolc événél, hogy szinte megijesztett.

– Nem akarom, hogy szomorú legyél – mondtam. – Nem akarom tönkretenni az életedet.

– Akkor többé ne küldj el magadtól. Mi összetartozunk.

Igen, tudom, hogy hiba volt, de ahelyett, hogy vitába szálltam volna veled, odabújtam hozzá, és hagytam, hogy a karjában tartson. Önző dolog volt részemről, de annyira magával ragadott Heath és a közös múltunk. Tökéletes pillanat volt. Nem akart megcsókolni. Nem markolászott, nem nyomult. Nem akart felvidítani. Még csak azt sem ajánlotta fel, hogy megvágja magát, és ihatok a véreből, pedig tudta, hogy olyankor mindketten elveszítjük a fejünket a szenvedélytől. A karjában tartott, és azt ismételte, hogy mennyire szeret. Azt mondta, minden rendben lesz. Hallottam a szívverését. Éreztem sűrű, csábító vérenek lüktetését, de most volt valami, amire még meleg, megbélyegzett vére nál is nagyobb szükségem volt – a megnyugtató, közös múlt emlékére és a megértésére.

És abban a pillanatban Heath Luck, középiskolás szívsszellemem tényleg a hitvesemmé vált.

HETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae becsapta maga mögött az apátság ajtaját, és kilépett a jeges éjszakába. Igazi seggfejnek érezte magát. Nem Zoey-ra haragudott vagy az überkedves, bár kissé elvarázsolt apácára. Kizárólag saját magára volt dühös.

– A francba! Utálok, hogy mindig elcseszem! – mondta hangosan. Úgy érezte magát, mint aki egy hatalmas trágyahalmot próbál ellapátolni, de akárhogy igyekszik, egyre mélyebbre merül benne.

Zoey nem volt ostoba. Tudta, hogy valami nem stimmel. Stevie Rae ennek ellenére képtelen volt rávenni magát, hogy elmondja neki. Mégis hogyan fogjon hozzá? Annyi mindent el kellene magyaráznia. Csupa olyan dolgot, amit soha nem akart megtenni. Ráadásul most már ott volt a Hollómás is. A francba! Mielőtt rátalált volna a haldokló teremtményre, álmában sem gondolta volna, hogy ez lehetséges. Ha valaki azt mondta volna neki, hogy meg fogja menteni egy Hollómás életét, a képebe nevetett volna.

De mégis lehetséges volt, mert megtörtént.

Eriket akarta megtalálni az apátság kihalt udvarán, mielőtt az a túlbuzgó barom felfedezi ezt az utolsó, legsötétebb titkát, és mindent tönkretesz. Közben lázasan törte a fejét, hátha sikerül rájönnie, hogyan került ekkora slamasztikába. Miért mentette meg a Hollómás életét? Miért nem kiáltott Dallasnak meg a többieknek, hogy fejezzék be, amit Dariusz elkezdett?

Hiszen a Hollómás is ugyanezt kérte, mielőtt elájult.

De tudott beszélni. És a hangja annyira emberi volt. Stevie Rae képtelen volt rávenni magát, hogy megölje.

– Erik! – Hol a pokolban lehetett? – Erik, gyere ide! – Egy pillanatra félbeszakította az önmagával folytatott vitát, és belekiabált az éjszakába. Éjszakába? Hunyorogva kelet felé fordult, és esküdni mert volna, hogy az ég alja már elkezdett világosodni. – Erik! Jelentést kérek! – kiáltotta el magát harmadszor is. Aztán elhallgatott, és körülnézett a néma udvaron.

Tekintete a melegházra siklott, amelyet átmenetileg istállóvá alakítottak a három ló számára, aki Z-t és a csapat többi tagját kimenekítette az Éjszaka Házából. De Stevie Rae-t most nem a melegház érdekelte. A mellette álló, ártalmatlan külsejű fészter volt az, amiről képtelen volt levenni a tekintetét. A fészter teljesen átlagosnak tűnt – egy ablak nélküli melléképületnek. Még az ajtaja sem volt bezárva. Ezt onnan tudta, hogy nemrég járt odabent.

– Mi az? Valami baj van? Láttál valamit?

– Ó, bassza meg! – Stevie Rae ugrott egyet ijedtében, és a szíve olyan vadul kezdett kalapálni, hogy egy pillanatra elakadt a lélegzete. – Erik! Halálra rémisztettél! Mi lenne, ha legközelebb csapnál némi zajt vagy valami, mielőtt így rárontasz valakire?

– Bocs, Stevie Rae, de *te* hívtál.

Stevie Rae a füle mögé fésült egy göndör szőke hajtincset, és igyekezett úgy tenni, mintha nem remegne a keze. Nem nagyon ment neki ez a bujkáljunk-és-titkolózzunk-a-barátaink-előtt játék. De aztán felemelte az állát, és megpróbálta levezetni a feszültséget, ennek pedig a legegyszerűbb módja az volt, hogy jól leteremti ezt az idegesítő seggfejet.

Stevie Rae összeszűkülött szemmel nézett Erikre.

– Igen, én hívtalak, mert már neked is rég odabent kéne lenned a többiekkel. Mi a fenét csinálsz még mindig idekint?

Mintha Zoey nem idegeskedett volna már így is eleget az éjjel.

– Zoey keresett engem?

Stevie Rae-nek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kezdje forgatni a szemét. Hogyan lehet Erik ennyire idegesítő, gondolta.

Néha úgy viselkedett, mint a Tökéletes Pasi, csupa nagybetűvel, aztán egyik pillanatról a másikra átváltozott arrogáns seggfejjé. Ezt meg kell beszélnie Z-vel – nem mintha Z hallgatna rá. Az utóbbi időben nagyon eltávolodtak egymástól. Túl sok titok. túl sok probléma állt közénk.

– Stevie Rae! Figyelj már ide! Azt mondtad, hogy Zoey keresett engem?

Stevie Rae most már nem tudta türtőztetni magát, és az égre emelte a tekintetét.

– Odabent kellene lenned Heath-szel, Dallasszal meg a többiekkel. És ezt Zoey is nagyon jól tudja. Kíváncsi volt, hol a francban vagy ahelyett, hogy odabent ülnél a többiekkel.

– Ha tényleg annyira izgulna értem, maga jött volna megkeresni.

– Egy szóval sem mondtam, hogy izgul értem! – csattant fel Stevie Rae. Elege volt már abból, hogy Erik mindig csak saját magával van elfoglalva. – Z-nek jobb dolga is akad, mint hogy téged pesztráljon.

– Engem nem kell pesztrálni.

– Tényleg? Akkor miért kellett kijönnöm utánad?

– Ezt én sem tudom. Miért jöttél utánam? Éppen indultam befelé. Csak körbe akartam járni még egyszer az apátság területét. Azt gondoltam, nem árt, ha még egyszer átnézem azt a részt, amerre Heath járt. Az emberek lószart se látnak éjszaka.

– Johnny B nem ember, és ő is ott volt Heath-szel – sóhajtott fel Stevie Rae. – Menj be. Egyél valamit, és vegyél fel száraz ruhát. Valamelyik apáca majd megmutatja, hol fogsz alud-

ni. Majd én teszek még egy kört, mielőtt felkel a nap.

– Ha felkel egyáltalán – mondta Erik, és hunyorogva az égre nézett.

Stevie Rae követte a tekintetét, és csak akkor tudatosult benne, hogy megint elkezdett esni az eső, és mivel a hőmérséklet még mindig fagypont körül volt, megint jégdarabok hulltak az égből.

– Már csak ez a szar idő hiányzik – morogta Stevie Rae.

– Legalább elmossa a vérnyomokat, amiket Hollómások hagytak – jegyezte meg Erik.

Stevie Rae gyorsan Erik arcára pillantott. A francba! A vérre nem gondolt! Mi van, ha követték a fészkerhez vezető vérnyomokat? Ennyi erővel egy táblát is kifüggeszthetett volna rá ezzel a felirattal: *Itt vagyok!* Hirtelen rájött, hogy Erik a válaszára vár.

– Igen, hmm, igazad van. Majd odakotrok egy kis jeget meg néhány letört ágat, hogy eltakarjam annak a három madár-szörnynek a kiömlött vérét – felelte színlelt közömbösséggel.

– Jó ötlet, hátha napközben valamelyik ember ki akar jönni. Segítsek?

– Ne – vágta rá gyorsan, majd megrántotta a vállát. – A szuper vörös vámpír képességeimmel egy perc alatt elintézem. Nem nagy ügy.

– Oké, ahogy gondolod. – Erik elindult az apátság épülete felé, majd megtorpant. – A szomszéd birtok melletti részen, a fák között és az úttesten is van egy jókora vérfolt. Arra is figyelj oda.

– Persze, oké, láttam én is. – De még mennyire, hogy látta.

– És mit is mondtál, hol van Zoey?

– Nem hinném, hogy mondtam volna, Erik.

Erik elkomorodott, és várt, de amikor Stevie Rae továbbra is csak nézett rá, végül megkérdezte:

– Szóval hol van?

– Amikor utoljára láttam, Heath-szel és Mary Angela nővérel beszélgetett az alagsori folyosón. De szerintem azóta már elköszönt Starktól, és lefeküdt aludni. Pokoli fáradtnak tűnt.

– Stark... – Erik valami érthetetlen szót motyogott Stark neve után, majd visszafordult az apátság felé.

– Erik! – kiáltott utána Stevie Rae, miközben némán átkozta magát a hülyeségeért, amiért megemlítette Heath és Stark nevét. Megvárta, míg Erik hátranéz a válla felett, majd így szólt: – Mint Z legjobb barátnője, hadd adjak egy jó tanácsot: túl sok mindenben ment ma keresztül ahhoz, hogy legyen kedve pasiproblémákkal foglalkozni. Heath-szel csak azért találkozott, mert meg akart bizonyosodni róla, hogy jól van, nem pedig azért, mert turbékolni akar vele. Starkkal ugyanez a helyzet.

– És? – kérdezte Erik kifejezéstelen arccal.

– És ez azt jelenti, hogy jobban tennéd, ha csak ennél, átöltöznél, és lefeküdnél aludni ahelyett, hogy elkezded szekírozni.

– Zoey és én együtt vagyunk, Stevie Rae. Járunk. A barátja vagyok, és mellette akarok lenni, mert törődöm vele. Hogy mondhatod erre azt, hogy „szekírozom”?

Stevie Rae elfojtott egy mosolyt. Zoey keresztben le fogja nyelni, aztán megrágja és kiköpi, gondolta magában. Megvonta a vállát.

– Ahogy akarod, én csak neked akartam jót.

– Oké, köszi, majd találkozunk. – Erik hátat fordított neki, és elsietett az apátság felé.

– Ahhoz képest, hogy milyen okos srác, nagy baromságokat tud csinálni – mondta Stevie Rae félhangosan, ahogy figyelte a távolodó Erik széles hátát. – Persze, nem tudom, mire vágok úgy föl. Anyukám erre azt mondaná, hogy ez olyan, mint amikor a disznó fintorog a görény szaga miatt.

Stevie Rae felsóhajtott, és vonakodva a nagy szeméttárolók felé fordult, amelyek az apácák parkolója mellett álltak. Elkapta a tekintetét, nem akart a bennük heverő, szörnyű, összeroncsolódott tetemekre gondolni.

– A kukába dobták őket – mondta lassan, egyenként mérlegelve a szavakat.

Kénytelen volt elismerni, hogy Zoey-nak és Mary Angela nővérnek sok mindenben igaza volt, de ez nem tette kevésbé idegesítővé a szavaikat.

Igen, tudta, hogy kissé túlreagálta a dolgot, de tényleg bepöccent, amikor megtudta, hogy a srácok egyszerűen kidobták a szemébe a halott Hollómásokat. És nem csak *őmiatta*. Tekintete a melegház melletti fészerre siklott.

Amit a Hollómások tetemeivel tettek, az azért zavarta, mert nem hitt abban, hogy az élet értéktelen is lehet. Minden élet ugyanolyan értékes.

Veszélyes dolog, amikor valaki istennek képzeli magát, és azt hiszi, eldöntheti, ki érdemli meg az életet és ki nem. Stevie Rae ezt sokkal jobban tudta, mint az apáca vagy Zoey valaha is fogja. Nemcsak azért, mert az ő élete, jobban mondván a *halála* is azért vett ilyen bizarr fordulatot, mert egy Főpapnő istennőnek képzelte magát, hanem azért is, mert volt, amikor maga Stevie Rae is úgy képzelte, hogy joga van elvennie mások életét, ha úri szeszélye úgy kívánja. Szinte fizikai rosszullét fogta el, ahogy eszébe jutott az a sötét időszak, amikor düh és vérszomj irányította tetteit. De most már végleg maga mögött hagyta a sötétséget – a jót választotta, a fényt és az Istennőt, és feltett szándéka volt, hogy nem tér le erről az ösvényről. Ezért, ha valakitől azt hallotta, hogy egy élet értéktelen, bárkinek az életéről is legyen szó, az feldühítette.

Vagy legalábbis ezt mondta magának, miközben elindult a fészerral ellenkező irányba.

Szedd össze magad, csajszi... szedd össze magad... ismételtette magában, ahogy gyorsan keresztülvágott az árkon, majd bement a fák közé, egyenesen a vértócsa felé tartva, amelyre nagyon is jól emlékezett. Amikor odaért, talált egy vastag ágat a földön. Átváltozása óta érezhetően megnőtt a testi ereje, ezért könnyedén fel tudta emelni. A nehéz faágat seprűként használva eltakarította a vért, néha megállt, hogy félredobja a letört gallyakat, majd végül egy kidőlt magyalbokrot dobott az árulkodó vértócsára.

Követte korábbi útvonalát a fák közé, egyre távolabb kerülve az úttesttől. Nemsokára talált egy újabb jókora vérfoltot.

Csak annyi volt a különbség, hogy most nem feküdt benne senki.

Kenny Chesney „(Baby) You Save Me” című számát dúdolta ezt a tócsát is eltakarította, aztán követte a vércseppek alkotott ösvényt a kis fészert felé. Menet közben lábával jeget és kisebb gallyakat kotort a vérvörös pöttyökre.

Amikor odaért, az ajtóra meredt, felsóhajtott, aztán a fészert megkerülve a melegházhoz ment. Az ajtó nem volt bezárva, a kilincs könnyedén fordult. Belépett az épületbe, megállt, és beszívta a föld és a növények illatát, amely összekeveredett az ideiglenesen itt elszállásolt három ló szagával. A szagok és a hely melege megnyugtatta, és felolvasztotta a lelkéig hatoló jeges nyirkosságot. De nem pihenhetett túl sokáig. Nem engedhette meg magának. El kellett intéznie valamit, és nem sok ideje maradt már napfelkelte előtt. Még ha a napot el is takarják a felhők, egy vörös vámpírnak akkor sem kellemes a szabad ég alatt tartózkodnia nappal, amikor sokkal sebezhetőbb.

Stevie Rae hamar megtalálta, amit keresett. Az apácák szemmel láthatóan kedvelték a régimódi dolgokat. Modern locsolócsövek, elektromos kapcsolók és fémkütyük bonyolult rendszere helyett vödörket és sajtárokat használtak, a növénye-

ket pedig locsolókannákkal öntözték. Rengeteg eszközük volt, amelyeken látszott, hogy rendszeresen használják és vigyáznak rájuk. Stevie Rae az egyik csap alá tartva megtöltött friss vízzel egy vödört, felkapott egy sajtárt, levett néhány tiszta törölközőt a polcra, ahol a kertészkesztyűket és a virágcserepeket tartották, majd kifelé menet megállt egy tálca moha mellett, amely leginkább egy vastag, zöld szőnyegre emlékeztette. Pár másodpercig csak állt ott az ajkát harapdálva, majd ösztönei legyőzték az esztét, és kivett egy jókora mohadarabot a tálcából. Fogalma sem volt, honnan tudja, amit tud. Kilépett a melegházból, és visszament a fészerhez.

Az ajtó előtt megtorpant, és ragadozó módba kapcsol. Minden érzékszervével – a látásával, a hallásával, a szaglásával – arra összpontosított, nem ólálkodik-e valami, *bármi* a közelben. Semmi. Egyedül volt odakint. A jégeső és a késői óra mindenképpen bezavart a biztonságos melegbe.

– Mindenkit, akinek van egy kis esze – motyogta magában.

Még egyszer körbepillantott, aztán átrakott mindent az egyik kezébe, a másikkal pedig megérintette a kilincset. *Oké, oké. Csak nyugalom. Lehet, hogy már nem is él, és magától megoldódik ez a rohadt nagy hiba, amit elkövettem.*

Stevie Rae lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. Önkéntelenül is elfintorodott. A melegház megnyugtató földillata után ebben az épületben benzin-, olaj- és penészszag keveredett a Hollómás vérének bűzével.

A fészer másik végében rejtette el, a fűnyíró traktor és a metszőollókkal, műtrágyával és öntözőberendezésekkel teli polc mögött. Bekukucsált a fűnyíró mögé. A sötét alak mozdulatlanul hevert a földön. Stevie Rae a fülét hegyezve hallgatózott, de semmit nem hallott, csak a jégeső dobolását a tetőn.

Tudta, hogy nem sokáig tudja már elodázni a pillanatot, amikor szembe kell néznie vele, ezért belépett a fészerbe, és

egy határozott mozdulattal becsukta maga mögött az ajtót. Megkerülte a traktort meg a polcot, és odament a fészertúlsó végében heverő alakhoz. Ugyanabban a testtartásban feküdt, ahogy hagyta, amikor néhány órával ezelőtt idevonszolta, és szó szerint ledobta a sarokba. Bizarr magzatpózba gömbölyödvé hevert a bal oldalára fordulva. A golyó a mellkas jobb felső részén hatolt be a testébe, kifelé menet pedig összeroncsolta a szárnyát. A hatalmas, fekete szárny véresen, hasznavehetetlenül lógott a hátáról. Stevie Rae úgy látta, mintha a Hollómás egyik bokája is el lenne törve, mert borzalmas zúzódások voltak rajta, és még a fészertülsőjében is látszott, hogy fel van dagadva. Az igazat megvallva, az egész teste rettenetes állapotban volt, amiben persze nem volt semmi meglepő. Legalább harminc méter magasból zuhant le, amikor lelőtték, és az apátságot szegélyező tölgyfák éppen csak annyit tompítottak a zuhanáson, hogy a becsapódás ne ölje meg azonnal, de azt Stevie Rae nem tudta megállapítani, hogy milyen súlyosak a sérülései. Ránézésre úgy tűnt, hogy a belső sérülései legalább olyan komolyak, mint a külső zúzódások. Ránézésre úgy tűnt, hogy meghalt. Egyértelműen halottnak látszott. A mellkasát figyelte, és nem volt ugyan száz százalékig biztos benne, de nem látta emelkedni és süllyedni, mint amikor lélegzik valaki. Valószínűleg meghalt. Stevie Rae csak állt ott, és bámulta. Nem akaródzott közelebb mennie hozzá, de képtelen volt hátat fordítani neki és elsétálni.

Teljesen elment az esze? Miért nem azelőtt gondolkodott, mielőtt bevonszolta volna ide? Rámeredt a Hollómásra. Nem ember volt. Még csak nem is állat. Nem kell ahhoz istennek éreznie magát, hogy hagyja meghalni, hiszen ennek a lénynek meg sem kellett volna születnie.

Stevie Rae megborzongott. Földbe gyökerezett lábbal állt, és csak most kezdett tudatosulni benne, miféle szörnyűséget

tett. Mit fognak szólni a barátai, ha megtudják, hogy egy Hollómást rejteget? Vajon Zoey elfordul majd tőle? És milyen hatással lesz majd ez a teremtmény a vörös vámpírokra, az összes vörös vámpírra? Nincs így is éppen elég sötét, gonosz dolog, amivel meg kell birkóznunk?

Az apácának igaza volt. Nem lenne szabad szánalmat éreznie iránta. Visszaviszi a törölközőket meg a többi holmit a melegházba, megkeresi Dariuszt, és szól neki, hogy van egy Hollómás a fészkerben. Aztán hagyja, hogy a harcos tegye a dolgát. Ha nem lenne már úgylis halott, Dariusz gond nélkül elintézné. Megszabadítaná szenvedéseitől. Döntésétől megkönnyebbülve kifújta a levegőt, és már éppen meg akart fordulni, amikor a Hollómás kinyitotta vörös szemét, és ránézett.

– Végezd be. – A Hollómás hangja gyenge volt és fájdalommal teli, de egyértelműen, félreismerhetetlenül emberi hang volt.

És ez el is döntötte a dolgot. Stevie Rae rájött, hogy miért nem hívta Dallast és a többieket, amikor felfedezte. Amikor megszólalt, és azt kérte tőle, hogy ölje meg, úgy beszélt, mint egy igazi srác – egy srác, aki megsebesült, akit magára hagytak, aki fél. Képtelen volt rá, hogy megölje, és tudta, hogy most sem fog hátat fordítani neki. A Hollómás hangja mindent megváltoztatott. Hiába nézett ki úgy, mint a pokol teremtménye, egy átlagos srác hangján szólalt meg, akinek olyan fájdalmai voltak, hogy felkészült a halálra.

Jobban mondván nem egyszerűen felkészült rá, hogy meg fog halni, hanem meg akart halni. Amin keresztülment, az olyan rettenetes volt, hogy semmi más kiutat nem látott belőle, csak a saját halálát. Stevie Rae szemében éppen ez tette annyira emberivé. Tudta, mit érez a Hollómás. Ő is járt már ebben a cipőben. Ismerte a teljes reménytelenséget.

NYOLCADIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae legyúrta a késztetést, hogy hátralépjen, mert emberi hang ide vagy oda, az előtte fekvő lény akkor is csak egy nagy mutáns madár volt, akinek a vére büzlött. Stevie Rae pedig egyedül volt vele.

– Nézd, tudom, hogy fájdalmaid vannak meg minden, ezért nem gondolkodsz tisztán, de ha meg akarnálak ölni, akkor nem vonszoltalak volna ide. – A hangja normálisan csengett, és bármennyire is szeretett volna, nem lépett hátra, hanem megvetette a lábát, és a Hollómás bizarrul emberinek tűnő szemébe nézett.

– Miért nem akarsz megölni? – A kérdés csak egy alig hallható, fájdalmas suttogás volt, de az éjszaka annyira csendes volt, hogy Stevie Rae-nek nem okozott gondot, hogy meghallja.

Megtehetette volna, hogy úgy csinál, mint aki nem hallja vagy nem érti a kérdést, de elege volt már a hazugságokból, ezért úgy döntött, hogy elmondja neki az igazat.

– Nos, a helyzet az, ez inkább miattam van, mint miattad, és összességében egy hosszú, zavaros történet. Leginkább azt tudnám erre mondani, hogy magam sem tudom pontosan, miért nem öllek meg, eltekintve attól, hogy szeretem a magam útját járni, és nem vagyok nagy híve az öldöklésnek.

A Hollómás hosszú ideig csak bámulta furcsa, vörös szemével, és Stevie Rae már éppen kezdte volna kényelmetlenül érezni magát, amikor végül megszólalt:

– Pedig jobban tennéd.

Stevie Rae felvonta a szemöldökét.

– Jobban tenném, ha tudnám, ha megölnélek vagy ha tényleg a magam útját járnám? Fogalmazz egyértelműben. Ja, és a helyedben én ezt a parancsolgató stílust elfelejteném. Nem vagy abban a helyzetben, hogy megmondd nekem, mit csináljak és mit nem.

A Hollómás láthatóan teljesen elkészült az erejével, a szeme már kezdett lecsukódni, ám Stevie Rae szavai hallatán ismét kinyitotta. Stevie Rae látta, hogy megváltozik az arckifejezése, de az egész arcberendezése olyan idegen volt, annyira nem hasonlított semmihez, amit ismert, hogy képtelen volt bármit is leolvasni róla. Fekete csőre kinyílt, mintha mondani akarna valamit. Abban a pillanatban azonban megvonaglott a teste, és beszéd helyett szoroson összezárta a szemét, és felnyögött. A fájdalmas hang akár egy embertől is származhatott volna.

Stevie Rae önkéntelenül is közelebb lépett hozzá. A Hollómás vörösen izzó szeme ismét kinyílt, és a benne tükröződő fájdalom ellenére Stevie Rae-re szegeződött. Stevie Rae megállt, és lassan, tagoltan beszélni kezdett.

– Oké, a helyzet a következő. Hoztam neked vizet és kötszert, de csak akkor megyek a közeledbe, ha a szavadat adod rá, hogy semmi olyat nem csinálsz, ami nekem kellemetlen lenne.

Stevie Rae ezúttal esküdni mert volna, hogy a vörös szemekben meglepetés csillant.

– Nem tudok mozogni. – Akadozott a beszéde, és szemmel láthatóan óriási erőfeszítésébe került minden egyes kimondott szó.

– Ezt vehetem úgy, hogy a szavadat adod, hogy nem csípsz meg és nem bántasz semmilyen más módon sem?

– Iggggen.

A mélyről jövő torokhang nem nyugtatta meg igazán, de erőt vett magán, és úgy tett, mintha a válaszban nem lett volna semmi állatias.

– Oké, jól van. Akkor nézzük, mit tehetek érted.

Azzal fogta magát, és mielőtt még egyszer átgondolhatta volna, mit is csinál, odalépett a Hollómáshoz. Ledobta a földre a törölközőket és a mohát, majd valamivel óvatosabban a vízzel teli vödröt is lerakta melléjük. A Hollómás hatalmas terméltű volt. Erről egészen megfeledkezett. Jobban mondva igyekezett nem gondolni rá, „elfelejtenie” ugyanis elég nehéz lett volna. Nem volt könnyű elvonszolnia a fészerezig, nehogy Erik, Dallas, Heath vagy valaki rátaláljon, bár a Hollómás méreteihez képest viszonylag könnyű volt.

– Vízet – károgtá a teremtmény.

– Ó, igen, persze! – Stevie Rae felugrott, és a sajtár után nyúlt. Az kicsúszott a kezéből, és amikor megpróbálta felvenni, zavarában másodszor is elejtette. Harmadszorra már sikerült megfognia, megtörölte egy törölközővel, és végül belemártotta a vízbe. Közelebb húzódott a Hollómáshoz. A lény megmocant, és látszott, hogy megpróbálja felemelni az egyik karját, de a mozdulattól ismét felnyögött, a karja pedig ugyanolyan élettelenül lógott a teste mellett, mint törött szárnya. Továbbra sem gondolva a következményekre Stevie Rae lehajolt, gyengéden megemelte a Hollómás vállát, hátrahajtotta a fejét, és a csőréhez tartotta a sajtárt. A Hollómás mohón kortyolta a vizet.

Amikor végzett, Stevie Rae segített neki a hátára feküdni, de előbb a feje alá tette az egyik törölközőt.

– Oké, csak vízzel tudom kimosni a sebeidet, de megteszem, ami tőlem telik. Ja, és hoztam némi mohát is. Ha ráteszem a sebekre, az majd segít. – Abba nem akart belemenni, hogy igazából fogalma sincs, honnan tudja, hogy a moha jót fog tenni a sebeinek – ez is csak egy olyan információmorzsa volt, mint

amik időről időre megjelentek a fejében – csak úgy, a semmi-ből. Az egyik pillanatban még halványlila gőze sem volt valamiről, a következőben pedig már tudta, hogyan kell, teszem azt, ellátni egy sebet. Szerette volna azt hinni, hogy Nüx súgja meg neki, mint ahogy Zoey-hoz szokott beszélni az Istennő, de Stevie Rae nem volt biztos benne. – A lényeg az, hogy mindig a jót válasszam a gonosz helyett. – motyogta magában, miközben csíkokra tépte az egyik törölközőt.

A Hollómás kinyitotta a szemét, és kérdő pillantást vetett rá.

– Ne törődj velem. Szoktam magamban beszélni. Akkor is, ha nem vagyok egyedül. Egyfajta terápia. – Elhallgatott, és a Hollómás szemébe nézett. – Ez fájni fog. Próbálok óvatosan csinálni, de nagyon csúnya a sebed.

– Csináld – suttogta a Hollómás fájdalmas hangon, amely megint csak túlságosan emberi volt egy ilyen bizarr külsejű teremtményhez képest.

– Oké, akkor kezdem.

Stevie Rae olyan gyorsan és finoman dolgozott, ahogyan csak tudott. A Hollómás mellkasán ütött lyuk rettenetesen nézett ki. Lemosta vízzel, aztán kiszedegette a beleragadt kisebb gallyakat és egyéb szennyeződésekkel. A fekete tollak hátborzongatóak voltak. Alattuk ugyan bőr volt, de akkor is annyira bizarrul nézett ki! Ráadásul a Hollómás tollai alatt apró, fekete pihék nőttek, amelyek olyan puhák voltak, mint a vidámparkban árult vattacukor.

Stevie Rae a Hollómás arcára pillantott. Feje a törölközőből kialakított párnán pihent. A szemét összeszorította, és szaggattottan vette a levegőt.

– Bocsi, tudom, hogy ez fáj – mondta Stevie Rae. Csak egy morgás volt a válasz, ami ironikus módon csak még emberibbé tette. A morgás ugyanis nagyon elterjedt kommunikációs forma, különösen a pasik körében. – Oké, azt hiszem, jöhet a mo-

ha. – Elsősorban azért beszélt, hogy saját magát megnyugtassa. Letépett egy adagot a mohából, és óvatosan a sebre helyezte. – Most, hogy nem vérzik, már nem látszik olyan csúnyának. – Folyamatosan kommentálta a történeteket, noha a Hollómás nem reagált a szavaira. – Most egy kicsit meg kell mozdulnod. – Stevie Rae hasra fordította, hogy hozzá tudjon férni a kimeneti nyíláshoz is. A Hollómás a törölközőbe temette az arcát, és elnyomott egy újabb nyögést. Stevie Rae gyorsan beszélni kezdett, nem akarta hallani a szenvedését. – Ahol a golyó távozott, ott nagyobb a lyuk, de nem olyan szennyezett, ezért itt nem kell annyit tisztítani rajta. – Ide nagyobb adag moha kellett, de sikerült gyorsan végeznie vele.

Azután megvizsgálta a Hollómás szárnyait. A bal oldali szorosán a hátához simult. Úgy tűnt, hogy az egyáltalán nem sérült meg. A jobb oldalival azonban egészen más volt a helyzet. Véres romhalmazként, élettelenül lógott a hátáról.

– Nos, be kell vallanom, hogy elfogyott a tudományom. A sebed is elég csúnya, de azzal legalább tudtam, hogy mit kell csinálni, vagy legalábbis sejtettem. A szárnyad azonban egészen más tészta. Fogalmam sincs, mihez kezdjek vele.

– Kösd fel. Azokkal a törölközőcsíkokkal – szólalt meg a Hollómás síri hangon. Nem nézett Stevie Rae-re közben, sőt még a szemét sem nyitotta ki.

– Biztos vagy benne? Nem lenne jobb, ha békén hagynánk?

– Ha fel van... kötve... nem fáj annyira – felelte szaggatot-tan.

– Persze. Oké. – Stevie Rae gyorsan csíkokra tépett még egy törölközőt, és összecsomózta őket. – Rendben. Megpróbálom ugyanúgy ráerősíteni a szárnyadat a hátadra, ahogy a másik van, jó?

A Hollómás bólintott.

Stevie Rae vett egy nagy levegőt, és megfogta a szárnyat. A

Hollómás felnyögött, és megvonaglott a fájdalomtól. Stevie Rae elejtette a szárnyat, és hátrahőkölt.

– Bassza meg! Bocsi! A francba!

A Hollómás szeme résnnyire kinyílt, és Stevie Rae-re pillantott. Két nyögés közt azt lihegte:

– Csak csináld!

Stevie Rae összeszorította a fogát, előrehajolt, és megpróbálta kizárni a fájdalmas nyögéseket a fejéből. A sebesült szárnyat sikerült az egészségeséhez hasonló helyzetbe hajtogatnia, aztán gyorsan így szólt:

– Most egy kicsit meg kellene emeled magad, hogy oda tudjam erősíteni.

Stevie Rae érezte, hogy a Hollómás teste megfeszül, majd a bal karjára támaszkodva nagy nehezen félig ülő helyzetbe tornázza magát. A törzse így elég távol került a fészertalajától ahhoz, hogy Stevie Rae gyorsan rögzíteni tudja a szárnyát.

– Oké, megvan.

A Hollómás visszarogyott a földre. Egész testében remegett.

– Most bekötözöm a bokádat. Szerintem az is eltört.

A Hollómás bólintott.

Újabb csíkokat tépett a törölközőkből, aztán bekötötte a meglepően emberi kinézetű bokát. Eszébe jutott, hogy a röplabdaedzője ugyanígy kötötte be az egyik csapattársa gyenge bokáját, amikor még középiskolás volt, és a Henrietta High-ba, a verekedő tyúkok otthonába járt.

Verekedő tyúkok? Szülővárosa kabalaállatait mindig is idétlennek találta, most azonban hirtelen olyan viccesnek érezte, hogy az ajkába kellett harapnia, nehogy hisztérikusan felnevesen. Szerencsére néhány nagyobb levegővétellel sikerült magát lecsillapítania, és meg tudta kérdezni:

– Megsebesültél még valahol?

A Hollómás nemet intett a fejével.

– Oké, akkor befejezem a kínszódodat, azt hiszem, a legdurvább sebeket sikerült ellátnom. – Amikor a Hollómás egyetértően bólintott, Stevie Rae leült mellé a földre, és remegő kezét beletörölte az egyik törölközőbe. Aztán csak ült ott, nézte a Hollómást, és közben azon tűnődött, mi legyen a következő lépés. – Elárulok valamit – mondta végül. – Remélem, soha életemben nem kell többet törött szárnyakat kötözgetnem.

A Hollómás kinyitotta a szemét, de nem szólalt meg.

– Rettenetes volt. Az a szárny jobban fáj, mint egy sima törött kar vagy láb, igaz?

Stevie Rae-nek csak azért járt a szája, hogy levezesse valahogy az idegességét, nem számított válaszra, ezért igencsak meglepődött, amikor a Hollómás azt felelte:

– Igen, sokkal jobban.

– Sejtettem – mondta Stevie Rae, mintha csak egy ismerőssel beszélgetne valami hétköznapi témáról. A Hollómás hangja még mindig erőtlen volt, de szemmel láthatóan már nem esett olyan neheze a beszéd. A törött szárny rögzítése enyhítette a fájdalmait.

– Kérek még vizet – mondta.

– Persze, azonnal. – Stevie Rae felkapta a sajtárt. Örült, hogy a keze már nem remeg. Ezúttal a Hollómás már képes volt megemelni magát, és hátrabillenteni a saját fejét. Stevie Rae-nek csak bele kellett öntenie a vizet a szájába, vagy csőrébe, vagy akármi is legyen a helyes kifejezés rá.

Ha már egyszer felállt, Stevie Rae úgy döntött, összeszedi a véres törölköződarabokat a földről. Valahová el kell tüntetnie őket, gondolta. A vörös vámpírjelöltek szaglása nem volt olyan jó, mint az övé, de az átlagos vámpírjelöltekénél jóval fejlettebb volt. Nem akarta megkockáztatni, hogy valamelyikük szagot fogjon, és úgy érezze, körül kell itt néznie. Gyorsan átkukkotta a fészert, és talált néhány extra méretű szemeteszsákot a

zöldhulladék számára. Az egyikbe belegyömöszölte a rongyokat. Három törölközőt nem használt fel, és azokat, hirtelen ötlettől vezérelve, széthajtogatta, és ráterítette a Hollómásra.

– Te vagy a Vörös?

Stevie Rae ijedtében ugrott egyet. A Hollómás szeme az imént még csukva volt, és olyan csendben feküdt, miközben ő takarított, hogy biztosra vette, vagy alszik, vagy elájult. Most azonban kinyílt a szeme, és tekintete Stevie Rae-re szegeződött.

– Erre nem tudom, mit válaszoljak. Vörös vámpír vagyok, ha ez a kérdés. Az első vörös vámpír. – Azonnal eszébe jutott Stark és a vörös tetoválása, aminek köszönhetően ő lett a második vörös vámpír. Kíváncsian várta, hol találja majd meg a helyét a világban, de ezt esze ágában sem volt a Hollómás orrára kötni.

– Te vagy a Vörös.

– Igen, gondolom, én vagyok.

– Apám azt mondta, hogy a Vörösnek nagy hatalma van.

– Igen, nagy hatalmam van – felelte Stevie Rae habozás nélkül. Aztán végiggondolta, mit is mondott a Hollómás, és rákérdezett: – Az apád? Mármint Kalona?

– Igen.

– Ugye tudod, hogy ő elment?

– Tudom. – A Hollómás elkapta a tekintetét. – Mellette lenne a helyem.

– Ne vedd sértésnek, de az alapján, amit az apukádról tudok, szerintem jobban jártál, hogy itt vagy, és nem vele. Nem az a kimondott kedves srác. Hogy Neferetről ne is beszéljünk, aki nek teljesen elment az esze. Ketten együtt pedig borzalmas párost alkotnak.

– Sokat beszélsz – mondta a Hollómás, aztán összerándult a fájdalomtól.

– Igen, rossz szokás. – *De csak, ha ideges vagyok*, tette hozzá magában. – Pihened kell. Én most megyek. Ráadásul öt perccel ezelőtt felkelt a nap, ami azt jelenti, hogy el kell bújnóm. Csak azért tudok kilépni innen, mert felhős az ég. – Bekötötte a szemeteszsák száját, a vizesvödröt és a sajtárt pedig a Hollómás keze ügyébe tette – nem mintha meg tudná mozdítani a karját. – Szóval szia. Majd jövök. – Azzal elindult kifelé, de a Hollómás hangja megállította.

– Mit fogsz csinálni velem?

– Egyelőre még nem tudom. – Stevie Rae felsóhajtott, és idegesen pattogatni kezdte a körmeit. – Nézd, egy napig tutira biztonságban leszel itt. A vihar még mindig tombol, és ilyen időben az apácák nem fognak kijönni kertészkedni. A vámpírjelöltek pedig napnyugtáig odabent maradnak. Addigra kitalálom, mi legyen veled.

– Még mindig nem értem, miért nem mondd el a többieknek, hogy itt vagyok.

– Akkor most már ketten vagyunk. Próbálgj pihenni. Majd jövök.

Stevie Rae keze már a kilincsen volt, amikor a Hollómás ismét megszólalt.

– A nevem Rephaim.

Stevie Rae elmosolyodott, és hátrapillantott a válla felett.

– Szia. Én Stevie Rae vagyok. Örülök, hogy megismerhetlek, Rephaim.

* * *

Miután a Vörös magára hagyta, és becsukódott mögötte az ajtó, Rephaim elszámolt százig, majd nagy nehezen ülő helyzetbe tornázta magát. Most, hogy teljesen magához tért, fel akarta térképezni a sérüléseit.

A bokája nem tört el. Fájt, de tudta mozgatni. A bordái megzúzódtak, de úgy érezte, hogy azok sem törtek el. A golyó ütötte seb a mellkasán súlyos volt, de a Vörös kitisztította, és mohapakolást helyezett rá. Ha nem fertőződik el, és nem kezd el üszkösödni, akkor meg fog gyógyulni. A jobb karját tudta mozgatni, bár nem könnyen, természetellenesen merevnek és gyengének érezte.

A szárnyát hagyta a végére. Behunyta a szemét, és gondolatban végigpróbálta az összes inat, szalagot, izmot, csontot és az összezúzott tollat a szárny egész hosszán. Egy pillanatra megszédült, és elakadt a lélegzete, amikor felfogta, mekkora pusztítást is végzett a golyó és az azt követő szörnyű zuhanás.

Soha többé nem fog tudni repülni.

A gondolat olyan borzalmas volt, hogy gyorsan ki is verte a fejéből. Inkább a Vörösre gondolt, és megpróbált felidézni mindent, amit Apa mondott a hatalmáról. Hátha sikerül valami magyarázatot találnia szokatlan viselkedésére. Vajon miért nem ölte meg? Talán majd később – de az is lehet, hogy előbb értesíti a barátait.

Ha ez a terve, hát legyen. Az élet, ahogyan eddig ismerte, számára úgyis véget ért. Szívesebben hal meg a szabadságáért küzdve, ha valaki megpróbálja foglyul ejteni.

De egyelőre nem úgy tűnt, mintha a Vörös foglyul akarná ejteni. A fájdalom, a kimerültség és a kétségbeesés ellenére is lázasan törte a fejét. *Stevie Rae*. Ezt a nevet vetette oda neki. Vajon mi lehetett az indítéka, amikor megmentette az életét? Mi a szándéka vele? Kínvallatás. Ez logikusnak tűnt. Talán csak azért nem ölte meg, hogy a társaival együtt kiszedjen belőle mindent, amit Apáról tud. Mi másért hagyta volna életben? Ő is ugyanezt tette volna a helyében, ha fordítva hozza az élet.

De rá fognak jönni, hogy egy halhatatlan lény fiát nem olyan könnyű megtörni, gondolta.

A stressz utolsó erő tartalékait is felemésztette, és Rephaim a földre rogyott. Megpróbált úgy helyezkedni, hogy meggyötört teste ne lüktessen a fájdalomtól minden egyes szívverésére, de nem talált ilyen testtartást. Csak az idő tudja enyhíteni fizikai fájdalmait. A lelkébe hasító, kízó fájdalom pedig, amelyet a tudat okozott, hogy többé nem tud repülni, sosem fog elmúlni.

Meg kellett volna ölnie, gondolta. Talán ha visszajön, rá tudom venni,. De ha a társaival jön vissza, hogy megkínozzon, és kiszedje belőlem apám titkait, akkor nem én leszek az, aki üvölt majd a fájdalomtól.

Apám? Hol vagy? Miért hagytál el engemet?

Ez volt Rephaim utolsó gondolata, mielőtt elveszítette az eszméletét, és végre álomba merült.

KILENCEDIK FEJEZET

Zoey

– Ne felejtse el, hogy az apácának azt ígérted, lefekszel. És szerintem nem úgy gondolta, hogy *mellé*. – Heath Stark szobája felé bökött az állával.

Felvontam a szemöldökömet.

Heath felsóhajtott.

– Azt mondtam, ha kell, hajlandó vagyok osztozni rajtad az ostoba vámpírokkal, de azt nem mondtam, hogy szívesen.

Megráztam a fejem.

– Ma este senkivel nem kell osztoznod. Csak be akarok nézni Starkhoz, hogy jól van-e, aztán megyek a saját ágyamba. Egyedül. Világos?

– Világos. – Heath elvigyorodott, és gyengéden megcsókolt.
– Szia, Zo.

– Szia, Heath.

Követtem a tekintetemmel, ahogy végigment a folyosón. Magas volt és izmos, igazi futballsztrár. Tudtam, hogy jövőre teljes körű sportösztöndíj vár rá az Oklahomai Egyetemen, diploma után pedig valószínűleg rendőr vagy tűzoltó lesz belőle. Akármelyiket is választja, egy biztos – a jófiúk csapatában fog játszani.

De hogyan tud majd, hogyan lesz majd képes emellett egy Főpapnő hitvese is lenni? Lehetséges ez egyáltalán?

Igen. A pokolba is, igen. Azt akarom, hogy Heath-nek teljesüljön a vágya, és megkapja azt, amiről kölyökkorunk óta álmodozik. Bizonyos dolgok persze máshogyan lesznek, mint azt

eltervezte. A vámpír témával egyikünk sem számolt. Bizonyos dolgokkal nehéz lesz majd megbirkózni – mint például, hmm, a vámpír témával. De az igazság az, hogy túlságosan szerettem ahhoz Heath-t, hogy képes legyek kizárni az életemből, és az övét sem akartam tönkretenni. Szóval valahogy kénytelenek leszünk megoldani. Ennyi.

– Be is mész, vagy csak állsz itt, és stresszeled magad?

– A kutyafáját, Aphrodité! Mi lenne, ha nem lopakodnál mögém, és nem ijesztenél halálra?

– Senki nem lopakodott. Ez a „kutyafáját” valami káromkodás? Mert ha igen, akkor kénytelen leszek értesíteni a Csúnya Beszéd Rendőrséget, hogy tartóztassanak le. – Dariusz bukkant fel Aphrodité mögött a folyosón, és megrovó pillantást vetett rá, mire Aphrodité felsóhajtott, és így szólt: – Jól van. Szóval Stark még nem halt meg.

– Hú, kösz, hogy szóltál. Te aztán tudod, hogyan kell valakit felvidítani – feleltem gúnyosan.

– Ne csesztess már, nem látod, hogy próbálok kedves lenni?

Odafordultam az egyetlen felelősségteljes felnőtthöz a folyosón.

– Szüksége van Starknak valamire? – kérdeztem Dariusztól.

A harcok csak egy pillanatig habozott a válasszal, de hezitálása nem került el a figyelmemet.

– Nem. Jól van. Szerintem teljesen fel fog épülni – felelte.

– Hát akkor. – mondtam, és közben azon tűnődtem, mi a fenét titkolhat előlem Dariusz. Vajon Stark állapota súlyosabb, mint sejtette? – Gyorsan megnézem, hogy van, aztán megyek lefeküdni. – Aphrodité felé fordultam. – Te meg én szobatársak vagyunk. Dariusz Jackkel és Damiennel alszik egy szobában. Vagyis most nem alhatsz vele, mert attól kiakadnának az apácák. Vetted az adást, ugye?

– Jaj, csak ezt ne! Semmi szükség rá, hogy előadd itt nekem

az *Anne otthonra talál* egyik bekezdését! Úgy teszel, mintha életemben nem hallottam volna még illemszabályokról. Jobb, ha tőlem tudod, hogy Tulsa az én családomnak köszönheti az illemszabályokat. Az apám ugyanis a polgármester! Jó reggelt kívánok! Nem hiszem el, hogy ilyen szarságokkal kell foglalkoznom.

Dariusszal döbbsen meredtünk Aphroditére, aki egyre jobban belelovalta magát a hisztibe.

– Én is hallottam azt a nyavalyás apácát. Ráadásul ez az apáság minden, csak nem romantikus. Gondolod, hogy egész éjjel kefélni akarok, miközben ezek a pingvinek a szomszéd szobában hányják a keresztet és imádkoznak? Pfüj! Még csak az kéne. Istennő! Érzem, hogy meg fogok zakkanni, ha túl sokáig maradok itt.

Amikor elhallgatott, hogy levegőt vegyen, gyorsan közbeszóltam.

– Nem azt akartam mondani, hogy nem tudod, hogyan kell viselkedni. Csak emlékeztetni akartalak, ennyi.

– Tényleg? A nagy lószart. Sosem tudtál hazudni, Z. – Azal odalépett Dariuszhoz, és keményen szájon csókolta. – Később, szerelmem. Hiányozni fogsz az ágyamból. – Felém fordult, és megvetően végigmért. – Te meg búcsúzz el gyorsan a hármasszámú pasidtól, aztán igyekezz a szobánkba. Nem szeretném, ha felébresztenél, miután visszavonultam a budoáromba. – Azzal hátravetette hosszú, szőke haját, és elmasírozott.

– Fantasztikus csaj – szólalt meg Dariusz, és szerelmes tekintettel nézett utána.

– Ha a fantasztikus alatt azt érted, hogy egy kiállhatatlan hisztérika, akkor egyetérték. – Gyorsan felemeltem a kezem, mielőtt belekezdhetett volna egy kiselőadásba arról, hogy Aphrodité nem olyan rossz, mint amilyennek látszik. – Nem a barátnődről akarok most beszélgetni. Csak arra vagyok kíváncsi,

Stark hogy van.

– Stark meg fog gyógyulni.

Szinte szemmel is látni lehetett a válaszában tátongó lyukat.

Felvontam a szemöldökömet, és a harcosra néztem.

– De.

– Semmi de. Stark meg fog gyógyulni.

– Miért van olyan érzésem, hogy valamit elhallgatsz előlem?

Dariusz egy pillanatig hallgatott, majd szégyenlősen elmosolyodott.

– Talán azért, mert éppen elég intuitív vagy ahhoz, hogy tudjad, valamit elhallgatok előled.

– Rendben, miről van szó?

– Energia, szellem és vér. Ezekre lenne szüksége Starknak a gyógyuláshoz.

Pislogtam néhányat, próbáltam megérteni, mire is célozhat Dariusz, aztán hirtelen kigyulladt az izzó a fejemben, és úgy éreztem magam, mint egy idióta, amiért korábban nem jöttem rá.

– Megsebesült, mint én, és vérre van szüksége a gyógyuláshoz, akárcsak nekem. Miért nem mondtad előbb? A francba! – Tovább beszéltem, miközben az agyam lázasan dolgozott. – Nem igazán örülnék neki, ha megharapná Aphroditét, de...

– Nem! – szakított félbe Dariusz. Szemmel láthatóan kihozta a sodrából az ötlet, hogy Stark a barátnőjevérét szívja. – Aphrodité és Stevie Rae megbélyegezték egymást, ezért Aphrodité vére undorítóvá vált más vámpírok számára.

– A pokolba! Akkor kerítsünk neki valahonnan egy tasak vért, vagy szerezzünk egy embert, akit megharaphat. – Elhallgattam. Nem akartam, hogy Stark valaki másból igyon. Az Átváltozása előtt, mielőtt még felesküdt volna a védelmemre, tanúja voltam, ahogy megpróbált inni valakiből. Nagyon re-

méltem, hogy annak már vége, és soha többé nem fogja más lányok vérért szívni. De önző dolog lett volna a féltékenységem miatt késleltetni a gyógyulását.

– A gyengélkedő hűtőszekrényében találtam egy kis vért, azt odaadtam neki. Az élete nem forog veszélyben. Meg fog gyógyulni.

– *De?* – Elegem volt már Dariusz sejtelmes, befejezetlen mondataiból.

– De amikor egy harcos felajánlja a szolgálatait egy Főpapnőnek, különleges kötelék alakul ki közöttük.

– Igen, ezt én is tudom.

– Ez a kötelék több pusztá eskünél. Nüx ősidők óta mindig megáldja a Főpapnőit és az őket szolgáló harcosokat. Az Istenő áldása összeköt titeket. Ennek segítségével Stark egyfajta intuitív tudás birtokába jut, amelynek segítségével könnyebben meg tud majd védeni.

– Intuitív tudás? Mint egy megbélyegzés? – *Istenő! Akkor most két sráccal is megbélyegeztük egymást?*

– A megbélyegzés és a harcosi kötelék között vannak hasonlóságok. Mindkettő összeköti a két felet. De a megbélyegzés primitívebb kapcsolatot jelent.

– Primitívebbet? Ezt meg hogy érted?

– A megbélyegzés általában egy vámpír és egy ember között jön létre, akik fontosak egymás számára, a kapcsolatuknak azonban a vér az alapja, ezért megmarad az ösztönök szintjén, és olyan alapvető érzelmek szabályozzák, mint szenvedély, vágy, éhség vagy fájdalom. – Elhallgatott egy pillanatra, és látszott rajta, hogy gondosan meg akarja válogatni a szavait. – Ennek egy részét te magad is tapasztaltad a hitveseddel, ugye?

Bólintottam, és éreztem, hogy elvörösödöm.

– Hasonlítsd össze ezt a köteléket azzal, amit Stark esküje hozott létre köztetek.

– Azt még nem volt időm kitapasztalni. Egyelőre nem sokat tudok róla. – De ahogy ezt kimondtam, rájöttem, annyit máris tudok, hogy ez a kapcsolat jóval többről szól annál, mint hogy inni akarok Stark véreből. Az igazat megvallva eddig eszembe sem jutott, hogy igyak belőle – vagy hogy ő igyon belőlem.

– Minél hosszabb ideje szolgál a harcosod, annál többet fogsz tudni a köztetek kialakult kötelekről. Ez a kapcsolat azt is jelenti, hogy a harcosod sok érzelmedet maga is érezni fogja. Például ha egy Főpapnő hirtelen veszélybe kerül, a harcos, aki felesküdt a védelmére, ki tud fejleszteni magában egy képességet, amelynek segítségével érezni fogja a félelmét, és az érzelmi nyomot követve képes lesz megtalálni és megvédeni Főpapnőjét a fenyegetéstől.

– Ezt... ezt nem tudtam – hebegtem.

Dariusz fanyarul elmosolyodott.

– Nem akarom Damient idézni, de tényleg többet kellene forgatnod a *Vámpírjelöltek kézikönyvét*.

– Igen, tudom. Első helyen van a tennivalóim listáján, csak állandóan meg kell mentenem a világot. Oké, szóval Stark lehet, hogy tudni fogja, ha félek. Mi köze ennek ahhoz, hogy megsebesült?

– A ti kapcsolatotok nem csak arról szól, hogy esetleg érzékelni fogja a félelmedet. Hanem a szellemről és az energiáról is. Minél több időt tölt a szolgálatodban, a harcosod úgy lesz képes egyre több érzelmeddel azonosulni.

Eszembe jutott a legutóbbi élményem, amely erős érzelmi töltettel bírt. Összerándult a gyomrom, ahogy felidéztem, mikor A-yaként csapdába ejtettem Kalonát.

– Folytasd – mondtam Dariusznak.

– Egy harcos képes magába szívni papnője érzelmeit. Rajta keresztül akár a szellemmel is kapcsolatba tud lépni, főleg ha erre a Főpapnője is képes. Nem ritka, hogy rá tud csatlakozni

erre a képességre.

– Mi a fenét jelent ez, Dariusz?

– Azt jelenti, hogy képes energiához jutni a véredből.

– Azt akarod mondani, hogy Starknak engem kellene megharapnia? – Be kell vallanom, hogy felgyorsult a pulzusom a gondolatra. Így is borzasztóan vonzódtam Starkhoz, és tudtam, hogy ha megkóstolná a véretem, hihetetlenül izgató élményben lenne részem.

És egyben összetörmém vele Heath szívét. És mi van, ha Stark iszik belőlem, és onnantól fogva ő is tudni fog az A-yás emlékképeimről? A pokolba! A pokolba! A pokolba! Aztán hirtelen eszembe jutott valami.

– Hé, várjunk csak. Azt mondtad, Stark nem haraphatja meg Aphroditét, mert valaki mással már megbélyegezték egymást, és így a többi vámpír már nem kívánja a véréit. Én és Heath megbélyegeztük egymást. Ez nem teszi undorítóvá a véretem Stark számára?

Dariusz megrázta a fejét.

– Nem, a megbélyegzés csak az emberek véréit változtatja meg.

– Szóval az enyém így is jó lesz Starknak?

– Igen, a te véred minden bizonnyal elősegítené a gyógyulását, és ezzel ő is tisztában van, ezért vettem a fáradságot, hogy ezt elmagyarázzam neked. – Dariusz úgy folytatta, mintha nem vette volna észre a mini idegösszeomlást, amelyet kaptam. – De azt is tudnod kell, hogy nem fogja elfogadni a véretem.

– *Tessék? Nem fogja elfogadni a véretem?* – Oké, tudom, hogy egy másodperccel korábban még amiatt aggódtam, hogy mi lesz, ha Stark megharap, de ez nem jelentette azt, hogy örültem volna, ha visszautasít!

– Tudja, hogy még csak most épültél fel a Hollómás támadásából. Majdnem meghaltál, Zoey. Stark nem akar olyat tenni,

amivel gyengítene téged. Ha iszik belőled, azzal nem csak a véredet veszi magához: az energiádból és a szellemedből is kapni fog. Ráadásul egyikünk sem tudja, hová lett Kalona és Neferet, ezért azt sem tudjuk, mikor kell újra szembeszállnod velük. Egyetérték Stark döntésével, nem szabad innia a véredből. Szükséged lehet az erődre.

– Akárcsak a harcosomnak – vágtam vissza.

Dariusz felsóhajtott, és lassan bólintott.

– Egyetérték, de őt lehet pótolni. Téged viszont nem.

– Őt sem lehet pótolni! – fakadtam ki.

– Nem akarok érzéketlennek tűnni, de bölcsen kell döntened. Minden helyzetben.

– Starkot nem lehet pótolni – ismételtem makacsul.

– Ahogy téged sem, Papnő. – Dariusz fejet hajtott, majd hirtelen témát váltott. – Most, hogy tisztában vagy a harcosok esküjének természetével, szeretném az engedélyedet kérni tőled, hogy felajánlhasam a szolgálataimat.

Nyeltem egy nagyot.

– Nézd, Dariusz, nagyon kedvellek, és tényleg örülök, hogy így törődsz velem, de kissé furcsa lenne, ha ketten is felesküdnének a védelmemre, nem? – Mintha nem lett volna így is éppen elég pasigondom.

Dariusz elmosolyodott. Megrázta a fejét, és egy pillanatra úgy éreztem, uralkodnia kell magán, nehogy kinevessen.

– Félreérintesz. Továbbra is veled maradok, és irányítom azokat, akik védenek téged, de az eskümet Aphroditének szeretném felajánlani. Ehhez kérem az engedélyedet.

– Aphroditének akarod felajánlani a szolgálataidat?

– Igen. Tudom, hogy szokatlan, amikor egy vámpír harcos egy ember védelmére esküszik fel, de Aphrodité nem átlagos ember.

– Nekem mondod? – morogtam.

Dariusz folytatta, mintha meg se szólaltam volna.

– Aphrodité igazi prófétanő, vagyis ugyanabba a kategóriába tartozik, mint Nüx Főpapnői.

– És az nem fog gondot okozni, hogy Aphrodité és Stevie Rae már megbélyegezték egymást?

Dariusz vállat vont.

– Majd meglátjuk. Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot.

– Szerelmes vagy belé, igaz?

A szemembe nézett, és elmosolyodott.

– Igen.

– Hihetetlenül idegesítő egy liba.

– Különleges teremtés – felelte. – És szüksége van a védelemre, különösen ezekben a nehéz időkben.

– Ebben igazad van. – Én is megvontam a vállam. – Rendben, engedélyezem. De ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek rá, milyen elviselhetetlen.

– Eszemben sincs. Köszönöm, Papnő. Aphroditének ne szólj, kérlek. Szeretném négy szemközt felajánlani neki az eskümet.

– Hallgatok, mint a sír. – Eljátszottam, mintha lelakatolnám a számat, a kulcsot pedig elhajítanám.

– Akkor én el is köszönök. Jó éjszakát! – Azzal ökölbe szorított kezét a szívére helyezte, fejet hajtott, és elment.

TIZEDIK FEJEZET

Zoey

Néhány másodpercig még ottmaradtam a folyosón, és megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

A mindenit! Dariusz fel fogja ajánlani Aphroditének az esküjét. Jesszusom! Egy vámpír harcos és egy ember, aki az Istennő prófétája. Ki gondolta volna?

És a másik, legalább ennyire ijesztő újság: Stark nagy valószínűséggel érezni fogja azt, amit én, ha elég erős érzelmekről van szó. Volt egy *erős* megérzésem, hogy ez igencsak kellemtelen lesz számomra. Aztán rájöttem, hogy kezdek egyre jobban izgulni az érzéseim miatt, és megpróbáltam lecsillapodni, amitől persze csak még jobban eluralkodott rajtam a stressz, és ezt valószínűleg már Stark is érzékelte. Ha ez így megy tovább, meg fogok bolondulni, gondoltam.

Elnyomtam egy sóhajt, és óvatosan kinyitottam az ajtót. Az egyetlen fényforrás egy hosszú gyertya volt – az a fajta, amelyet a sarki boltokban szoktak árulni, és általában valami bizarr vallásos kép van rajta. Ez a gyertya azonban egyáltalán nem volt bizarr. Rózsaszín volt, Mária képét nyomták rá, és rózsailatot árasztott magából.

Lábujjhegyen odaosontam Stark ágyához.

Nem nézett ki valami jól, de annyira azért már nem volt sápadt, mint legutóbb. Úgy láttam, hogy alszik – legalábbis a szeme csukva volt, egyenletesen lélegzett, és kisimultak a vonásai. Póló nem volt rajta, és csak a hónaljáig takarózott be, ezért láttam a mellkasán lévő fehér kötés tetejét. Eszembe ju-

tott, milyen borzalmasan nézett ki az égési sebe, és a lehetséges következmények ellenére fontolóra vettem, mi lenne, ha egyszerűen csak megvágnam a karomat, mint Heath, és a szájához szorítanám a sebet. Valószínűleg automatikusan ráharapna, és gondolkodás nélkül inni kezdene belőlem. De vajon dühbe gurulna, amikor rájönne, hogy mit csináltam? Feltehetően. Azt biztosan tudtam, hogy Heath és Erik igen.

A fenébe. Erik. Vele még mindig nem tudtam, hogy hányadán állok.

– Ne stresszeld magad.

Összerándultam, és azonnal Starkra pillantottam. A szeme már nem volt csukva. Gunyoros arckifejezésén azt láttam, hogy jól szórakozik rajtam.

– Ne hallgasd ki a gondolataimat!

– Nem hallgattam ki. Elég volt rád néznie, ahogy az ajkaidat harapdálod, és azonnal tudtam, hogy megint aggódsz valami miatt. Gondolom, ez azt jelenti, hogy Dariusz beszélt veled.

– Igen, beszélt. Mondd csak, mielőtt megtetted, tudtad, hogy milyen következményei vannak, ha felajánlod nekem az esküdet?

– Igen, nagyjából. Olvastam már róla, és rémlik, hogy tavaly vámpírsozcon is szóba került. De megélni azért teljesen más.

– Tényleg érzed, amit én? – kérdeztem bizonytalanul, mint aki legalább annyira fél megtudni az igazat, mint sem.

– Kezdem érezni, de olyasmiről szó sincs, hogy hallanám a gondolataidat. Néha érzek bizonyos dolgokat, és tudom, hogy azok nem belőlem jönnek. Eleinte nem foglalkoztam velük, de aztán rájöttem, miről van szó, és azóta jobban odafigyelek. – Lassan elmosolyodott.

– Stark, meg kell mondanom, hogy kicsit olyan érzésem van, mintha kémkednél utánam.

Hirtelen elkomorodott.

– Én nem kémkedek utánad. Ez nem arról szól, hogy kutakodok az agyadban. Nem a privát gondolataidra vagyok kíváncsi, egyszerűen csak meg akarlak védeni. Azt hittem... – Elcsuklott a hangja, és elfordította a tekintetét. – Mindegy. Nem fontos. Csak szeretném, ha tudnád, hogy nem fogok visszaélni ezzel a kötelékkel, ami kettőnk között kialakult, eszem ágában sincs mentálisan zaklatni téged.

– Azt hitted, hogy mi? Fejezd be, amit elkezdted.

Hosszan kifújta a levegőt, majd ismét a szemembe nézett.

– Csak annyit akartam mondani, hogy azt hittem, ennél jobban megbízol bennem. Részben azért ajánlottam fel neked a szolgálataimat, mert te olyankor is bízál bennem, amikor senki más.

– Most is bízom benned – feleltem gyorsan.

– De közben azt gondolod, hogy kémkedni akarok utánad? Ez a kettő valahogy nem fér össze egymással.

Volt logika abban, amit mond, és némileg alábbhagyott a kezdeti ijedségem.

– Nem úgy gondoltam, hogy szándékosan bele akarsz hallgatni a gondolataimba, de ha folyamatosan értesülsz az érzéseimről, akkor könnyedén tudsz majd, izé... – Elhallgattam, és fészkelődni kezdtem. Ez a beszélgetés kezdett egyre kínosabbá válni.

– *Kémkedni* utánad? – fejezte be a mondatot. – Nem. Nem fogok. Próbáld inkább ebből a szemszögéből nézni: csak azokra a jelzésekre fogok odafigyelni, amiket akkor adsz, ha félsz valamitől. Máskülönben nem foglalkozom az érzéseiddel. – A szemembe nézett, és megláttam a fájdalmat a tekintetében. A francba! Nem akartam megbántani.

– Azt mondd, nem fogsz foglalkozni az érzéseimmel? – kérdeztem halkán.

Bólintott, és láttam, hogy eltorzul az arca a fájdalomtól, de a

hangja nem remegett meg.

– Kivéve azokkal, amelyekre szükségem van ahhoz, hogy meg tudjalak védeni.

Válasz helyett lassan kinyújtottam a karomat, és megfogtam a kezét.

Nem húzta el, de nem is mondott semmit.

– Nézd, nem akartam, hogy így alakuljon ez a beszélgetés. Bízom benned. Egyszerűen csak meglepődtem, amikor Dariusz beszélt erről a gondolatolvasó részről.

– Meglepődtél? – kérdezte Stark mosolyogva.

– Oké, talán a halálra rémültem pontosabb kifejezés. Egyszerűen csak túl sok problémám van egyszerre, és azt hiszem, kezdek kiborulni.

– Látom rajtad, hogy ki vagy borulva – felelte. – Az a *túl sok probléma* meg a két srác, Erik és Heath, igaz?

Felsóhajtottam.

– Sajnos igen.

Ujjait az enyémbe fűzte.

– Az a két srác semmin nem változtat. Az esküm összeköt minket.

Szavai kísértetiesen emlékeztettek arra, amit Heath mondott, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne kezdjek el újra idegesen fészkelődni.

– Nem akarok most róluk beszélni. – *És máskor sem*, tettem hozzá magamban.

– Értelek – felelte. – Nekem is van jobb témám, mint az a két majom. – Elkezdte maga felé húzni a kezemet. – Miért nem ülsz ide mellém egy kicsit?

Óvatosan leültem az ágy szélére, vigyázva, nehogy fájdalmat okozzak neki.

– Ne félj, nem fogok eltörni – mondta felvillantva jól ismert, gunyoros mosolyát.

– Ne felejtse el, hogy majdnem eltörtél – emlékeztettem.

– De te megmentettél. És most már jól vagyok.

– Nagyon fáj?

– Voltam már jobban is – felelte. – De az a krém, amit Dariusz az apácáktól kapott az égési sebre, sokat segített. A mellkasom feszül, de egyébként teljesen le vagyok zsibbadva. – Beszéd közben azonban folyamatosan fészkelődött, mint aki nem tud igazán kényelmes pozíciót találni. – Odakint mi a helyzet? – Hirtelen témát váltott, mielőtt tovább érdeklődhettem volna a hogyléte felől. – Az összes Hollómás eltűnt Kalonával együtt?

– Azt hiszem, igen. Stevie Rae és a srácok találtak három tetemet. – Elkomorodtam, mert eszembe jutott Stevie Rae különös reakciója, amikor megtudta Dallastól, hogy a hullákat ki-dobták a kukába.

– Mi az? – kérdezte Stark.

– Nem tudom pontosan – feleltem őszintén. – Stevie Rae viselkedésében van valami nyugtalanító.

– Mire gondolsz?

Lenéztem egymásba fonódó kezünkre. Vajon mennyit mondhatok el neki? Tényleg megbízhatok benne?

– A harcosod vagyok. Nyugodtan rám bízhatod az életedet. Akárcsak a titkaidat. – Találkozott a tekintetünk, mire kedvesen elmosolyodott, és folytatta. – Összeköt minket az esküm. Ez erősebb kötelék, mint egy megbélyegzés vagy egy szerelem. Én soha nem foglak elárulni, Zoey. Számíthatsz rám.

Hirtelen úgy éreztem, hogy legszívesebben mindent elmesélnék neki A-yáról és az emlékképemről, de aztán csak ennyit mondtam:

– Azt hiszem, Stevie Rae vörös vámpírjelölteket rejteget. Olyanokat, akik gonoszak.

Stark arcáról azonnal eltűnt a mosoly, és megpróbált felülni.

A fájdalomtól azonban elakadt a lélegzete, és még jobban elsápadt.

– Nem! Nem szabad felkelned – mondtam, és finoman visszanyomtam a párnára.

– El kell mondanod Dariusznak – nyögte Stark összeszorított fogakkal.

– Előbb beszélni akarok Stevie Rae-vel.

– Nem hinném, hogy ez jó.

– De igen! Előbb beszélni akarok Stevie Rae-vel. – Ismét megfogtam a kezét, és megpróbáltam az érintéssel meggyőzni. – Ő a legjobb barátnőm.

– Megbízol benne?

– Bízni akarok benne, és korábban bíztam is. – Lehajtottam a fejem. – De ha nem mondja el az igazat, amikor rákérdezek, Dariuszhoz fogok fordulni.

– Minél előbb meg kell gyógyulnom, mert téged mindenhol ellenségek vesznek körül.

– Nem vesznek körül ellenségek! Stevie Rae nem az ellenségem. – Gyorsan küldtem egy néma imát Nüxnek, hogy ne hazudtoljon meg. – Nézd, voltak dolgok, amiket én is eltitkoltam a barátaim elől. Nem is kis dolgokat. – Felhúztam a szemöldökömet, és jelentőségteljesen ránéztem. – *Téged* is eltitkoltalak előlük.

Elvigyorodott.

– Jó, de az más.

Nem hagytam, hogy elbagatellizálja a kérdést.

– Nem, egyáltalán nem más.

– Oké, értem, amit mondasz, de nem értek vele egyet. Mi lenne, ha behoznád ide Stevie Rae-t, és itt beszélnél vele? Megoldható?

Összeráncoltam a homlokomat.

– Nem hinném.

– Akkor ígérd meg nekem, hogy óvatos leszel, és nem hagyod, hogy elcsaljon valahová beszélgetni.

– Stevie Rae soha nem bántana engem!

– Magam is úgy gondolom, hogy nem tudna bántani, mivel te öt elemnek parancsolsz, ő meg csak egynek. De azt egyikünk sem tudja, hogy a vörös vámpírjelöltek, akiket rejteget, hányan vannak és miféle hatalommal rendelkeznek. Hidd el, én aztán tudom, milyen veszedelmes tud lenni egy gonosz vörös vámpírjelölt. Szóval ígérd meg, hogy óvatos leszel.

– Oké, megígérem.

– Helyes. – Szemmel láthatóan egy kicsit megnyugodott.

– Hé, neked most nem az a dolgod, hogy miattam aggódj. Koncentrálj inkább arra, hogy minél előbb meggyógyulj. – Vettem egy nagy levegőt, hogy erőt gyűjtsek, és folytattam. – Szerintem jót tenne neked, ha innál belőlem.

– Nem.

– Te is azt akarod, hogy képes legyél megvédeni, nem?

– De igen – bólintott alig látható módon.

– Akkor a lehető leggyorsabban fel kéne épülnöd, nem igaz?

– De.

– És ha iszol a véremből, akkor hamarabb meggyógyulsz, szóval az lenne a logikus, ha nem ellenkeznél.

– Néztél tükörbe mostanában? – kérdezte váratlanul.

– Tessék?

– Van fogalmad róla, milyen fáradtnak nézel ki?

Éreztem, hogy elvörösödök.

– Az elmúlt néhány napban nem igazán volt időm a sminkemmel meg a frizurámmal foglalkoznom – feleltem védekezően.

– Nem a sminkedről vagy a hajadról beszélek, hanem arról, hogy milyen sápadt vagy. Karikás a szemed. – Tekintete lejjebb siklott a mellkasomra, ahol a pólóm alatt ott húzódott az a

hatalmas, válltól vállig érő heg. – Hogy van a sebed?

– Jól. – Szabad kezemmel a pólómhoz nyúltam, noha tudtam, hogy nem látszik ki alóla a vágás.

– Nyugi – mondta gyengéden. – Már láttam, nem emlékszel?

A szemébe néztem. De igen, emlékeztem. Az igazat megvallva nemcsak a sebemet látta, hanem minden mást is rajtam. Meztelenül. Most már az egész arcom égett.

– Nem azért mondtam, hogy zavarba hozzalak. Csak emlékeztetni akartalak rá, hogy nemrég te is majdnem meghaltál. Szükségünk van rád, Zoey, erősnek kell maradnod. Nekem is szükségem van rád. Ezért nem fogok elvenni tőled semmit.

– De neked is erősnek kell lenned.

– Az is leszek. Miattam ne aggódj. Úgy tűnik, engem gyakorlatilag lehetetlen megölni. – Arcára újra kiült a gunyoros mosoly.

– Ne felejtse el, hogy milyen idegállapotban vagyok. A *gyakorlatilag* lehetetlen nem ugyanaz, mint a lehetetlen.

– Igyekszem észben tartani. – Maga felé húzta a kezemet. – Feküdj ide mellém egy kicsit. Szeretem, ha a közelemben vagy.

– Biztos, hogy nem fog fájni?

– Biztos, hogy fájni fog – felelte mosolyogva. – De akkor is szeretném, ha a közelemben lennél. Gyere, bújj ide!

Nem ellenkeztem, hagytam, hogy odahúzzon maga mellé. Az oldalamba gördültem, és felé fordultam, fejemet pedig óvatosan a vállára hajtottam. Az egyik karjával átölelt, és még közelebb húzott magához.

– Mondtam már, hogy nem fogok eltörni. Most pedig engedj el magad.

Felsőhajtottam, és megpróbáltam ellazulni. Átkaroltam a derekát, vigyázva, nehogy fájdalmat okozzak neki vagy véletlenül hozzáérjek a mellkasához. Stark behunyta a szemét, a vo-

násai kisimultak, és egyenletessé vált a légzése. Esküszöm, hogy egy perc múlva már aludt is.

Pontosan ezt akartam, hogy végre tudjam hajtani a tervemet. Vettem három mély lélegzetet, hogy kitisztuljon a fejem, aztán összpontosítottam, és azt suttogtam:

– Szellem, jöjj hozzám!

Azonnal megéreztem az ismerős bizsergést, a lelkem pedig ugrott egyet örömében, ahogy az ötödik elem varázslatos módon felvillanyozta a testemet.

– Most pedig óvatosan, finoman menj át Starkhoz. Segíts neki. Gyógyítsd meg. Erősítsd meg, *de ne ébreszd fel!* – Hal-kan beszéltem, közben pedig azért szurkoltam, hogy tényleg ne zavarjam meg az álmát. Amint a szellem magamra hagyott, éreztem, hogy Stark teste egy pillanatra megfeszül, aztán megremegett, és hosszan felsóhajtott. A szellem remélhetőleg munkához látott, és ha Stark felébred, erősebbnek fogja érezni magát. Egy ideig még néztem, aztán lassan kibontakoztam az öleléséből. Suttogva azt kértem a szellemtől, hogy maradjon velem, amíg alszik, aztán lábujjhegyen kiosontam a szobából, és óvatosan becsuktam magam mögött az ajtót.

Tettem néhány lépést, aztán rájöttem, halvány fogalmam sincs, merre kell mennem. Megálltam, és kimerülten körülnéztem. Egy apáca közeledett lesütött szemmel, és amikor elhaladt mellettem, éreztem rajta, hogy egy pillanatra megijedt. Fel-emelte a fejét, és a szemembe nézett.

– Bianca nővér? – Nem voltam benne biztos, hogy tényleg ő az.

– Ó, Zoey, igen, én vagyok. Olyan sötét van ezen a folyosón, hogy alig vettelek észre.

– Nővér, azt hiszem, eltévedtem. Meg tudná mutatni, merre találok a szobámat?

Az apáca kedvesen elmosolyodott, amiről Mary Angela nő-

vér jutott eszembe, bár Bianca egyáltalán nem volt olyan öreg.

– Menj végig ezen a folyosón, egészen a lépcsőig. A szobád a legfelső emeleten van. Ha jól tudom, te és Aphrodité a tizenhármaszt kaptátok.

– Pont a tizenhármaszt? – sóhajtottam fel. – Remélem, szerencsét hoz.

– Te nem hiszel abban, hogy mindenki maga alakítja a szerencséjét?

Megvontam a vállam.

– Az igazat megvallva, nővér, olyan fáradt vagyok, hogy már azt sem tudom, hogy miben hiszek.

Megveregette a karomat.

– Menjél lefeküdni. Majd elmondok érted egy imát. Miaszszonyunk közbenjárása minden szerencsénél többet ér.

– Köszönöm.

Elindultam a lépcső felé. Mire felértem a legfelső emeletre, úgy lihegtem, mint egy öregasszony, a mellkasomon végighúzódó seb pedig fájdalmasan lüktetett minden egyes szívverésemre. Kinyitottam a lépcsőház ajtaját, és kiléptem az emeleti folyosóra, aztán nekidőltem a falnak, és megpróbáltam újra levegőhöz jutni. Szórakozottan megdörgöltem a mellkasomat, aztán felszisszentem a fájdalomtól. Lejjebb húztam a pólóm nyakát, hogy megnézzem, nem szakadt-e fel az a hülye seb. Elakadt a lélegzetem, ahogy megláttam az új tetoválásomat, amely gyönyörűen kidekorálta az élénkvorös csíkot a bőrömon.

– Erről meg is feledkeztem – suttoztam alig hallható hangon.

– Ez fantasztikus!

Halk sikkantással elengedtem a pólómat, és olyan hirtelen ugrottam hátra, hogy nekiütköztem a falnak.

– Erik!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Zoey

– Azt hittem, tudod, hogy itt vagyok. Nem bujkáltam. – Erik alig néhány méterre volt tőlem, a tizenhármas számmal ellátott ajtó mellett kuporgott. Felállt, magára öltötte filmsztárokat megszégyenítő mosolyát, és elindult felém. – A francba, Z, órák óta várok rád. – Amikor odaért hozzám, lehajolt, és mielőtt bármit mondhattam volna, szájon csókolt.

Eltoltam magamtól, és kibontakoztam kezdődő öleléséből.

– Erik, most nincs kedvem csokolózni.

Felvonta sötét szemöldökét.

– Tényleg? Heath-nek is ezt mondtad?

– Ebbe most ne menjünk vele.

– Akkor mikor menjünk bele? Legközelebb, amikor azt látom, hogy az emberpasid véréte iszod?

– Tudod, mit? Igazad van. Beszéljük meg most. – Éreztem, hogy egyre jobban felhergelem magam, és nem csak azért, mert halálosan fáradt és ideges voltam, és mert Erik szemmel láthatóan magasról tett rá, hogy milyen állapotban vagyok. Elegem volt már abból, hogy állandóan uralkodni akar rajtam.

– Heath és én megbélyegeztük egymást. Akár tetszik, akár nem, ez így van. És jobb, ha tudod, hogy ez az utolsó alkalom, amikor erről beszélgetek veled.

Láttam az arcán, hogy ő is dühbe gurul, aztán legnagyobb meglepetésemre hirtelen lecsillapodott. A válla megereszkedett, és hosszan felsóhajtott, majd valami apró, nevetésre emlékeztető hangot hallatott.

– Úgy beszélsz, mint egy Főpapnő.

– Pedig nem érzem magam annak.

– Na, ne haragudj. – Kinyújtotta a karját, és kifésült egy hajtincset az arcomból. – Új tetkókat kaptál Nüxtől?

– Igen. – Önkéntelenül is a nyakam elé kaptam a kezem, és nekidőltem a falnak, nehogy meg tudjon érinteni. – Akkor történt, amikor Kalona eltűnt.

– Megnézhetem?

A hangja mély volt és csábító – szinte ellenállhatatlan. De csak szinte. Mielőtt közelebb léphetett volna, hogy bekukkantson a pólóm alá, felemeltem a kezem, és megállítottam.

– Most nem. Le akarok feküdni, Erik.

Megtorpant, és összeszűkül a szeme.

– És hogy van Stark?

– Megsebesült. Súlyosan. De Dariusz szerint rendbe fog jönni. – Védekező volt a hangom. Erik viselkedése ezt váltotta ki belőlem.

– Most a szobájából jössz, igaz?

– Igen.

Frusztráltan beletúrt sűrű, sötét hajába.

– Ez már túl sok.

– Tessék?

Dühösen leengedte a karját. A mozdulat leginkább egy jól begyakorolt drámai gesztusra emlékeztetett.

– Ez a sok pasi körülötted! El kell viselnem Heath-t, mert ő a hitvesed, és már éppen kezdem megszokni, amikor felbukkan ez a *másik*, ez a... Stark. – Úgy mondta ki a nevét, mintha romlott ételt köpne ki a szájából.

– Erik, én...

Úgy tett, mintha meg sem hallott volna, csak folytatta.

– Felesküdtök a harcosodnak. Tudom én, hogy ez mit jelent! Mindig melletted lesz.

– Erik. – Ismét megpróbáltam közbeszólni, de most sem hagyta.

– Szóval őt is el kell viselnem. És mintha ez nem lenne éppen elég, még itt van Kalona is! Tudom, hogy van köztetek valami! Mindenki látta, hogy nézett rád. – Gúnyosan felnevetett. – Vajon miért emlékeztet annyira Loren Blake-re?

– Elég legyen! – Halkan mondtam ki a szavakat, de a felgyülemlett harag és bosszúság, amelyet elsősorban Kalona említése váltott ki, szinte kirobbant belőlem. A nemrég megidézett szellem olyan erővel töltötte meg a szavaimat, hogy Erik szeme elkerekedett a rémülettől, és önkéntelenül is hátráléptett. – Tisztázzunk valamit egyszer és mindenkorra – folytattam. – *Neked* senkit nem kell *miattam* elviselned, mert jelen állás szerint te és én *nem* vagyunk együtt.

– Hé, én nem...

– Nem! Most én beszélek. Végeztünk, Erik! Állandóan parancsolgatsz nekem, úgy viselkedsz, mintha a tulajdonod lennék, és ezt akkor sem bírnám elviselni, ha történetesen nem lennék halálosan fáradt és ideges – bár ezek a dolgok téged szemmel láthatóan nem zavarnek.

– Azok után, amiken keresztülmentem érted, azt hiszed, csak így faképnél hagyhatsz?

– Nem. – Éreztem, hogy a szellem ott kavargó körülöttem. Amikor újra megszólaltam, ismét megsokszorozta szavaim erejét, és ahogy előreléptem, Erik hátrálni kezdett előlem. – Semmit nem *hiszek*. *Tudom*, hogy ez ennyi volt. Köztünk mindennek vége. Most pedig hagyj békén, mielőtt valami olyat teszek, amit egyszer, talán ötven év múlva, esetleg megbánnék. – Meglendítettem a karomat, mire Erik hátratántorodott az elem erejétől.

Az arca falfehér lett a rémülettől.

– Mi a franc történt veled? Régen olyan aranyos voltál.

Most meg egy szörnyeteg vagy! Elegem van már abból, hogy mindenkivel megcsalsz, akinek fasz van a lába között. Legyél csak Starkkal, Heath-szel meg Kalonával. Ők pont neked valók! – Azzal dühödten elrobogott mellettem, és bevágta maga mögött a lépcsőház ajtaját.

Magamban dülva-fúlva odasiettem a tizenhármasszobához, és feltéptem az ajtaját.

Aphrodité pedig majdnem kizuhant a folyosóra.

– Hoppá – mondta zavartan, és megigazította mindig tökéletes haját. – Én csak, izé...

– Kihallgattad a szakításomat Erikkel? – siettem a segítségére.

– Igen, nagyjából ezt csináltam. És meg kell mondanom, hogy nem hibáztatlak. Erik egy pöcsfej. Ráadásul nem is csaladt meg mindenkivel, akinek fasz van a lába között. Dariusszal például csak barátok vagytok, meg ott van Damien és Jack is. bár ők lehet, hogy nem számítanak, mert ők egymás farkára buknek. Mindegy, akkor is túlzás volt, amit mondott.

– Ugye tudod, hogy ezzel most nem vidítottál fel? – Lehupantam arra az ágyra, amelyiken nem volt összegyűrve a lepedő, és szemmel láthatóan senki nem feküdt még rajta.

– Bocsi. A „felvidítés” nem tartozik az erősségeim közé.

– Szóval hallottál mindent?

– Igen.

– Azt is, amit Kalonáról mondott?

– Igen, és erre megint csak azt tudom mondani, hogy egy pöcsfej.

– Aphrodité, mi a fenét jelent az, hogy pöcsfej?

Rám nézett, és a szemét forgatta.

– Erik egy pöcsfej, ennyi, nincs ezen mit magyarázni. És ahogy próbáltam elmondani, mielőtt félbeszakítottál, nagyon nem volt szép tőle, hogy felhozta Kalonát. Heath-szel és Stark-

kal kapcsolatban így is volt elegendő bizonyítéka, amivel megindokolhatta az ostoba féltékenykedését. Teljesen felesleges volt a szárnyas pacákat is belekevernies.

– Nem vagyok szerelmes belé.

– Még szép, hogy nem. Kinőtted Eriket. Most pedig, ha rám hallgatsz, akkor lefekszel végre aludni. Nem szívesen mondom ilyet, de tényleg baromi szarul nézel ki.

– Kösz, Aphrodité. Jó tudni, hogy pont olyan szörnyen festek, mint ahogy érzem magam – feleltem gúnyosan, arra pedig szándékosan nem tértem ki, hogy amikor azt mondtam, nem vagyok szerelmes belé, akkor Kalonára gondoltam, és nem Erikre.

– Ugyan, nincs mit. Ha segítségre van szükséged, csak szólj.

Éppen valami frappáns válasz után kutattam az agyamban, amikor végre észrevettem, hogy mi van rajta, és önkéntelenül is kitört belőlem a nevetés. Aphrodité, a divat királynője, egy földig érő, nyaktól bokáig mindent eltakaró, fehér pamuthálósinget viselt. Mint aki beállt az ámisok közé.

– Mi ez a tündibünci ruci, ami rajtad van?

– Szórakozol velem? A pingvinek szerint így néz ki egy hálósing. Bizonyos szempontból meg tudom érteni, hiszen letezik azt az ostoba szüzességi fogadalmat. Bár ha mindig ilyen öltözékben bújnak ágyba, a fogadalom tulajdonképpen teljesen felesleges. Hihetetlen, mi? Ebben az izében szinte még én is átlagosnak tűnök.

– Szinte? – kuncogtam.

– Igen, okostóni, *szinte*. És mielőtt halálra röhögnéd magad, vess egy pillantást az ágyad végébe. Az az összehajtogatott kupac ott nem egy plusz takaró, hanem a te külön bejáratú apácá-hálósinged.

– Hmm, de legalább kényelmesnek látszik.

– A kényelem a nyámnyiláknak és a rondáknak való.

Miközben Aphrodité gőgösen visszamászott az ágyába, odamentem a sarokban álló mosdókagylóhoz, leöblítettem az arcomat, aztán az egyik vadonatúj vendégfogkefével nekiálltam fogat mosni.

– Hé, kérdezhetek valamit? – vettem oda színlelt közömbösséggel.

– Persze – felelte a párnáját paskolgatva.

– De ez komoly kérdés.

– És?

– És komoly választ várok rá.

– Oké, felőlem. Mondjad – felelte flegmán.

– Korábban azt mondtad, te tudtad, hogy Erik ilyen.

– És mi a kérdés?

Felvontam a szemöldököm, és ránéztem a tükörből. Felsőhajtott.

– Oké, igen. Erik mindig is egy A-kategóriás tapadókorong volt.

– Tessék?

Ismét felsőhajtott.

– Tapadókorong. A-kategóriás. Nagyon nem menő.

– Aphrodité. Milyen nyelven beszélsz?

– A felső tízezer tinédzsereinek nyelvén. Te is könnyen elsajátíthatnád némi fantázia meg egy-két káromkodás segítségével.

– Istennő segíts – suttogtam a tükörképemnek, mielőtt folytattam. – Oké, szóval Erik rád is állandóan féltékeny volt, és nem bírta elviselni, ha mással is szóba állsz.

– Igen, pontosan ezt mondtam.

– És ez zavart téged?

– De még mennyire! Tulajdonképpen ezért mentünk szét.

Nyomtam egy kis Crest fogkrémet a fogkefémre.

– Szóval téged is zavart. És szakítottál vele, de azért még,

izé... – Az ajkamba haraptam, aztán nekifutottam még egyszer.

– Amikor először láttalak vele, éppen a... izé.

– Ó, az isten szerelmére! Belehalnál, ha kimondanád? Láttad, hogy le akarom szopni.

– Ööö, igen – feleltem sután.

– És mi a kérdés?

– Jól van. A kérdés a következő: szakítottál vele, mert egy parancsolgató pöcs, de aztán mégis együtt akartál lenni vele, olyannyira, hogy még *arra* is hajlandó lettél volna. És nem értem, hogy miért – hadartam el, aztán gyorsan bevettem a számba a fogkefét.

A tükörből figyeltem a reakcióját, és láttam, hogy egy kicsit elpirul. Hátravetette a haját. Megköszöri a torkát. Aztán a tükörképem szemébe nézett.

– Ez nem Erikről szólt. Nem arról, hogy mennyire akarom. Hanem a hatalomról.

– Tessék? – kérdeztem, mire apró buborékok repültek ki a számból.

– A változások már az előtt megkezdődtek a suliban, hogy te felbukkantál volna.

Kiköptem a fogkrémet, és kiöblítettem a számat.

– Miféle változások?

– Tudtam, hogy Neferet valami rosszban sántikál. Nyugtalanított a dolog.

Megtöröltem a számat, és odamentem az ágyamhoz. Lerúgtam a cipőmet, kibújtam a ruhámból, felvettem a puha, meleg pamuthálóinget, és bemásztam az ágyba. Az egész mozdulatsort ürügyként használtam fel arra, hogy csendben maradjak, és ne tegyem fel a fejemben zakatoló kérdéseket. De mielőtt megszólalhattam volna, Aphrodité folytatta:

– Ugye tudod, hogy Neferet elől több látomásomat is eltitkoltam?

Bólintottam.

– És emberek haltak meg miatta.

– Igen, igazad van. Így volt. De Neferet nem foglalkozott velem. És én ezt nagyon jól tudtam. Akkor kezdtek megváltozni a dolgok. Akkor kezdett darabokra hullni az életem. És ezt nem akartam. Továbbra is vezető akartam lenni, akiből egy nap majd Főpapnő lesz, és remélhetőleg a világ ura. Arról álmodtam, hogy akkor végre elküldhetném az anyámat a pokolba, és talán ahhoz is elég hatalmam lenne, hogy úgy istenigazából ráijesszek. – Aphrodité felsóhajtott. – De végül nem így alakult.

– Inkább Nüxre hallgattál – mondtam halkan.

– Ami azt illeti, először megpróbáltam a kis szemétdombom úrnője maradni és tovább járni a sulis legszexibb pasijával, annak ellenére, hogy már akkor is egy féltékeny pöcsfej volt.

– Azt hiszem, értem, miről beszélsz.

Aphrodité egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette:

– Rosszul leszek, ha eszembe jut.

– Mi? Hogy Erikkel csináltad?

Mosolyogva megrázta a fejét, és felnevetett.

– Istennőm, hogy te milyen prűd vagy! Nem, Erikkel egyáltalán nem volt rossz *azt* csinálni. Attól leszek rosszul, ha eszembe jut, hogy eltitkoltam a látomásaimat, és magasról leszartam, hogy Nüx mit vár tőlem.

– Jól van, de azóta már sok mindent jóvátettél. Ja, és egyáltalán nem vagyok prűd.

Aphrodité felhorkant.

– Nem vagy valami vonzó, amikor ezt csinálod – mondtam.

– Én *mindig* vonzó vagyok – felelte. – Végeztél a komoly kérdéseiddel?

– Igen, azt hiszem.

– Helyes. Akkor most én jövök. Sikerült beszélned Stevie

Rae-vel? Négyszemközt?

– Ööö, még nem.

– De fogsz vele beszélni, ugye?

– Aha.

– Mikor?

– Mi az, tudsz valamit?

– Valamit titkol előled – mondta Aphrodité.

– Úgy mint néhány vörös vámpírjelöltet? Ezt már mondtad korábban is. – Aphrodité nem válaszolt, amitől összerándult a gyomrom. – Mi az? – noszogattam. – Miről van szó?

– Van egy olyan érzésem, hogy Stevie Rae nem csak néhány elkészült vörös vámpírjelöltet titkol előled.

Nem akartam hinni Aphroditének, de a józan eszem és az ösztöneim egyaránt azt súgták, hogy igazat mond. Aphrodité a megbélyegzésnek köszönhetően mindenki másnál szorosabb kapcsolatban volt a legjobb barátnőmmel, ezért tudott róla annyit mindent. Ráadásul akármennyire próbáltam hinni az ellenkezőjében, nekem is be kellett látnom, hogy Stevie Rae körül valami nagyon nem stimmel.

– Nem tudnál egy kicsit konkrétabb lenni?

Aphrodité megrázta a fejét.

– Nem. Teljesen bezárkózott.

– Bezárkózott? Ezt meg hogy érted?

– Biztos tudod, hogy a te bugris barátnéd általában úgy viselkedik, mint egy beszpídezett Nobel-békedíjas, aki mindenkiel azonnal közli, hogy „Csirijó, de szép az élet! Jaj, de cuki, kedves, aranyos drágaság vagyok!” – mondta Aphrodité Stevie Rae tájszólását utánozva.

Elkomorodtam, és azt feleltem:

– Igen, tudom, hogy általában őszinte és nyílt, ha erre gondolsz.

– Nos, a helyzet az, hogy már egyáltalán nem őszinte és

nyílt. Nekem elhíheded – az Istennő a megmondhatója, mennyire örülnék, ha át tudnám adni neked ezt a rohadt megbélyegzést –, titkolózik előttünk, és itt valami sokkal komolyabb dologról van szó, mint néhány vámpírelőtről.

– A francba – mondtam.

– Pontosan. De most úgysem tudsz semmit se tenni, inkább aludjunk. Holnap is ráérünk megmenteni a világot.

– Nagyszerű.

– Jut eszembe. hogy van a pasid?

– Melyik? – kérdeztem komoran.

– Mr. Dögös Nyilas.

Megvontam a vállam.

– Azt hiszem, jobban.

– De ugye nem hagytad, hogy beléd harapjon?

Felsőhajtottam.

– Nem.

– Dariusznak igaza van. Akármilyen dühítő is ez néhányunk számára, és akármilyen alkalmatlannak is tűnsz a feladatra, jelen pillanatban te vagy a Főpapnőnk.

– Ettől máris sokkal jobban érzem magam.

– Nyugi, csak azt akarom mondani, hogy mindig százszázalékos állapotban kell lenned, nem úgy, mint anyám a tízóráira elfogyasztott extra száraz martinija után.

– Anyád tényleg martinit iszik tízóráira?

– Mi mást inna? – Aphrodité megrázta a fejét, és hitetlenkedő tekintettel nézett rám. – Ne légy már ennyire naiv. Csak arra kérlek, ne kövess el semmilyen vasárnapi matinéba illő marhaságot azért, mert szerelmes vagy Starkba.

– Mi lenne, ha végre leszálnál rólam? Nem csinállok semmilyen marhaságot! – Előrehajoltam, és elfújtam a két ágy közötti asztalkán álló vastag gyertyát.

A szobára boruló sötétség megnyugtatóan hatott rám. Mind-

ketten hallgattunk, és már éppen kezdtem volna elaludni, amikor Aphrodité újra megszólalt, visszarántva ezzel az ébrenlétbe.

– Visszamegyünk holnap az Éjszaka Házába?

– Azt hiszem, nincs más választásunk – válaszoltam lassan.

– Akármi is történt, az Éjszaka Háza az otthonunk, és az ott élő vámpírok és vámpírjelöltek a mi népünk. Vissza kell mennünk hozzájuk.

– Akkor tényleg jobb lesz, ha kialszod magad. Ugyanis anyám szavaival élve holnap egy rohadt nagy gebasz kellős közepén fogunk landolni – csiripelte gúnyos vidámsággal.

Szokásához híven Aphrodité megint fején találta a szöveget.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Zoey

Aphrodité komor, de minden valószínűség szerint helytálló jóslata után azt hittem, nem leszek képes elaludni, a kimerültség azonban erősebb volt nálam. Behunytam a szemem, és egy rövid időre alámerültem az áldásos semmibe. De sajnálatos módon az áldásos dolgok sosem tartottak túl hosszú ideig az életemben.

Álmomban a sziget káprázatosan kék volt és szédítően gyönyörű. Felülről láttam az egészet... körülnéztem... egy kastély tetején álltam! Igazi, régimódi kastély volt, az a fajta, amelyet hatalmas kötömbökből építettek. A tetőterasz nagyon király volt. A kerítésszerű korlát hosszúkás kődarabokból készült, mintha csak egy óriás fogsora lenne. A tető tele volt növényekkel. Még citrom- és narancsfát is láttam, ágaik csak úgy rogyadoztak a sok gyümölcstől, a levegőt pedig megtöltötte édes illatuk. A tetőterasz közepén egy szökőkút állt, benne egy gyönyörű, meztelen nő szobra, akinek két, feje fölé emelt és tölcsérszerűen egymáshoz illesztett kezéből kristálytisza víz csorgott. Volt valami ismerős a szoborban, de a kastély tetejéről nyíló lélegzetelállító kilátás elvonta róla a figyelmemet.

Óvatosan a terasz széléhez mentem, és lenéztem a mélyben kéklő tengerre. A víz minden képzeletet felülmúlóan gyönyörű volt. Álmaim kékje ragyogott benne, a nevetés és a nyári égbolt színe. Magát a szigetet zord hegyek és sziklák borították, amelyek nagy részén szokatlan kinézetű, óriási esernyőre emlékeztető fenyőfák nőttek. A kastély a sziget legmagasabb hegyének

tetejére épült, és ahogy lenéztem róla, bájos villákat és egy kedves kisvárost láttam odalent.

A tenger vakító kékje különleges varázst kölcsönzött az egész helynek. Beszívtam a szél sós, narancsaromával keveredő illatát. Gyönyörű nap volt – az égen egyetlen felhő sem látzott, álmomban azonban nem bántotta a szememet a fény. Imádtam! Egy kicsit hűvös volt a levegő, fújta a szél, de nem zavart. Élveztem a szél frissességét a bőrömön. A sziget akvamarinkékben pompázott, de elképzelttem, milyen lehet szürkületkor, amikor a nap már nem ragyog olyan magasan. Amikor a tenger kékje mélyebbé, sötétebbé válik, és átváltozik zafírkékké.

Elmosolyodtam álmomban. Zafírkék. Az egész sziget olyan színű lesz, mint a tetoválásom. Hátrahajtottam a fejemet, és széttártam a karom. Magamhoz öleltem ezt a gyönyörű helyet, amelyet álmomban teremtettem.

– Úgy tűnik, előled nincs menekvés – szólalt meg Kalona.

A hátam mögött volt. Hangja felkúszott a gerincemen, át a vállamon, és körülölelte a testemet. Lassan leengedtem a karomat. Nem fordultam meg.

– Te vagy az, aki belopódzik mások álmába, nem én. – Örültem, hogy a hangom higgadtan és magabiztosan cseng.

– Szóval még mindig nem vagy hajlandó elismerni, hogy vonzódsz hozzám? – A hangja mély volt és csábító.

– Nézd, én nem kerestelek. Amikor behunytam a szemem, semmi más nem akartam, csak aludni. – Gyorsan válaszoltam, szándékosan figyelmen kívül hagyva a kérdését, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne jusson eszembe, mikor hallottam a hangját, és mikor ölelt át utoljára.

– Pedig egyedül alszol. Ha valaki mással lennél, sokkal nehezebben tudnál kapcsolatba lépni velem.

Elfojtottam magamban a vágyakozást, melyet a hangja kel-

tett bennem, és elraktároztam az információt – ha együtt alszom valakivel, az valóban megnehezíti Kalona dolgát, pontosan úgy, ahogy Stark mondta előző éjjel.

– Semmi közöd hozzá, hogy miért alszom egyedül – mondtam.

– Igazad van. Azok az emberfiak, akik körülrajzanak téged, és mindent elkövetnek, hogy veled lehessenek, egyáltalán nem érdekelnek.

Nem vesződtem azzal, hogy felhívjam a figyelmét az érvelésében rejlő logikai hibára. Minden energiámat lekötötte, hogy megőrizsem a nyugalmamat és megpróbáljak felébredni.

– Ébren elüldöztél, de álmodban mégis rám találsz. Szerinted ez mit jelent, A-ya?

– Nem így hívnak! Ebben az életemben nem!

– „Ebben az életemben nem.” Tehát elfogadtad végre az igazságot. Tudod, hogy a lelked annak a szűznek a reinkarnációja, akit az Ani Yunwiyák hoztak létre, hogy engem szeressen. Talán éppen ezért jössz hozzám álmodban. Ébren az elméd elutasítasz, de valójában a lelked, a szellemed, az egész lényed sóvárog utánam.

A cseroki nép ősi nevét használta – a nagymamám és az én népem nevét. Ismertem a legendát. Gyönyörű, szárnyas, halhatatlan lény költözött a cserokik közé, de nem egy jószágos, földre szállt isten volt, hanem egy gonosz bukott angyal. A nőt megerőszakolta, a férfiakat rabszolgasorba kényszerítette. Végül a törzsek bölcs javasasszonyai, a Ghiguák összegyűltek, és létrehoztak egy szüzet a föld porából. A-yának nevezték el, életet leheltek belé, és különleges képességekkel ruházták fel. Az volt a feladata, hogy vágyát kihasználva a föld alá csábítsa Kalonát, ahol csapdába tudják ejteni. A terv bevált. Kalona képtelen volt ellenállni A-yának, és évszázadokon át raboskodott a föld alatt – egészen addig, míg Neferet ki nem szabadí-

totta.

Most, hogy A-ya szemével láthattam a múltat, nagyon is jól tudtam, mi igaz a legendából.

Igazság, emlékeztettem magamat. Használd az igazság erejét, hogy szembe tudj vele szállni.

– Igen – ismertem el. – Tudom, hogy A-ya reinkarnációja vagyok. – Vettem egy nagy levegőt, hogy erőt gyűjtsek, és szembefordultam Kalonával. – De én már ennek a kornak a szülőtte vagyok, én döntöm el, hogy mit csinálok, és úgy döntöttem, hogy nem akarok veled lenni.

– Álmodban mégis rendre visszatérsz hozzám.

Ellenkezni akartam, mondani valami frappánsat, valami Főpapnőhöz illőt, de semmi nem jutott eszembe, csak álltam, és meredtem rá szótlánul. Olyan gyönyörű volt! Szokás szerint alig viselt valamit. Csak egy farmer volt rajta, semmi más. Tökéletes, bronzbarna bőre alatt kirajzolódtak kemény izmai, és szinte hívogattak, hogy érintsem meg őket. Borostyánsárga szeme ragyogóan csillogott. Olyan melegség és kedvesség sugárzott belőle, hogy elakadt tőle a lélegzetem. Tizennyolcnak látszott, de amikor elmosolyodott, még fiatalabbnak, még kisfiúsabbnak, még elérhetőbbnek tűnt. Minden porcikám azt súgta, kiáltotta, hogy *ő az a szuperszexi srác, akiért meg kellene örülnöm!*

De tudtam, hogy ez hazugság. Kalona szuperijesztő és szuperveszedelmes volt, erről nem feledkezhettem meg, akármilyen alakban jelent is meg előttem, és akármilyen emlékek rejtőztek is a lelkem mélyén, amely utána epekedett.

– Á, szóval kegyeskedsz végre rám nézni.

– Mivel úgysem mész el és hagysz békén, úgy döntöttem, udvarias leszek – feleltem színlelt nemtörődömséggel.

Kalona hátravetette a fejét, és felnevetett. Hangja meleg volt és csábító. Szinte leküzdhetetlen késztetést éreztem, hogy kö-

zelebb lépjek, és csatlakozzam felszabadult nevetéséhez. Anyyira nagy volt a kísértés, hogy már majdnem el is indultam felé, amikor hirtelen megmozdult a szárnya. Megremegett, aztán félig szétnyílt, és megcsillant rajta a napfény. Az éjsötét tollak az indigókék és a lila különböző árnyalataiban játszottak.

Olyan volt ránézni, mint nekirohanni egy láthatatlan falnak. Ismét emlékeztetnem kellett magamat, hogy kivel állok szemben – egy veszélyes, bukott angyallal, aki meg akar fosztani a szabad akaratomtól és, végeredményben, a lelkemtől.

– Nem értem, miért nevensz – vágtam rá gyorsan. – Igazat mondtam. Csak udvariasságból nézek rád, valójában azt szeretném, ha elrepülnél, és békén hagynál, hadd aludjam ki magam.

– Ó, kicsi A-yám – felelte elkomolyodva. – Soha nem foglak békén hagyni. Mi ketten összetartozunk. Vagy megváltást jelentünk egymás számára, vagy kárhozatot. – Tett felém egy lépést, mire én önkéntelenül hátrálni kezdtem. – Melyik legyen? Megváltás vagy kárhozat?

– Csak a magam nevében beszélhetek. – Szerencsére sikerült uralkodnom a hangomon, sőt még egy csipetnyi szarkazmust is bele tudtam csempészni a mondatomba annak ellenére, hogy nekiütköztem a tetőterasz mellvédjének, és a hideg kő börtönfalként simult a hátamhoz. – De egyik sem hangzik valami jól. Megváltás? Erről a Hit Egyháza jut eszembe, és mivel te egy bukott angyal vagy, nem hinném, hogy nagy tapasztalatos lenne a megváltás terén. Kárhozat? Ez még inkább emlékeztet a Hit Egyházára. Mikor lettél ilyen unalmas szentfazék?

Két lépéssel mellettem termett. Jobbról-balról megfogta mellettem a korlátot. Csapdába estem. A szárnya megremegett, aztán kinyílt, elhomályosítva a napot sötét ragyogásával. Éreztem a rettenetes, csodálatos hűvösséget, amely a testéből áradt. Irtóznom kellett volna tőle, mégsem tettem. Szörnyű hidegsé-

gét a lelke mélyén vonzónak találtam. Hozzá akartam simulni, azt akartam, hogy elragadjon ez az édes fájdalom, amely a közelében mindig a hatalmába kerített.

– Unalmas? Kicsi A-yám, sok mindent mondtak rám a halandók az évszázadok során, de azt, hogy *unalmas*, még sohasem.

Kalona fölém tornyosult. Annyira közel volt hozzám. Meztelen bőre pedig olyan csábító, olyan... elszakítottam a tekintetem a mellkasáról, és a szemébe néztem. Mosolyogva nézett le rám, arcán tökéletes nyugalom tükröződött. Olyan átkozottul szexi volt, hogy alig kaptam levegőt. Persze, tudom, hogy Stark, Heath meg Erik is nagyon jóképű srácok – sőt kivételesen jóképű srácok. De egyiküket sem lehetett Kalona halhatatlan szépségéhez hasonlítani. Kalona egy remekmű volt, egy életre kelt istenszobor, csak még annál is vonzóbb, ő ugyanis élt, itt állt mellettem, és engem akart.

– Lé... lépj hátra. – Sikertelenül próbáltam elrejteni hangom remegését.

– Igazán ezt akarod, Zoey?

Az, hogy kimondta a nevemet, még nagyobb hatással volt rám, mint amikor A-yának szólított. Elfehéredő ujjakkal szorítottam a kőkorlátot, nehogy teljesen a hatása alá kerüljek. Vettem egy mély lélegzetet, és felkészültem a hazugságra, hogy azt mondjam neki, igen, tényleg azt akarom, hogy menjen hátrébb.

Használd az igazság erejét, súgta egy hang a fejemben.

De mi az igazság? Hogy legszívesebben a karjába ugranék? Hogy semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, ahogy A-ya magához öleli? Vagy mondjam a másik igazságot? Hogy azt szeretném, bárcsak újra átlagos kamasz lehetnék, akinek a házi feladat és a pletykás barátnők a legnagyobb problémái?

Mondd el az igazat!

Pislogtam egyet. Rendben, elmondom az igazat.

– Leginkább aludni akarok. És átlagos akarok lenni. Normális középiskolás lány, akinek csak amiatt kell aggódnia, hogy mi lesz a suliban, meg hogy milyen drága a benzin. És igazán nagyra értékelném, ha tudnál ebben segíteni. – Álltam a tekintetét, erőt merítettem ennek az apró igazságmorzsának a kimondásából.

Kalona mosolya komisz volt, mint egy kisfiúé.

– Miért nem bújsz ide hozzám, Zoey?

– Hát, talán azért nem, mert attól aligha teljesülne a kívánságom.

– Sokkal többet tudnék adni neked ezeknél a hétköznapi örömeknél.

– Igen, abban biztos vagyok, de jelen pillanatban semmi másra nem vágyom, mint hogy *normális* legyek, és amit te kínálsz, az épp az ellenkezője.

A szemembe nézett, és láttam rajta, hogy a megingásomra vár, hogy beadom a derekam, vagy ami még rosszabb, pánikba esem. De az igazat mondtam neki, és ebből az apró, de fényes győzelemből erőt merítettem. Végül Kalona volt az, aki elfordította a tekintetét, és a hangja egyszerre bizonytalanná vált.

– Nem kell feltétlenül ilyennek lennem. A kedvedért több is lehetnék. – Ismét a szemembe nézett. – Ha mellettem lennél, képes lennék más utat választani.

Próbáltam elrejtetni az érzelmeimet, nem akartam kimutatni, hogy sikerült megérintenie bennem azt a részt, amelyet A-ya felébresztett.

Keresd az igazságot, makacskodott a hang a fejemben, és sikerült is megtalálnom.

– Nagyon szeretnék hinni neked, de képtelen vagyok rá. Hihetetlenül szexi vagy és varázslatos, de hazudsz. Nem bízom benned.

– Pedig tényleg megváltoztathatnál – mondta.

– Nem – feleltem őszintén. – Nem hinném, hogy sikerülne.

– Próbáld meg. Adj egy lehetőséget. Hadd bizonyítsam be, hogy képes vagyok rá. Egyetlen szavadba kerül, szerelmem, egyetlen aprócska *igenbe*. – Lehajolt, és a mozdulat egyszerre volt kecses, erőteljes és csábító. A bukott angyal a fülembe sutogott, ajka súrolta a bőrömet, mire borzongás futott végig az egész testemen. – Engedd át magad nekem, és ígérem, minden álmodat valóra váltom.

Felgyorsult a szívverésem, egyre szaporábban szedtem a levegőt, a tenyeremet pedig egyre erősebben szorítottam a kökorlátnak. Abban a pillanatban semmi mást nem akartam, csak kimondani azt az egy szót: *igen*. Tudtam, hogy mi fog történni, ha megteszem. Egyszer már átéltem ezt a fajta önfeladást A-yán keresztül.

Halkan felnevetett mély, magabiztos hangján.

– Gyerünk, szerelmem. Egyetlen szó, egy aprócska *igen*, és az életed örökre megváltozik.

Ajka már nem a fülemnél volt. Közvetlen közletről nézett a szemembe. Elmosolyodott. Fiatal volt és tökéletes, hatalmas és kedves.

Annyira szerettem volna igent mondani, hogy nem mertem megszólalni.

– Szeress – suttogta. – Csak engem szeress.

A vágy ködén áthatolva eljutott a tudatomig, hogy mit mond, és végül sikerült találnom egy másik szót az igenen kívül.

– Neferet – mondtam.

Összeráncolta a homlokát.

– Mi van vele?

– Azt mondtad, csak téged szeresselek, de te sem vagy szabad. Neferet a párod.

Szemmel láthatóan veszített egy kicsit magabiztosságából.

– Neferettel nem kell foglalkoznod.

Szavai hallatán összeszorult a szívem, és akkor tudatosult csak bennem, mennyire szerettem volna, hogy megcáfolja, amit mondok – hogy azt válaszolja, Neferet és közte már mindennek vége. A csalódásból erőt merítve azt feleltem:

– Én pedig azt hiszem, hogy igenis kell. Legutóbb, amikor találkoztunk, megpróbált megölni, pedig akkor visszautasítottalak. Ha most igent mondok, teljesen el fogja veszíteni az eszét – már amennyi maradt belőle. És rám lesz dühös. Már megint.

– Miért beszélgetünk Neferetről? Hogy jön ő ide? Nézd inkább ezt a gyönyörű tájat, ami körülvesz minket. Gondolj csak bele, milyen lenne együtt uralkodni ebben a palotában. Segíthetnél visszaállítani a világ rendjét úgy, ahogyan régen volt, mielőtt még minden túl modernné vált volna.

Egyik kezével a karomat kezdte cirógatni. Kirázott a hideg az érintésétől, de nem foglalkoztam vele, mint ahogy a fejemben megszólaló vészcsengőkkel sem, amikor azt mondta, hogy vissza akarja állítani a régi világrendet. Ehelyett elővettem a legidegesítőbb tinilány hangomat, és így szóltam:

– De most komolyan, Kalona. Tényleg nem akarok drámát Neferettel. Nem hiszem, hogy azt el tudnám viselni.

Dühödten a levegőbe emelte a karját.

– Miért foglalkozol még mindig a Tsi Sgilivel? Megparancsolom, hogy felejtsd el! Neki semmi köze hozzánk.

Abban a pillanatban, ahogy a karja nem zárta el előlem az utat, oldalra léptem, és megpróbáltam minél távolabb kerülni tőle. Gondolkodnom kellett, és úgy nem tudtam, ha közben a karjában tart.

Kalona követett, és ezúttal a korlát egy alacsonyabb részéhez szorított, a kőfogak ott csak a térdhajlatomig értek. Éreztem a hűvös szél érintését a hátamon. Nem kellett hátranézniem,

anélkül is tudtam, hogy szédítő mélység felett állok, és odalent a mélyben a tenger kékje vár rám. A szél belekapott a hajamba.

– Nem menekülhetsz előlem. – Kalona borostyánsárga szeme elkeskenyedett. Láttam, hogy a csábító álarc mögött már harag parázslík. – Hamarosan én fogok uralkodni ezen a világon. Visszahozom a régi időket, és megrostálom ezeket a modern embereket, különválasztom a búzát a pelyvától. A búza mellettem marad, és velem együtt erősödik majd, miközben engem táplál. A pelyvát pedig elégetjük mind egy szálig.

Baljós előérzet kerített hatalmába. Régies, versbe illő szavakat használt, mégsem volt semmi kétségem afelől, hogy az ismert világ végéről beszél, amelynek számtalan lakóját – vámpírokat, vámpírjelölteket és embereket – el akarja pusztítani. Rosszullét kerülgetett, de nem akartam kimutatni, ezért hátra-billenttem a fejem, és ártatlan tekintettel néztem rá.

– Búza? Pelyva? Bocsi, elveszítettem a fonalat. Nem tudnád lefordítani valami olyan nyelvre, amit én is értek?

Egy végtelen hosszú pillanatig nem felelt semmit. Csak az arcomat tanulmányozta szótlánul. Aztán halvány mosollyal kinyújtotta a kezét, és megcirógatta az arcomat.

– Veszélyes játékot üzöl, elveszett szerelmem.

Megdermedtem.

Keze végigsiklott a nyakamon, hideg ösvényt hagyva maga után a bőrömön.

– Szórakozol velem. Azt hiszed, eljátszhatod nekem az iskolás lányt, akinek más gondja sincs, mint hogy mit vegyen fel másnap, vagy kivel csókolózzon legközelebb. Alábecsülsz. Én azonban ismerlek, A-ya. Túlságosan is jól ismerlek.

Kalona keze folytatta útját lefelé, és elakadt a lélegzetem a döbbenettől, amikor hirtelen megfogta a mellemet. Hüvelykujjával dörzsölgetni kezdte a legérzékenyebb ponton, és éreztem, hogy megborzongok a vágy hideg érintésétől. Akármennyire is

igyekeztem, beleremegtem abba, ahogy hozzám ért. A kastély tetején állva, hátam mögött a tengerrel, előttem Kalonával, aki megbabonázott az érintésével, hirtelen belém hasított a felismerés: nem csak a bennem élő A-ya emlékei vonzódnak hozzá. *Én* is vonzódok, az *én* lelkem, az *én* szívem, az *én* vágyaim.

– Ne! Hagyd abba, kérlek. – Hangozan, erőteljesen akartam kimondani a szavakat, mint egy parancsot, de csak egy gyenge suttogás hagyta el az ajkamat.

– Hagyjam abba? – Ismét felnevetett. – Mi az, már nem ragaszkodsz az igazsághoz? Nem akarod, hogy abbahagyjam. A tested epekedik az érintésem után. Te sem tagadhatod. Felejtsd el ezt az ostoba ellenállást. Fogadj el végre és fogadd el azt is, hogy mellettem a helyed. Csatlakozz hozzám, és együtt új világot teremtünk!

Közelebb léptem hozzá, de sikerült még ezt suttognom:

– Nem lehet.

– Ha nemet mondasz, az ellenséggé válsz, és elégetlek a többi pelyvával együtt. – Beszéd közben a tekintete az arcomról lejjebb siklott a melleme. Most már mindkét kezével a mellemet fogta. Borostyánszínű szeme ellágyult, miközben simogatott. A hívatlan vágy jeges hullámokban tört rám, de a szívem, a lelkem és a tudatom émelygett az érintésétől.

Egész testemben reszkettem, és a hangom is remegett, amikor megszólaltam.

– Ez... ez csak egy álom. Ez nem a valóság – győzködtem magamat.

Kalonát még csábítóbbá tette a vágya. Meghitten rám mosolygott, és tovább simogatta a mellemet.

– Igen, álmodsz. De az igazság és a valóság itt van, akár csak legtitkosabb vágyaid. Zoey, ebben az álomban bármit megtehetsz, amit csak akarsz. Bármit megtehetünk, amit csak akarsz.

Ez csak egy álom, ismétetem magamban. Kérlek, Nüx, add,

hogy a következő igazság ereje felébredjen.

– Akarlak téged – mondtam. Kalona ajkán győzedelmes mosoly jelent meg, de mielőtt halhatatlan és nagyon is ismerős ölelésébe zárhatott volna, folytattam: – De akármennyire is akarlak, még mindig Zoey Redbird vagyok, nem pedig A-ya, és ebben az életemben Nüx útját választottam. Soha nem fogom elárulni az Istennőmet azzal, hogy behódolok neked!

Ahogy az utolsó szavak is elhagyták az ajkamat, hátravettem magam, átbuszkáztam a kastély tetőteraszának korlátján, és zuhanni kezdtem a mélyben tátongó sziklás tengerpart felé.

Sikolyomat túlharsogta Kalona hangja, ahogy a nevemet kiáltotta.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Zoey

Sikoltozva ültem fel az ágyban, mintha egy pókokkal teli verembe hajítottak volna. Csengett a fülem, és úgy remegtem egész testemben, hogy azt hittem, mindjárt rosszul leszek, de valahol a tudatom mélyén felfogtam, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki torkaszakadtából sikít. Kimeresztettem a szemem a sötétben, elhallgattam, vettem egy nagy levegőt, és megpróbáltam összeszedni magam. Hol a pokolban vagyok? A tenger fenekén? Összezúzva heverek egy sziget partjainál?

Nem... nem... a bencés apátságban vagyok... a szobában, ahová Aphroditével elszállásoltak minket. És Aphrodité az, aki a másik ágyon ülve úgy üvölt, mintha elment volna az esze.

– Aphrodité! – próbáltam túlkiabálni a sikoltozását. – Hagyd abba! Én vagyok az. Minden rendben.

Elhallgatott, de még mindig pánikszerűen zihálva kapkodta a levegőt.

– Fényt! Fényt! – mondta olyan hangon, mint akinek az állandó lakcíme a Pánikbetegek Földjén van. – Fényt! Látnom kell!

– Oké, oké! Mindjárt. – Rémllett, hogy a két ágy közötti éjjeliszekrényen áll egy gyertyatartó, és addig kutakodtam a sötétben, míg megtaláltam az öngyújtót. Annyira remegett a kezem, hogy ballal meg kellett fognom a jobb csuklómat, hogy meg tudjam gyújtani a gyertyát, de így is csak ötödszörré sikerült. Ahogy a láng belekapott a kanócba, fénye megvilágította Aphrodité halottfehér arcát és vérben úszó szemeit.

– Uramisten! A szemed!

– Tudom! Tudom! Bassza meg! Bassza meg! Bassza meg!
Még mindig nem látok – zokogta.

– Ne aggódj, semmi baj, a múltkor is ez volt. Mindjárt hozok egy nedves ruhát meg egy pohár vizet, mint legutóbb. – Hirtelen elhallgattam, amikor rájöttem, mit jelentenek Aphrodité véres szemei, és kővé dermedve megálltam az ágy és a mosdókagyló között. – Megint látomásod volt, igaz?

Nem szólt semmit, csak a kezébe temette az arcát, és zokogva bólintott.

– Oké. Minden rendben lesz. Semmi baj – ismételttem, miközben odasiettem a csaphoz, bevizeztem egy törölközőt, és megtöltöttem az egyik poharat hideg vízzel. Azután visszasiettem Aphroditéhez. Még mindig az ágy szélén ült kezébe temett arccal. Hisztérikus zokogása kétségbeesett szipogássá szelődött. A háta mögé nyúltam, és feljebb húztam a párnáját. – Tessék, ezt idd meg. Aztán dőlj hátra, és rakd ezt a vizes törölközőt az arcodra.

Elvette a kezét az arca elől, és vaksin pislogott néhányat. A kezébe adtam a poharat, és figyeltem, ahogy mohó kortyokkal megissza az egészet.

– Mindjárt hozok még egyet. De előbb fekjüdj vissza, és tedd ezt a szemedre.

Aphrodité visszahanyatlott a párnájára, és hunyorogva pislogott rám. Rettenetesen nézett ki. A szeme vérben úszott, és a falfehér arcával olyan volt, mint egy kísértet.

– Látom a körvonalaidat – szólalt meg elhaló hangon. – De vörös vagy, mintha véreznél. – Csuklott egyet, és ismét kitört belőle a zokogás.

– Nem vérzek. Jól vagyok. Volt már ilyen, emlékszel? És akkor is rendbe jöttél egy kis pihenés után.

– Emlékszem. Csak arra nem emlékeztem, hogy ez ennyire

ROSSZ.

Behunyta a szemét. Összehajtottam a törölközőt, és gyengéden az arcára helyeztem.

– A múltkor is ilyen volt – hazudtam.

Egy pillanatra felemelte a kezét az ágyról, aztán visszajejtette maga mellé. Odamentem a csaphoz, és újra teletöltöttem a poharat. A tükörből figyelve Aphroditét megkérdeztem:

– Nagyon borzalmas volt a látomás?

Láttam, hogy megremeg az ajka. Vett egy mély lélegzetet.

– Igen.

Visszamentem hozzá.

– Kérsz még vizet?

Bólintott.

– Úgy érzem magam, mintha most futottam volna le egy maratont a sivatagban. Nem mintha máshol lefutnék. Annyira undorító az a sok izzadság.

Örömmel hallottam, hogy kezd magához térni, és mosolyogva a kezébe adtam a poharat. Aztán leültem mellé az ágyra, és vártam.

– Tudom, hogy engem nézel – mondta.

– Bocsi. Azt hittem, türelmes vagyok, amiért nem szólok semmit. – Egy pillanatra elhallgattam. – Akarod, hogy szóljak Dariusznak? Vagy Damiennek? Vagy mindkettőjüknek?

– Nem! – vágta rá azonnal Aphrodité. Láttam, hogy nyel néhányat, majd valamivel nyugodtabb hangon folytatta. – Egy kicsit maradj itt, jó? Ne menj sehova. Nem akarok egyedül maradni, amíg nem látok semmit.

– Oké. Nem megyek sehova. Akarsz beszélni a látomásodról?

– Nem igazán, de azt hiszem, muszáj lesz. Hét vámpírt láttam. Befolyásosnak tündek, akiknek nagy hatalom van a kezében, csupa Főpapnő. Fantasztikus helyen voltak. Egy igazi pa-

lotában, volt benne valami valódi elegancia, nem úgy, mint az újjgazdagok kétes ízléssel kidekorált házaiban. – A szememet forgattam, de sajnos nem látta. – Először nem tudtam, hogy látomásról van szó. Azt hittem, csak egy álom. Néztem ezeket a vámpírokat, ahogy ülnek a trónusra emlékeztető székekön, és vártam, hogy történjen valami álomszerű, mondjuk változzanak mindannyian Justin Timberlake-ké, pattanjanak föl, kezdjenek el vetkőzni, és énekeljenek a szexi hangjukon.

– Hmm – mondtam frappánsan. – Érdekes álom lenne. Justin még ilyen öregen is nagyon szexi.

– Hé, szállj le róla! Neked már így is annyi pasid van, hogy azt sem tudod, mihez kezdj velük. Justint hagyd meg nekem. Egyébként sem változtak át Justinná, és sztriptízelni sem kezdték. Éppen azon tűnődtem, vajon mi lehet ez, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy egy látomásról van szó, ugyanis besétált Neferet.

– Neferet!

– Igen. És Kalona is vele volt. Neferet beszélt, de a vámpírok nem őt nézték. Kalonát bámulták tátott szájjal.

Nem mondtam ki, de tudtam, hogy mit érezhettek.

– Neferet arról beszélt, hogy el kell fogadni a változásokat, és hogy ő meg Erebosz mindent visszaállít úgy, ahogyan régen volt.

– Erebosz! – szakítottam félbe. – Neferet még mindig azt állítja, hogy Kalona Erebosz?

– Igen. Saját magát pedig továbbra is Nüx Inkarnációjának nevezi, amit Nüxre rövidített, de nem értettem mindent, amit mondott, mert akkor kezdtem el lángolni.

– Lángolni? Úgy érted, hogy meggyulladtál?

– Igazából nem én voltam az, hanem valamelyik vámpír. Nagyon furcsa volt az egész, az egyik legfurcsább látomás, amit valaha láttam. Egyik részem Neferetet nézte, miközben a

hét vámpírhoz beszél, a másik részem ezalatt kiment a szobából, egyenként, mindegyikükkel. Éreztem, hogy nem mindegyikük hisz Neferetnek, és velük maradtam. Egészen addig, amíg el nem égtek.

– Tüzet fogtak, és elégtek?

– Igen, de nagyon különös volt az egész. Az egyik pillanatban még rosszakat gondoltak Neferetről, a következőben pedig már lángoltak, de akkor már egy mező közepén. És nem ők voltak az egyetlenek, akik ott égtek. – Aphrodité elhallgatott, és kiitta a maradék vizet a pohárból. – Rengetegen voltak, emberek, vámpírok, vámpírjelöltek, és mindannyian égtek. Ott lángoltak azon a mezőn, ami akkora volt, hogy az egész rohadt világ elfért volna rajta.

– Mi az? – kérdeztem, amikor ismét elhallgatott.

– Nagyon rossz volt. Soha nem láttam még vámpírokat meghalni. Kivéve azt a két látomást, amelyekben te haltál meg, de te még csak vámpírjelölt vagy, úgyhogy azok nem számítanak.

Összevontam a szemöldökömet, de hiába, mert még mindig nem látott semmit.

– Felismertél még valakit az égő vámpírokon kívül? Kalona és Neferet is ott voltak?

Aphrodité egy másodpercig nem szólt semmit. Aztán felemelte a kezét, és levette a nedves törölközőt a szeméről. Pislogott néhányat. Láttam, hogy kezd halványulni a vörösség. Hunyorogva rám nézett.

– Így már jobb. Most már legalább látlak. Elmondom a látomás végét: Kalona ott volt. Neferet viszont nem. Te voltál ott helyette. Kalonával. És nemcsak mellette, hanem *vele*. Nyaltátok-faltátok egymást, mint egy szerelmespár. Talán el is hánytam volna magam, ha nem olyasvalaki szemszögéből látom, aki éppen szénné ég, miközben ti smároltok. De a lényeg így is

egyértelmű volt: a világegést az okozta, hogy együtt vagy Kalonával.

Remegő kézzel megtöröltem az arcomat, mintha így kitörölhetném az emlékeim közül azt, hogy A-yaként Kalona karjába vettem magam.

– Soha nem leszek együtt Kalonával.

– Oké, amit most fogok mondani, azt nem azért teszem, mert egy személtáda vagyok, legalábbis most nem.

– Mondjad csak nyugodtan.

– Te A-ya reinkarnációja vagy.

– Ezt már egyszer megbeszéltük – feleltem ingerültebben, mint akartam.

Aphrodité felemelte a kezét.

– Nyugi. Nem vádolkak semmivel. Csak arról van szó, hogy annak az ókori cseroki lánynak a lelkét úgy alkották meg, hogy Kalonát szeresse, igaz?

– Igen, de fogd már fel, amit mondok. Én. Nem. Ő. Vagyok.

– Lassan, tagoltan ejtettem ki a szavakat.

– Tisztában vagyok veled, Zoey. De azt is tudom, hogy sokkal jobban vonzódsz Kalonához, mint azt bevallod nekünk, vagy magadnak. Nemrég rád tört egy emlékkép, amelyben A-ya voltál, és az olyan nagy hatással volt rád, hogy elájultál tőle. Mi van, ha az iránta érzett rajongásod annyira mélyen el van ültetve a lelkedben, hogy nem leszel képes uralkodni magadon?

– Azt hiszed, én még nem gondoltam erre? A pokolba, Aphrodité! Távol fogom tartani magam Kalonától! – kiabáltam kétségbeesetten. – Soha többé nem megyek a közelébe, így nem adok rá esélyt, hogy a látomásod beteljesedjen.

– Ez nem ilyen egyszerű. Nem csak az az egy látomásom volt, amelyikben együtt láttalak titeket. Most, hogy jobban belegondolok, kicsit ez is olyan volt, mint az a kettős látomás a

halálozról, amikor először elvágták a torkodat, és majdnem leszakadt az egész fejed, aztán meg láttalak megfulladni. Nagyon durva.

– Igen, emlékszem. Ne felejtse el, hogy az *én* halálomról volt szó.

– Nem felejtsem el, de kettőnk közül eddig még csak nekem kellett átélnem azt, hogy meghalsz. És hidd el, hogy nem volt kellemes.

– Elmondanád végre, hogy mi volt még a látomásodban?

Sértett pillantást vetett rám, de azért folytatta.

– Szóval a látomás kettévált, mint akkor, amikor két különböző módon láttalak meghalni. Az egyik pillanatban még Kalonával nyaltatok-faltatok egymást. Ja, és szenvedést is éreztem.

– Abban nincs semmi meglepő. Hiszen égtél – mondtam ingerülten, amiért még mindig nem képes elmondani, mi a francot látott.

– Nem, ez másfajta szenvedés volt. Biztos vagyok benne, hogy nem az égő emberek szenvedését éreztem. Mások is voltak ott, valakik, akiket kényszerítettek.

– Kényszerítettek? Ez nem hangzik valami jól. – Ismét görcsbe rándult a gyomrom.

– De nem ám. Az egyik pillanatban még emberek égtek, és éreztem a szenvedésüket, te pedig közben a gonosz angyallal kavartál. Aztán minden megváltozott. Ez már egy másik nap volt, egy másik helyen. Még mindig éreztem a tűzben égők fájdalmát, de te hirtelen kibontakoztál Kalona öleléséből, és távolabb léptél tőle. Nem túl messzire, csak egy pár lépésnyire. Aztán mondtál neki valamit. Valamit, ami mindent megváltoztatót.

– Hogyan?

– Megölte, és erre mindenhol kialudt a tűz.

– Megöltem Kalonát?!

– Igen. Legalábbis nekem úgy tűnt.

– És ugyan mit mondtam neki, aminek ez lett az eredménye?

Aphrodité vállat vont.

– Nem tudom. Nem hallottam. A lángoló emberek szemszögéből láttam az egész jelenetet, és mindenfelől körbevett a szenvedésük. Túlságosan lefoglalt az az elviselhetetlen szenvedés ahhoz, hogy minden szavadra oda tudjak figyelni.

– Biztos vagy benne, hogy meghalt? Elvileg nem halhatna meg, hiszen halhatatlan.

– Nekem nagyon úgy tűnt. Akármit is mondtál neki, az végzetes volt.

– Mi történt vele? Eltűnt?

– Inkább olyan volt, mintha felrobbant volna. Vagy valami olyasmi. Nehezen tudom leírni, mert éppen *égtem*, ő pedig nagyon, nagyon fényes lett, és nem láttam, pontosan mi is történik vele. Arra emlékszem, hogy szép lassan halványulni kezdett, és amikor eltűnt, az összes tűz kialudt, és tudtam, hogy most már minden rendben van.

– Ez minden?

– Nem. Sírjál.

– Tessék?

– Miután megölted Kalonát, sírva fakadtál. Úgy bögtél, mint egy kisgyerek, taknyod-nyálad egybefolyt. Aztán véget ért a látomás, felébredtem, és a fejem meg a szemem veszettül fájt. Ja, te pedig úgy sikoltoztál, mint akinek elment az esze. – Hosszan rám nézett. – Ha már itt tartunk, miért is sikítottál?

– Rosszat álmodtam.

– Kalona?

– Nem szeretnék beszélni róla.

– Sajnálom, de beszélned kell róla. Zoey, láttam lángba bo-

rulni a világot, miközben te Kalonával enyelegetél. Ez semmi jót nem jelent.

– Ez nem fog megtörténni – feleltem. – Ne felejtsd el, hogy azt is láttad, amikor megölöm.

– Mi történt az álmodban? – makacskodott.

– Felkínálta nekem a világot. Azt mondta, mindent megváltoztat, a világ olyan lesz, mint régen, és azt akarja, hogy együtt uralkodjunk, vagy valami hasonló marhaságot. Azt válaszoltam, hogy szó sem lehet róla. Mire azt mondta, el fogja égetni ... – *Istennőm!* – Mit is mondtál? Hogy mindenki egy mezőn égett? Csak nem egy búzamezőn?

Aphrodité megrántotta a vállát.

– Akár az is lehetett. Nekem a mezők tök egyformák.

Összeszorult a mellkasom, és a hasam is megfájdult.

– Azt mondta, különválasztja a pelyvát a búzától, és elégeti a pelyvát.

– Mi a fene az a pelyva?

– Nem tudom pontosan, de biztos vagyok benne, hogy van valami köze a búzához. Oké, próbáld meg felidézni, hogy a mezőn, ahol égtetek, magas, aranysárga kalászkok voltak vagy inkább zöld volt, mint a kukorica- vagy lucernamezők.

– Sárga volt. És jó magas. Simán lehet, hogy egy búzamezőn álltunk.

– Akkor ez azt jelenti, hogy amivel Kalona álmodban megfenyegetett, az gyakorlatilag valóra vált a látomásodban.

– Azzal a különbséggel, hogy álmodban te nem borultál a nyakába, és nem volt semmi smárparti. Vagy igen?

– Nem, dehogy! Álmodban levettem magam egy szikla tetejéről, azért síkítottam úgy, mint egy őrült.

Aphrodité véreeres szeme elkerekedett.

– Tényleg leugrottál egy szikláról?

– Igen, leugrottam egy kastély tetejéről, a kastély pedig egy

sziklán állt.

– Ez elég szarul hangzik.

– Soha életemben nem csináltam még ennél félelmetesebb dolgot, de inkább ezt választottam, mint hogy ott maradjak vele.

– Megborzongtam, ahogy eszembe jutott az érintése és a rettenetes, szívbemarkoló vágyakozás, amit Kalona váltott ki belőlem. – Valahogyan el kellett menekülnöm.

– Hmm, azt hiszem, jobb lesz, ha ezt újra átgondolod.

– Miért?

– Mi lenne, ha odafigyelnél arra, amit mondok? Láttam, hogy Kalona lesz a világ ura. Emberek és vámpírok millióit gyűjtotta fel és gyilkolta meg. De te megállítottad. Szerintem a látomásom azt jelenti, hogy te vagy az egyetlen, aki képes megállítani. Vagyis nem futhatsz el előle. Zoey, valahogy rá kell jönnöd, mint mondtál neki, amivel megölted, aztán vissza kell menned hozzá.

– Nem! Nem akarok visszamenni hozzá!

Aphrodité szánakozó pillantást vetett rám.

– Szembe kell szállnod ezzel a reinkarnációs marhasággal, és el kell pusztítanod Kalonát egyszer és mindenkorra.

A pokolba, gondoltam, amikor valaki hirtelen dörömbölni kezdett az ajtón.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Zoey

– Zoey! Odabent vagy? Engedj be!

Egy szempillantás alatt az ajtónál termettem. Kinyitottam, és az ajtófélfába kapaszkodó Starkkal találtam szembe magam.

– Stark? Mit keresel itt? Miért keltél fel az ágyból?

Kórházi nadrág volt rajta felső nélkül. A mellkasán hatalmas fehér kötés éktelenkedett. Arca falfehér volt, a homlokán pedig izzadságcseppek gyöngyöztek. Kapkodva, zihálva szedte a levegőt, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban összeeshet.

A jobb kezében azonban ott volt az íja, rajta egy nyílvesszővel.

– A picsába! Hozd be, mielőtt elájul – kiáltotta Aphrodité. – Ha összeesik, sosem állítjuk talpra, ahhoz meg túl nehéz, hogy ketten elbírjuk.

Megragadtam Stark karját, hogy beljebb húzzam, de meglepően határozott mozdulattal rázta le magáról a kezemet.

– Nem kell, jól vagyok – mondta, azzal betámolygott a szobába, és úgy nézett körül, mint aki arra számít, hogy mindjárt előugrik valaki a szekrényből. – Nem fogok elájulni – vetette oda lihegve.

Elálltam, és megpróbáltam magamra irányítani a figyelmét.

– Stark, nincs itt senki. Mit keresel itt? Az ágyból sem lenne szabad felkelned, nemhogy lépcsőt másznod.

– Éreztelek. Megijedtél valamitől. Ezért siettem hozzád.

– Rosszat álmodtam, ennyi az egész. Nem voltam valódi ve-

szélyben.

– Kalona? Ismét megjelent álmodban?

– Ismét? Mióta álmodsz vele? – kérdezte Aphrodité.

– Ha egyedül alszik, mármint külön ágyban, akkor Kalona könnyűszerrel be tud jutni az álmaiba – felelte Stark.

– Ez nem hangzik valami jól.

– Ezek csak álmok – próbáltam megnyugtatni őket.

– És ha mégsem? – kérdezte Aphrodité.

Starknak címezte a kérdést, de én válaszoltam rá.

– Nem haltam meg, tehát ez csak egy álom volt.

– Nem haltál meg? Ezt meg kell magyaráznod – nézett rám Stark. A légzése kezdett normálissá válni, és annak ellenére, hogy még mindig sápadt volt, egyre jobban emlékeztetett egy veszedelmes harcosra, aki kész betartani az esküjét és bármi áron megvédelmezni Főpapnőjét.

– Álmában Zoey leugrott egy szikláról, hogy megszabaduljon Kalonától – mondta Aphrodité.

– Mit csinált veled? – kérdezte Stark fojtott hangon.

– Semmit! – vágtam rá túl gyorsan.

– De csak azért, mert a mélybe vetted magad, mielőtt bármit is csinálhatott volna – jegyezte meg Aphrodité.

– Mit akart tenni veled? – kérdezte ismét Stark.

Felsőhajtottam.

– Csak a szokásost. Uralkodni akar felettem. Nem ezt mondja, de tudom, hogy erre megy ki a játék, én azonban sosem fogok engedni neki.

Stark állkapcsa megfeszült.

– Gondolhattam volna, hogy megpróbál megint bejutni az álmaidba. Ismerem a módszereit! Szólnom kellett volna, hogy aludj Heath-szel vagy Erikkel.

Aphrodité felhorkant.

– Ez jó. A hármas számú pasi azt akarja, hogy aludj az

egyessel vagy a kettessel.

– Én nem *a pasija* vagyok! – mordult rá Stark. – Hanem a harcosa. Megesküdtem, hogy megvédelmezem. Ez sokkal többet jelent, mint holmi ostoba féltékenység.

Aphrodité szóltanul meredt rá; most az egyszer nem tudta, mit feleljen.

– Stark, ez csak egy álom volt – mondtam sokkal magabiztosabban, mint amilyennek éreztem magam. – Mindegy, hány-szor tör be az álmaimba, az eredmény akkor is ugyanaz lesz. Nem fogok neki behódolni.

– Remélem, tényleg nem, mert ha mégis, akkor mi nagy bajba kerülünk – jegyezte meg Aphrodité.

– Ezt meg hogy érted?

– Megint volt egy látomása, ennyi az egész.

– Ennyi az egész? Nem mondhatnám, hogy túl vannak értékelve a képességeim. – Aphrodité Starkra nézett. – Figyelj csak, Íjász Srác, ha te alszol Zoey-val, az is távol tartja Kalonát az álmaitól?

– Elméletileg igen – felelte Stark.

– Akkor maradj itt Zoey-val, és mivel hármunknak ez a szoba egyértelműen túl kicsi, én már itt sem vagyok.

– Hová mész? – kérdeztem.

– Ahol Dariusz van, és nem, nem érdekel, hogy mit szólnak hozzá a pingvinek. Egyébként is fáj a fejem, úgyhogy csak aludni akarok, de a vámpírom mellett. Ennyi.

Felkapta a ruháit és a táskáját. Gyanítottam, hogy útközben beugrik majd egy mosdóba átöltözni, és megszabadul a nagymamis hálólíngtól, mielőtt bekopog Dariuszhoz. Erről eszembe jutott, hogy én pontosan ugyanolyan szexi öltözékben vagyok, mint ő. Leültem az ágyamra, és felsóhajtottam. Igen, tudom, hogy Stark látott már anyaszült meztelenül is, ami sokkal kínosabb volt, mint ez a fehér pamuthálóing. Megereszkedett a vál-

lam. Istennőm, gondoltam, ahhoz képest, hogy mennyi pasim van, meglepően passzív résztvevője vagyok a hogyan-nézzünk-ki-minél-jobban nevű össznépi társasjátéknak.

Mielőtt Aphrodité kilépett volna az ajtón, utána szóltam:

– Ne beszélj senkinek a látomásodról, hadd gondolkodjam előbb egy kicsit. Már mint Dariusznak elmondhatod, de másnak ne, oké?

– Értem. Nem akarod, hogy kitörjön a pánik. Oké. Én sem vágyom rá, hogy az idióta bandád meg a többiek jajveszékeltését hallgassam. Próbáld meg aludni, Z. Napnyugtakor találkozunk. – Búcsúzóul még odaintett Starknak, majd egy határozott mozdulattal becsukta maga mögött az ajtót.

Stark odasétált az ágyamhoz, és lehuppant mellém. Az arca megrándult a fájdalomtól. Az íjat és a nyílveesszőt lerakta az ágy melletti asztalkára, és szomorúan elmosolyodott.

– Akkor ezekre nem lesz szükségem, ugye?

– Szerintem nem.

– Vagyis mindkét kezem szabad lesz. – Kitérta a karját, és önelégült pillantást vetett rám. – Gyere, bújj ide hozzám, Z.

– Várj egy kicsit. – Az ablakhoz siettem, hogy nyerjek egy kis időt, hátha ezalatt meg tudom magyarázni saját magamnak, hogyan vagyok képes egyik pasi karjából a másikéba ugrani. – Véletlenül sem szeretnék elhamvasztani – zagyváltam idegesen.

Mielőtt leeresztettem a redőnyt, óvatosan kikukucskáltam, és megkönnyebbülten láttam, hogy nem sok fény van odakint. A világ szürke volt és jeges. Semmi sem mozdult. Mintha a fák, a fű és leszakadt villamosvezetékek mind mozdulatlaná dermedtek volna a hidegben.

– Így már értem, hogyan tudtál eljutni idáig anélkül, hogy szénné égtél volna. A nap egyáltalán nem látszik. – Megbabonázva bámultam a jéggé fagyott kinti világot.

– Tudtam, hogy nem vagyok veszélyben – mondta Stark még mindig az ágyon ülve. – Éreztem, hogy felkelt a nap, de azt is tudtam, hogy a napsugarak nem hatolnak át a felhőkön. Nyugodtan átjöhettem hozzád. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: – Z, gyere már ide! Az eszem azt mondja, hogy jól vagy, de a gyomrom még mindig remeg az idegességtől.

Megfordultam, és meglepve láttam, hogy az öntelt magabiztosság teljesen eltűnt a hangjából. Visszamentem hozzá, megfogtam a kezét, és leültem mellé az ágy szélére.

– *Én* jól vagyok, sokkal jobban, mint amilyen állapotban te lennél, ha egy napfényes délelőttön próbáltál volna a segítségemre sietni.

– Amikor megéreztem a félelmedet, nem volt más választásom. Muszáj volt jönnöm. Akár a saját életem árán is. Ez is része az eskümnek.

– Valóban?

Bólintott, aztán elmosolyodott, és az ajkához emelte a kezemet.

– Valóban. Te vagy az én úrnőm, a Főpapnőm. Mindig meg foglak védeni.

Két kezembe fogtam az arcát, és képtelen voltam levenni róla a tekintetemet. Aztán, magam sem tudom, miért, hirtelen elsírtam magam.

– Hé, ne csináld ezt, ne sírj. – Letörölte a könnyeket az arcomról. – Gyere ide!

Szó nélkül odabújtam hozzá, óvatosan, nehogy fájdalmat okozzak neki. Átölelt, én pedig nekidőltem, remélve, hogy meleg érintése elúzi Kalona hideg szenvedélyének emlékét.

– Szándékosan csinálja, ugye tudod?

Nem kellett megkérdeznem, hogy kiről beszél. Tudtam, hogy Kalonáról van szó.

– Ez nem igazi. Nem valóságosak az érzések, amiket kelt

benned – folytatta Stark. – Ez a módszere. Megtalálja az illető gyengéit, és kihasználja őket. – Elhallgatott, de láttam rajta, hogy még nem fejezte be. Nem akartam hallani. Semmi mást nem akartam, csak összegömbölyödni és elaludni harcosom biztonságát adó karjában. Aludni akartam és felejtani.

De képtelen voltam rá. Képtelen voltam kiverni a fejemből A-yát. Főleg azok után, hogy Aphrodité beszámolt a látomásairól.

– Folytasd – mondtam. – Mit akartál még mondani?

Szorosan átölelt, mielőtt megszólalt.

– Kalona tudja, hogy a gyenge pontod a kapcsolat, ami közted és a cseroki lány között van, aki csapdába ejtette.

– A-ya – mondtam.

– Igen, A-ya. Ezt akarja felhasználni ellened.

– Tudom.

Éreztem rajta, hogy még mindig vacillál, de végül folytatta.

– Akarod Kalonát. Ő kényszerít rá, hogy akarjad. Küzdesz ellene, de nem adja fel.

Összerándult a gyomrom, és legszívesebben felsikoltottam volna, de őszintén válaszoltam Starknak.

– Tudom, és félek is tőle.

– Zoey, hiszek benned, tudom, hogy képes leszel ellenállni neki, de ha egyszer mégis beadnád a derekad, számíthatsz rám. Én ott leszek. Közétek állok, akár az életem árán is.

A vállára hajtottam a fejem, és közben arra gondoltam, hogy Stark nem szerepelt Aphrodité egyik látomásában sem.

Felém fordította a fejét, és puhán megcsókolta a homlokomat.

– Amúgy nagyon szexi a hálóinged.

Önkéntelenül is felnevettem.

– Ha nem lennél megsebesülve, most jól orrba vágnálak.

Ajkán megjelent a jól ismert gúnyos mosoly.

– Egészen úgy érzem magam, mintha egy lányiskolában lennék valami rosszcsont katolikus csajjal. Nem akarsz mesélni egy kicsit a szobatársaidal meztelenül vívott párnacsatákról?

A szememet forgattam.

– Talán majd később, amikor már túl vagy az életveszélyen.

– Oké, ahogy akarsz. Amúgy is túl fáradt vagyok már egy jó kis birkózáshoz.

– Stark, miért nem akarsz inni belőlem? Csak egy kicsit. – Amikor láttam, hogy tiltakozni akar, sietve folytattam. – Nézd, Kalona nincs itt. Az álmomból egyértelműen kiderült, hogy nagyon messze van, mivel Oklahoma közelében nincsen egyetlen sziget sem.

– Nem tudhatod, hogy hol van. Álmodban bármit el tud hitetni veled.

– Nem, egy szigeten van – makacskodtam, és ahogy ki-mondtam, éreztem, hogy igazam van. – El kellett mennie egy szigetre, hogy feltöltődjön. Nem tudod, hol lehet az a sziget? Nem hallottad véletlenül, hogy egy szigetről beszéltek volna Neferettel?

Stark megrázta a fejét.

– Nem. Soha semmi ilyesmit nem mondott a jelenlétemben, de maga a tény, hogy egy szigeten van, azt jelenti, hogy alaposan odavágtál neki.

– Ami viszont azt jelenti, hogy jelen pillanatban biztonságban vagyok, vagyis nyugodtan ihatok belőlem.

– Nem – mondta határozottan.

– Nem akarsz?

– Elment az eszed? Persze, hogy akarok, de nem lehet. Most nem.

– Nézd, szükséged van a véremre, az energiámra, a szellememre vagy mittudomén mimre ahhoz, hogy meggyógyulj. – Felemeltem az állam, és felkínáltam neki a nyakamat. – Tes-

sék, harapj meg. – Behunytam a szemem, és visszatartottam a lélegzetemet.

Stark felnevetett. Kinyitottam a szemem, és azt láttam, hogy a nevetéstől megfájdul a mellkasa, fájdalmas arccal odanyúl, de képtelen abbahagyni a kacagást.

– Mi olyan vicces? – kérdeztem elkomorodva.

Stark nagy nehezen visszanyerte az önuralmát.

– Ez pont olyan volt, mint valami régi Drakula-filmben. „*Kérlek, szívd ki a vérem!*” – Grimaszolni kezdett, és kivillantotta a fogait.

Lángolni kezdett az arcom, és elhúzódtam tőle.

– Felejtsd el. Bocs, hogy szóba hoztam. Aludjunk inkább, oké? – Hátat akartam fordítani neki, de megfogta a vállamat, és visszafordított.

– Hé, nyugi, ne légy már ilyen érzékeny – mondta hirtelen komolyra váltva. – Zoey. – Stark megérintette az arcomat. – Azért nem iszom belőled, mert *nem tehetem*. Nem azért, mert nem akarok.

– Igen, ezt már mondtad. – Megint megpróbáltam elfordítani a fejem, de nem engedte.

– Hé, ne haragudj. – A hangja mély volt és szexi. – Nem lett volna szabad kinevetnem téged. Azonnal el kellett volna mondanom az igazat, de még csak ismerkedem ezzel a harcossal. Kell egy kis idő hozzá, hogy beleszokjak. – Hüvelykujjával gyengéden megsimogatta az arcomat, követve a tetoválásom vonalát. – Azonnal el kellett volna mondanom, hogy egyetlen dolog van csak, amit a vérednél is jobban kívánok, mégpedig azt, hogy biztonságban legyél, és erős, egészséges maradjál. – Megcsókolt. – A véredre pedig nincs szükségem, mert tudom, hogy anélkül is rendbe fogok jönni. – Ajka az enyémet súrolta. – Kíváncsi vagy, honnan tudom?

– Aha – mormoltam.

– Onnan tudom, hogy a te biztonságodból merítem az erőt, Zoey. Most pedig aludj. Én itt vagyok. – Visszafeküdt, és magához húzott.

Mielőtt becsuktam volna a szemem, még azt suttogtam:

– Ha valaki megpróbál felébreszteni, öld meg, kérlek, jó?

Stark kuncogni kezdett.

– Óhajod parancs, úrnóm.

– Helyes. – Behunytam a szemem, és harcosomhoz simulva elaludtam. Ezúttal nem kísértettek álmomban a múlt árnyai.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Aphrodité

– Nyugi, langyikáim. Nem hozzátok jöttem. Feküdjetek csak vissza az... ágyatokba. Nekem csak a vámpírom kell. – Aphrodité karba tett kézzel állt Dariusz, Damien, Jack és Hercegnő szobájának ajtajában. Némileg dühösen vette tudomásul, hogy Damien, Jack és Hercegnő egy ágyban alszanak. Úgy néztek ki, mint három kölyökkutya, de akkor sem volt fair a pingvinek részéről, hogy őket hagyták együtt aludni, Aphroditét viszont száműzték Zoey szobájába. Vagy legalábbis megpróbálták.

– Mi a baj, Aphrodité? Mi történt? – sietett oda hozzá Dariusz. Egyik kezével a pólóját húzta rá tökéletesen kidolgozott mellizmaira, a másikkal pedig a cipőjébe bújt bele.

Szokás szerint Dariusz mindenkinél gyorsabban reagált – még egy indok, amiért annyira odavolt érte.

– Minden rendben. Csak Zoey együtt alszik Starkkal. *A mi szobánkban*. Nekem pedig semmi kedvem tartani a gyertyát. Ezért úgy döntöttem, keresek magamnak másik szobatársat.

– Zoey jól van? – kérdezte Damien.

– Szerintem most már nagyon is – felelte Aphrodité kajánul.

– Nem gondoltam volna, hogy Stark ennyire, izé, jó formában van – mondta Jack tapintatosan. Kócos haja alól álmos szemek kukucskáltak ki. Aphroditét egyre jobban emlékeztette egy kiskutyára, és nagyon aranyosnak találta. De persze előbb harapta le volna a nyelvét, semmint ezt hangosan bevallja.

– Sikerült felcaplattnia a szobáncig, úgyhogy szerintem a gyógyulás útjára lépett.

– Ó, Erik ennek nem fog örülni – csicseregte Jack vidáman.
– Holnap tutira botrány lesz belőle.

– A botrány már megvolt. Z nem sokkal ezelőtt kirúgta Eriket – felelte Aphrodité.

– Kirúgta! – kiáltotta Damien.

– Igen, és legfőbb ideje volt már. Erik féltékenykedése már minden határon túlment.

– És Zoey tényleg jól van? – kérdezte Damien.

Aphroditének egyáltalán nem tetszett Damien faggatózása. Azt ugyanis esze ágában sem volt elárulni neki, hogy Kalona megjelent Zoey álmában, és Stark ezért alszik most vele. A látomásáról sem akart beszélni. Örült neki, hogy ezért Zoey-t terheli a felelősség, és a jövőben sem ő lesz a hibás, amikor Damien rájön, hogy eltitkolt előle valamit. Valahogy azonban le kellett ráznia Miss Kíváncsit, ezért felvonta egyik tökéletes szemöldökét, és gúnyosan megszólalt:

– Ki vagy te, a meleg anyukája?

Ahogy az várható volt, Damien azonnal felkapta a vizet.

– Nem, a barátja!

– Ne fárasz már! Úgy csinálsz, mintha mi nem tudnánk. Zoey. Jól. Van. Az Istennőre, hagyd már élni egy kicsit.

Damien elkomorodott.

– Csak aggódom érte, ennyi az egész.

– Hol van Heath? Ő tud arról, hogy Zoey szakított Erikkel, most meg, izé, *együtt alszik Starkkal?* – Jack az utolsó néhány szót suttogva mondta ki.

– Kit érdekel, hol van Heath? – kérdezett vissza Aphrodité a szemét forgatva. – Szerintem Z-t sem érdekli, hacsak nincs szüksége egy kis vérre. Most ugyanis *el van foglalva* – nyomta meg az utolsó szavakat.

Aphrodité tényleg nem akarta megsérteni Damien és a „barátnője” érzéseit, de csak úgy tudta leszerelni őket, ha beléjük

fojtja a szót, bár ez a módszer sem vált be tökéletesen. Dariusz felé fordult, aki érdeklődéssel vegyes aggodalommal figyelte.

– Indulhatunk, szépfiú?

– Természetesen. – Mielőtt becsukta maga mögött az ajtót, a harcos még hátranézett Damienre és Jackre. – Napnyugtakor találkozunk.

– Oké! – kiáltotta lelkesen Jack. Damien csak szótlánul meredt Aphroditére.

A folyosón Aphrodité alig tett meg néhány lépést, amikor Dariusz elkapta a csuklóját, és megállította. Mielőtt megkérdezhetette volna, hogy ezt miért csinálta, a harcos a vállára tette a kezét, és maga felé fordította.

– Látomásod volt – mondta mindenféle felvezetés nélkül.

Aphrodité szeme megtelt könnyekkel. Teljesen odavolt ezért a nagydarab fickóért, aki annyira jól ismerte, és akinek szemmel láthatóan nagyon fontos volt.

– Igen.

– Jól vagy? Nagyon sápadtnak tűnsz, és a szemed is csupa vér.

– Jól vagyok – felelte Aphrodité, bár erről saját magát sem sikerült még meggyőznie.

Dariusz a karjába zárta, és átölelte.

– Most is olyan rossz volt, mint a múltkor? – kérdezte.

Aphrodité a harcos mellkasába temette az arcát, és olyan kedves, ártatlan hangon szólalt meg, amely mindenkit megdöbentett volna, aki ismerte.

– Rosszabb.

– Megint Zoey-t láttad meghalni?

– Nem. Ez egy világvége-látomás volt, de Zoey is szerepelt benne.

– Visszamegyünk hozzá?

– Nem, Stark tényleg ott van nála. Úgy tűnik, Kalonát csak

az tartja távol az álmaitól, ha egy másik pasival alszik egy ágyban.

– Értem – felelte Dariusz. Hirtelen zajt hallottak a folyosó vége felől, mire Dariusz gyorsan behúzta Aphroditét egy sötét sarokba. Egy apáca ment el mellettük, de szemmel láthatóan nem vette észre őket.

– Ha már az alvásról beszélünk... tudom, hogy Z a nagymenő Főpapnő, de nem csak neki van szüksége pihenésre – sutogta Aphrodité, amikor ismét egyedül maradtak a folyosón.

Dariusz elgondolkodva nézett rá.

– Igazad van. Biztosan kimerült vagy, főleg egy látomás után.

– Nem csak magamról beszélek, Mr. Macsó. Idefelé jövet azon gondolkodtam, hogy hová mehetnénk, és támadt egy ötletem, egy zseniális ötletem – persze csak ha lehetek ennyire szerénytelen.

Dariusz elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne, hogy tényleg zseniális.

– Még szép, hogy az. Eszembe jutott, hogy azt mondtad a pingvineknek, legalább nyolc órán át ne zavarják Starkot. Ő azonban nincs a meghitt, elsötétített, egyágyas szobájában. Ott áll üresen. – Aphrodité hozzádörgölte az orrát Dariusz nyakához, majd lábujjhegyre állt, és megharapta a fülcimpáját.

A harcos felnevetett, és magához szorította.

– Tényleg zseni vagy.

Stark elhagyatott szobája felé menet Aphrodité beszámolt neki a látomásáról és Zoey álmáról. Dariusz némán hallgatta. Ez volt a másik dolog, amit annyira vonzónak talált benne.

Az első, természetesen, az, hogy olyan átkozottul szexi volt.

Stark szobája sötét volt és barátságos, csak egyetlen gyertya világította meg. Dariusz odahúzott egy széket az ajtóhoz, és beékelte a kilincs alá, nehogy valaki rájuk törjön. Azután ki-

húzta a sarokban álló szekrény egyik fiókját, és tiszta lepedőt meg ágyneműt vett elő belőle. Gyorsan áthúzta az ágyat, és közben arról magyarázott, hogy nem szívesen aludna egy sebesült vámpír ágyneműjében.

Aphrodité eközben kibújt a csizmájából és a farmerjából, aztán a pólója alá nyúlva kikapcsolta a melltartóját. Arra gondolt, milyen furcsa érzés, hogy valaki törődik vele – hogy van valaki, aki láthatóan olyannak szereti, amilyen. Ilyen még nem fordult elő vele. A pasik leginkább azért buktak rá, mert szexi, vagy mert gazdag, esetleg népszerű, és kihívást jelent, vagy csak azért, mert volt benne valami kurvás. Mindig lenyűgözte, hogy milyen sok srácnak bejönnek a kurvás csajok. Azért viszont még senki sem szerette, mert ő Aphrodité. Az igazat megvallva a pasiknak általában nem volt idejük megtudni, ki is rejtőzik valójában a gyönyörű haj, a hosszú combok és a lekezelő stílus mögött.

Dariusszal való kapcsolatában azonban a legmegdöbbentőbb az volt, hogy nem szexeltek. Egyelőre. Tudta, hogy mindenki azt hiszi, úgy kefélnek, mint a nyulak, és ez nem zavarta, sőt még rá is játszott a dologra. De valójában nem történt semmi. És furcsamód ebben most nem volt semmi különös. Aludtak már együtt, és volt néhány szenvedélyes csókolózásuk, de enél messzebb még nem mentek.

Aphrodité hirtelen ráeszmélt arra, hogy mi történik közte és Dariusz között – szép lassan kezdik megismerni egymást. Egyre többet tudtak a másikról, és Aphrodité rájött, hogy legalább annyira tetszik neki ez a lassú tempó, mint az, amit megtud Dáriuszról.

Szép lassan egymásba szerettek!

A rémisztő gondolattól Aphroditének megbicsaklott a térde, és gyorsan leült egy székre a sarokban, mert félt, hogy elájul.

Dariusz végzett az ágyazással, és értetlenül nézett Aphrodi-

tére.

– Mit csinálsz ott a sarokban?

– Csak üldögélek – felelte gyorsan Aphrodité.

Dariusz oldalra billentette a fejét.

– Tényleg minden oké? Azt mondtad, hogy a látomásodban együtt égtél a vámpírokkal. Még mindig annak a hatása alatt vagy? Sápadtnek látszol.

– Egy kicsit szomjas vagyok, és ég a szemem, de amúgy jól vagyok.

Felállni azonban továbbra sem akaródzott neki, mire a harcos zavartan elmosolyodott, és megkérdezte:

– Nem vagy fáradt?

– De igen, az vagyok.

– Hozzak neked vizet?

– Ugyan, dehogy! Majd én hozok magamnak. Nincs semmi bajom. – Aphrodité felpattant, mint egy marionettbábu, amelyiknek megrántották a madzagját, és átment a szoba másik végében lévő csaphoz. Teleeresztett egy eldobható műanyag poharat vízzel, de mielőtt a szájához emelhetne volna, Dariusz ott termett mögötte. Erős kezét ismét a vállára helyezte. Hüvelykujjával gyengéden masszírozni kezdte Aphrodité merev nyakizmait.

– Tele vagy feszültséggel – mondta, miközben a keze lefelé haladt.

Aphrodité megitta a vizet, aztán csak állt mozdulatlanul. Dariusz némán masszírozta a vállát, szavak helyett az érintésével mondta el, mennyire fontos számára. Végül az üres pohár kicsúszott Aphrodité kezéből, a feje előrebillent, és elégedetten felsóhajtott.

– Varázslatos kezed van.

– Érted bármit, hölgyem.

Aphrodité elmosolyodott, és nekidőlt a harcos ujjainak.

Kezdett teljesen ellazulni. Imádta, hogy Dariusz úgy bánik vele, mint egy Főpapnővel, annak ellenére, hogy nincsen Jel a homlokán, és soha nem lesz belőle vámpír. Imádta, hogy a harcosnak szemernyi kétsége sincs afelől, hogy ő is Nüx kiválasztotta. Dariuszt szemmel láthatóan nem érdekelte, van-e rajta Jel vagy sem. Aphrodité azt szerette benne.

Istennőm! Hiszen én tényleg szerelmes vagyok belé, gondolta. Szent ég!

Aphrodité felkapta a fejét, és olyan hirtelen fordult meg, hogy Dariusz önkéntelenül is hátrahőkölt.

– Mi van? – kérdezte.

– Szeretlek! – tört ki Aphroditéből, aztán a szája elé kapta a kezét. De már túl késő volt, nem tudta visszaszívni, amit mondott.

A harcos lassan elmosolyodott.

– Jó hallani, hogy ezt mondod. Én is szeretlek.

Aphrodité szeme megtelt könnyekkel, és gyorsan pislogni kezdett, nehogy elsírja magát, miközben félretolta Dariuszt.

– Istennőm, ez akkora szívás!

Dariusz nem válaszolt Aphrodité kirohanására, csak nézte, ahogy odatámolyog az ágyhoz. A lány érezte magán a harcos tekintetét, de inkább arra próbált koncentrálni, hogy befeküdjön-e az ágyba, vagy csak leüljön rá. Végül egyiket sem választotta, mert úgy érezte, nem mutatna jól az ágyon. Már így is éppen elég kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát pólóban és bugyiban. Szembefordult Dariuszal.

– Mi az? – kérdezte támadóan.

Dariusz oldalra billentette a fejét. Szomorú mosoly jelent meg a szája sarkában. Aphroditének az jutott eszébe, hogy a harcos tekintete sokkal idősebbnek látszik, mint az arca többi része.

– A szüleid nem szeretik egymást, Aphrodité. Abból, amit

meséltél róluk, azt gondolom, hogy senkit nem képesek szeretni, még téged sem.

Aphrodité felemelte a fejét, és Dariusz szemébe nézett.

– Ezt eddig is tudtam.

– Te nem az anyád vagy.

Halkan mondta ki a szavakat, Aphrodité mégis úgy érezte, mintha késeket hajított volna egyenesen a szívébe.

– Tudom! – Úgy érezte, mintha az ajka hirtelen jéggé fagyott volna.

Dariusz lassan elindult felé. Aphrodité nem tudta nem észrevenni, milyen kecses a mozgása és milyen hatalmas erő sugárzik belőle. Lehetséges, hogy a harcos is szerelmes volt belé? De hogyan? Miért? Hát nem vette észre, milyen egy szörnyű, elviselhetetlen liba?

– Tényleg tudod? Te akkor is képes vagy szeretni, ha az anyád nem – mondta.

De azt képes vagyok-e elviselni, hogy szeressenek? Legszívesebben a harcos arcába üvöltötte volna a kérdést, de aztán mégsem tette. A büszkesége megakadályozta benne. Inkább azt tette, amihez a legjobban értett – támadásba lendült.

– Persze, hogy tudom. De az egész dolog akkor is egy nagy szívás. Te vámpír vagy. Én viszont ember. Maximum a hitvedsed lehetnék, de még az sem lehetek, mert itt van ez a kurva megbélyegzésem azzal a bugris Stevie Rae-vel. Hiába haraptál meg, úgy tűnik, képtelen vagyok megszabadulni tőle. – Aphrodité elhallgatott, és igyekezett nem gondolni arra, hogy Dariusz milyen gyengéden viselkedett vele, amikor ivott a véreből, annak ellenére, hogy megbélyegzett vére nem lehetett túl ízletes számára. Megpróbálta – sikertelenül – kiverni a fejéből, milyen jó volt hozzábújni, és mennyire otthon érezte magát a karjában. És mindezt *anélkül*, hogy lefeküdtek volna egymással.

– Azt hiszem, ebben nincs igazad. Te nem vagy átlagos em-

ber, és a megbélyegzésed Stevie Rae-vel nem érint minket. Szerintem ez is csak azt bizonyítja, hogy fontos vagy Nüx számára. Az Istennő tudja, hogy Stevie Rae-nek szüksége van rád.

– De neked nincsen – felelte Aphrodité keserűen.

– De igen, nekem is szükségem van rád – javította ki Dariusz határozottan.

– Ugyan mire? Még csak nem is kefélnünk!

– Aphrodité, miért csinálod ezt? Tudod, hogy kívánlak, de a mi kapcsolatunk nem csak a testiségről szól. Ennél szorosabb kötelék van köztünk.

– Én ebben egyáltalán nem vagyok olyan biztos! – Aphrodité már csak egy hajszál választotta el attól, hogy elbögje magát, és ettől még ingerültebb lett.

– Én igen. – Dariusz odalépett hozzá, megfogta az egyik kezét, és térdre ereszkedett előtte. – Kérni akarok tőled valamit.

– Ó, Istennőm! Mit? – Mire készül? Csak nem feleségül akarja kérni?

A harcos a szívére helyezte ökölbe szorított kezét, és Aphrodité szemébe nézett.

– Aphrodité, Nüx kedves prófétája, arra kérlek, fogadd el harcosi eskümet. A mai napon megesküszöm rá, hogy teljes szívemmel, lelkemmel, elmémmel és erőmmel védelmezni foglak. Mostantól hozzád tartozom, téged óvlak mindenek felett, és harcosod leszek, míg élek, ha Istennőnk is úgy akarja. Elfogadod az eskümet?

Aphrodité szóhoz sem jutott az örömtől. Dariusz a harcosa akar lenni! De az öröm hamar elillant, ahogy belegondolt, mivel is jár ez az eskü.

– Nem lehetsz a harcosom. Zoey a Főpapnőd. Ha fel akarsz esküdni valakinek a védelmére, az csak ő lehet. – Aphrodité alig bírta kiejteni ezeket a szavakat, már a gondolattól is éme-

lyegni kezdett, hogy Dariusz ugyanígy térdel Zoey előtt.

– Zoey valóban a Főpapnőm, akárcsak neked, de neki már van egy harcosa. Láttam, hogy a fiatal Stark komolyan veszi az esküjét. Zoey-nak nincs szüksége még egy plusz védelmezőre. Egyébként is beleegyezett, hogy felkínáljam neked az eskümet.

– Micsoda?

A harcos ünnepélyesen bólintott.

– Úgy volt helyes, hogy elmondjam Zoey-nak, mit szándékozom tenni.

– Szóval ez nem csak egy hirtelen ötlet? Már jó előre kitáldaltad?

– Természetesen – felelte Dariusz mosolyogva. – Örökké oltalmazni akarlak.

Aphrodité lassan megrázta a fejét.

– Lehetetlen.

Dariusz arcáról lehervadt a mosoly.

– Az eskümmel én rendelkezem, semmi akadály nincs annak, hogy felajánljam neked. Tudom, hogy fiatal vagyok, de tisztában vagyok a képességeimmel. Biztosíthatlak róla, hogy meg *tudlak* védeni.

– Nem úgy értettem! Tudom, hogy jó vagy, átkozottul jó! Éppen ez a probléma. – Aphrodité hangtalanul sírva fakadt.

– Aphrodité, mi a baj? Nem értem.

– Miért akarsz a harcosom lenni? Kibírhatatlan vagyok!

Dariusz ajkára visszatért a mosoly.

– Különleges vagy.

Aphrodité megrázta a fejét.

– Bántani foglak. Mindig mindenkit bántok, aki közel kerül hozzám.

– Még szerencse, hogy ilyen erős vagyok. Nüx bölcs volt, amikor engem választott erre a feladatra, és ez is csak azt bizonyítja, hogy Istennőnk jól döntött.

– De miért? – A könnyek most már akadálytalanul csorogtak lefelé Aphrodité arcán, az álláról pedig a pólójára csepegttek.

– Mert megérdemled, hogy végre valaki ne csak a szépségedért vagy a vagyonodért szeressen. Megérdemled, hogy valaki azért szeressen, amilyen vagy. Ismét felteszem a kérdést: elfogadod az eskümet?

Aphrodité lenézett Dariusz erős, magabiztos arcára, és valami felszabadult benne, amikor meglátta saját jövőjét a harcok őszinte tekintetében.

– Igen, elfogadom az esküdet – felelte.

Dariusz boldog kiáltást hallatva felpattant, és átölelte próféta tanóját. Napnyugtáig a karjában tartotta, míg Aphrodité kisírta magából minden szomorúságát, magányát és dühét, amely az évek alatt felgyülemlt benne.

TIZENHATODIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae alapvetően jó alvó volt. Óriási közhely, de napközben többnyire úgy aludt, mint akit agyonvertek. Ma azonban nem. Ma képtelen volt kikapcsolni az agyát – vagy, pontosabban fogalmazva, képtelen volt megfeledkezni a büntudatáról.

Mitévő legyen Rephaimmel?

El kellene mondania Zoey-nak. Tudta, hogy ezt kellene tennie. Kétségtávol ez lenne a legjobb megoldás.

– Persze, aztán Z úgy kiakadna, mint egy hosszú farkú macska a hintaszék-versenyen – motyogta magában, miközben fel-alá járkált az éléskamrából nyíló alagút bejárata előtt. Egyedül volt, de időről időre idegesen körbepillantott, mintha attól félne, hogy valaki váratlanul felbukkan a háta mögött. És mi van akkor, ha valaki történetesen rátalál idelent? Hiszen nem csinált semmi rosszat. Egyszerűen csak nem tud aludni, ennyi az egész.

Legalábbis nagyon szerette volna, ha csak ennyiről lenne szó.

Stevie Rae abbahagyta a járkálást, és belebámult a sötéten tátongó alagútba, melyet nemrég vájt a földbe. Volt benne valami végtelenül megnyugtató.

Mi a francot csináljak Rephaimmel?

Zoey-nak nem mondhatta el. Zoey úgysem értené meg. Senki sem értené meg. A pokolba, hiszen ő maga sem értette! Csak annyit tudott, hogy nem adhatja fel. Úgy érezte, hogy képtelen lenne elárulni. De amikor a Hollómás nem volt a közelében,

amikor Stevie Rae nem hallotta a hangját és nem látta a fájdalmat túlságosan is emberi tekintetében, a pánik kerülgette, és attól félt, hogy ez a tette is csak azt bizonyítja: teljesen elment az esze.

Ő az ellenséged! A gondolat ott cikázott a fejében, képtelen volt megszabadulni tőle, hol itt, hol ott bukkant fel az agyában, mint egy vergődő madár.

– Nem, most nem az ellenségem. Most csak egy sebesült lény. – Stevie Rae az alagútba beszélt, a földhöz, amely körülvette és erővel ruházta fel.

Aztán hirtelen elkerekedett a szeme, amikor felfogta szavai értelmét. Ezt az egész kalamajkát az okozta, hogy Rephaim megsebesült! Ha egészséges lenne, és megtámadta volna őt vagy bárki mást, egy pillanatig sem habozott volna, azonnal végzett volna vele.

Akkor mi lenne, ha elvinném valahova, és meggyógyítanám? Igen! Ez volt a megoldás! Nem kell örökké védelmeznie. Csak sebesülten nem akarta olyanok kezére adni, akik gondolkodás nélkül lemészárolnák. Biztonságba kell helyeznie, találnia kell egy olyan helyet, ahol senki nem fogja háborgatni. És ha Rephaim felépült, majd eldönti, mihez kezd az életével. Stevie Rae-nek sikerült választania! Talán a Hollómás is úgy dönt majd, hogy a jó oldalra áll, és szembeszáll Kalonával meg Neferettel. De az is lehet, hogy nem. Akárhogy is lesz, az már nem rá tartozik.

De hová vihetné?

Aztán hirtelen, még mindig az alagútba bámulva, rájött a válaszra. Ez persze azt is jelentené, hogy néhány titkát el kell árulnia, Zoey azonban valószínűleg meg fogja érteni, hogy miért titkolózott előtte. *Meg kell értenie. Neki is kellett már népszerűtlen döntéseket hoznia.* Stevie Rae-nek amúgy is volt egy olyan sejtése, hogy Zoey nem is lesz annyira meglepve, ha el-

mondja neki; könnyen lehet, hogy egy ideje már magától is rájött.

Szóval elmondja a dolgot Z-nek, amivel biztosítja, hogy a hely, ahová Rephaimet elrejtí, finoman szólva nem lesz túl népszerű a vámpírjelöltek körében. A Hollómás nem lesz teljesen egyedül, és az a hely korántsem olyan biztonságos, mint a fészker, de legalább lekerül a gondja Stevie Rae válláról, és onnantól kezdve nem az ő felelőssége lesz, hogy mi történik vele.

Némileg felvillanyozódva, amiért sikerült megtalálnia a megoldást egyre nyomasztóbb problémájára, Stevie Rae összpontosított, és mindig pontos belső órájához fordult, hogy megtudja, mennyi az idő. Valamivel több mint egy óra volt még napnyugtáig. Normál esetben eszébe sem jutott volna efféle tervet kitalálni, de ma annyira gyenge volt a nap, hogy sugarainak esélye sem volt áthatolni a vastag, szürke felhőrétegen, amelyből kitartóan hullott a jégeső Tulsára. Stevie Rae biztos volt benne, hogy nem fog elégni odakint. Azt is szinte biztosra vette, hogy a szakadó jégesőben, amikor minden fel van fagyva és csúszik az apátság körül, kíváncsi apácáktól sem kell tartania. Ugyanez vonatkozott a normál vámpírjelöltekre is. A vörös vámpírjelöltek még ennyi problémát sem jelentettek, legalábbis pirkadattól alkonyatig. Mindannyian az alagsorban aludtak. Egy óra múlva azonban mindenki talpon lesz, és ha jól ismerte Z-t, márpedig jól ismerte, akkor nemsokára összeül a kupaknác, hogy mi legyen a következő lépés, és tudta, hogy Zoey akkor az ő jelenlétére is számítani fog.

Stevie Rae idegesen pattogtatta a körmét. A nagy „mitévők legyünk?” megbeszélésen kénytelen lesz beavatni Zoey-t és mindenki mást is a titkaiba. Hú, nagyon nem várta azt a pillanatot.

Ezt a nem-várom érzést csak fokozta, hogy Aphroditének ismét látomása volt. Stevie Rae nem tudta, mit látott Aphrodité,

de a megbélyegzésnek köszönhetően érezte Aphrodité felindultságát, amit a látomás okozott. Azt is érezte, hogy Aphrodité azóta lecsillapodott, ami valószínűleg azt jelentette, hogy elaludt. Ez kapóra jött neki, mert nem akarta, hogy bárki is megsejtse, miben sántikál. Csak abban reménykedett, hogy Aphrodité nem tud már így is túl sokat.

– Szóval most vagy soha. Akkor csapjunk a lovak közé – suttogetta magának Stevie Rae.

Nem akart esélyt hagyni arra, hogy meggondolja magát, ezért gyorsan és hangtalanul felment az éléskamrából az apátság alagsorába. A vörös vámpírjelöltek annak rendje és módja szerint húzták a lóbórt. Dallas hangos horkolását hallva alig tudta visszafojtani a mosolyát.

Odament saját üres ágyához, és lehúzta róla a takarót. Azután visszament az éléskamrába, és természetfeletti magabiztossággal belépett az alagút vaksötét száján. Imádta a föld illatát és közelségét, amely körülvette. Annak ellenére, hogy tudta, talán most fogja elkövetni élete legnagyobb hibáját, a föld még mindig képes volt megnyugtatni, mint az édesanyja ölelése, aki mindig le tudta csillapítani háborgó lelkét.

Stevie Rae elindult az alagútban, és az első kanyarnál megállt. Letette a pokrócot a földre, vett három nagy levegőt, és összpontosított. Amikor megszólalt, a hangja alig volt hangozabb a suttogásnál, de olyan erő sugárzott belőle, hogy a levegő szó szerint megremegett körülötte, mint ahogy az aszfalt felett hömpölyög a meleg egy tikkasztó nyári napon.

– Föld, az enyém vagy, és én a tiéd. Megidézlek. – Az alagút azonnal megtelt a nyári mező illatával és a fák ágai között süvítő szél hangjával.

Lába alatt fű susogott. De nem csak ezt érezte. Ott volt körülötte a föld, a megtestesült elem, érző, lélegző lényként, és Stevie Rae parancsára várt.

Felemelte a karját, és ujjával az alagút alacsony mennyezetére mutatott.

– Nyílj meg előttem. Kérlek! – A mennyezet megremegett, rögök és kisebb földdarabok kezdtek záporozni, aztán lassan, egy öregasszony sóhajtására emlékeztető hang kíséretében megnyílt a föld Stevie Rae feje fölött.

Az első reflexe az volt, hogy visszabújjon az alagút oltalmazó árnyékába, de aztán kiderült, hogy semmi szükség rá: jól gondolta, a napnak esélye sem volt előbújni a felhők mögül. Esik? Kikukucskált a gyászos égboltra. Igen, esett, de nem eső, hanem apró jégdarabok, ami kapóra jött neki ahhoz, amire készült.

A vállára terítette a takarót, és felmászott a lyukon keresztül a felszínre. Mária grottájától nem messze bukkant elő a föld alól, alig néhány méterre az apátságot nyugatról szegélyező fáktól. Olyan sötét volt, mintha a nap már lenyugodott volna, Stevie Rae mégis nyugtalanul hunyorgott. Nem szerette, hogy nappal sebezhetővé válik, és ez még akkor is igaz volt, ha most egyáltalán nem kellett attól tartania, hogy megpillantja a napot.

Megrázta magát, és gyorsan összeszedte a gondolatait. Betájolta a fészert, ahol Rephaimet hagyta, aztán lehajtotta a fejét, hogy védje az arcát a jeges esőtől, és elindult abba az irányba. Akárcsak előző éjjel, most is az volt az első gondolata, amikor megérintette a kilincset, hogy *bárcsak meghalt volna... annyi-val könnyebb lenne, ha már nem élne...*

A fészertben melegebb volt, mint ahogy számított rá, és furcsa szag lengte be. A fűnyíró és egyéb gépek, illetve a különböző rovarirtók és műtrágyák szaga mellett most valami más is érzett. Valamit, amitől kirázta a hideg. Már félig megkerülte a fűnyíró képezte akadályt, és lassan közeledett a fészert hátsó traktusa felé, amikor hirtelen rádöbbsent, mire emlékezteti ez a szag, és a felismeréstől földre gyökerezett a lába.

A Rephaim vérétől bűzlő fészernak olyan szaga volt, mint a sötétségnek, amely akkor vette körül, mikor élőhalottá vált, és szinte teljesen elveszítette emberi mivoltát. Azokra a sötét időkre emlékeztette, azokra a dühvel, éhséggel, erőszakkal és félelemmel teli éjszakákra és nappalokra.

Elakadt a lélegzete a meglepetéstől, amikor ráéismélt, hogy ezt a szagot máshol is érezte már. A vörös vámpírjelölteknek, a *többi* vörös vámpírjelöltnek is – akikről annyira vonakodott beszélni Zoey-nak – ilyen szaga volt. Nem teljesen ugyanilyen, és abban sem volt biztos, hogy egy kevésbé érzékeny orral rendelkező valaki egyáltalán felfedezte volna-e a hasonlóságot, neki azonban feltűnt. És ettől baljós előérzet kerítette hatalmába, amely szinte jéggé dermedtette a vérét.

– Ismét egyedül jöttél – szólalt meg Rephaim.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Rephaim szavai láthatatlan rovarokként lebegtek a sötétségben. Hangja szívbemarkolóan emberi volt. Tulajdonképpen ez mentette meg az életét. Emberi mivolta megérintette Stevie Rae-t, aki képtelen volt rávenni magát, hogy megölje.

Most azonban másmilyen volt a hangja, erősebb, mint legutóbb. Stevie Rae ezt egyszerre érezte megnyugtatónak és aggasztónak.

De aztán úgy döntött, hogy nincs miért aggódnia. Végül is, nem valami tehetetlen kölyök volt, aki azonnal menekülőre fogja, ha veszélyes helyzetbe kerül. Egy ilyen szárnyas szörnyeteggel bármikor el tud bánni. Stevie Rae kihúzta magát. Egyszer már eldöntötte, hogy segít neki megszökni, és ehhez fogja tartani magát.

– Mégis kire számítottál? John Wayne-re és a lovasságra? – Úgy viselkedett, mint az anyja szokott, amikor Stevie Rae valamelyik testvére beteg volt, és halálra idegesítette őket a nyavalygásával. Stevie Rae közelebb lépett a fészker végében kuporgó sötét kupachoz, és színlelt egykedvűséggel így szólt: – Látom, nem haltál meg, sőt ülni is tudsz. Most már biztosan jobban érzed magad.

A Hollómás alig láthatóan oldalra billentette a fejét.

– Ki az a John Wayne lovasság?

– És a lovasság. Ez csak egy szófordulat, ami azt jelenti, hogy jönnek a jófiúk és megmentenek. De ne reménykedj. Nem jön semmiféle hadsereg. Csak én vagyok az.

– Magadat nem tartod jónak?

A Hollómásnak sikerült meglepnie Stevie Rae-t azzal, hogy képes volt értelmes párbeszédet folytatni vele, és át is futott a vörös vámpír agyán, hogy ha becsukná a szemét, és nem látná Rephaim testét, a hangja alapján akár azt is hihetné, hogy egy normális sráccal beszélget. Ennél persze óvatosabb volt. Esze ágában sem volt becsukni a szemét vagy másfelé nézni a jelenlétében, a Hollómás ugyanis minden volt, csak nem egy normális teremtmény.

– De, igen, jó vagyok, de azért nem egy egész hadsereg. – Stevie Rae tetőtől talpig végigmérte Rephaimet. A Hollómás még mindig elég ramatyul nézett ki – zúzódások, sérülések, törések –, de most már legalább nem feküdt tehetetlenül az oldalára fordulva. Egészséges bal oldalát a fészker falának támasztva ült. A törölközőket, melyeket Stevie Rae otthagytott neki, takaróként használta. A szeme is éberebben csillogott, és egy pillanatra sem vette le a tekintetét Stevie Rae-ről. – Szóval jobban vagy?

– Ahogy te is mondtad, nem haltam meg. Hol vannak a többiek?

– Már mondtam, hogy a többi Hollómás elment Kalonával és Neferettel.

– Nem, nem rájuk gondoltam, hanem a többi emberfiára és emberlányára.

– Ó, a barátaim? Ők még alszanak. De már nem sokáig, úgyhogy nincs sok időnk. Nem lesz egyszerű, de azt hiszem, sikerült rájönnöm, hogyan tudlak kijuttatni innen. – Egy pillanatra elhallgatott, és zavartan pattogatni kezdte a körmét. – Tudsz járni, ugye?

– Ami muszáj, arra képes vagyok.

– Ez meg mi a francot jelent? Nem tudnál egyszerű igennel vagy nemmel felelni? Nincs időnk találós kérdésekre!

– Iggggggen.

Stevie Rae nyelt egyet a válasz hallatán, és rájött, hogy valószínűleg tévedett, amikor azt gondolta, hogy a kinézetét leszámítva a Hollómás akár egy normális srác is lehetne.

– Oké, akkor tűnjünk el innen.

– Hová viszel?

– Arra jutottam, hogy szükségem van egy helyre, ahol biztonságosan meggyógyulhatsz. Itt nem maradhatsz, mert biztosan megtalálnának. Hé, ugye neked nincs gondod a földdel, mint apucinak?

– Az eget jobbbbbban kedvelem – felelte keserűen, és alaposan megnyomta a „jobban” szót.

Stevie Rae csípőre tette a kezét.

– Ez azt jelenti, hogy nem mehetsz a föld alá?

– Ha választhatok, akkor inkább nem.

– Ha választhatsz, akkor inkább elrejtőzöl a föld alatt és életben maradsz, vagy nem mész sehová, és megvárod, míg megtalálnak és legyilkolnak? – Vagy valami még rosszabbat tesznek veled, tette hozzá magában.

A Hollómás egy jó ideig nem válaszolt, és Stevie Rae-nek az jutott eszébe, hogy Rephaím talán maga sem tudja, életben akar-e maradni. Ahogy jobban belegondolt, a választás nem is volt olyan egyértelmű. A testvérei sorsára hagyták, és ez a modern világ teljesen más volt, mint amiben legutóbb élt – és a cseroki falvakat terrorizálta. Mégiscsak jobban tette volna, ha hagyja meghalni!

– Inkább életben maradok.

Rephaím arckifejezéséből ítélve kijelentésével saját magát legalább annyira meglepte, mint Stevie Rae-t.

– Oké. Rendben. Akkor induljunk. – Tett egy lépést felé, de aztán megtorpant. – Most is meg kell ígertetnem veled, hogy jól viselkedsz?

– Túl gyenge vagyok ahhoz, hogy veszélyt jelentsek rád – felelte Rephaim őszintén.

– Jól van, akkor ezt úgy veszem, mintha a korábbi ígéreted még mindig érvényben lenne. Csak ne csinálj semmi ostobaságot, és minden rendben lesz. – Stevie Rae odament hozzá, és leguggolt. – Vetek egy pillantást a kötéseidre. Lehet, hogy ki kell cserélni vagy meg kell igazítani őket, mielőtt elindulunk. – Módszeresen átnézte a kötéseket, közben pedig folyamatosan kommentálta, hogy mit csinál. – Úgy látszik, hatott a moha. Vért alig látok. A bokád alaposan bedagadt, de szerintem nincs eltörve. Legalábbis nem érzek törést. – Újra kötötte a sérült bokát, és a többi kötést is megigazította a szárnyat hagyva a végére. A Hollómás háta mögé nyúlt, és elkezdte megszorítani a kilazult kötést, de Rephaim, aki addig némán és mozdulatlanul tűrte a vizsgálatot, összerándult és felnyögött a fájdalomtól.

– Ó, bocsi! Ne haragudj! Tudom, hogy a szárnyad nagyon fáj.

– Hozz még kötszert. Kösd szorosabban a testemhez. Csak akkor leszek képes járni, ha teljesen mozdulatlan a szárnyam.

Stevie Rae bólintott.

– Megteszem, ami tőlem telik.

Letépett még néhány csíkot az egyik törölközőből, aztán előrehajolt, hogy hozzáférjen a Hollómás hátához. Összeszorította a fogát, és igyekezett minél gyorsabban és minél gyengédebben újrakötözni a szárnyát, mert érezte, hogy Rephaim közben remeg a fájdalomtól és az elfojtott nyögésektől.

Miután végzett, kimert némi vizet, és megitta a Hollómást. Amikor Rephaim befejezte a remegést, Stevie Rae felállt, odanyújtotta neki a kezét, és így szólt:

– Oké, akkor csapjunk a lovak közé!

A Hollómásra nézett, és amikor meglátta az arcára kiülő zavart kifejezést, elmosolyodott:

– Ez csak annyit jelent, hogy vágjunk bele, és tegyük, amit kell, akármilyen nehéz is.

Rephaim bólintott, aztán lassan kinyújtotta a karját, és megfogta Stevie Rae kezét. Stevie Rae megvetette a lábát, és óvatosan felhúzta Rephaimet, hogy a Hollómásnak legyen ideje megtalálnia a legoptimálisabb testtartást. Végül egy fájdalmas nyögés kíséretében sikerült talpra állnia, de a sérült bokájára nem mert ránehezedni, és láthatóan bizonytalanul állt a lábán.

Stevie Rae nem engedte el a kezét, mert félt, hogy összeesik, és közben azon tűnődött, milyen különös, hogy a Hollómás keze annyira meleg és emberi. Valami miatt mindig azt gondolta a madarakról, hogy hidegebb a testük az emberekénél. Az igazat megvallva, sosem kedvelte a madarakat. Anyja csirkéi is mindig halálra rémisztették a hisztérikus szárnyacsapkodásukkal és az ostoba kotkodácsolásukkal. Eszébe jutott az a gyerekkori emléke is, amikor tojásgyűjtés közben az egyik kövér, mogorva tojó az arca felé kapott a csőrével, és csak néhány centivel tévesztette el a szemét.

Stevie Rae megborzongott, mire Rephaim elengedte a kezét.

– Jól vagy? – kérdezte Stevie Rae, hogy megtörje a rájuk telepedett kínos csendet.

A Hollómás morogva bólintott.

Stevie Rae is bólintott egyet.

– Várj egy kicsit. Mielőtt megpróbálsz járni, keressék valami segédeszközt.

Gyorsan körülnézett a kerti szerszámok között, és talált is egy rövid, de masszív, fanyelű ásót. Visszament vele Rephaimhez, hozzámérte, aztán egy gyors mozdulattal letörte az ásó fejét, a nyelet pedig a Hollómás felé nyújtotta.

– Ezt használhatod sétatokként. Hogy ne kelljen teljes súlyoddal rálépned a rossz bokádra. Egy ideig rám is támaszkodhatsz, de ha leértünk az alagútba, onnantól egyedül kell men-

ned, és akkor szükséged lesz rá.

Rephaim elvette tőle a botot.

– Lenyűgöző az erőd.

Stevie Rae vállat vont.

– Néha jól jön.

Rephaim tett egy bizonytalan lépést előre, aztán a botra támaszkodva még egyet. Képes volt járni, bár Stevie Rae látta, hogy ez komoly fájdalokat okoz neki. Ennek ellenére sikerült elbicegnie a fészker ajtajáig. Ott megállt, és várakozóan Stevie Rae-re nézett.

– Ezt előbb rád terítem. Remélem, senki nem fog meglátni minket, de ha egy kíváncsi apáca esetleg éppen akkor néz ki az ablakon, akkor is csak annyit fog látni, hogy egy pokrócba bugyolált illetőt támogatok. Vagy legalábbis ebben reménykedem.

Rephaim bólintott, és Stevie Rae körbetekerte a pokróccal úgy, hogy a feje se látsszon ki alóla.

– A tervem a következő: ugye tudsz azokról az alagutakról a vasútállomás alatt, ahol elrejtőztünk?

– Igen.

– Nos, én egy kicsit kibővítettem őket.

– Ezt nem értem.

– Képes vagyok kapcsolatot teremteni a földdel. Többé-kevésbé tudom irányítani. Vagy valami olyasmi. Nemrégiben rájöttem, hogy ha kérem, megnyílik előttem, így létre tudtam hozni egy föld alatti járatot, ami összeköti a vasútállomást az apátsággal.

– Erre a hatalomra gondolt az apám, amikor rólad beszélt.

Stevie Rae-nek semmi kedve nem volt Rephaim rettenetes apucijáról cseverészni, abba pedig inkább bele sem gondolt, vajon miért mesélhetett a fiának róla és a hatalmáról.

– Hmm, igen? Szóval a lényeg az, hogy ezt a járatot meg-

hosszabbítottam a felszín felé, hogy ki tudjak jönni hozzád. A nyílás itt van nem messze. Elkísérlek odáig. Az alagútba leérve pedig menj vissza az állomásig. Ott meghúzhatod magad, és ennivalót is találsz. Ami azt illeti, nagyon pópecre megcsináltuk. Kényelmesen ellehetsz ott, amíg meggyógyulsz.

– És a barátaid ott nem fognak rám találni?

– Nem. Először is azért, mert lezárom azt a járatot, ami összeköti a vasútállomást az apátsággal. Aztán meg elmondok nekik valamit, ami egy jó időre el fogja venni a kedvüket attól, hogy a vasútállomás alatti alagutakat látogassák. És remélem, hogy ez a „jó idő” elegendő lesz ahhoz, hogy meggyógyulj és eltűnj innen, mielőtt valaki rád találna.

– Mit mondasz nekik, ami távol fogja tartani őket az alagutaktól?

Stevie Rae felsóhajtott, és megtörölte az arcát.

– Elmondom nekik az igazat. Hogy nem csak azok a vörös vámpírjelöltek vannak, akiket ismernek. A többiek ott bujkálnak a vasútállomás alatt, és nagyon veszedelmesek, mert ők nem a jót választották.

Rephaim néhány pillanatig hallgatott, majd azt mondta:

– Neferetnek igaza volt.

– Neferetnek? Ezt meg hogy érted?

– Állandóan azt mondogatta apámnak, hogy szövetségesei vannak a vörös vámpírjelöltek között, akik a katonái lehetnek, ha úgy alakulnak a dolgok. Ezekről a vámpírjelöltekről beszélt.

– Minden bizonnyal – motyogta Stevie Rae elkomorodva. – Nem akartam elhinni, hogy így van. Hinni akartam benne, hogy végül majd a jót választják, a sötétség helyett az emberiséget. Hogy csak időre van szükségük, amíg kitisztul a fejük. De azt hiszem, tévedtem.

– Ezek a vámpírjelöltek fogják távol tartani a barátaidat az alagutaktól?

– Igen. Bár az igazat megvallva, inkább én leszek az, aki megakadályozza majd, hogy találkozzanak. Próbálok időt nyerni – neked és nekik. – Rephaim szemébe nézett. – Akkor is, ha ezzel hibát követtek el. – Azután szó nélkül kinyitotta az ajtót, odalépett a Hollómás mellé, karját a saját vállára tette, hogy rá tudjon támaszkodni, majd kiléptek a jeges szürkületbe.

Stevie Rae tudta, hogy Rephaimnek borzalmas kínokat kell kiállnia, mire a fészertől eljutnak az alagúthoz vezető nyílásig. De becsületére legyen mondva, a Hollómás egy szóval sem panaszkodott.

Rátámaszkodott Stevie Rae-re, aki újfent meglepődött, milyen meleg az érintése, és mennyire emlékeztet egy hétköznapi srácre – attól eltekintve, hogy az egész testét toll borítja. Szemével folyamatosan pásztázta az apátság udvarát, és lélegzetvisszafojtva imádkozott, nehogy valaki, például az állandó bizonyítási kényszerben szenvedő Erik felbukkanjon. A felhők fátyolozta nap lenyugodni készült. Stevie Rae érezte, hogy percekben belül búcsút int a szürke égnek. Hamarosan a vámpírjelelöltek, a vámpírok és az apácák is éledezni kezdenek.

– Gyerünk, jól csinálod. Menni fog. Sietnünk kell. – Folyamatosan biztatta Rephaimet, és közben saját háborgó lelkiismeretét is igyekezett megnyugtatni.

De senki nem vette észre őket. Senki nem rohant oda hozzájuk, és sokkal hamarabb elértek a földbe vajt lyukhoz, mint Stevie Rae remélte.

– Ereszkedj négykézlábra, és mássz le. Kicsit meredek, de nem hosszú. Majd én segítek, nehogy leess.

Rephaim nem vesztegette az energiát és az időt arra, hogy válaszoljon. Bólintott, aztán megfordult, és ledobta magáról a pokrócot. A jó karjával belekapaszkodott Stevie Rae-be – aki ismét hálát adott, amiért a Hollómás sokkal nehezebbnek látszott, mint amilyen valójában volt –, aztán lassan, fájdalmasan

elkezdett leereszkedni a föld alá. Stevie Rae óvatosan követte.

Amikor leértek, Rephaim levegő után kapkodva dőlt neki a falnak. Stevie Rae azt kívánta, bárcsak azt mondhatná neki, hogy itt lepihenhet, de az agyában ott szirénázott a figyelmeztetés, hogy a többiek hamarosan felébrednek, keresni kezdik, és *megtalálják egy Hollómás társaságában!*

– Indulnod kell. Most azonnal. Minél előbb el kell tűnnöd innen. Arra. – Kezével az előttük tátongó sötétségbe mutatott. – Nagyon sötét lesz útközben. Bocs, de lámpát már nem volt időm beszerezni. Elboldogulsz a sötétben?

Rephaim bólintott.

– Az éjszakát mindig jobban kedveltem a nappalnál.

– Helyes. Kövesd ezt a járatot egészen addig, míg el nem érsz oda, ahol már le van betonozva. Ott fordulj jobbra. Minél közelebb érsz a vasútállomáshoz, annál több lesz a leágazás, de te maradj a főfolyosón. Ki van világítva. Vagy legalábbis remélem, hogy még mindig ki van. A lényeg az, hogy ott már találasz majd lámpát, élelmet, ágyat, ahová lefekhatsz, meg mindent, amire szükséged lehet.

– És ott vannak a sötét vámpírjelöltek is.

Ez nem kérdés volt, Stevie Rae mégis válaszolt rá.

– Igen, ott vannak. De a főfolyosót és a szobákat, ahol a vörös vámpírjelöltekkel laktunk, korábban kerülték. Nem tudom, mit csinálnak most, hogy nem vagyunk ott, és őszintén megmondom, azt sem tudom, hozzád mit fognak szólani. Azt nem hinném, hogy meg akarnának majd enni. A szagod nem fog teteszeni nekik. De nem tudom biztosan. Ők... – Egy pillanatra elhallgatott, és a megfelelő szót kereste. – Ők mások, mint én vagy a többiek.

– Ők a sötétség szülöttei. Már mondtam, hogy ahhoz hozzá vagyok szokva.

– Rendben. Bízom benne, hogy nem lesz semmi baj. –

Stevie Rae ismét elhallgatott. Nem tudta, hogyan folytassa, ezért végül csak ennyit mondott: – Hát akkor, biztos találkozunk még.

A Hollómás szótlánul meredt rá.

– Rephaim, menned kell – toporgott Stevie Rae idegesen. – Itt nem vagy biztonságban. Amint elindultál, eltorlaszolom ezt a járatot, hogy senki ne tudjon követni, de akkor is igyekezned kell.

– Nem értem, miért árultad el a tieidet azért, hogy engem megments – mondta Rephaim.

– Senkit nem árultam el; egyszerűen csak nem öltelek meg! – kiáltotta Stevie Rae, majd lehalkította a hangját, és folytatta. – Az, hogy elengedlek, miért egyenlő a barátaim elárulásával? Nem jelentheti azt, hogy az életet választom a halál helyett? Nézd, én a jót választottam a gonosz helyett. Az, hogy most elengedlek, gyakorlatilag semmiben sem különbözik attól a döntésemtől.

– Arra nem gondoltál, hogy ha megmented az életemet, azzal adsz még egy esélyt annak, amit gonosznak nevezel?

Stevie Rae hosszasan bámult rá, mielőtt válaszolt.

– Ezt a lelkiismeretedre bízom. Az életed olyan, amilyenné teszed. Az apucid eltűnt. A többi Hollómás is eltűnt. Kiskoromban, ha valamit elrontottam, és szomorú lettem miatta, anyukám mindig egy dalocskát énekelt. Arról szólt, hogy fel kell állni, össze kell szedni magunkat, és újrakezdeni. Neked most pont ugyanerre van szükséged. Én pedig megadom rá az esélyt. – Stevie Rae kezét nyújtott. – Remélem, amikor legközelebb találkozunk, már nem ellenségek leszünk.

Rephaim a kinyújtott kézre pillantott, aztán Stevie Rae arcára, majd vissza a kezére. Végül lassan, vonakodva elfogadta. Nem modern kézfogás volt ez, hanem a vámpírok hagyományos üdvözlése, amikor a két fél megszorítja a másik alkarját.

– Megmentetted az életemet, tartozom neked, papnő.

Stevie Rae érezte, hogy elpirul.

– Szólíts csak Stevie Rae-nek. Jelen pillanatban egyáltalán nem érzem magam papnőnek.

Rephaim fejet hajtott.

– Akkor Stevie Rae-nek tartozom.

– Fizetség helyett csak annyit kérek, hogy használd helyesen az életedet – mondta. – Üdvözlégy, boldog lét, üdvözlégy, Rephaim.

Megpróbálta kihúzni a karját a kézfogásból, de a Hollómás nem engedte el.

– Mindannyian olyanok, mint te? Az összes barátod? – kérdezte.

Stevie Rae elmosolyodott.

– Nem, én egy kicsit furcsább vagyok, mint a többiek. És vagyok az első vörös vámpír, és ez bizonyos szempontból különlegessé tesz.

Rephaim még mindig nem engedte el a kezét.

– Én is az első vagyok apám gyerekei közül.

Hiába néztek farkaszemet, Stevie Rae képtelen volt bármit is leolvasni a Hollómás arcáról. Az alagút félhomályában semmi mást nem látott, csak azokat a túlságosan is emberi szemeket és a földöntúli vörös csillogást bennük. Ugyanez a vörös csillogás kísértette álmaiban, és néha a látását is ez homályosította el, amikor mindent vörösre festett a sötétség és a harag. Megrázta a fejét, és inkább önmagának, mint Rephaimnek, azt mondta:

– Elsőnek lenni néha nagyon nehéz.

A Hollómás bólintott, és végre elengedte a karját. Aztán szó nélkül megfordult, és elbicegett a sötétségbe.

Stevie Rae lassan elszámolt százig, majd felemelte a karját.

– Föld, ismét szükségem van rád. – Az elem azonnal válaszolt hívására, és a tavaszi mező illatával töltötte meg az alagu-

tat. Stevie Rae mélyet lélegzett belőle, mielőtt folytatta. – Dönts le a mennyezetet. Torlaszold el ezt a járatot. Tömd be a lyukat, zárd el, tedd átjárhatatlanná.

Ahogy hátralépett, az alagút megmozdult, aztán a feje fölött beomlott a mennyezet, és addig mozgott, formálódott előtte a föld, míg Stevie Rae végül egy szilárd, egységes fallal találta magát szemben.

– Stevie Rae, mi a fenét művelsz?

Stevie Rae megpördült, és a szívére szorította a kezét.

– Dallas! Halálra rémisztettél! A francba, most tényleg majdnem szívrohamot kaptam.

– Bocsi. Téged olyan nehéz meglepni. Azt hittem, tudod, hogy itt vagyok.

Stevie Rae izgatottan kalapáló szívvel fürkészte Dallas arcát. Azt próbálta kideríteni, vajon látta-e Rephaimmel, de Dallas nem tűnt sem gyanakvónak, sem dühösnek. Inkább csak kíváncsinak és kissé szomorúnak. A következő szavai pedig végleg meggyőzték arról Stevie Rae-t, hogy nem látta a Hollómást.

– Azért zártad le, hogy a többiek ne hogy átjöjjenek az apát-ságba, ugye?

Stevie Rae bólintott, és igyekezett palástolni a végtelen megkönnyebbülést, amelyet érzett.

– Igen. Azt gondoltam, nem lenne túl okos dolog közvetlen átjárót nyitni nekik az apácákhoz.

– Pedig igazi svédasztal lenne nekik – felelte Dallas komisz mosollyal.

– Ne légy gusztustalan – förmedt rá Stevie Rae, de aztán ő is elvigyorodott. Dallasra nem lehetett haragudni. Nemcsak azért, mert ő volt a nem hivatalos pasija, hanem azért is, mert kiderült, hogy igazi zseni, ha villanyszerelésről vagy más ezermester képességeket igénylő feladatról van szó.

Dallas is elvigyorodott, közelebb lépett Stevie Rae-hez, és

játékosan meghúzta egyik szőke hajtincsét.

– Nem vagyok gusztustalan. Realista vagyok. És nehogy azt mondd, hogy neked még nem jutott eszedbe, milyen könnyű lenne belakmározni ezekből az apácákból.

– Dallas! – Stevie Rae őszintén megdöbrent azon, amit a srác mondott. – A pokolba is, dehogy jutott eszembe apácát enni! Még kimondani is szörnyű. Egyébként is jobb lenne, ha kivernéd a fejedből az emberevést. Nem tesz jót neked.

– Hé, nyugi, szépségem. Csak vicceltem. – A háta mögé pillantott, a befalazott alagútra. – És ezt hogy fogod megmagyarázni Zoey-nak meg a többieknek?

– Azt fogom tenni, amit valószínűleg már régen meg kellett volna. Elmondom nekik az igazat.

– Azt hittem, titokban akarod tartani őket, mert abban bízol, hogy előbb-utóbb előjönnek, és ők is olyanok lesznek, mint mi.

– Hát, kezdem azt gondolni, hogy ez is egy elbaltázott döntés volt.

– Értem. Ahogy gondolod. Te vagy a Főpapnőnk. Nyugodtan mondj el Zoey-nak meg a többieknek mindent, amit akarsz. Ha akarod, akár most azonnal megteheted. Zoey összehívott egy megbeszélést az étkezőbe. Azért jöttem, hogy szóljak neked.

– Honnan tudad, hogy itt vagyok?

Dallas elmosolyodott, és átkarolta a vállát.

– Ismerlek, szépségem. Nem volt nehéz kitalálnom, hogy hol lehetsz.

Elindultak kifelé az alagútból. Stevie Rae Dallas dereka köré fonta a karját. Nekidőlt a srácnak, és örült, hogy Dallas olyan normálisnak tűnt mellette. A világ visszazökkent a helyes kerékvágásba. Megpróbálta kiverni a fejéből Rephaimet. Segített valakinek, aki megsebesült. Ennyi történt, semmi több. Egyébként is csak egy súlyosan sérült Hollómásról volt szó.

Ugyan kiben tudna kárt tenni?

– Szóval azt hiszed, ismersz? – Csípőjével meglökte Dallast. Dallas válaszul szorosan hozzásimult.

– Nem annyira, mint szeretnék, szépségem.

Stevie Rae felnevetett, és nem törődött vele, hogy kacagása mennyire erőltettnek hangzik.

És azzal sem foglalkozott, hogy a bőrén még mindig érezni lehet Rephaim sötét szagát.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Zoey

Az álmat az ébrenléttől elválasztó vékony, varázslatos határmezsgyén jártam, amikor magához húzott. Éreztem izmos, erős testét, ami éles ellentétben állt nyakamat csiklandozó, finom leheletével és a gyengéd csókokkal, melyektől jóleső borzongás futott végig rajtam.

Nem akartam még teljesen felébredni, de azért boldogan fel-sóhajtottam, és úgy helyezkedtem, hogy könnyebben hozzáférjen a nyakamhoz. Befészkeltem magam az ölébe. Jólesett ilyen közel lenni hozzá, és eszembe jutott, mennyire örülök neki, hogy Stark a harcosom.

– Látom, jobban érzed magad – motyogtam félálomban.

Egyszerre követelőzőbbé vált az érintése.

Ismét megborzongtam.

Aztán hirtelen két különböző dolog is tudatosult bennem. Egy: nem azért borzongtam meg, mert annyira jó volt, amit csinált, bár kétségkívül élveztem, hanem azért, mert az érintése *hideg* volt. Kettő: akárki is feküdt mellettem, sokkal nagyobb volt Starknál.

Ebben a pillanatban megszólalt:

– Látod, hogy a lelked mennyire sóvárog utánam? El fogsz jönni hozzám. Ez a végzeted, az én végzetem pedig az, hogy várjak rád.

Elakadt a szavam a rémülettől, kiröppent az álom a szememből, és felültem az ágyban.

Teljesen egyedül voltam.

Nyugi... nyugodj meg... nyugodj meg... Kalona nincs itt... minden rendben van... csak egy álom volt...

Automatikusan igyekeztem lecsillapítani magamat és uralkodni háborgó érzelmeimen. Stark nem volt a szobában, és nem szerettem volna, hogy lélekszakadva rohanjon hozzám, mert megérezte, hogy pánikba estem, amikor valójában nem is forogtam veszélyben. Jó néhány kérdésben bizonytalan voltam, egyet azonban halálbiztosan tudtam: nem akartam, hogy Stark azt gondolja, egy pillanatra sem hagyhat magamra.

Igen, teljesen odavoltam érte, és örültem, hogy különleges kapcsolat alakult ki közöttünk, de nem szerettem volna, hogy azt higgye, képtelen vagyok élni nélküle. A harcosom volt, nem a bébiszitterem, és semmi szükség nem volt rá, hogy állandóan szemmel tartson... hogy figyeljen, miközben alszom.

Majdnem hangosan felnyögtem a rémülettől, ahogy eszembe jutott Kalona.

Kinyílt a szomszéd szobával közös fürdőszoba ajtaja, és Stark lépett ki rajta. Farmernadrágot és fekete Street Cats Katolikus Alapítvány feliratú pólót viselt, vizes haját pedig egy törölközővel szárította. Valószínűleg sikerült megnyugodnom és eltüntetnem a rémült kifejezést az arcomról, mert amint Stark meglátta, hogy az ágyon ülök, és semmilyen veszély nem fenyeget, megenyhült a tekintete, és elmosolyodott.

– Gondoltam, hogy már felébredtél. Jól vagy?

– Igen. Minden oké – vágtam rá gyorsan. – Arra ébredtem, hogy majdnem legurultam az ágyról. Kissé megrémültem.

Ajka gunyoros mosolyra húzódott.

– Álmodban biztos hiányoltál és kerested a tökéletes testemet, azért gurultál le.

Felvontam a szemöldököm.

– Biztosíthatlak róla, hogy nem erről volt szó. – Testének (ami kétségkívül szexi volt, de nem akartam, hogy azt higgye,

csorgatom utána a nyálamat) említése eszembe juttatta a sérülését, és ahogy végigmértem, meg kellett állapítanom, hogy sokkal jobban néz ki, mint tegnap. Már korántsem volt olyan sápadt, mint mielőtt lefeküdtünk aludni, és a lábán is magabiztosabban állt. – Jobban nézel ki.

– Jobban is vagyok. Dariusznak igaza volt, gyorsan gyógyulok. Nyolc óra alvás és az a három tasak vér, amit az alatt zsákmányoltam, míg te vígan horkoltál, csodákat tett. – Odalépett az ágyhoz, lehajolt, és gyengéden megcsókolt. – Ha ehhez hozzáveszem, hogy sikerült távol tartanom Kalonát az álmaidtól, akkor kijelenthetem, hogy jól indult a napom.

– Nem szoktam horkolni – feleltem határozottan, aztán felsóhajtottam, átöleltem a derekát, és hozzábújtam. Hagytam, hogy a jelenléte elűzze Kalona és az újabb rémálom emlékét. – Örülök, hogy jobban érzed magad.

Vajon el kellett volna mondanom Starknak, hogy Kalona megint belopódzott az álmaimba annak ellenére, hogy ő ilyen közel volt hozzám? Valószínűleg igen. Talán ha elmondtam volna, később minden másképpen alakul. Akkor azonban csak az járt a fejemben, hogy ne törjem le a lelkesedését, ezért nem bontakoztam ki az öleléséből. Néhány percre még arról is megfeledkeztem, hogy nem volt időm megfésülködni. Ujjaimmal beletúrтам a fejemen trónoló szénaboglyába, és elfordítottam a fejemet, nehogy Stark sokkot kapjon a reggeli szájszagomtól, aztán elhúzódtam tőle, és a fürdőszobába siettem. Az ajtóból visszaszóltam neki:

– Megtennél nekem egy szívességet, amíg letusolok?

– Persze. – Magabiztos vigyora tökéletesen tükrözte, mennyire jól érzi magát. – Mossam meg a hátadat?

– Ú, nem. De azért köszi. – Jesszusom, hogy a pasik mindig csak *arra* tudnak gondolni! – Trombitáld össze a vámpírjelölteket, a vöröseket is, és keresd meg Aphroditét, Dariuszt, Mary

Angela nővért, a nagymamámat meg mindenki mást, akire még szükségünk lehet a megbeszélésen, el kell ugyanis döntenünk, hogy mikor és hogyan megyünk vissza a suliba.

– Szívesebben mosnám meg a hátadat, de ahogy akarod. Óhajod parancs, úrnőm. – Azzal fejet hajtott előttem, ökölbe szorított kezét pedig a szíve fölé helyezte.

– Köszönöm – feleltem halkán. Tiszteletteljes viselkedése és belém vetett feltétlen bizalma könnyekig meghatott.

– Mi van? – kérdezte elkomorodva. – Olyan szomorúnak látszol. Valami baj történt?

– Nem, dehogy. Csak örülök, hogy a harcosom vagy. – Igazat mondtam, még ha nem is a teljes igazságot.

Stark ajkára visszatért a mosoly.

– Szerencsés Főpapnő vagy.

Megráztam a fejem – életemben nem találkoztam még ilyen öntelt figurával –, és kipislogtam a szememből azokat az ostoba könnyeket.

– Szedj össze mindenkit, oké?

– Oké. Hol legyen a gyűlés, az alagsorban?

Elfintorodtam.

– Dehogyan. Kérdezd meg inkább Mary Angela nővért, hogy nem tarthatnánk-e az étkezőben. Akkor ehetnék is közben.

– Rendben.

– Kösz.

– Akkor hamarosan találkozunk, úrnőm. – Csillogó szemekkel ismét meghajolt, majd kisietett a szobából.

Lassan beléptem a fürdőszobába. Mechanikus mozdulatokkal megmostam a fogam és lezuhanyoztam. Hosszú percekig álltam a forró vízsugár alatt. Aztán, amikor már biztos voltam benne, hogy képes leszek uralkodni az érzelmeimen, Kalonára gondoltam.

Ellazultam a karjában. Ez nem A-ya egy újabb emléke volt,

önmagam voltam, mégis elengedtem magam, amikor megérintett, és az eredmény szinte sokkolt. Jó volt vele lenni – annyira jó, hogy összetévesztettem a védelmemre felesküdt harcosommal! És ez egyáltalán nem tűnt álomnak. Ahhoz túlságosan éber voltam; túlságosan közel az eszmélethez. Kalona látogatása mélységesen megrázott.

– Akárhogy küzdök ellene, a lelkem felismeri – suttogtam magamnak. És akkor, mintha csak az arcomon lefelé csorgó vízcseppeket akartam volna utánozni, elsírtam magam.

Az étkezőt nem volt nehéz megtalálnom. Már messziről hallottam az ismerős hangokat és a tányérok meg evőeszközök zörgését, és egy pillanatra eltűnődtem, vajon az apácákat tényleg nem zavarja-e ez a vámpírjelölt-invázió. Megálltam az étkező széles, boltíves ajtajában, és szemügyre vettem a tágas helyiséget. Azt figyeltem, hogyan jönnek ki egymással az apácák és a vámpírjelöltek. A hosszú asztalok három sorban álltak egymás mellett. Arra számítottam, hogy az apácák félrehúzódnak majd, és ösztönösen elszigetelik magukat tőlünk, de nem tették. Az igaz ugyan, hogy kettesével-hármasával foglaltak helyet, de nem vonultak külön, hanem vidáman beszélgettek a mellettük ülő – vörös és kék – vámpírjelöltekkel, ami teljesen ellentmondott a fejemben lévő sztereotípiának, miszerint az apácák étkezője az imádság és a csendes (unalmas) elmélkedés helye.

– Be is mész, vagy csak innen fogsz leskelődni?

Megfordultam. Aphrodité és Dariusz állt a hátam mögött. Egymás kezét fogva néztek rám, arcukon olyan kifejezéssel, amit az Ikrek übervidámnak szoktak nevezni.

– Üdvözlégy, Zoey. – Dariusz hivatalosan meghajolt előttem, de mosolya meleg, közvetlen gesztussá tette a tiszteletteljes mozdulatot.

„Látod, azért van, aki tud viselkedni”, pillantottam Aphroditére, majd viszonoztam a harcos mosolyát.

– Üdvözlégy, Dariusz. Nagyon elégedettnek látszotok. Ha jól sejtem, végül sikerült találnotok egy helyet, ahol nyugodtan alhattatok. – Egy pillanatra elhallgattam, megint Aphroditére néztem, és gúnyosan hozzátettem: – Persze csak azok után, hogy végeztetek egyéb teendőitekkel.

– Nekem azt mondták, hogy csak *aludtak* – szólt közbe Mary Angela nővér, aki éppen akkor ért oda mellénk.

Aphrodité a szemét forgatta, de nem szólt semmit.

– Dariusztól tudom, hogy ez a bukott angyal zaklat álmodban, és Stark ezt képes megakadályozni – mondta az apáca a tőle megszokott lényegre törő stílusban.

– Mit csinált Stark? – csatlakozott hozzánk Heath is. Látványosan megölelt, és megpuszilta a számat. – Szólj, ha szét kell rúgnom a seggét.

– Ugye te sem gondolod komolyan, hogy képes lennél rá? – felelte Stark az étkezőből, azzal felállt az asztaltól, és odasétált mellénk.

Heath-szel ellentétben ő nem ért hozzám, de a pillantása olyan meleg és intim volt, hogy bizonyos szempontból nagyobb hatással volt rám, mint Heath ölelése.

Hirtelen úgy éreztem, mintha pasi-klausztrófóbiám lenne. Elméletben jól hangzik, ha több pasid van egyszerre, de az igazság az, hogy a gyakorlatban ez legalább olyan kivitelezhetetlen, mint kényelmes túsarkú cipőt gyártani. És hogy teljes legyen a kép, Erik éppen ebben a pillanatban ért oda hozzánk oldalán Vénusszal, a vörös vámpírjelölt csajjal, aki egykor Aphrodité szobatársnője volt. Hú, Erik aztán nem vesztegette az időt.

– Hello mindenkinek! Na menjünk, mert mindjárt éhen halok! – villantotta ránk Erik széles, filmsztárokéra emlékeztető

mosolyát, amit régen annyira szerettem.

A szemem sarkából láttam, hogy Heath és Stark tátott szájjal bámulják Eriket meg a mellette vonuló Vénuszt, aki piócaként tapadt rá. Akkor jutott csak eszembe, hogy egyiküknek sem számoltam be a szakításunkról.

Elfojtottam egy ingerült sóhajt, és ahelyett, hogy rezzenéstelen arccal elnéztem volna a fejük felett, vidám mosolyt erőltettem az arcomra, és rájuk vigyoroxtam.

– Szia, Erik! Hello, Vénusz! A legjobb helyen jártok, ha éhesek vagytok. Mindennek csudijó illata van.

Eriknek egy pillanatra elhalványult a mosolya, de aztán folytatta az előadást, amelynek az volt a célja, hogy mindenki-vel tudassa: egyáltalán nem viselte meg a szakítás, és máris túl-
jutott rajtam.

– Szia, Zoey! Észre se vettelek. Szokás szerint körül vagy véve pasikkal. De hát körülötted mindig is túl nagy volt a tömeg. – Gúnyosan felnevetett, majd ahogy elhaladt mellettünk, mintegy véletlenül meglökte Starkot a vállával.

– Ha kilőnék egy nyílvezzőt, és közben egy seggre gondolnék, vajon Eriket találnám el vele? – kérdezte Stark csevegő hangon.

– Szerintem biztosan – felelte Heath.

– Jobb, ha tőlem tudjátok, *fiúkák*, hogy én már lecsekkoltam, és Eriknek nagyon jó segge van – vetette oda Vénusz, és követte Eriket az étkezőbe.

– Hé, Vénusz, hadd mondjak valamit – szólott utána Aphrodité.

Vénusz megtorpant, és visszanézett a válla felett. Aphrodité elővette leggonoszabb vigyorát, és azt mondta:

– Sok szerencsét a pótlék szerepéhez!

Csak akkor vettem észre, hogy mindenki abbahagyta a beszélgetést, az összes fej felénk fordult, és az egész étkező min-

ket néz.

Erik intett a kezével, mire Vénusz szófogadóan odaügetett mellé. Belekarolt, és közben látványosan hozzádörgölte a mellét Erik könyökéhez. Mintha csak ez lett volna a végszó, hirtelen megindult a sutyorgás.

– *Erik és Zoey szakítottak!*

– *Erik Vénusszal jár!*

– *Zoey és Erik külön vannak!*

A pokolba!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Zoey

– Sosem bírtam a képét – mondta Heath, azzal pusztit nyomott a fejemre, majd összeborzolta a hajamat, mint egy kétévesnek.

– Tudod, hogy utálok, amikor ezt csinálod! – förmedtem rá, és megpróbáltam lesimítani a hajamat, ami egyébként is összevissza állt, az apácák ugyanis a jelek szerint nem hallottak még a hajvasalóról.

– Én sem vagyok nagy rajongója. – Stark megfogta a kezeimet, és megcsókolta, aztán Heath szemébe nézett. – Annak se örülök, hogy te meg Zoey megbélyegeztétek egymást, de nem csinálok problémát belőle.

– Nekem sincs veled bajom, haver – felelte Heath. – Bár annak nem nagyon örülök, hogy Zoey-val aludtál.

– Hé, azt azért ne felejtse el, hogy én a harcosa vagyok. Nekem benne van a munkaköri leírásomban, hogy meg kell védenem.

– Na jó, én mindjárt elhányom magam – szólt közbe Aphrodité. – Amúgy jobb, ha tudjátok, tesztoszteronbikák, hogy Z volt az, aki dobta Eriket, akárhogy is próbálja majd beállítani az a seggfej. Vessétek jól az eszetekbe, hogy ti is könnyen ugyanerre a sorsra juthattok, ha túl sokat idegesítetek. – Kibontakozott Dariusz öleléséből, odalibbent hozzám, és a szemembe nézett. – Készen állsz arra, hogy szembenézz ezzel az irritáló tömeggel?

– Egy pillanat. – Mary Angela nővérhez fordultam. – Hogy van a nagymamám?

– Fáradtan. Attól tartok, a tegnapi történések túlságosan ki-
merítették.

– De azért jól van?

– Hamarosan jól lesz.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha meglátogatnám, és...

Hátat fordítottam az étkező bejáratának, és éppen elindultam
volna az ellenkező irányba, amikor Aphrodité elkapta a csuk-
lómat.

– A nagymamád rendbe fog jönni. De szerintem most ő is
inkább azt akarná, hogy előbb találjuk ki, mit fogunk csinálni
ahelyett, hogy miatta aggódnál.

– Mit hallok? Kit akartok felidegesíteni? – Stevie Rae for-
dult be a folyosóra Dallasszal az oldalán. – Szia, Z! – Odalépett
hozzám, és átölelt. – Bocs, hogy majdnem leharaptam a fejedet
este. Azt hiszem, mindketten túl feszültek voltunk. Megbocsá-
tasz? – súgta a fülembe.

– Hát persze – súgtam vissza, és önkéntelenül is elfintorod-
tam. Dohos földszag áradt belőle, és még valamilyen bűz, amit
nem tudtam azonosítani.

– Figyelj csak – mondtam fojtott hangon. – Kidobtam Eri-
ket, mire ő összejött Vénusszal. Itt, mindenki szeme láttára.

– Hát, ez legalább akkora gáz, mintha anyukád elfelejtené a
szülinapodat – felelte hangosan, nem törődve azzal, hogy ki
hallja.

– Igen – bólogattam. – Tényleg elég gáz.

– És mi a terved? Bemész és szembenézel vele, vagy gyáván
megfutamodsz? – kérdezte hamiskás mosollyal.

– Hármat találhatsz, Ado Annie – szólalt meg Aphrodité. –
Z sosem fut el egy jó kis veszekedés előtt.

– Ki az az Ado Annie? – kérdezte Heath.

– Lövésem sincs – felelte Stark.

– Az *Oklahoma* című musical egyik szereplője! – mondta

Mary Angela nővér, miközben megpróbálta köhögésnek álcázni a nevetését. – Reggelizünk végre? – kérdezte mosolyogva, és belépett az étkezőbe.

Felsőhajtottam, és leküzdöttem a késztetést, hogy sikoltozva elrohanjak az ellenkező irányba.

– Gyere, Z. Menjünk reggelizni. Egyébként is mondani akarok valamit, ami mellett ez az egész pasimizéria vasárnapi matinének tűnik majd. – Stevie Rae megragadta a kezemet, és elkezdett maga után húzni az étkezőbe. Stark, Heath, Dariusz, Aphrodité és Dallas követtek minket, és leültünk Mary Angela nővér mellé, aki ugyanannál az asztalnál foglalt helyet, ahol Damien, Jack és az Ikrek falatoztak.

– Szia, Z! Na végre! Nézd, milyen fincsi palacsintát készítettetek nekünk az apácák – üdvözölt Jack csillogó szemmel.

– Palacsinta? – Azonnal jobb kedvre derültem.

– Igen! Van belőle egy csomó, sőt még szalonnát meg röstit is sütöttek. Jobb, mint az IHOP! – A hosszú asztal másik vége felé fordult, és elkiáltotta magát: – Hé, lökjétek ide a palacsintát!

Ahogy megláttam a közeledő tálakat, összefutott a nyál a számban. Imádom a palacsintát.

– Nekünk a bundáskenyér jobban bejön – mondta Shaunee.

– Ja, az nem olyan tocsogós – jegyezte meg Erin.

– A palacsinta nem is tocsogós – tiltakozott Jack.

– Üdvözlégy, Z – emelte fel a hangját Damien, látványosan fittyet hányva a palacsinta vitára.

– Üdvözlégy – mosolyogtam rá.

– A frizurádat leszámítva sokkal jobban nézel ki, mint tegnap – mondta Jack.

– Köszí – feleltem tele szájjal.

– Szerintem így is fantasztikusan néz ki – szólalt meg Stark.

– Szerintem is. Imádom, amikor Zoey ilyen kócos – vigyor-

gott rám Heath.

Éppen a szememet forgattam, amikor meghallottam Erik hangját a terem másik végéből.

– *Nagyon* nagy ott a tömeg. – Háttal ült nekünk, de utálatos hangja így is eljutott hozzánk.

Miért nem lehet egy szakítás egyszerű? Miért kell Eriknek úgy viselkednie, mint egy seggfejnek? *Mert tényleg megbántottad, azért*, villant át az agyamon, de elegendem volt már abból, hogy mindig Erik érzéseivel legyen elfoglalva. Kizárólag magának köszönheti, amiért ilyen vadbarom volt! Hogy az álszent dörgedelmeiről ne is beszéljek! Simán lekurvázott, aztán egy nap se kellett neki, hogy ágyba bújjon valaki mással. Az eszem megáll!

– Várjunk csak! Erik Vénusszal van? – kérdezte döbbenet Jack.

– Tegnap éjjel szakítottunk – feleltem közömbösen, és intettem Erinnek, hogy tolja közelebb a sült szalonnás tálat.

– Igen, azt mondta Aphrodité. De máris összejött Vénusszal? Ilyen gyorsan? – ismételte Jack, és Erikre meg a fent említett Vénuszra meredt, aki úgy tapadt a fiúra, mint egy hűtőmágnes. – Pedig olyan kedves srácnak tűnt. – Jack csalódottan felsóhajtott. Láthatóan nehezen tudta megemészteni, hogy Erik mégsem annyira tökéletes, mint gondolta.

Vállat vontam.

– Nyugi, Jack. Erik nem rossz srác. Egyszerűen csak nem illettünk össze – mondtam, de Jacket ez nem nyugtatta meg. Dühített, hogy mennyire felzaklatja a dolog, ezért gyorsan témát váltottam:

– Aphroditének ismét látomása volt.

– Mit láttál? – kérdezte tőle Damien.

Aphrodité rám pillantott, mire alig láthatóan bólintottam.

– Kalona vámpírokat és embereket égetett el.

– *Elégette* őket? – kérdezett vissza Shaunee. – Nem gond, azt valószínűleg meg tudom akadályozni, elvégre is én vagyok Miss Tűz.

– Ahogy mondd, húgocskám – helyeselt Erin.

– Agyatlanok! Ki mondta, hogy ti is szerepeltetek a látomásban? – bökött Aphrodité szirupos villájával az Ikrek felé. – Tűz, vér és rettegés az volt, de titeket nem láttalak. Biztos épp shoppingolni voltatok.

Shaunee és Erin összeszűkült szemmel meredtek Aphroditére.

– És Zoey hol volt? – kérdezte Damien.

Aphrodité ismét rám nézett, mielőtt válaszolt.

– Zoey ott volt. Az egyik látomásomban ez jót jelentett. A másikban már nem annyira.

– Ez meg mit jelent? – értetlenkedett Jack.

– Zavaros látomás volt, mintha egy kétélű kardot láttam volna.

Számomra egyértelmű volt, hogy Aphrodité szándékosan húzza az időt, és már éppen nyitottam volna a számat, hogy szóljak, mondjon el mindent, amikor Kramisha, aki a tőlem jobbra eső asztalnál ült, felemelte a karját, és meglobogtatott egy papírcetlit.

– Én tudom, mit jelent – mondta, – Vagy legalábbis részben. Tegnap este ezt írtam lefekvés előtt. – Rámosolygott Mary Angela nővére. – Miután megnéztük azt az apácás filmet.

– Örülök, hogy tetszett, kedvesem – felelte Mary Angela nővér.

– Tetszett, de még mindig azt gondolom, hogy azok a kölykök rettenetesek voltak benne.

– Mi az, amivel hadonászol? – kérdezte Aphrodité türelmetlenül.

– Csigavér – válaszolta Kramisha. – És legyél egy kicsit ud-

variasabb. Egyébként is Zoey-nak szól. Adjátok oda neki.

A papírcetli kézről kézre járva végül eljutott hozzám. Mondanom sem kell, hogy Kramisha egy újabb költeménye volt rajta. Elfojtottam egy sóhajt.

Aphrodité, mintha csak olvasna a gondolataimban, azt kérdezte:

– Ugye nem egy újabb prófécia? Istennőm, a múltkor is megfájdult tőlük a fejem.

– Akkor jobb lesz, ha betárazol fájdalomcsillapítóból – feleltem. Elolvastam az első sort, pislogtam egyet, és Aphroditére néztem. – Mit is mondtál az előbb? Valami kardról beszéltél.

– Azt mondta, hogy a te együttléted Kalonával olyan volt, mint egy kétélű kard. Ezért adtam oda most a verset ahelyett, hogy megvártam volna, míg kettesben maradunk. – Kramisha szeme Erik felé villant, és hozzátette: – Nem vagyok olyan tapintatlan, mint egyesek.

– A vers első sora így hangzik: „Kétélű kard” – mondtam.

– Kísérteties – szólalt meg Stevie Rae.

– Az bizony – feleltem a költeményre meredve. – A kísérteties nagyon is jó szó rá.

– Mit a terved vele? – kérdezte Damien.

– Az a tervem, hogy elrakom, és a barátaim segítségével megfejttem, hogy mit is akar mondani. De majd csak otthon – mondtam.

Damien elmosolyodott, és bólintott.

– Otthon. Ez jól hangzik.

Aphroditére néztem.

– Te mit gondolsz?

– Azt, hogy hiányzik már a Vichy-zuhanyom.

– Dariusz? – kérdeztem.

– Ahhoz, hogy tovább tudjunk lépni, vissza kell mennünk.

– Shaunee, Erin?

Az Ikrek egymásra néztek, majd Erin válaszolt kettőjük nevében:

– Igen, menjünk haza.

– Stevie Rae?

– Valamit el kell mondanom, mielőtt meghozzuk ezt a komoly döntést.

– Hallgatunk – mondtam.

Stevie Rae vett egy nagy levegőt, aztán lassan kifújta összehúzott ajkai között. Gyorsan és érthetően beszélt, hogy mindenki hallja a teremben.

– Vannak más vörös vámpírjelöltek is azokon kívül, akikkel találkozhatok. Ők nem változtak át velünk együtt. Még mindig gonoszak. Azt hiszem, azt hiszem, még mindig kötődnek Neferehez. – Felém fordult, és láttam a tekintetében a könyörgést. – Azért nem szóltam neked róluk, mert adni akartam neked egy esélyt. Azt gondoltam, hogy ha kapnak egy kis időt, akkor megtalálják újra az emberi mivoltukat, és képesek lesznek egyedül dönteni. Ne haragudj, Z. Nem akartam problémát okozni veled. Bocsáss meg, hogy hazudtam neked.

Nem tudtam haragudni Stevie Rae-re. Semmi mást nem éreztem, csak végtelen megkönnyebbülést, amiért végre elmondta az igazat.

– Néha még a barátaidnak sem mondhatod el mindent, amit szeretnél – szólaltam meg.

Stevie Rae majdnem elsírta magát.

– Ó, Z! Akkor nem haragszol rám?

– Dehogy haragszom – feleltem. – Voltak dolgok, amiket én sem mondhattam el nektek, úgyhogy megértelek.

– És most hol vannak? – kérdezte Damien. A kérdés élet elvette gyengéd hangja és meleg, barna szeme, amelyből megértés sugárzott.

– A vasútállomás alatti alagutakban. Ezért falaztam be az

előbb azt a járatot, amelyen keresztül idehoztam mindenkit. Nem akartam, hogy ők is kövessenek minket, és kellemetlenégeket okozzanak az apácáknak.

– Figyelmeztetned kellett volna minket – mondta Dariusz. – Éjszakára őrt állítottunk volna a bejáratához.

– Gonosz vámpírjelöltek vannak az alagút túloldalán? – Mary Angela nővér keze önkéntelenül is megtalálta a nyakában lógó rózsafüzért.

– Ne aggódjon, nővér, nem voltak veszélyben. Szükségtelen lett volna őrotet állítani! – magyarázta gyorsan Stevie Rae. – Őket sokkal jobban zavarja a napfény, mint minket. Ha felkel a nap, még az alagutakban sem mozognak.

Dariusz komor arckifejezése azt mondta, hogy akkor is jobb lett volna őrt állítani. Mary Angela nővér nem szólt semmit, de láttam, ahogy idegesen morzsolgatja a rózsafüzérét. Akkor tűnt csak fel, hogy a vörös vámpírjelöltek néma csendben ülnek. A másik vörös vámpír felé fordultam.

– Te tudtál ezekről a vámpírjelöltekről?

– Én? Dehogyan tudtam! Azonnal elmondtam volna neked – felelte Stark.

– Nekem is azonnal el kellett volna mondanom. Tényleg nagyon sajnálom, ne haragudj – mondta Stevie Rae.

– Néha az igazság könnyen rejtve marad, és nehéz felszínre hozni – nyugtattam meg, majd körülnéztem az étkezőben, végigpillantva a vörös vámpírjelölteken. – Ti mindannyian tudátok, igaz?

– Igen, tudtuk – felelte Kramisha. – De nem kedveljük őket. Nagyon rossz arcok.

– És a szaguk is szörnyű – tette hozzá Shannoncompton az asztal másik végéről.

– Arra emlékeztetnek, hogy milyenek voltunk – mondta Dallas.

– Pedig arra nem szívesen emlékezünk – tette hozzá a csupa izom Johnny B.

Visszafordultam Stevie Rae felé.

– Van még valami, amit el akarsz mondani nekünk?

– Szerintem jelen pillanatban nem lenne túl jó ötlet visszamenni az állomás alatti járatokba, ezért én is arra szavazok, hogy irány az Éjszaka Háza.

– Akkor ezt megbeszéltük. Hazamegyünk – mondtam.

HUSZADIK FEJEZET

Zoey

– Én is amellettt vagyok, hogy menjünk vissza, mert ott a helyünk, de a nagymamádnak szerintem jobb lenne, ha itt maradna – szólalt meg hirtelen Aphrodité. – Nem tudhatjuk, mi vár ránk az Éjszaka Házában.

– Láttál valami mást is a látomásodban? – kérdeztem Aphroditétól, aki közben egy pillanatra sem vette le a szemét Stevie Rae-ről.

Aphrodité lassan megrázta a fejét.

– Nem, mindent elmondtam nektek. Csak valami azt súgja, hogy nem lenne jó ötlet magunkkal vinnünk.

Stevie Rae idegesen felnevetett.

– Ugyan már, Aphrodité, mindnyájunknak cafatokban lógnak az idegei, amiben nincs is semmi meglepő. Éppen most üldöztünk el egy valódi főgonoszt, de ez még nem ok arra, hogy Zoey-t ijesztgesd.

– Én nem ijesztgetek senkit, bugriskám – förmedt rá Aphrodité. – Egyszerűen csak óvatos vagyok.

– Mindig bölcs dolog számolni a veszéllyel – mondta Dariusz komolyan.

Mivel nekem sem volt ellenemre az óvatosság, már éppen nyitottam a számat, hogy egyetértsek velük, amikor Stevie Rae jéghideg hangon így szólt Dariuszhoz:

– Attól, hogy felajánlottad neki az esküdet, még nem kell mindenben egyetértened vele.

– Micsoda? – kérdezte Stark. – Felajánlottad Aphroditének

az esküdet?

– Tényleg? – fordult felé Damien is.

– Hú, de király – lelkendezett Jack.

Erik hangosan felhorkant a másik asztalnál.

– Meg vagyok lepve, hogy Zoey megengedte, és nem illesztett be téged is a pasigyűjteményébe.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Megfordultam, és rá-
üvöltöttem:

– Takarodj a pokolba, Erik!

– Zoey! – kapta a szája elé a kezét Mary Angela nővér.

– Elnézést – motyogtam.

– Nem kell elnézést kérned – mondta Aphrodité még mindig Stevie Rae-t bámulva. – A pokol nem egy csúnya szó, hanem egy hely. És vannak, akik megérdemlik, hogy odaküldjék őket.

– Mi a baj? – kérdezte Stevie Rae ártatlanul. – Nem akartad, hogy a többiek is megtudják, mi történt veled és Dariusszal?

– Ami az én dolgom, az csak rám tartozik – felelte Aphrodité összeszorított ajkakkal.

– Ahogy az előbb mondtam – bólintott Kramisha bölcsen. – Tapintatlanság személyes dolgokat ekkora hallgatóság előtt szóba hozni. – Sötét szeme Stevie Rae felé villant. – Tudom, hogy te vagy a Főpapnőnk meg minden, és nem akarok tiszteletlen lenni, de azt hittem, ennél jobb nevelésben részesültél.

Stevie Rae arcára azonnal kiült a bűnbánat.

– Igazad van, Kramisha. Azt hittem, nem árulok el veled titkot. Elvégre előbb vagy utóbb úgymint mindenki megtudta volna.

– Rám mosolygott, és megvonta a vállát. – Egy harcos esküjét amúgy sem lehet sokáig titokban tartani. – Aphroditéhez fordult. – Ne haragudj, nem akartam genyó lenni.

– Engem nem veszel le a lábamról a bocsánatkéréseddel. Én nem Zoey vagyok. Nem hiszek el automatikusan mindent, amit mondasz.

– Oké, ebből elég! – kiáltottam rájuk. Hangom felerősödött a dühtől és a frusztráltságtól, és láttam, hogy többen is össze-rezzennek. – FigyeljeteK rám, és fogjátok már fel végre, hogy miről is van szó. Nem fogjuk tudni legyőzni a világot fenyegető gonoszt, ha közben egymás piszkálásával vagyunk elfoglalva! Stevie Rae és Aphrodité, tegyétek már túl magatokat azon a megbélyegzésen, és próbáljátok meg elfogadni egymást. – Láttam a sértődöttséget Aphrodité tekintetében és a döbbenetet Stevie Rae arcán, de folytattam. – Stevie Rae, soha többé ne titkolj el előlem semmi fontosat, még akkor sem, ha úgy gondolod, hogy jó okod van rá. – Erikre néztem, aki megfordult a széKén, hogy lászón. – Erik, jelen pillanatban sokkal nagyobb problémáink vannak annál, mint hogy dühös vagy rám, mert dobtalak. – Hallottam, hogy Stark kuncogni kezd, mire azonnal nekitámadtam. – Nehogy azt hidd, hogy neked meg mindent szabad.

Stark megadóan feltartotta a kezét.

– Csak azon nevetek, hogy helyre tetted a Nagy Eriket.

– Ami neked sem túl jó hír, hiszen most már pontosan tudod, milyen fájdalmat okoztok nekem Erikkel meg Heath-szel.

Stark arcáról lehervadt a magabiztos mosoly.

– Dariusz, odakint még mindig szakad az ónos eső. Szerinted vissza tudod vinni a Hummert az Éjszaka Házába? – kérdeztem.

– Igen – felelte a harcos.

– Ki tud jól lovagolni? – Többen is azonnal feltették a kezüket, mintha valami félelmetes tanár lennék, akit nem akarnak magukra haragítani. – Shaunee, te és Erin menjeteK azon a lovon, amin jötteK. – Körülnéztem, hogy kinek van még fent a keze. – Johnny B, te és Kramisha fel mertek ülni a másik kancára?

– Hát persze – felelte Johnny B. Kramisha szaporán bólin-

tott, aztán mindketten letették a kezüket.

– Stark, te pedig jöhetsz velem Perszephoné hátán – mondtam anélkül, hogy rápillantottam volna. – Damien, Jack, Aphrodité, Shannoncompton, Vénusz és, – Zavartan elhallgattam, mert a mellette ülő barna hajú vörös vámpírjelöltnek nem emlékeztem a nevére.

– Sophie – mondta Stevie Rae halkán, mint aki attól fél, hogy leharapom a fejét.

– És Sophie. Ti Dariusszal mentek a Hummerben. – Stevie Rae-re néztem. – El tudod juttatni a többi vörös vámpírjelöltet és Eriket biztonságosan az Éjszaka Házába?

– Ha ezt kéred tőlem, akkor megteszem – válaszolta.

– Jól van. Fejezzük be a reggelit, aztán menjünk haza. – Felálltam, és végigpillantottam az apácákon. – Örök hálával tartozunk önöknek, amiért segítettek nekünk. Amíg élek, addig a bencés apácák mindig számíthatnak egy Főpapnőre. – Azzal sarkon fordultam, és elindultam kifelé. Ahogy elhaladtam Stark mellett, láttam, hogy ő is fel akar állni, de elkaptam a tekintetét, és megráztam a fejem. – A nagymamámhoz megyek elbúcsúzni. Egyedül.

Láttam rajta, hogy ez nem esett jól neki, de tiszteletteljesen fejet hajtott, és csak ennyit mondott:

– Ahogy akarod, úrnóm.

Nem foglalkozva a magam mögött hagyott döbbsent csenddel, kisétáltam a teremből. Egyedül.

– Szóval mindenkit magadra haragítottál, *u-we-tsi-a-ge-ya?* – kérdezte nagyí, miután végighallgatta kétségbeesett beszámolóm az imént történekről.

– Azért mindenkit nem. Néhányuknak csak a lelkébe gázoltam bele, őket nem dühítettem fel – válaszoltam még mindig fel-alá járkálva az ágya mellett.

Nagyi hosszú ideig csak nézett rám. Amikor végül megszólalt, szokás szerint azonnal rátapintott a lényegre.

– Ez nem jellemző rád, úgyhogy biztosan jó okod volt rá, hogy így viselkedj.

– Réműlt vagyok és zavart. Tegnap igazi Főpaprónak éreztem magam. Ma viszont már megint csak egy gyereknek. Képtelen vagyok megoldani a pasigondjaimat, a legjobb barátnőm pedig titkolózik előttem.

– Ez csak annyit jelent, hogy se te, se Stevie Rae nem tökéletes – mondta nagyi.

– De honnan tudjam, hogy ez tényleg csak ennyit jelent? Mi van, ha valójában egy felszínes ribanc vagyok, Stevie Rae pedig gonosszá változott?

– Azt majd az idő fogja eldönteni, hogy a Stevie Rae-be vetett bizalmod megalapozott volt-e vagy sem. Amiatt pedig nem kellene ennyire szigorúnak lenned magadhoz, hogy egyszerre több fiúhoz is vonzódsz. Jó döntéseket szoktál hozni. Abból, amit elmondtál, Erik viselkedése parancsolgató volt és durva. Sok fiatal nő szemet hunyt volna felette, pusztán azért, mert *annyira szexi!* – Nagyi sikertelenül próbálta utánozni a tinédzserek hanghordozását. – Heath és Stark között meg fogod találni a helyes egyensúlyt, sok Főpaprónak sikerült már. Ha pedig mégsem, és úgy döntesz, hogy egy férfi mellett kötelezed el magad, azzal sincs semmi baj. De ez olyasvalami, kedvesem, amit sok-sok év múlva is ráérsz még eldönteni.

– Azt hiszem, igazad van – mondtam.

– Persze hogy igazam van. Öreg vagyok. És ezért azt is tudom, hogy nem csak a fiúk meg Stevie Rae aggaszt. Mi a baj, Zoeybird?

– Volt egy emlékképem A-yáról.

Nagyinak egy pillanatra elakadt a lélegzete, de más módon nem mutatta ki, mennyire megdöbbsent.

– Kalona is szerepelt benne?

– Igen.

– Kellemes volt vagy kellemetlen?

– Mindkettő! Először megrémültem, de ahogy egyre jobban azonosultam A-yával, ez megváltozott. A-ya szerette őt, nagyfi. És ezt éreztem én is.

Nagyi bólintott, majd lassan beszélni kezdett.

– Igen, *u-we-tsi-a-ge-ya*, ez logikusan hangzik. A-yát arra teremtették, hogy szeresse Kalonát.

– De halálra rémülök tőle, teljesen kikészít ez az egész! – kiáltottam.

– Csss, drágám, nyugodj meg – csitított nagyfi. – Mindnyájunkra hatással van a múlt, de hatalmunkban áll megtiltani neki, hogy beleszóljon a döntéseinkbe.

– Ha a lelkemből fakad, akkor is?

– Különösen akkor, ha a lelkedből fakad. Tedd fel magadnak a kérdést, hogy minek köszönheted a különleges képességeidet.

– Nüxnek – feleltem.

– És az istennő a testedet ajándékozta meg vagy a lelkedet?

– Természetesen a lelkemet. A testem csak egy hüvely, amelyben a lelkem van. – Magamat is megleptem a válaszból sugárzó magabiztossággal. – Nem szabad elfelejtenem, hogy ez az *én* lelkem, és A-yát úgy kell kezelnem, mint bármely más emléket a múltból.

Nagyi elmosolyodott.

– Ez az, tudtam, hogy magadtól is rá fogsz jönni. A hibákból, akár ebben az életedben követted el, akár egy másikban, tanulni kell, és akkor lehetőségekké változnak.

Kivéve akkor, ha a hibáim lehetővé teszik. Kalona számára, hogy felperzselje a világot, villant át az agyamon, és már éppen azon voltam, hogy hangosan kimondjam, amikor nagyfi becsuk-

ta a szemét. Annyira fáradtnak, gyengének és *öregnek* láttam hirtelen, hogy összerándult a gyomrom, és émelyegni kezdtem.

– Ne haragudj, hogy csak így rád zúdítottam ezt az egészet, nagy – mondtam.

Kinyitotta a szemét, és megveregette a kezemet.

– Mindig örülök, ha elmondod nekem, ami a szívedet nyomja, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

Óvatosan megpusziltam nagy homlokát, vigyázva, nehogy hozzáérjek valamelyik sebéhez vagy zúzódásához.

– Szeretlek, nagy.

– Én is szeretlek, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Az Istennő és őseink áldása legyen veled.

A kezem már a kilincsen volt, amikor ismét megszólalt. Hangja erős volt és bölcs, mint mindig.

– Ragaszkodj az igazsághoz, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ne felejtse el, amit a népünk mindig is tudott: az igaz szavakban hatalmas erő rejlik.

– Megteszem, ami tőlem telik, nagy.

– Ennél többet sosem kértem tőled, Zoeybird.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Zoey

Az út vissza az Éjszaka Házába lassú volt, furcsa és kínos.

Lassú volt, mert Shaunee-val hiába irányítottuk a tüzet a lovak patkójára, hogy végig tudjunk ügetni a Huszonegyedik utcán, majd ráforduljunk a Uticára (amely teljesen sötétségbe burkolózott), az úttest így is fagyos és csúszós volt.

Furcsává az tette, hogy minden vaksötét volt körülöttünk. Ha egy városban kihunynak a fények, az nem jó. Tudom, hogy ez úgy hangzik, mintha túlságosan leegyszerűsíténém a dolgot, főleg annak fényében, hogy én mégiscsak az éjszaka gyermeke vagyok, de a világ akkor is megváltozik, ha az összes lámpa kialszik.

Kínos pedig azért volt, mert Shaunee és Erin egész úton úgy néztek rám, mintha egy bomba lennék, ami bármelyik pillanatban felrobbanhat. Johnny B és Kramisha alig szóltak hozzám, Stark pedig, aki a hátam mögött ült csodálatos lovamon, Perzsophonén, a derekamat sem merte megfogni.

És én? Én semmi mást nem akartam, csak hazamenni.

Dariusz a Hummerrel követett minket. Biztos vagyok benne, hogy kész kínszenvedés volt neki ez a vánszorgás annak ellenére, hogy a három ló a lehetőségekhez mérten elég gyorsan haladt. A vörös vámpírjelöltek, Stevie Rae és Erik vezetésével, a Hummer után jöttek. Az autó berregését és a lovak patacsatogását leszámítva az éjszaka ugyanolyan néma volt, mint amennyire sötét, csak néha törte meg a csendet egy-egy borzalmas reccsenés, amikor egy ág nem bírta tovább a ráneheze-

dő jég súlyát, és letört.

Már a Uticán jártunk, amikor először megszólaltam.

– Hajlandó vagy még hozzám szólni? – kérdeztem Starktól.

– Persze hogy hajlandó vagyok – felelte.

– Miért érzem úgy, hogy egy ki nem mondott „de” van a mondat végén?

Habozott, és éreztem, hogy szó szerint sugárzik belőle a feszültség. Végül felsóhajtott, és azt mondta:

– Nem tudom eldönteni, hogy dühös legyek-e rád, vagy elnézést kérjek az étkezöben törtétekért.

– Ami az étkezöben történt, az nem a te hibád volt. Legalábbis nem elsősorban.

– Igen, tudom, de azt is tudom, hogy ez az Erik-dolog alaposan megviselt.

Erre nem tudtam, mit feleljek, ezért egy ideig néma csendben lovagoltunk tovább. Végül Stark megköszöri a torkát, és így szólt:

– Elég kemény voltál odabent mindenkivel.

– Valahogy véget kellett vetnem a piszkálódásnak, és ez tűnt a leghatékonyabb módszernek.

– Legközelebb talán próbáld inkább azt mondani, hogy „Srácok, hagyjátok abba a piszkálódást!” vagy valami ilyesmit. Annak szerintem több értelme van, mint leüvöltetni a barátaid fejét.

Leküzdöttem a késztetést, hogy a képébe vágjam, kíváncsi lennék, ő jobban csinálná-e. Inkább végiggondoltam, amit mondott. Valószínűleg igaza volt.

Én sem éreztem jól magam, amiért mindenkivel olyan kemény voltam – különösen azért, mert ebbe a „mindenkibe” a barátaim is beletartoztak.

– Legközelebb majd igyekszem türelmesebbnek lenni – mondtam végül.

Stark nem kezdett el gúnyosan nevetni. Nem váltott át macsóba, és nem tett semmilyen lekezelő megjegyzést sem. Csak megfogta a vállamat, megszorította, és így szólt:

– Talán ez az, amit a legjobban szeretek benned. Hogy képes vagy meghallgatni mások véleményét.

Éreztem, hogy elpirulok a váratlan bók hallatán.

– Köszí – feleltem halkán. Ujjaimmal beletúrtam Perszep-honé hideg és nedves sörényébe, mire a ló válaszul felém fordította a fülét. – Egyes kislány vagy – mondtam neki.

– Azt hittem, már észrevetted, hogy nem lány vagyok. – Stark hangján megint éreztem a gunyoros mosolyt.

– Észrevettem. – Felnevettem, és a köztünk lévő feszültség hirtelen semmivé foszlott. Az Ikrek, Johnny B és Kramisha ránk pillantottak, és bizonytalanul elmosolyodtak.

– Szóval akkor nincs harag? – kérdeztem Starktól.

– Én soha nem fogok haragudni rád. A harcosod vagyok, a védelmeződ. Akármilyen történiék, rám mindig számíthatsz.

– Nem mindig lehet könnyű a harcosomnak lenni – mondtam némi hallgatás után.

Felnevetett, és hosszan, tiszta szívből kacagott. Átkarolta a derekamat, és így szólt:

– Úgy is mondhatnánk, Zoey, hogy a harcosodnak lenni néha rohadt nagy szívás.

Legszívesebben a fejéhez vágtam volna valami durva sérítést, de a karja olyan meleg és megnyugtató volt, ahogy átölelt, ezért inkább csak morogtam valamit a sok baromságról, amit összehord, és hagytam, hogy hozzám simuljon.

– Ha megfelelkezhetnénk erről a sok nehézségről, amit a vihar okoz, meg az egész Kalona-Neferet problémáról, akkor ezt a jeget akár szépnek is láthatnánk – jegyezte meg Stark. – Már-már olyan, mintha kiszakítottak volna minket a saját világunkból, és átkerültünk volna a tél birodalmába. A Fehér Bo-

szorkánynak biztosan nagyon tetszene.

– Ó, *Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény!* Én is láttam, óriási film.

Stark megköszöri a torkát.

– Én nem láttam.

– Nem láttad? – Elkerekedett a szemem, és hátrapillantottam a vállam felett. – A könyvet olvastad?

– A könyveket – felelte külön kihangsúlyozva a többes számot. – C.S. Lewis nem csak egy Narnia-regényt írt.

– És te mindet olvastad?

– Igen.

– Ejha – nyögtem ki döbbenet.

– Mi a baj ezzel? Olvasni jó – mondta védekezően.

– Tudom! Király, hogy szeretsz olvasni. Annyira szexi. – És tényleg így is gondoltam. Imádtam, ha egy jóképű srácnak agya is van.

– Tényleg? Akkor biztosan értékelni fogod, hogy a *Ne bántsd a feketerigót!* is olvastam.

Elmosolyodtam, és megböktem a könyökömmel.

– Azt mindenki olvasta.

– De én ötször.

– Most viccelsz?

– Nem én. Még idézni is tudok belőle.

– Marhaság.

Erre Stark, az én nagy, macsó harcosom, elváltította a hangját, és egy kislány déli akcentusát utánozva megszólalt:

– „Jack bácsi? Mi az, hogy ribanc?”

– Nem hinném, hogy ez a legfontosabb mondat a könyvből – feleltem nevetve.

– Oké, akkor ehhez mit szólsz: „Nem született még olyan taknyos, rohadt tanítónő, aki engem bármire is rákényszerít-

sen.”* Ez a kedvencem.

– Fura egy szerzet vagy te, James Stark. – Boldogan mosolyogva fordultam rá az Éjszaka Házához vezető bekötőútra. Éppen azon tűnődtem, milyen varázslatosan néz ki így kivilágítva, amikor rájöttem, hogy több fény van, mint amennyit az iskola generátorai és a régimódi olajlámpák tudnak adni. Aztán arra is rájöttem, hogy a világosság nem az iskolaépület felől jön, hanem a Nüx Temploma előtti területről.

Azonnal éreztem, hogy Stark teste megfeszül mögöttem.

– Mi az? – kérdeztem.

– Állítsd meg a lovakat – felelte.

– Hóóó. – Megállítottam Perszephonét, és intettem Shaunee-nak meg Johnny B-nek, hogy kövessék ők is a példámat. – Mi történt?

– Tartsd nyitva a szemed. Készülj fel rá, hogy bármikor vissza tudj menni az apátságba. Ha azt mondom, indulj, akkor habozás nélkül tedd azt, és ne várj rám! – Stark csak ennyit mondott, aztán lecsusszant Perszephoné hátáról, és visszaszaladt a Hummerhez.

Megfordultam, és láttam, hogy Dariusz már ki is szállt a kocsiból, és Heath vette át a helyét a kormány mögött. A két harcos röviden megtárgyalt valamit, aztán Dariusz magához intette Eriket, a fiúkat a vörös vámpírcsoportok közül, valamint Stevie Rae-t. Már éppen vissza akartam fordulni Perszephonével a Hummer felé, amikor Stark odakocogott hozzám.

– Mi az? – kérdeztem.

– Valami ég az iskola udvarán.

– Meg tudod mondani, mi az? – kérdeztem Shaunee-tól.

– Nem – felelte Shaunee a homlokát ráncolva. – De olyan érzésem van, mintha valami szent dolog lenne az.

Valami szent dolog? Mi a pokol?

* Máthé Elek fordítása

Stark megfogta a gyepelőt, hogy magára vonja a figyelmemet.

– A fák alatt!

Jobbra pillantottam, az Éjszaka Házához vezető utat szegélyező körtefákra. Sötét árnyak heverték a fák alatt. Görcsbe rándult a gyomrom, ahogy felfogtam, mit is látok.

– Hollómások – mondtam.

– Halottak – szólalt meg Kramisha.

– Megnézzük. Biztosra kell mennünk – lépett előre Stevie Rae. A vörös vámpírjelöltek és Erik követték.

– Majd mi elintézzük – mondta Dariusz, azzal mindkét kezével előhúzott egy-egy kést a bőrdzsekijéből. – Te maradj itt Zoey-val – szólt oda Starknak. Intett a fejével Stevie Rae és Erik felé, aztán elindult a fák irányába.

Hamar végeztek.

– Halottak – kiáltotta vissza, miután mindegyiket megvizsgálta.

Amikor újra csatlakoztak hozzánk, nem tudtam nem észrevenni, hogy Stevie Rae-nek mennyire sápadt az arca.

– Jól vagy? – kérdeztem tőle.

Felkapta a fejét, és rémülten rám nézett.

– Igen – vágta rá gyorsan. – Jól. Csak olyan, – Elcsuklott a hangja, és ismét a fák alatt heverő rettenetes kupacokra pillantott.

– A szaguk miatt van – jegyezte meg Kramisha. Mindannyian ránéztünk. – De komolyan. Ezeknek a Hollómásoknak nagyon bűdös a vére.

– Tényleg bűzlik a vérük. Tudom, mert nekem kellett feltakarítanom onnan, ahová lezuhantak, miután Dariusz lelőtte őket – mondta Stevie Rae gyorsan, mintha valami miatt nem szívesen beszélne róla.

– Ezt éreztem rajtad az apátságban! – Örültem, hogy végre

sikerült azonosítanom azt a furcsa szagot.

– Jobb lenne, ha inkább a jelenre koncentrálnánk – szölt közbe Dariusz. – Nem tudjuk, mi történik odabent. – Azzal az iskola udvarán lobogó lángok felé intett.

– Mi lehet az? Felgyújtották a sulit? – mondta ki Stevie Rae mindnyájunk gondolatát.

– Majd én megmondom, mi az. – A hangra mindannyian összerezteztünk, kivéve a lovakat, amiből azonnal rájöttem volna, ki áll az út sportpálya felőli oldalán. – Ez egy halotti máglya – mondta Lenobia, a lovaglástanárunk, egyike annak a néhány felnőtt vámpírnak, akik kiálltak mellettünk, miután Kalona és Neferet átvették a hatalmat az iskolában.

Egyenesen a lovakhoz ment, üdvözölte őket, és ellenőrizte, nincs-e valami bajuk. Csak akkor fordult felénk, amikor végzett a vizsgálattal.

– Üdvözlégy, Zoey – mondta végül Perszephoné fejét simogatva.

– Üdvözlégy – feleltem automatikusan.

– Megölted?

Megráztam a fejem.

– Elűztük. Kramisha verse igazat mondott. Ötünknek együtt sikerült elűznie a szeretet erejével. De kinek a...

– Neferet meghalt, vagy ő is elmenekült vele együtt? – szakított félbe.

– Elmenekült. Kinek a halotti máglyája az? – Nem tudtam tovább magamban tartani a kérdést.

Lenobia gyönyörű kékesszürke szeme találkozott az enyémmel.

– Anasztázia Lankford életét veszttette. Kalona legkedvesebb fia, Rephaim vágta el a torkát, mielőtt a fivéreivel üldözőbe vett titeket.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Zoey

Hallottam, hogy Stevie Rae-nek elakad a lélegzete a borzalmas hír hallatán, és a többiek is döbbenetesen meredtek maguk elé. Dariusz tért magához elsőként.

– Vannak még itt életben maradt Hollómások?

– Nincsenek. Bárcsak a Túlvilág legmélyebb bugyraiban rothadna a lelkük az idők végezetéig – mondta Lenobia keserűen.

– Meghalt még valaki? – kérdeztem.

– Nem, de sok a sebesült. Teljesen megtöltik a gyengélkedőt. Neferet volt az egyetlen gyógyítónk, és most, hogy ő... – Lenobia nem fejezte be a mondatot.

– Akkor Zoey-nak kell ellátnia a sebesülteket – szólalt meg Stark. Lenobia és én kérdő pillantást vetettünk rá.

– Nekem? De én...

– Te vagy a Főpapnőnk. Ha sebesült vámpírok és vámpírjelöltek vannak az Éjszaka Házában, akkor a Főpapnőjükre van szükségük – felelte Stark egyszerűen.

– Különösen akkor, ha az a Főpapnő képes megidézni a szellemet. Ha van valaki, aki segíthet begyógyítani a sebeiket, az te vagy – tette hozzá Dariusz.

– Igazatok van – mondta Lenobia, és kifésült egy hosszú fehér hajtincset az arcából. – Sajnálom. Sztázia halála engem is megviselt. Nem gondolkodom logikusan. – Rám mosolygott, de ez inkább csak a felfelé görbülő ajkak grimasza volt, semmint valódi mosoly.

– Szükségük van a segítségedre, Zoey.

– Megteszem, ami tőlem telik. – Színlelt magabiztosságot csempésztem a hangomba, de az igazság az volt, hogy a sebe-sülteknek már a gondolatától is émelyegni kezdtem.

– Mi is veled tartunk – ajánlkozott Stevie Rae. – Ha egy elem tud segíteni, őt elem talán ötször akkora segítség.

– Talán – mondta Lenobia még mindig végtelen szomorúsággal a hangjában.

– Legalább újra reményt ad nekik.

Meglepetten néztem Aphroditére, aki odalépett Dariusz mellé, és belekarolt a harcosba. Lenobia szkeptikus pillantást vetett rá.

– Azt hiszem, hamar rá fogsz jönni, Aphrodité, hogy az Éjszaka Házában igencsak megváltoztak a dolgok.

– Nincs azzal semmi gond. Hozzászoktunk már a változásokhoz – felelte Aphrodité.

– Igen, a változás már a lételemünk lett – helyeselt Kramisha, és a többi vörös vámpírijelölt is egyetértően bólogt.

Annyira büszke voltam rájuk, hogy majdnem elsírtam magam.

– Azt hiszem, készen állunk arra, hogy hazatérjünk – mondtam.

– Haza – ismételte Lenobia halk, szomorú hangon. – Akkor kövessetek, és nézzétek meg, mivé lett az otthonotok. – Megfordult, és csettintett egyet a nyelvével, mire a három ló habozás nélkül elindult utána.

Az iskola főbejáratán áthaladva a parkoló felé vettük az irányt, ahol Dariusz intett Heath-nek, hogy állítsa le a Hummert. Összegyűltünk, hogy megbeszéljük, hogyan tovább. A professzorok épületének és a gyengélkedőnek a sarka eltakarta előlünk az iskolaudvar nagy részét, ezért a tüzet nem lát-

tuk, csak a kísértetiesen táncoló árnyakat a falakon.

A tűz ropogásától eltekintve néma csönd honolt az iskolában.

– Nagyon rossz – szólalt meg Shaunee halkán.

– Mire gondolsz? – kérdeztem.

– Végtelen szomorúság árad a lángokból. Nagyon rossz – ismételte.

– Shaunee-nak igaza van – mondta Lenobia. – Visszaviszem a lovakat az istállóba. Velem jöttök, vagy inkább. – Nem fejezte be a mondatot, csak az ősrégi tölgyfák ágain táncoló árnyakra pillantott.

– Inkább odamegyünk – feleltem, és az iskolaudvar felé intettem a fejemmel. – Jobb, ha minél előbb szembenézünk vele.

– Amint elláttam a lovakat, jövök én is – bólintott Lenobia, azzal eltűnt a sötétben. A lovak engedelmesen követték.

Stark meleg, erős keze megérintette a vállamat.

– Ne felejtse el, hogy Kalona és Neferet már nincsenek itt. Vagyis már csak a vámpírokkal és a vámpírjelöltekkel kell megbirkóznod, ami gyerekjátéknak tűnik azok után, amit eddig végigcsináltál – mondta.

Heath lépett a másik oldalra.

– Igaza van. Egy sebesült vámpír vagy vámpírjelölt közel sem lehet olyan rossz, mint Neferet vagy Kalona.

– Akármi is történt, ez az otthonunk – jegyezte meg Dariusz.

– Igen, az otthonunk. Legfőbb ideje, hogy ismét birtokba vegyük – tette hozzá Aphrodité.

– Nézzük, mit hagyott nekünk Neferet – mondtam, azzal otthagytam Starkot és Heath-t, és elindultam a járda felé. A járda megkerülte a professzorok épülete előtt álló szökőkutat és kiskertet, aztán elhaladt a kastélyokat idéző torony faajtaja előtt, amely valójában a médiaközpont volt. Végül megpillantottuk az iskolaudvar közepén lángoló halotti máglyát.

– Ó, Istennőm! – kiáltott fel Aphrodité.

Földbe gyökerezett a lábam a döbbenettől. A látvány annyira sokkoló volt, hogy képtelen voltam rávenni magam, hogy továbbmenjek. A halotti máglya egy hatalmas kupac tűzfából állt, amelynek a tetején egy fából készült kerti pad hevert. Azonnal tudtam, hogy egy kerti pad az, mert a lángok ellenére még mindig felismerhető volt, akárcsak a rajta fekvő holttest. Anasztázia professzor, a vívásoktatónk, Sárkány Lankford gyönyörű felesége hevert ott hosszú, bő ruhában, fehér halotti lepellel letakarva. Rettenetes módon a teste a lepel alatt is tisztán kivehető volt. Két karja a mellén összefonva nyugodott, lelógó hosszú haját pedig lángnyelvek nyaldosták.

Szörnyű, gyereksírásra emlékeztető hang hasított az éjszakába. Elszakítottam a tekintetem a hátborzongató máglyától, és a mellette térdeplő alakra pillantottam. Sárkány Lankford volt az. Lehajtotta a fejét, hosszú haja előrelógott, de így is látszott, hogy sír. Mellette egy jól megtermett Maine Coon, a macskája, Keselyüstök állt, és vigasztalhatatlan gazdája arcát tanulmányozta. Sárkány karjában eközben egy fehér macska kapálózott. Szemmel láthatóan ki akart szabadulni, hogy a máglyára vethesse magát a vámpírja után.

– Guinevere – suttogtam. – Anasztázia macskája.

A szám elé kaptam a kezem, megpróbáltam elfojtani feltörő zokogásomat. Shaanee hirtelen otthagytott minket, és olyan közel lépett a tűzhöz, amilyen közel egyikünk sem lett volna képes. Eközben Erin odament Sárkányhoz. Shaanee felemelte a kezét, és hangosan azt kiáltotta, „Tűz! Jöjj hozzám!”, a következő pillanatban pedig hallottam, hogy Erin is megidézi a vizet. A máglya és a holttest körül még magasabbra csaptak a lángok, Sárkányt pedig könnyekre emlékeztető hideg köd burkolta be.

Damien közelebb lépett Erinhez.

– Szél, jöjj hozzám – mondta. Láttam, hogy azt kéri a hús szellőtől, fújja el az égő hús rettenetes bűzét.

Stevie Rae is csatlakozott Damienhez.

– Föld, jöjj hozzám!

A szellő, amely elfújta a halál szagát, azonnal megtelt a mezők édes illatával, megidézve a tavasz, az újjászületés és az Istennő zöldellő rétjeinek illatát.

Tudtam, hogy én következem. Szomorúan odaléptem Sárkányhoz, és finoman megérintettem a vállát, amely rázkódott a zokogástól. Felemeltem a kezem, és így szóltam:

– Szellem, jöjj hozzám!

Amikor éreztem az elem választát, a varázslatos bizsergést a bensőmben, folytattam.

– Szellem, vigasztald meg Sárkányt! Csillapítsd le Guinevere-t és Keselyüstököt! Segíts elviselhetővé tenni gyászukat!

Aztán arra koncentráltam, hogy a bennem kavargó szellemet átirányítsam Sárkányra és a két megtört macskára. Guinevere abbahagyta a nyivákolást. Sárkány teste megrándult, lassan fel emelte a fejét, és rám nézett. Az arcán szörnyű zúzódások látszottak, a bal szeme alatt pedig egy jókora vágás éktelenkedett. Eszembe jutott, hogy amikor legutóbb láttam, éppen három Hollómással harcolt.

– Áldott légy, Sárkány – mondtam neki halkán.

– Hogyan lehet ezt elviselni, papnő? – A hangja rekedt volt és megtört. Egy pillanatra pánikba estem – *még csak tizenhét vagyok! Fogalmam sincs, mit mondjak neki!* De akkor a szellem felemelkedett Sárkányból, keresztülszánguldott rajtam, majd visszatért a vívómesterbe. Éreztem, ahogy szétárad bennem a magabiztosság.

– Újra látni fogod. Most már Nüxszel van. Vagy az Istennő végtelen mezőin vár rád, vagy újjászületik egy másik testben,

és még ebben az életedben rád talál. El fogod viselni, mert te is tudod, hogy a szellem örök, sosem pusztul el.

A szemembe nézett. Álltam a tekintetét.

– Legyőzted őket? – kérdezte. – Eltűntek azok a szörnyetegek?

– Kalona és Neferet eltűntek. Ahogy a Hollómások is – nyugtattam meg.

– Helyes, helyes, – Sárkány lehajtotta a fejét, és hallottam, hogy halkán Nüxhöz imádkozik, arra kérve az Istennőt, vigyázzon a kedvesére addig, míg újra találkoznak.

Úgy éreztem magam, mint egy betolakodó. Még egyszer megszorítottam a vállát, aztán magára hagytam. Nem akartam megzavarni a gyászát.

– Áldott légy, papnő – mondta anélkül, hogy felemelte volna a fejét.

Erre valószínűleg egy bölcs és magvas gondolattal kellett volna felelnem, de annyira felzaklattak a történetek, hogy képtelen voltam megszólalni. Stevie Rae hirtelen ott termett mellettem, Damiennel az oldalán.

Erin a másik oldalamra állt, Shaunee pedig mellé. Némán fejet hajtottunk, miközben a Shaunee által megidézett mágikus tűz végleg elemésztette Anasztázia porhüvelyét.

A ránk telepedő csendet csak a tűz ropogása és Sárkány halk imája törte meg. Hirtelen belém hasított egy gondolat. Körülnéztem. Sárkány a Nüx Temploma és a főépület között lévő kikövezett út kellős közepén állította fel a máglyát. Jó választás volt – bőven jutott hely a tűznek. És bőven jutott volna hely a többi professzornak és vámpírjelöltnek is, hogy odaálljanak Sárkány mellé, imádkozzanak Nüxhöz, és leróják kegyeletüket egykori tanáruk illetve kollégájuk előtt.

– Senki nincs itt rajtunk kívül – mondtam halkán, mert nem akartam, hogy Sárkány meghallja a hangomból kicsendülő un-

dort. – Hol a pokolban vannak?

– Nem egyedül kellene itt állnia – helyeselt Stevie Rae a szemét törölgetve. – Ez nem helyes.

– Én itt voltam vele, amíg meg nem hallottam közeledni a lovakat – csatlakozott hozzánk Lenobia.

– És a többiek? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, és ugyanaz az undor ült ki az arcára, amit én éreztem.

– A vámpírjelöltek a kollégiumokban vannak. A professzorok a szobáikban. Akik pedig szívesen itt állnának mellette, azok a gyengélkedőben.

– Ezt képtelen vagyok felfogni. Hogy lehet, hogy a tanítványai és a professzorok nem akarnak együtt gyászolni velem?

– Kalona és Neferet ugyan elmentek, de a mérgük itt maradt – felelte Lenobia titokzatosan.

– Neked a gyengélkedőbe kell menned – szólt rám Aphrodité, amikor odalépett mögém. Láttam, hogy szándékosan nem néz sem a máglyára, sem Sárkányra.

– Indulj – mondta Lenobia is. – Majd én itt maradok velem.

– Mi is itt maradunk – tette hozzá Johnny B. – Sárkány volt a kedvenc tanárom azelőtt, hogy izé, tudod.

Tudtam. Mielőtt meghalt, aztán élőhalottként feltámadt.

– Mindnyájan itt maradunk velem – mondta Kramisha. – Nem helyes, hogy egyedül térdeljen itt. Te meg vidd a köröd tagjait, és tegyétek a dolgokat odabent. – Azzal a gyengélkedő felé intett a tekintetével. – Gyertek ide – emelte fel a hangját, mire az árnyékból előlépett a többi vörös vámpírjelölt, és Sárkány mellett helyet foglalva körbeállták a halotti máglyát.

– Én is itt maradok – szólalt meg Jack. Folyamatosan csorogtak a könnyek a szeméből, mégis gondolkodás nélkül beállt a vörös vámpírjelöltek alkotta körbe. Hercegnő egy pillanatra sem mozdult el mellőle, és fülét-farkát lesunyta, mintha ő is

gyászolna. Erik szó nélkül odalépett Jack mellé. Aztán, legnagyobb meglepetésemre, Heath is csatlakozott a körhöz. Rám nézett, ünnepélyesen bólintott egyet, majd lehajtotta a fejét.

Nem bíztam a hangomban, ezért egyszerűen csak sarkon fordultam, és a kör tagjaival, Aphroditével, Starkkal és Dariusszal a nyomomban újra beléptem az Éjszaka Házába.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Zoey

A gyengélkedő viszonylag kicsi volt. Mindössze három kisebb kórteremből állt a professzorok lakóépületének egyik emeletén, így nem volt meglepő, hogy a sebesültek nem fértek el benne, mégis sokkoló volt látni a folyosóra szorult három tartalék ágyat, amelyeken szintén egy-egy sebesült vámpírjelölt feküdt. A betegek meglepetten pislogtak, amikor felbukkantunk a bejáratnál.

– Zoey? – Igyekeztem nem túl feltűnően bámulni a sebesülteket, és figyelmen kívül hagyni a mindent betöltő vérszagot, ezért felnéztem, és azt láttam, hogy két felnőtt vámpír közeledik felém. Felismertem őket. Neferet asszisztensei voltak, akik gyakorlatilag ápolónőként dolgoztak mellette. Lázasan gondolkodtam, mi is lehet a nevük, mire végre beugrott, hogy a magas szökét Zafírnak, az alacsony ázsiait pedig Margarétának hívják.

– Te is megsebesültél? – kérdezte Zafír, és gyorsan végigmért.

– Nem, én jól vagyok. Mindnyájan jól vagyunk – nyugtatam meg. – Igazából azért jöttünk, hogy segítsünk.

– Amit gyógyító nélkül lehetett, azt megtettük – vetette oda nyersen Margaréta. – Egyik vámpírjelölt sincsen közvetlen életveszélyben, bár azt senki sem tudja, hogy egy ilyen sérülés mennyiben befolyásolja az Átváltozást. Elképzelhető, hogy többen is...

– Oké, oké, megértettük. – Gyorsan félbeszakítottam, mielőtt a gyengélkedőben fekvők füle hallatára hangosan kimond-

hatta volna, hogy „meghalnak”. Jesszusom, ezeket senki nem tanította meg, hogyan kell egy kórházban viselkedni?

– Nem azért vagyunk itt, mert értünk a gyógyításhoz – magyarázta Damien. – Azért jöttünk, mert ha megidézzük a kört, a felszabaduló erők segítségével talán csillapítani tudjuk a sebésültek fájdalmait.

– Egyetlen más egészséges vámpírjelölt sincs itt – mondta Zafír, mintha ez elegendő indok lenne arra, hogy mi is távozzunk.

– Egyetlen más vámpírjelölt sem tud kapcsolatba lépni az elemekkel – feleltem.

– Mindent megtettünk, amit csak lehet – ismételte Margaréta kimérten. – Mivel nincs itt egyetlen Főpapnő sem.

Ezúttal Stark volt az, aki félbeszakította.

– Egy Főpapnő itt van, úgyhogy jobban tennétek, ha végre félreállnatok, és hagynátok, hogy megidézze a kört.

– Igen, tűnés innen – lépett közelebb Aphrodité, és közvetlen közletről belebámult a két vámpír arcába.

Zafír és Margaréta félreálltak az útból, de éreztem magamon jeges, rosszálló tekintetüket.

– Mi a franc bajuk van? – kérdezte halkán Aphrodité, ahogy beléptünk a folyosóra.

– Fogalmam sincs – feleltem. – Nem is ismerem őket.

– Én igen – mondta Damien. – Harmadévesként a gyengélkedőben voltam önkéntes. Már akkor is ilyen zordak voltak. Azt hittem, azért van, mert haldokló vámpírjelöltekkel kell foglalkozniuk.

– Zord? – kérdezte Shaunee.

– Lefordítanád, Stevie Rae? – kérte Erin.

– A „zord” azt jelenti, hogy „szigorú, komor”. Ami azt illeti, tényleg rátok férne egy kis olvasás.

– A számból vetted ki a szót – jegyezte meg Stark.

Damien felsóhajtott.

Magamat is meglepve vele majdnem elmosolyodtam. A körülmények nem voltak valami jók, de a barátaim még ilyenkor is képesek voltak enyhíteni a feszültséget.

– Idióta banda, szedjétek már össze magatokat! Azért jöttetek, hogy segítsetek a vámpírjelölteken. Zord Egy és Zord Kető senkit nem érdekel – mondta Aphrodité.

– Ez egy Dr. Seuss-utalás. Imádom – jegyezte meg Stark, azzal elvigyorodott, és úgy nézett rám, mint aki azt mondja: „Látod, én minden könyvet olvastam.”

Aphrodité összeráncolta a homlokát.

– Biztos vagy benne?

Hirtelen az egyik folyosón fekvő vámpírjelölt hangja szakított félbe minket.

– Stevie Rae?

– Drew? – fordult felé Stevie Rae, és odasietett az ágyához.

– Drew, jól vagy? Mi történt? Eltört a karod?

A srác karja fel volt kötve. Az egyik szeme alatt jókora monokli éktelenkedett, a szája pedig felrepedt, de így is sikerült rámosolyognia Stevie Rae-re.

– Örülök, hogy már nem vagy halott.

Stevie Rae elvigyorodott.

– Én is. És ha engem kérdezel, nem nagy buli ez a meghalás után élőhalottként feltámadás, úgyhogy inkább pihenj, és próbálj meggyógyulni. – Aztán végigmérte Drew sérüléseit, és gyorsan hozzátette: – De te rendbe fogsz jönni. Nem kell aggódnod.

– Katonadolog. A karom nem tört el, csak kificamodott, amikor az egyik Hollómással birkóztam.

– Megpróbálta megmenteni Anasztáziát. – Egy lány hangja volt az abból a szobából, amelynek az ajtaja előtt Drew feküdt. Benéztem a nyitott ajtón, és egy vámpírjelöltet láttam. Az ágya

háttámláját megemelték, az egyik karja pedig egy olyan alumínium vályúban hevert, amit a kórházi ágyak széléhez szoktak erősíteni. Az egész alkarja vastagon be volt tekerve gézzel. A nyakán egy csúnya vágás futott végig, és valahol a kórházi köntöse alatt ért véget. – Majdnem sikerült neki. Drew majdnem megmentette.

– A majdnem sajnos nem elég – felelte Drew csüggedten.

– A majdnem is jobb annál, mint amit a legtöbben csináltak – mondta a lány. – Te legalább megpróbáltad.

– Mi a fene történt, Deino? – kérdezte Aphrodité, és belépett mellettem a lány szobájába. Csak most ismertem fel, hogy ki az. Deino, Enüo és Pempredo (a gorgók és a Szkülla három nővérének a nevét vették fel) Aphrodité legbelsőbb köréhez tartoztak, mielőtt megérkeztem az Éjszaka Házába, és Aphrodité szavaival élve, a feje tetejére állítottam az életüket. Felkészültem rá, hogy Deino tesz valamilyen undok megjegyzést Aphroditére, mivel azok után, hogy Aphrodité kiesett Neferet kegyeiből, és én lettem helyette a Sötétség Lányainak vezetője, mindhárom „barátnője” ellene fordult. Szerencsére a lány válasza egyáltalán nem volt ellenséges, bár a hangja dühösnek tűnt.

– Semmi nem történt. Csak annyi, hogy szembeszállatok azokkal a rohadt madarakkal. Amikor ők rátok támadtak, mi is – a jó karjával körbemutatott a gyengélkedőben – fellázadtunk ellenük. Akárcsak Sárkány és Anasztázia.

– Sárkány a főbejáratnál harcolt néhány Hollómással, amikor a társai megtámadták Anasztázia professzort. Túl messze volt tőle. Nem is látta, hogy mi történik – mondta Drew. – Elkaptam az egyiket, és leszedtem a professzorról, de a másik a hátam mögé került.

– Azt én kaptam el – folytatta Deino. A folyosó túloldalára mutatott. – Ian is megpróbált segíteni, de a Hollómás sokkal erősebb volt, és eltörte a lábát.

– Ian Browser? – kérdeztem, és bedugtam a fejem annak a szobának az ajtaján, amerre Deino mutatott.

– Igen, én vagyok az – szólalt meg egy vékony, de jóképű srác, akinek az egyik lába combig be volt gipszelve. Az arca ugyanolyan sápadt volt, mint a kifehérített lepedő, amelyen feküdt.

– Nagyon fáj? – kérdeztem. Iant drámaóráról ismertem. Szerelmes volt a tanárunkba, Nolan professzorba, akit kb. egy hónappal ezelőtt gyilkoltak meg.

– Voltam már jobban is – felelte, és megpróbált mosolyt erőltetni az arcára.

– Igen, mindannyian voltunk már jobban is – mondta egy lány, aki szintén az egyik folyosóra kitolt ágyon feküdt.

– Hanna Honeyeager! Nem is láttam, hogy itt vagy – kiáltott fel Damien, és gyorsan megkerült, hogy oda tudjon menni a lányhoz. Nem csoda, hogy addig nem vette észre, mivel Hanna Honeyeager egy nagy fehér pokróccal volt betakarva, ami teljesen egybeolvadt vele, lévén ő a legfehérebb bőrű lány, akit valaha láttam. Ő is az a fajta szőke, aki soha nem barnul le, és mindig piros az arca, mintha zavarban lenne vagy éppen meglepődne valamin. Csak Damienén keresztül ismertem. Egyszer hallottam őket a virágokról beszélgetni – a csaj varázslatos módon értett mindenhez, ami virágzik. Ez volt minden, amit tudtam róla, meg az, hogy sosem becézték, mindig kimondták a kereszt- és a vezetéknevét is, mint Shannoncomptonnak, csak nála tartottak szünetet a kettő között.

– Mi történt veled, drága? – Damien lehajolt hozzá, és megfogta a kezét. A lány szőke feje be volt kötve, mintha turbánt viselne, a homlokán pedig véres folt éktelenkedett.

– Amikor Anasztázia professzort megtámadták, sikítani kezdtem. Jó hosszan – mondta.

– Nagyon éles hangja van – szólalt meg valaki az utolsó

szobából, ahová be sem láttam.

– A Hollómások szemmel láthatóan nem kedvelik az éles hangokat – folytatta Hanna Honeyeager. – Az egyikük nekem jött, és leütött.

– Egy pillanat! – Erin gyors léptekkel elindult az utolsó szoba felé, ahonnan az előbb kiszólt az a srác. – T.J., te vagy az?

– Erin!

– Ó, az Istennőnek hála! – kiáltotta Erin, és beszaladt hozzá.

– És Cole? Cole-lal mi van? – szólalt meg Shaunee.

– Ő nem szállt szembe velük – felelte T.J. tömören, mire Shaunee megtorpant az ajtó előtt, mint akit arcul csaptak.

– Nem szállt szembe velük. De hát... – Shaunee zavartan elhallgatott.

– Ó, a rohadt életbe! Hogy néz ki a kezed! – hallatszott Erin hangja T.J. szobájából.

– A keze? – ismételtem.

– T.J. bokszoló. Helyezett volt a Nyári Játékokon, pedig a mezőny tele volt felnőtt vámpírokkal – magyarázta Drew. – Megpróbálta kiütni Rephaimet. De nem úgy sült el a dolog, ahogy tervezte, és az a szörny felszakította mindkét kezét.

– Ó, *Istennőm, ne!* – suttogta Stevie Rae elborzadva.

Shaunee még mindig döbbenetben állt T.J. szobája előtt, szemmel láthatóan nem tudta, mitévő legyen, és ettől én is elkomorodtam. Cole és T.J. barátok voltak, és az Ikrekkel jártak. T.J. Erinrel; Cole Shaunee-val. Rengeteget lógtak így együtt négyesben. Nekem pedig egyre csak az járt az eszemben:

– Hogyan lehetséges, hogy egyikük szembeszáll a Hollómásokkal, a másik meg nem?

– Erre én is szeretném tudni a választ – jegyezte meg Dariusz, és csak akkor jöttem rá, hogy hangosan gondolkodtam.

A folyosón fekvő utolsó vámpírjelölt adta meg a választ.

– Egyszerűen csak így történt. Kigyulladt az istálló, mire Neferet és Kalona dühbe gurultak. A Hollómások őrzöngeni kezdtek. Aki nem állt az útjukba, azt nem bántották, ezért félre is húzódtunk egészen addig, míg egyikük el nem kapta Anasztázia professzort. Akkor néhányan megpróbáltunk a segítségére sietni, de a legtöbb vámpírjelölt inkább bemenekült a koleszba.

Ránéztem a lányra. Csinos, vörös haja volt és vakítóan kék szeme. Mindkét bicepszét bekötözték, az egyik orcája pedig fel volt dagadva. Esküszöm, hogy soha életemben nem láttam még.

– Te meg ki vagy? – kérdeztem.

– A nevem Red. – Szégyenlősen elmosolyodott, és megvonta a vállát. – Igen, a hajam miatt, de akkor is így hívnak. Azért nem ismertek, mert csak most jelöltek meg. Közvetlenül a vihar kitörése előtt. Anasztázia professzor volt a mentorom. – Nyelt egy nagyot, és könnybe lábadt a szeme.

– Nagyon sajnálom – mondtam, és arra gondoltam, milyen szörnyű lehet frissen megjelölve, a családjától elszakítva belecsöppenni ebbe a káoszba.

– Én is megpróbáltam segíteni neki. – Egy könnycsepp gördült végig Red arcán. Letörölte, de azonnal fel is szisszent a fájdalomtól, amit a mozdulat okozott neki. – De az a hatalmas Hollómás felhasította a karomat, és nekicsapott egy fának. Onnan néztem tehetetlenül, ahogy. – Elcsuklott a hangja, és kitört belőle a zokogás.

– Egyik professzor sem állt mellétek? – kérdezte Dariusz dühösen, de egyértelmű volt, hogy nem Red az, akire haragszik.

– A professzorok nagyon jól tudták, hogy a Hollómások csak azért lettek egy kicsit izgatottak, mert Neferet és hitvese felzaklatták magukat. Eszünk ágában sem volt tovább hergelni őket – mondta Zafír jéghidegen.

Hitetlenkedve fordultam abba az irányba, ahol Margarétával álltak.

– *Azért lettek egy kicsit izgatottak?* Most viccel? Azok a szörnyetegek megtámadták az Éjszaka Házának vámpírjelöltjeit, maguk pedig tétlenül nézték, mert nem akarták tovább hergelni őket?

– Megbocsáthatatlan! – mordult fel Dariusz.

– És mi a helyzet Sárkánnyal és Anasztázia professzorral? Ők szemmel láthatóan nem vették be ezt a ne-hergeljük-őket elméletet – jegyezte meg Stark.

– James Stark, neked mindenkinél jobban kellene tudnod, hogy mi történt. Úgy rémlik, nagyon is jóban voltál Neferettel és Kalonával. Ha jól emlékszem, együtt hagytátok el az iskolát – felelte Margaréta rezzenéstelen arccal.

Starknak vörösén felizzott a szeme, és fenyegetően elindult Neferet asszisztense felé. Megragadtam a csuklóját.

– Ne! Ha egymás ellen fordulunk, akkor biztosan vereségre vagyunk ítélve – mondtam Starknak, aztán közelebb léptem a két vámpírhoz. – Stark azért ment Neferettel és Kalonával, mert tudta, hogy meg akarnak támadni engem és Aphroditét és Damient és Shaunee-t és Erint és egy egész apátságot tele apácákkal. – Minden éssel egyre közelebb léptem Zafírhoz és Margarétához. Éreztem, hogy a szellem, amelyet nemrég idéztem meg, hogy csillapítsa Sárkány szenvedéseit, vészjóslóan kavarog körülöttem. A vámpírok is érezhették, mert mindketten hátrálni kezdtek előlem. Megálltam, és igyekeztem uralkodni magamon. Lehalkítottam a hangom, és próbáltam lejjebb szorítani a vérnyomásomat. – Mellénk állt, és szembeszállt *ve-lük*. Neferet és Kalona nem az, akinek gondoljátok őket – folytattam szándékosan megfélemedkezve arról, hogy két felnőtt vámpírral beszélek, akiket magáznom kellene. – Mindenkire veszélyt jelentenek. De jelen pillanatban nincs időm arra, hogy

meggyőzzelek titeket valami olyasmiről, aminek azonnal nyilvánvalónak kellett volna lennie számotokra, amikor az a szárnyas fickó előbukkant a véráztatta földből. Most azért vagyok itt, hogy a sebesülteken segítsek, és ha valami nem tetszik, akkor jobban teszitek, ha ugyanúgy visszakotródtok a szobátokba, mint az Éjszaka Háza legtöbb lakója.

A két vámpír döbbsen sarkon fordult, és sértődötten elindult a lépcsőn a professzorok szobái felé. Felsőhajtottam. Azt mondtam Starknak, hogy ha egymás ellen fordulunk, akkor vereségre vagyunk ítélve, aztán fogtam magam, és megfenyegettem őket. De amikor megfordultam, a többiek mosolyogva, tapsolva és ujjongva üdvözöltek.

– Kezdetől fogva meg akartam mondani annak a két tehénnek, hogy húzzanak innen – kiáltotta Deino széles vigyorral az arcán.

– És még őt hívják Borzalmasnak – jegyezte meg Aphrodité a görög Deino név jelentésére utalva.

– Én csak ahhoz értek, hogy észleljem mások érzéseit. Nem tudok parancsolni egyetlen elemnek sem, nemhogy ötnök – mondta Deino. Szórakozottan megvakarta sérült karját, majd Aphroditéhez fordult. – Bocsi, nem kellett volna olyan genyónak lennem veled az elmúlt pár hónapban. Ne haragudj.

Arra számítottam, hogy Aphrodité bepukkan, és alaposan megmondja neki a magáét. Deino tényleg gonoszul viselkedett vele, akárcsak a többi úgynevezett barátnője.

– Mindannyian követünk el hibákat. Fátylat rá – felelte Aphrodité teljesen meglepve a nagylelkűségével.

– Ez egészen úgy hangzott, mintha kezdenél felnőni – mondtam neki.

– Nem azért jöttünk, hogy megidézd a kört? – kérdezett vissza.

Elvigyorodtam, mert esküdni mertem volna, hogy elpirult.

– Most, hogy mondod, de. – Körülnéztem. Stevie Rae, Damien és Shaunee ott álltak mellettem. – Erin, mi lenne, ha annyi időre abbahagynád a pesztrálást, amíg megidézünk a kört?

Erin úgy dugta ki a fejét T.J. szobájából, mint egy keljfeljancsi a dobozból.

– Már ott is vagyok.

Feltűnt, hogy Shaunee-val nem néztek egymásra, de most sem időm, sem energiám nem volt az Ikrék problémáival foglalkozni.

– Oké, merre is van észak, földleány? – kérdeztem Stevie Rae-től.

Odasétált a folyosó bejáratával szemközti falhoz.

– Erre van észak.

– Rendben. Mindenki tudja a dolgát – mondtam.

Mint egy profi csapat tagjai, mindenki szó nélkül elfoglalta a helyét: Damien a levegő keleti, Shaunee a tűz északi, Erin a víz nyugati, Stevie Rae pedig a föld északi pozícióját. Amikor készen álltak, beálltam a kör közepére. Damiennel és a levegővel kezdve, az óra járásával megegyező irányban haladva szép sorban megidéztem az elemeket, majd végül magamhoz rendeltem a szellemet.

Behunytam közben a szemem, és csak akkor nyitottam ki, amikor a kör teljessé vált, hogy lássam az ezüstösen csillogó fonalat, amely összeköt minket. Hátravettem a fejem, fel-emeltem a két karomat, és az öt elem érintésétől felvillanyozva azt kiáltottam:

– De jó itthon lenni!

A barátaim boldogan felnevettek, és ha csak egy pillanatra is, de mindnyájan megfedekeztek a minket körülvevő káoszról és nehézségekről.

A fájdalomról azonban nem. Nem felejtettem el, hogy miért

idéztük meg a kört, pedig könnyű lett volna átengedni magunkat az elemek okozta eufóriának.

Összpontosítottam, és igyekeztem megnyugodni. A hangom erős volt és magabiztos, amikor megszólaltam:

– Levegő, tűz, víz, föld és szellem. Jó okom volt rá, hogy idehívjalak benneteket az Éjszaka Házába. Vámpírjelölt barátaink megsebesültek. Én nem vagyok gyógyító. Sőt hivatalosan még Főpapnő sem vagyok. – Egy másodpercre elhallgattam, és ahogy körülnéztem, elkaptam Stark pillantását. Rám kacsintott. Elmosolyodtam, és folytattam. – De a céloom világos. Azt kérem tőletek, hogy érintsetek meg a sebesülteket. Én nem tudom meggyógyítani őket, ezért kérek titeket, hogy enyhítsétek fájdalmaikat, és sokszorozzátok meg erejüket, hogy meg tudják gyógyítani saját magukat. Azt hiszem, mindnyájan erre vágyunk. Egy esélyre, hogy talpra állíthassuk magunkat. Nüx nevében kérek titeket, töltsétek fel energiával ezeket a vámpírjelölteket! – Minden porcikámmal a feladatra koncentrálni kezdtem, és irányítottam a karomat, és sebesült társaim felé irányítottam az elemeket.

Hallottam, ahogy felharsannak a meglepetés és az öröm kiáltásai, de néhány jajszó is vegyült a hangok közé, ahogy az öt elem végigszáguldott a gyengélkedőn, és kezelésbe vette a betegeket.

Nem tudom, milyen hosszú ideig álltam ott, mint egy élő főcsap, amelyen keresztüláramlanak az elemek, csak arra eszméltem, hogy fáj a karom, és az egész testem verejtékben úszik.

– Zoey! Azt mondtam: „Elég!” Segítettél rajtuk. Zárd be a kört!

Stark hangja volt az, és rájöttem, hogy egy ideje már beszél hozzám, csak olyan erősen koncentráltam, hogy szó szerint kiabálnia kellett, hogy meghalljam.

Kimerülten leengedtem a karomat, suttogva köszönetet

mondtam az elemeknek, majd elbocsátottam őket. A következő pillanatban kiszállt az erő a lábamból, és összecsuklottam.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Zoey

– Nem, *nem* akarok itt maradni a gyengélkedőben – ismételtem harmadszor is, miközben Stark aggodalmas arckifejezéssel sürgölődött körülöttem. – Amúgy sincsen szabad ágy.

– Én már sokkal jobban érzem magam – mondta Deino. – Az én ágyamat nyugodtan elfoglalhatod, Z.

– Kösz, de nem akarom – feleltem. Kinyújtottam a kezem Stark felé. – Inkább húzz fel, jó?

Kétkedő arccal nézett rám, de azért felsegített. Mozdulatlanul álltam, nehogy valaki észrevegye, hogy a szoba úgy forog körülöttem, mintha egy mini tornádó kellős közepén lennék.

– Szerintem rosszabbul néz ki, mint ahogy én érzem magam – szólalt meg Drew.

– *Hallja*, amit mondasz – feleltem élesen, majd hozzátettem: – Egyébként jól vagyok.

Körbehordoztam enyhén homályos tekintetemet a sebesült vámpírjelölteken. Mindnyájan jobban néztek ki, ami nagy megkönnyebbüléssel töltött el. Az „ellenőrizd, hogy nem vonaglanak-e a fájdalomtól és nem haldokolnak-e” feladatot ezzel ki is pipálhattam. Jöhet a következő, gondoltam. Elfojtottam egy sóhajt, mert nem akartam feleslegesen pazarolni az erőmet.

– Oké, itt némileg javultak a dolgok. Akkor most azt találjuk ki, Stevie Rae, hogy hol szállásoljuk el a vörös vámpírjelölteket, ha felkel a nap, *mielőtt* felkel a nap.

– Jó ötlet, Z – felelte Stevie Rae, aki Drew mellett ült a földön. Eszembe jutott, hogy éppen kezdett kialakulni köztük va-

lami, amikor Stevie Rae meghalt, majd feltámadt, és önző módon örültem neki, hogy flörtölni látom vele, miközben biztosra vettem, hogy Dallasszal sem csak barátok. Ez ugyanis azt jelentette, hogy a legjobb barátnőmmel talán meg tudom majd beszélni, hogyan is kezeljük a pasiproblémáinkat.

– Z, szerinted ez jó ötlet?

– Ó, micsoda? Elnézést. – Akkor jöttem csak rá, hogy Stevie Rae hozzám beszélt, miközben én arról ábrándoztam, hogy ő is begyűjt magának egy csomó (vagy legalább kettő) pasit.

– Azt mondtam, hogy a vörös vámpírjelöltek alhatnának az üres kollégiumi szobákban. Biztosan van annyi, hogy elférjenek, főleg, ha hárman alszanak egy szobában. Majd vigyázunk, hogy az ablakok rendszeren el legyenek sötétítve. Nem olyan jó, mint a föld alatt, de egyelőre megteszi, legalábbis addig, míg véget nem ér ez az ostoba jégvihar, és nem találunk valami jobb megoldást.

– Oké, legyen úgy. És amíg a vörös vámpírjelöltek elfoglalják a szobákat, addig *mi* – azzal a kör tagjaira, valamit Aphroditére, Dariuszra és Starkra néztem – váltunk egy pár szót Lenobiával.

A barátaim bólintottak. Szemmel láthatóan mindnyájan felfogták, hogy minél előbb meg kell tudnunk, mi történt az Éjszaka Házában, amíg nem voltunk itt.

– Ti ne aggódjatok, rendbe fogtok jönni – mondtam kifelé menet a sebesülteknek.

– Kösz, Zoey – szólt utánam Drew.

– Nagyszerű Főpapnő vagy, még akkor is, ha egyelőre nem vagy az – kiáltott ki Ian a szobájából.

Nem tudtam eldönteni, hogy ezt a felemás bókot illik-e megköszönnöm vagy sem, és ahogy álltam ott a bejárati ajtóban félig hátrafordulva, az jutott eszembe, hogy a történetek ellenére mindannyian olyan normálisnak tűnnek.

Hirtelen belém hasított egy gondolat. Normálisnak tűnek. Pedig alig egy nappal ezelőtt a barátaim, Lenobia, Sárkány és Anasztázia kivételével mindenki úgy viselkedett, mint egy zombi. Senki sem viselkedett normálisan, mindnyájan Kalona és Neferet hatása alatt álltak.

Visszamentem a gyengélkedő folyosójára.

– Van egy kérdésem mindnyájak számára. Lehet, hogy furán fog hangzani, de szeretném, ha őszintén válaszolnátok rá, még akkor is, ha kellemetlen a dolog.

Drew vigyorogva nézett a hátam mögé, ahol minden bizonynyal Stevie Rae állt.

– Tőlem bármit kérdezhetsz, Z. Stevie Rae barátai az én barátaim is.

– Hú, kösz, Drew. – Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne kezdjem el a szememet forgatni. – A kérdés azonban nem csak neked szól. Íme: azelőtt, hogy Anasztázia professzort megtámadták, feltűnt nektek, hogy valami nem stimmel a Hollómásokkal, vagy Kalonával és Neferettel?

Nem meglepő módon Drew válaszolt elsőként.

– A szárnyas fickóban egy percig sem bíztam, de nem tudom, miért. – Vállat vont. – Nem is tudom, talán a szárnya miatt. Annyira abszurd.

– Szerintem Kalona szexi volt, de azoktól a madárszörnyektől kirázott a hideg – felelte Hanna Honeyyeager.

– Igen, a Hollómások szerintem is undorítóak voltak, Kalona pedig öreg. Nem is értettem, sok lány miért van úgy oda érte – mondta Red. – Úgy értem, George Clooney is szexi meg minden, de olyan vén, hogy bottal sem piszkálnám meg. Szóval nekem nem volt világos, miért volt mindenki annyira hasra esve Kalonától.

– És ti? – fordultam a többiek felé.

– Ahogy te magad mondtad, Kalona a föld alól bukkant elő.

Ez nagyon bizarr. – Deino egy pillanatra elhallgatott, Aphroditére nézett, majd folytatta. – Ráadásul néhányan már tudtuk egy ideje, hogy Neferet nem pont az, aminek látszik.

– Igen, tudtad, mégsem tettél semmit. – Aphrodité hangjában nem volt düh vagy szemrehányás. Egyszerűen csak tett egy megállapítást, egy szörnyű, de igaz megállapítást.

Deino felszegte a fejét.

– De igen, valamit tettem. – Állával bekötözött karja felé intett. – Csak akkor már túl késő volt.

– Azóta éreztem, hogy valami nem stimmel, mióta Nolan professzort megölték – szolt ki Ian a szobájából. – Kalona és a Hollómások csak tovább fokozták ezt az érzést.

– Láttam, mit csinált a barátaimmal – mondta T.J. a folyosó végén lévő kórteremből. – Zombivá változtatta őket, akik minden szavát elhitték. Amikor megpróbáltam beszélni velük, és mondjuk megkérdeztem, miért olyan biztosak benne, hogy tényleg Erebosz szállt le a földre, akkor vagy dühbe gurultak, vagy kinevettek. Kalona kezdettől fogva gyanús volt nekem. Azok a rohadt madarak pedig a velejükig gonoszak voltak. Nem is értem, hogy nem látta ezt mindenki.

– Én sem, de rá fogunk jönni – feleltem. – De jelen pillanatban nem kell emiatt aggódnod. Kalona eltűnt, mint ahogy Neferet és a Hollómások is. A lényeg az, hogy gyógyulj meg. Oké?

– Oké! – kiáltotta lelkesen. A hangja sokkal erősebbnek és egészségesebbnek tűnt, mint amikor először beléptem a gyengékedőbe.

Ezzel szemben az én energiáimat teljesen leszívta az öt elem közvetítése, és örültem, amikor kifelé menet Stark erős kezével megfogta a könyökömet, és hagyta, hogy rátámaszkodjam. Hihetetlen módon elállt a jégeső. A felhők, amelyek napok óta uralták az égboltot, kezdtek felszakadozni, és itt-ott előbukkan-

tak mögülik a csillagok. Tekintetem az iskolaudvar közepe felé vándorolt. A tűz teljes egészében felemésztette Anasztázia halotti máglyáját, és kezdett kihunyni, Sárkány azonban még mindig ott térdelt előtte. Lenobia mellette állt, egyik kezét Sárkány vállán nyugtatta. A füstölgő máglyát a vörös vámpírjelöltek valamint Erik, Heath és Jack vették körbe. Némán álltak, így fejezték ki tiszteletüket és együttérzésüket Sárkány és imádtott felesége iránt.

Intettem a barátaimnak, hogy gyűljenek körém, és behúzódtam az árnyékba.

– Beszelnünk kell, de közönségre nincs szükségünk. Stevie Rae, rá tudod bízni valakire a szobák előkészítését?

– Persze. Kramisha olyan rendszerető, hogy az már szinte kényszeres. Ráadásul ő már hatodéves volt, amikor meghalt, majd feltámadt. Úgy ismeri a sulit, mint a tenyerét.

– Jól van. Akkor beszéld meg vele. – Dariusz felé fordultam. – A Hollómások tetemétől meg kell szabadulnunk. Még-hozzá minél előbb. Ha szerencsénk van, a vihar végre talán elvonul, de ez azt is jelenti, hogy az emberek hamarosan előbújnak a házaikból. Nem találhatják meg azokat a szörnyetegeket.

– Majd én elintézem – mondta Dariusz. – Magammal viszem a fiúkat a vörös vámpírjelöltek közül.

– A tetemekkel mit akartok csinálni? – kérdezte Stevie Rae.

– Elégetjük őket – felelte Shaunee, majd rám pillantott. – Ha szerinted is jó ötlet.

– Tökéletes – mondtam. – Csak vigyétek őket minél messzebb Anasztázia máglyájától. Sárkánynak az már túl sok lenne, ha meglátná őket.

– Égessétek el őket a keleti falnál. Ott, ahol az ocsmány apjuk kimászott a föld alól. – Aphrodité Shaunee-ra nézett. – A régi tölgyfánál, ami kettétört Kalona kiszabadulásakor. Azt meg tudod gyújtani?

– Bármit meg tudok gyújtani – válaszolta Shaunee.

– Akkor menj Dariusszal meg a fiúkkal, és ügyelj rá, hogy egy árva toll se maradjon belőlük. Aztán gyertek a szobámba. Rendben?

– Rendben – felelte Shaunee és Dariusz egyszerre.

Furcsának találtam, hogy Erin egy szót sem szól az ikertestvéréhez, de amikor Shaunee és Dariusz elindultak a tűz körül álló vörös vámpírjelöltekhez, végül odakiáltott neki:

– Mindenről beszámolok majd, amiről lemaradsz, húgocskám.

– Még szép, húgocskám – mondta Shaunee, és a válla felett rámosolyogott Erinre.

– Most már tényleg beszélünk kellene Lenobiával. – A Lovak Úrnője még mindig ott állt Sárkány mellett. – Csak nem tudom, hogyan hívjuk ide.

– Menj oda, és szólj Sárkánynak – válaszolta Damien.

Kérdő pillantást vetettem rá.

– Sárkány pontosan tudja, milyen veszedelmes Kalona és Neferet. Meg fogja érteni, hogy szükségünk van Lenobiára. – Damien a még mindig térdeplő vámpírra nézett. – Ő úgyis addig marad itt gyászolni, amíg helyesnek érzi. Ezen nem tudunk változtatni, és sürgetnünk sem szabad. Egyszerűen csak mondd meg neki, hogy beszélünk kell Lenobiával.

– Neked mindig ilyen gyorsan vágott az agyad?

– Persze, így születtem – vigyorodott el Damien.

– Rendben. – Vettem egy nagy levegőt. – Stevie Rae, magyarázd el Kramishának, hogy mit kell tennie. Azután találkozzunk a szobámban. Mindjárt megyek én is, csak szólok Lenobiának.

– Z, megmondom Jacknek, hogy segítsen inkább ő is Kramishának – fordult felém Damien.

Felvontam a szemöldökömet.

– Kicsi a szobád, nem férünk el benne annyian. Úgyis el-

mondom neki később, hogy mire jutottunk. Most az a lényeg, hogy minél előbb össze tudjuk dugni a fejünket.

Bólintottam, és elindultam Lenobia és Sárkány felé. A szemem sarkából láttam, hogy Dariusz és Stevie Rae félrevonnak néhány vörös vámpírjelöltet, és halkán a fülükbe súgnak valamit. Damien Hercegnő fejét simogatva beszélte meg a teendőket a barátjával.

Eközben Stark végig mellettem maradt. Nem kellett keresnem a tekintetemmel. Állandóan éreztem a jelenlétét. Tudtam, hogy ha megbotlom, ő ott lesz, és nem hagyja, hogy elessek. Azt is tudtam, hogy mindenki másnál inkább tisztában van vele, milyen sokat kivett belőlem az elemek megidézése a gyengélkedőben.

Mintha csak olvasna a gondolataimban, azt suttogetta:

– Nemsokára leülhetsz. Én pedig keríték valami enni- és inivalót.

– Köszönöm – súgtam vissza. Megfogta a kezemet, és együtt odasétáltunk Lenobiához és Sárkányhoz. A macskák most már nem nyivákkoltak, de mindketten szorosan Sárkány testéhez bújtak. A vámpír feldagadt arca nedves volt a könnyektől, de már nem sírt.

– Sárkány, egy kis időre el kell rabolnom Lenobiát. Nem akarom, hogy egyedül maradjon, de muszáj beszélnem vele.

Sárkány felemelte a fejét, és rám nézett. Soha senkit nem láttam még ennyire szomorúnak.

– Nem leszek egyedül. Keselyüstök és Guinevere itt lesznek, az Istennő pedig mindig velem van – felelte. Aztán visszafordult a máglya felé. – Én még nem tudom itt hagyni Anasztáziát.

Lenobia megszorította a vállát.

– Hamarosan visszajövök, barátom.

– Én itt leszek.

– Én itt maradok Sárkánnyal. Kramishának nincs rám szüksége. Így is van éppen elég vámpírjelölt, akit ugráltathat – szólalt meg Jack, amikor ő és Damien odaléptek hozzám. Hercegnő néhány méterre tőlünk a fűben feküdt, fejét a mancsára hajtva. A macskák ügyet sem vetettek rá. – Szeretnék itt maradni magával, ha nincs ellenére – folytatta Jack, most már közvetlenül Sárkányhoz intézve szavait.

– Köszönöm, Jack – mondta Sárkány elcsukló hangon.

Jack bólintott, megtörölte a szemét, aztán szó nélkül leült Sárkány mellé, és gyengéden cirógatni kezdte Keselyüstököt.

– Ez szép volt tőled – súgtam oda Jacknek.

– Büszke vagyok rád – dicsérte meg Damien is, és megpusztilta az arcát, mire Jack szomorúan elmosolyodott.

– Oké, akkor irány a szobám – mondtam.

– Lenobia, Zoey-nak előbb tennie kell egy kis kitérőt a konyha felé – szólalt meg Stark váratlanul. – Amint végzünk, megyünk mi is a kollégiumba.

Lenobia szórakozottan bólintott, és elindult a kollégium felé Damiennel, Erinnel és Aphroditével.

– Miért... – kezdtem, de Stark félbeszakított.

– Bízz bennem! Tudom, mire van szükséged.

Megfogta a könyökömet, és elkezdett húzni a főépület bejáratára felé. Már majdnem odaértünk az ajtóhoz, amikor azt mondta:

– Menj be az étkezőbe. Valamit el kell még intéznom, de mindjárt megyek én is.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy tiltakozzam, ezért beléptem az ajtón. Furcsa volt ennyire kihaltnak látni mindent. Az előcsarnokban csak feleannyi gázlámpa világított, mint máskor ilyenkor. Felnéztem az órára. Nem sokkal múlt éjfél. Folyنيا kellene a tanításnak. Professzoroknak és vámpírjelölteknek kellene futkosniuk fel-alá. Azt kívántam, bárcsak ismét tele lenné-

nek a folyosók. Bárcsak vissza tudnám forgatni az időt két hónappal, amikor az volt a legnagyobb problémám, hogy Aphrodité egy undok ribanc, Erik pedig egy érinthetetlen csúcspasi.

Vissza akartam térni egy olyan időbe, amikor még semmit nem tudtam Kalonáról, A-yáról, a halálról vagy a pusztulásról. Normális akartam lenni. Bármit megadtam volna érte.

Lassan besétáltam az étkezőbe, ami szintén teljesen üres volt, és még a folyosónál is sűrűbb sötétség honolt benne. Nem terjengtek ínycsiklandó illatok a levegőben, senki nem pletykált másokról, egyetlen professzor sem nézett szigorúan a Doritos után ácsingózó vámpírelöltekre.

Odatámolyogtam ahhoz az asztalhoz, amelynél a barátaimmal szoktunk ülni, és lehuppantam a fényesre csiszolt fapadra. Miért mondta Stark, hogy jöjjen ide? Főzni akar nekem valamit? Elképzelve, ahogy kötényben sürgölődik a konyhában, és majdnem elmosolyodtam. Aztán rájöttem, miért küldött ide. Az egyik jókora konyhai hűtőszekrényben embervérrel teli tasakokat tartottak. Nyilván elment vérért, és mindjárt hoz néhány tasakot, hogy szívjam ki belőlük a sűrű, piros nedűt.

Oké, tudom, hogy undorító, de már a gondolatra is összefutott a nyál a számban.

Starknak igaza volt. Fel kellett töltődnöm, és egy (vagy két) tasak vérnél én sem tudtam volna jobb módszert elképzelni.

– Zo! Végre megtaláltalak! Stark mondta, hogy itt vagy.

Meglepetten pislogtam egyet, és ahogy hátrafordultam, azt láttam, hogy Heath sétál be az étkezőbe. Egyedül.

Hirtelen rájöttem, hogy csak részben volt igazam. Stark valóban vért szerzett nekem, de az a vér nem egy kétajtós, rozsdamentes acélból készült konyhai hűtőszekrényben volt, hanem egy jóképű futballistában.

A pokolba!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Rephaim

Az ébredés volt a legnehezebb. Még az álom és az eszmélet vékony határmezsgyéjén járt, a fájdalom még nem hasított bele meggyötört testébe, de az illatot már akkor érezte.

Először azt hitte, még mindig a fészerben van, nem sokkal ennek az egész rémálomnak a kezdete után, amikor Stevie Rae eljött hozzá, de nem azért, hogy megölje, hanem hogy megittassa és bekötözze a sebeit. Aztán rájött, hogy túl meleg van ahhoz, hogy még mindig a fészerben legyen. Óvatosan megmozdult, és a fájdalom, amely átvillant a testén, teljesen felébresztette. És ahogy magához tért, visszatértek az emlékei is.

A föld alatt volt, az alagutakban, ahová a Vörös küldte, és nagyon nem érezte jól magát itt.

Rephaim viszolygásának semmi köze nem volt apja paranoiájához. Egyszerűen csak nem szeretett bezárva lenni a föld alá. Nem volt ott felette az égbolt, odalent nem zöldelltek a mezők. Nem tudott felröppenni a magasba. Nem tudott...

Hirtelen magára parancsolt.

Nem. Nem szabad állandóan a sérült szárnyára és arra gondolnia, hogy milyen hatással lesz ez az életére. Nem. Még nem. Legalábbis addig, amíg a teste ennyire gyenge.

Rephaim inkább Stevie Rae-re gondolt.

Nem volt nehéz dolga, mert minden irányból az ő illata vette körül.

Ismét megmozdult, ezúttal jobban vigyázva sebesült szárnyára. Jó karjával magára húzta a takarót, és befészkelte magát

az ágy melegébe. Stevie Rae ágyának melegébe.

Még itt a föld alatt is adott neki valamilyen furcsa és megmagyarázhatatlan biztonságérzetet a tudat, hogy olyan helyen van, ami Stevie Rae-hez tartozik. Nem értette, hogy a vörös vámpír miért van rá ilyen rendkívüli hatással. Csak annyit tudott, hogy botladozva, a fájdalomtól és a kimerültségtől elcsigázva követte Stevie Rae utasításait, és már majdnem célhoz ért, amikor rájött, hogy valójában az illata után ment. Az illat keresztülvezette a huzatos és elhagyatott alagutakon. Megállt a konyhánál, és kényszerítette magát, hogy egyen valamit. A vámpírijelöltek telepakolt hűtőszekrényeket hagytak hátra. Hűtőszekrény! Ez is egyike volt a modern kor csodáinak, melyekre a szellemalakban eltöltött hosszú évek alatt felfigyelt. Örökévalóságnak tűnő ideje várta, hogy eljőjön végre a nap, amikor újra érezhet, ízlelhet, élhet.

Rephaim úgy döntött, hogy a hűtőszekrényeket szereti. Abban azonban nem volt biztos, hogy a modern világot is szereti-e. Nem sok idő telt el azóta, hogy visszanyerte testét, de arra már rájött, hogy a modern emberek nem tisztelik az ősi lények hatalmát. A vámpírokat nem sorolta az ősi lények közé. Vonzó játékszerekként tekintett rájuk. Szórakozásra és időtöltésre tartotta csak alkalmasnak őket. Akármit is mondott az apja, érdemtelenek voltak arra, hogy vele együtt uralkodjanak.

Vajon a Vörös ezért kímélte meg az életét? Mert ő is túl gyenge és tehetetlen volt – túl *modern* ahhoz, hogy megtegye, amit kell és megölje.

Aztán Stevie Rae lenyűgöző erejére gondolt, és nem csak a fizikai erejére. Képes volt parancsolni a földnek, olyan hatalma volt az elem felett, hogy az megnyílt előtte. Ezt aligha lehetett gyengeségnek nevezni.

Még apja is beszélt neki a Vörös hatalmáról. Sőt Neferet is figyelmeztette, hogy a vörösök vezetőjét nem szabad alábe-

csülni.

Erre most itt feküdt az ágyában, az illatába burkolózva.

Undorodva felkiáltott, ledobta magáról a takarót, és talpra kecmergett. Meg kellett kapaszkodnia az ágy végében álló asztalkában, és minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy állva tudjon maradni, és ne zuhanjon vissza a felejtés sötétjébe.

Az volt a terve, hogy visszamegy a konyhába enni és inni valamit. Meggyújtja az összes lámpást, amit csak talál. Meggyógyítja magát, aztán elhagyja ezt a sírboltot, és visszatér a felszínre, hogy megkeresse az apját – hogy megtalálja a helyét a világban.

Rephaim félretolta az ajtóként funkcionáló pokrócot Stevie Rae szobája előtt, és kibicegett az alagútba. *Már jobban vagyok... erősebb vagyok... nem kell a bot, anélkül is tudok járni,* mondogatta magának.

Szinte teljes sötétség uralkodott a járatokban. Az elhelyezett lámpák közül sok éppen csak pislákol. Rephaim felgyorsította lépteit. Előbb eszik valamit, aztán feltölti és meggyújtja a lámpásokat. Úgy döntött, hogy az egyik hűtőszekrényben talált vérből is inni fog, bár különösebben nem rajongott érte. Ugyanolyan tápanyag volt számára, mint bármi más. A testének pedig üzemanyagra volt szüksége ahhoz, hogy megjavuljon, mint ahogy a lámpáknak is ahhoz, hogy világítani tudjanak.

Minden egyes mozdulat fájdalmat okozott neki, ennek ellenére követte az alagút kanyarulatát, és hamarosan eljutott a konyhába. Kinyitotta az első hűtőszekrényt, és éppen ki akart venni belőle egy csomag szeletelt sonkát, amikor valaki egy hideg pengét szorított a derekához.

– Egy rossz mozdulat, tubicám, és átvágom a gerincedet. Abba pedig belehalsz, ha jól sejtem.

Rephaim mozdulatlaná dermedt.

– Igen, abba belehalok.

– Már most is úgy néz ki, mint aki félig halott – szólalt meg egy másik női hang.

– Igen, az a szárnya teljesen szét van cseszve. És egyébként sem látszik valami félelmetesnek – mondta egy férfihang.

A kés nem mozdult el a gerincéről.

– Azért jutottunk idáig, mert mások alábecsültek minket. Mi soha senkit nem fogunk alábecsülni. Világos? – kérdezte a késhez tartozó női hang.

– Igen, bocs, Nicole.

– Világos.

– Szóval, madárkám, elmondom, mi lesz: hátralepek, te pedig nagyon lassan megfordulsz. Ne próbálkozz semmivel. A késem távolabb kerül tőled, de Kurtisnél és Starrnál fegyver van. Elég egyetlen rossz mozdulat, és ugyanúgy kipurcansz, mintha átvágtam volna a gerincedet.

A kés hegyét olyan erősen nyomta Rephaím hátához, hogy a Hollómásnak kiserkent a vére.

– Pfüj, de bűdös! – kiáltott fel a Kurtishez tartozó férfihang.

– Ezt nem lehet megenni.

Nicole úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– Megértettél, madárfiú?

– Igen.

A kés eltávolodott Rephaím hátától, majd léptek zaját hallotta.

– Fordulj meg!

Rephaím engedelmeskedett, és három vámpírjelölttel találta magát szemben. A homlokuk közepén virító vörös félhold azt sugallta, hogy a Vörös falkájához tartoznak. De arra is azonnal rájött, hogy hiába vörösek ők is, legalább annyira különböznek Stevie Rae-től, mint a hold a naptól. Kurtisre, a nagydarab fiúra, és Starr-ra, az átlagos külsejű, világos hajú lányra csak futó pillantást vetett, noha mindketten fegyvert fogtak rá. Inkább

Nicole-ra koncentrált. Egyértelműen ő volt köztük a vezető. Ő volt az, aki a vérét vette, és az ilyesmit Rephaim sosem szokta elfelejteni.

Nicole alacsony termetű, hosszú, sötét hajú vámpírjelölt volt nagy sötétbarna, szinte már feketének látszó szemekkel. Rephaim belenézett a szemébe, és majdnem hátrahőkölt a döbbenettől – Neferet nézett vissza rá! A vámpírjelölt tekintetében ugyanaz a sötétség és intelligencia csillogott, amit Rephaim annyiszor látott a Tsi Sgili tekintetében. A felismerés sokkolta a Hollómást, és egy pillanatig döbbenően bámult maga elé, miközben egy kérdés villant át az agyán: *Apa vajon tudja, hogy a Tsi Sgili képes kivetíteni önmagát?*

– A francba! Úgy néz ki, mint aki kísértetet látott – mondta Kurtis, és a fegyver csöve fel-le mozgott, ahogy nevetett.

– Nem azt mondtad, hogy nem ismersz egyetlen Hollómást sem? – kérdezte Starr gyanakvó hangon.

Nicole pislogott egyet, mire Neferet ismerős árnya eltűnt a szeméből. Rephaim egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy valóban őt látta-e.

De bizonytalansága csak egy másodpercig tartott. Nem szokott képzelődni. Neferet, ha csak egy pillanatra is, de jelen volt a vámpírjelöltben.

– Soha életemben nem találkoztam eggyel sem. – Nicole tett egy lépést Starr felé, de a szemét nem vette le Rephaimról. – Azt akarod mondani, hogy hazudok?

Nicole nem emelte fel a hangját, de Rephaim, aki már hozzá volt szokva a hatalom különböző megnyilvánulási formáihoz, felismerte az alacsony vámpírjelölt szavai mögött izzó, alig palástolt agresszivitást. Láthatóan Starr is vette a lapot, és azonnal visszakozott.

– Nem, nem, dehog. Nem úgy értettem. Csak olyan furcsán nézett rád, amikor megfordult.

– Igen, tényleg furcsán nézett rám – helyeselt Nicole. – Talán az lenne a legjobb, ha megkérdeznénk tőle, hogy miért. Áruul el, madárkám, mit keresel a mi felségterületünkön?

Rephaimnek nem került el a figyelmét, hogy Nicole nem azt a kérdést tette fel, amelyet vártak tőle.

– Rephaim – mondta a lehető legmagabiztosabb hangján. – A nevem Rephaim.

A három vámpírjelöltnek elkerekedett a szeme, mintha meglepődtek volna azon, hogy van neve.

– Egész normálisnak hangzik – szólalt meg Starr.

– Ez a valami minden, csak nem normális, és ezt jobb, ha észben tartjátok – csattant fel Nicole. – Válaszolj a kérdésre, *Rephaim!*

– Az Éjszaka Háza egyik harcosa megsebesített, ezért menekültem az alagutakba – mondta az igazsághoz híven. Rephaim ösztönei, melyekre az évszázadok során megtanult hallgatni, azt súgták neki, hogy ne tegyen említést Stevie Rae-ről. Annak ellenére, hogy a Vörös minden bizonnyal őket akarta megvédeni a többiektől, ez a három vámpírjelölt nem úgy tűnt, mintha Stevie Rae falkájába tartoznának, és követnék őt.

– Az apátságból idevezető alagút beomlott – mondta Nicole.

– Amikor elindultam, még ép volt.

Nicole közelebb lépett hozzá, és beleszagolt a levegőbe.

– Stevie Rae szaga van rajtad.

Rephaim legyintett egyet a jó kezével.

– Az ágytól büzlök, amiben aludtam. – Oldalra billentette a fejét, mintha eszébe jutott volna valami. – Azt mondod, Stevie Rae illatát érzed rajtam? A Vörösről beszélsz, a Főpapnőtökről?

– Stevie Rae vörös vámpír, de nem a Főpapnőnk! – vicsorgott Nicole vörösén izzó szemekkel.

– Nem a Főpapnőtök? – értetlenkedett Rephaim. – De hi-

szen volt egy vörös vámpír papnő, akit Stevie Rae-nek hívtak, és egy csoport vámpírjelölt élén szembeszállt apámmal és a királynéjával. Hasonló jel volt a homlokán, mint nektek. Nem ő a Főpapnőtök?

– Akkor sebesültél meg? – kérdezte Nicole, mintha meg sem hallotta volna Rephaim kérdését.

– Igen.

– Mi történt? És hol van Neferet?

– Elment. – Rephaim nem próbálta palástolni a keserűséget a hangjában. – Elment apámmal és az életben maradt testvéreimmel együtt.

– Hová mentek? – kérdezte Kurtis.

– Ha tudnám, akkor nem a föld alatt bujkálnék gyáván, hanem apám oldalán lennék, ahová tartozom.

– Rephaim. – Nicole elgondolkodva nézett rá. – Ezt a nevet már hallottam valahol.

A Hollómás csendben maradt. Tudta, hogy jobban jár, ha Nicole magától jön rá, kivel is áll szemben, mintha ő kezdene el kérkedni a státuszával.

Amikor a vámpírjelölt szeme hirtelen elkerekedett, Rephaim tudta, hogy rájött, honnan ismerős a neve.

– Azt mondta, te vagy Kalona kedvence, a legbefolyásosabb fia.

– Igen, az vagyok. Ki mondta ezt neked?

Nicole ezt a kérdést is elengedte a füle mellett.

– Mi volt az ajtaján annak a szobának, ahol aludtál?

– Egy kockás pokróc.

– Stevie Rae szobája – bólintott Starr. – Azért van olyan szaga, mint neki.

Nicole úgy tett, mintha Starr meg sem szólalt volna.

– Kalona elment nélküled, pedig te vagy a kedvence.

– Igggen – felelte Rephaim minden dühét és csalódottságát

belesúrtva a válaszbba.

Nicole Kurtishez és Starrhoz fordult.

– Ez azt jelenti, hogy vissza fognak jönni. Ez a madárka Kalona kedvence. Tutira nem fogja végleg itt hagyni. Mint ahogy mi is az ő kedvencei vagyunk. Kalona vissza fog jönni érte; ő pedig vissza fog jönni értünk.

– A Vörösről beszéltek, Stevie Rae-ről?

Nicole olyan gyors volt, hogy Rephaim csak egy elmosódott foltot látott belőle, ahogy a vámpírjelölt ott termett mellette, megragadta a válla alatt, és egy laza mozdulattal felemelte a földről a hatalmas Hollómást. Rephaim háta nekipréselődött az alagút falának. Nicole vérvörösen izzó szeme és áporodott lehelete alig néhány centiméterre volt az arcától.

– Idehallgass, madárfiú. Stevie Rae, vagy a Vörös, ahogy te nevezed, nem a Főpapnőnk. Nem a főnökünk. Egyáltalán nem tartozik közénk. Egy követ fúj Zoey-val meg a bandájával, és nekünk ez egyáltalán nem tetszik. Nekünk nem Főpapnőnk van, hanem királynőnk, és az ő neve Neferet. Most pedig ki vele, miért vagy úgy oda Stevie Rae-ért?

Rephaim teste lüktetett a fájdalomtól. Törött szárnya csak úgy lángolt, szeme előtt fehér pontok ugráltak. Minden porcikájával azt kívánta, bárcsak ereje teljében lenne, hogy csőrének egyetlen mozdulatával elvághassa ennek az arrogáns vörös vámpírjelöltnek a torkát.

De nem volt ereje teljében. Gyenge volt, sebesült és magára hagyott.

– Apám azt akarta, hogy kapjuk el. Azt mondta, veszedelmes. Neferet sem bízott benne. Nem vagyok oda érte. Csak teljesíteni akarom apám kívánságát – nyögte ki nagy nehezen.

– Nézzük csak, tényleg igazat mondasz-e. – Nicole szorítása még erősebbé vált a karján. A lány behunyta a szemét, és lehajtott a fejét.

Rephaim érezte, hogy Nicole tenyere felforrósodik. A forróság átterjedt az ő testére is, behatolt a véráramába, felvette vadul lüktető szíve ütemét, és végigszáguldott a testén.

Nicole megrázkódott, aztán kinyitotta a szemét, és felemelte a fejét. Alattomos mosoly jelent meg az ajkán. Hosszú másodpercekig tartotta még a levegőben Rephaimet, mielőtt leeresztette volna a földre. Aztán lenézett rá, és így szólt:

– Ő mentett meg.

– Mi a fasz? – kiáltotta Kurtis.

– Stevie Rae mentette meg? – kérdezte Starr.

Nicole és Rephaim úgy tettek, mintha egyik vámpírjelölt sem szólalt volna meg.

– Igen, ő volt az – felelte Rephaim zihálva. Minden erejével arra koncentrált, hogy egyenletesen lélegezzen, mert attól félt, hogy elájul. Mászt nem mondott, teljesen lefoglalta a szárnyából kisugárzó fájdalom, és inkább azt próbálta megfejteni, mi is történt az imént. A vörös vámpírjelölt csinált vele valamit, amikor hozzáért – valamit, ami bepillantást engedett neki az agyába, talán még a lelkébe is. De Rephaim azt is tudta, hogy Nicole soha nem találkozott még hozzá hasonló lénnel; akármilyen különlegesek is a képességei, egy Hollómás gondolataiban olvasni még az ő számára is szinte lehetetlen.

– Miért tenne ilyet Stevie Rae? – kérdezte tőle Nicole.

– Láttad a gondolataimat. Te is tudod, hogy fogalmam sincs, miért tette.

– Ez igaz – mondta lassan a vámpírjelölt. – Mint ahogy az is, hogy nem láttam benned rossz szándékot iránta. Az hogy lehet?

– Nem értem, mire gondolsz. Rossz szándékot? Ennek semmi értelme.

Nicole megvetően lebiggyesztette az ajkát.

– Semmi értelme? Úgy csinálsz, mintha neked lenne értel-

med. A te agyad volt a legbizarrabb dolog, amibe valaha belenéztem. Szóval az előbb azt mondtad, hogy azt teszed, amit apád parancsolt neked. Ez szerintem annyit tesz, hogy el akarod kapni, vagy meg akarod ölni Stevie Rae-t.

– Apám nem akarta megöletni. Azt akarta, hogy sértetlenül vigyük a színe elé, hogy alaposan megvizsgálhassa, hátha fel tudja használni az erejét – felelte Rephaim.

– Mindegy. A probléma az, hogy amikor belenéztem abba a kis madáragyadba, semmi olyat nem láttam, ami arra utalna, hogy el akarod kapni.

– Miért akarnám most elkapni? Hiszen nincs is itt.

Nicole megrázta a fejét.

– Nem, ez akkor sem stimmel. Ha el akarsz kapni valakit, akkor mindig el akarod kapni, függetlenül attól, hogy éppen ott van-e vagy sem.

– Ez nem logikus.

Nicole a szemébe nézett.

– Megmondom, mire vagyok kíváncsi. Velünk vagy, vagy sem?

– Veletek?

– Igen, *velünk*. Meg fogjuk ölni Stevie Rae-t. – A hangja tárgyilagos volt, de közben természetfeletti sebességgel ismét Rephaim mellett termett, és kezével újra satuba fogta a karját. A Hollómás bicepse azonnal felforrósodott. – Szóval mit választasz? Velünk vagy, vagy sem?

Rephaim tudta, hogy válaszolnia kell. Nicole feltehetően nem látott bele minden gondolatába, de ahhoz volt elég hatalma, hogy rájöjjön, ha el akar titkolni előle valamit. Villámgyorsan döntött, belenézett a vámpírjelölt vörösen izzó szemébe, és őszintén így szólt:

– Apám fia vagyok.

Nicole hosszasan bámult rá, keze alatt szinte meggyulladt

Rephaim húsa, de nem vette le róla izzó tekintetét. Aztán ismét megjelent ajkán az alattomos mosoly.

– Jó válasz, madárfiú. A fejedben ugyanezt találtam. Kétségkívül apád fia vagy. – Elengedte Rephaimet. – Üdvözöllek a csapatban, és ne aggódj. Mivel apád jelen pillanatban nincs itt, nem hinném, hogy különösebben érdekelné, milyen állapotban lesz Stevie Rae, amikor elkapod – élve vagy holtan.

– Márpedig holtan egyszerűbb – jegyezte meg Kurtis.

– De még mennyire – tette hozzá Starr.

Nicole felnevetett, és a nevetése annyira hasonlított Neferetére, hogy Rephaim tarkóján felállt a szőr. *Apám! Vigyázz!* sikoltotta hangtalanul. *A Tsi Sgili veszedelmesebb, mint amilyennek látszik!*

HUSZONHATODIK FEJEZET

Zoey

– Heath, mit keresel te itt?

Heath a szívéhez kapott, mint akit meglőttek, és fájdalmas nyögéseket imitálva megtántorodott.

– Megölsz a szívtelenségeddel, kicsim!

– Neked hiányzik egy kereked – mondtam. – Ha van valami, ami megöl téged, az nem az én szívtelenségem, hanem a saját eszetlenséged. Mi a fenét keresel itt? Azt hittem, kint vagy madarakat égetni Dariusszal és Shaunee-val.

– Hát, eredetileg nekem is az volt a tervem, mert tudom, hogy hasznát vennék emberfeletti izomerőmnek. – Játékosan felvonta a szemöldökét, és megfeszítette a bicepszét. Azután lehuppant mellém a padra. – De találkoztam Starkkal, és azt mondta, szükséged van rám, úgyhogy itt vagyok.

– Stark tévedett. Vissza kellene menned és segítened Dariusznak.

– Rosszul nézel ki, Zo. – Hirtelen eltűnt a hangjából a viccelődés.

Felsóhajtottam.

– Kicsit sok volt az, amin keresztülmentem az utóbbi időben, ennyi az egész. De azt hiszem, ezzel mindannyian így vagyunk.

– Kimerített, hogy segítettél a sebesülteken – mondta.

– Igen, valóban. De rendbe fogok jönni. Csak egy kis alvásra van szükségem. Semmi többre.

Heath néhány másodpercig szótlánul figyelt, aztán kinyúj-

totta felém a kezét. Ujjaink automatikusan egymásba fonódtak.

– Zo, komoly erőfeszítembe kerül, hogy ne örüljek bele a tudatba, hogy közted és Stark között valami különleges kapcsolat van. Valami olyasmi, ami velem nem lehet.

– Ő a harcosom, felesküdt a védelmemre. De ezt csak egy vámpír ajánlhatja fel – mondtam bocsánatkérően, és tényleg sajnáltam. Sajnáltam, hogy megint megbántottam a fiút, akit áltsulis korom óta szeretek.

– Igen, én is hallottam. Szóval csak azt akarom mondani, hogy próbálok megbirkózni ezzel a Stark-dologgal, de ha elutasítasz, az csak még nehezebbé teszi számomra.

Erre nem tudtam mit mondani, annál is inkább, mert tökéletesen tisztában voltam vele, hogy miről beszél. Stark pontosan ezért küldte ide. Heath pedig azt akarta, hogy igyak belőle. Már a gondolatra is összefutott a nyál a számban, és felgyorsult a légzésem.

– Tudom, hogy te is akarod – suttogetta.

Képtelen voltam a szemébe nézni, ezért inkább összekulcsolt kezünkre pillantottam. Az elhagyatott étkező félhomályában alig lehetett látni a tenyeremet díszítő tetoválásokat, és a kezünk teljesen hétköznapiak tűnt – annyira hasonlított arra, milyenek is voltunk oly sok éven át, hogy belesajdult a szívem.

– Tudod, hogy én is akarom.

A szemébe néztem.

– Igen, tudom. De nem lehet, Heath.

Arra számítottam, hogy dühös lesz, és kiabálni kezd velem, de épp az ellenkezője történt. A válla megereszkedett, és megrázta a fejét.

– Miért nem hagyod, hogy segítsek?

Vettem egy mély lélegzetet, és a szemébe mondtam az igazságot.

– Mert jelen pillanatban képtelen lennék megbirkózni a szex

részével.

Meglepetten pislogott egyet.

– Ez az egyetlen oka?

– A szex meglehetősen nyomós ok – feleltem.

– Nem mintha lennének személyes tapasztalataim, de azt hiszem, értem, miről beszélsz.

Éreztem, hogy elpirulok. Heath még mindig szűz lett volna? Biztosra vettem, hogy miután megjelöltek, és magam mögött hagytam az emberi életemet az Éjszaka Háza kedvéért, a volt legjobb barátnőm nyomulni kezdett Heath-re. *Tudtam*, hogy az a ribanc Kayla nyomulni kezdett rá.

– És mi van Kaylával? Azt hittem, összejöttetek, miután én eltűntem.

Heath humortalanul felnevetett.

– Csak szerette volna. De eszem ágában sem volt. Nem feküdtem le Kaylával. Számomra mindig csak egy lány létezett. – Hirtelen eltűnt a hangjából a humortalanság, és elvigyorodott. – És annak ellenére, hogy nagymenő Főpapnő lett belőled, és technikailag már nem is nevezhetünk „lánynak”, én még mindig úgy tekintek rád, mint a lányra, akibe szerelmes vagyok.

Megint nem tudtam, mit mondhatnék erre. Mindig úgy képzeltem, hogy Heath lesz majd az első férfi az életemben, de aztán alaposan elcsesztem, és végül Loren Blake vette el a szüzességemet, ami szó szerint életem legnagyobb hibája volt. Még mindig a rosszullet és a büntudat kerülgetett, ha eszembe jutott.

– Hé, ne gondold Blake-re. Ami megtörtént, azon már úgysem tudsz változtatni, felejtsd el!

– Mi az, most már gondolatolvasó is vagy?

– A te fejedbe mindig is belelátam, Zo. – Elhalványult a mosolya. – Csak az utóbbi időben veszítettem ebből a képességemből.

– Annyira sajnálom ezt az egészet, Heath. Utálom, hogy fájdalmat okozok neked.

– Nem vagyok már gyerek. Tudtam, mibe mászom bele, amikor beszálltam a furgonomba, és elhajtottam Tulsába, hogy lássalak. Egyikünknek sem könnyű, de legalább legyünk őszinték egymáshoz.

– Oké. Én is őszinte akarok lenni hozzád. Ezért hidd el, hogy igazat beszélek, amikor azt mondom, nem engedhetem meg magamnak, hogy ígyak belőled. Képtelen lennék megbirkózni a következményeivel. Nem állok még készen a szexre, és ennek semmi köze ahhoz, hogy elszabadult körülöttünk a pokol.

– Elszabadult körülöttünk a pokol, mintha csak a nagymádat hallanám.

– Heath, hiába váltasz témát, attól még nem fogom meggondolni magam. Nem akarok szexelni veled, ezért nem fogok inni a véredből.

– J Jesszusom, Zo, ennyire azért nem vagyok hülye. Felfogtam – mondta. – Szóval nem lesz szex. Oké. Évekig jól megvoltunk szex nélkül. Hozzá vagyunk már szokva.

– Itt most nem csak arról van szó, hogy kívánjuk egymást. Te is tudod, milyen hatással van ránk a megbélyegzés. Akkor is éppen elég intenzív volt, amikor szinte a halálomon voltam. Most legalább tízszer olyan erős lenne, ha innék belőled.

Heath nyelt egyet, és beletúrt a hajába.

– Igen, oké, én is tudom. De ez a megbélyegzés kétirányú, igaz? Miközben iszol a véredből, érzed azt, amit én, és én is érzem azt, amit te.

– Igen, és az, amit érzünk, leginkább a szexről és az élvezetről szól – feleltem.

– Mi lenne, ha most a szex helyett inkább az élvezetre koncentrálnánk?

Felvontam a szemöldökömet.

– De hiszen pasi vagy, Heath. Mióta vagy képes *nem* a szexre koncentrálni?

Ahelyett, hogy tréfával próbálta volna elütni a dolgot, mélyen a szemembe nézett, és komolyan azt kérdezte:

– Mikor volt olyan, hogy kényszeríteni akartalak a szexre?

– Hát, például, amikor abban a fára épült bunkerben voltunk.

– Ugyan már, akkor még csak negyedikes voltál. Az nem számít. Ráadásul esélyem sem volt, mert alaposan elláttad a bajomat. – Nem mosolyodott el, de barna szeme vidáman megcsillant.

– És tavaly nyáron a furgonod platóján, amikor lementünk a tóra?

– Az sem számít, mert akkor meg az új bikinid volt rajtad. Egyébként sem erőszakoskodtam.

– Csak nem voltál hajlandó levenni rólam a kezed.

– De annyira jól néztél ki! – Elhallgatott, és lehalkította a hangját. – A lényeg az, hogy ezer éve együtt vagyunk, és eddig is kibírtuk szex nélkül. Le akarok-e feküdni veled? Hogy a pokolba ne akarnék! Le akarok-e feküdni veled, amikor a gondolataid állandóan Blake körül járnak, halálra izgulod magad egy csomó más dolog miatt, *és ráadásul nem is akarsz szexelni velem?* Dehogyan akarok! – Az állam alá tette az ujját, és felemelte a fejemet, hogy a szemembe tudjon nézni. – Ígérem, nem lesz semmi szex, mert te meg én, és ami köztünk van, az többet jelent ennél. Engedd, hogy megtegyem érted, Zoey.

Kinyitottam a számat, és mielőtt magamra parancsolhattam volna, azt mondtam:

– Oké.

Heath-nek olyan boldogság ült ki az arcára, mintha most nyerte volna meg a Super Bowl-t.

– Remek!

– De semmi szex – figyelmeztettem.

– Egy leheletnyi sem. Mostantól szólíts nyugodtan Heath Semmi Szexnek.

– Heath. – Az ajkára tettem az ujjamat, hogy elhallgattassam. – Ne komolytalankodj.

– Oké, rendben – motyogta az ujjam alól. Aztán elengedte a kezemet, benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy bicskát. Levette a dzsekijét, és kinyitotta a kést. A sötét étkezőben a penge úgy nézett ki, mintha csak játék volna.

– Várj! – kiáltottam, amikor a nyakához emelte a kést.

– Mi az?

– Itt akarod? Nem vonulunk félre valahová?

Felvonta a szemöldökét.

– Miért? Nem lesz semmi szex, vagy már elfelejtetted?

– Dehogyan felejtetted. Csak nem akarom, hogy ránk nyisson valaki.

– Stark az ajtó előtt örködik. Senkit nem fog beengedni.

Döbbsen elhallgattam. Persze, tudtam, hogy Stark ötlete volt az egész, de hogy őrt álljon az ajtó előtt, nehogy valaki megzavarjon, miközben Heath-szel vagyok? Volt ebben valami nagyon...

Hirtelen megcsapta az orromat Heath vérének illata, és azonnal kiverte a fejemből Starkot. Mágnesként vonzotta a tekintetemet a nyaka és a válla találkozásánál megjelenő vékony, vörös csík. Heath letette a kést az asztalra, és kinyújtotta felém a kezét.

– Gyere ide, Zo. Most csak mi vagyunk itt, te meg én. Senkivel nem kell foglalkoznod. Senki miatt nem kell aggódnod. Gyere ide – ismételte.

A karjába bújtam, és beszívtam az illatát: Heath, a vére, a vágy, az otthon és a múltam mind összerosódtak ismerős öle-

lésében. Amikor a nyelvemmel megérintettem a vérvörös vonalat a nyakán, éreztem, hogy megborzong, és tudtam, hogy uralkodnia kell magán, nehogy felnyögjön a vágótól. Egy pillanatig haboztam, de már túl késő volt. A vére szinte felrobbant a számban. Képtelen voltam visszafogni magam. Ajkam rátapadt a bőrére, és mohón inni kezdtem a vérét. Már nem érdekelt, hogy készen állok-e a szexre, hogy a világon eluralkodott a káosz, vagy hogy egy étkező kellős közepén vagyok, amelynek Stark őrzi az ajtaját (és valószínűleg mindent érez, amit én). Semmi más nem érdekelt, csak Heath, a vére, a teste és az érintése.

– Csss. – Heath hangja mély volt és rekedtes, mégis végtelesen megnyugtató. – Minden oké, Zo. Jól érezzük magunkat, ennyi az egész. Gondolj arra, milyen erős leszel tőle. Mert erősnek kell lenned, emlékszel? Rengeteg ember sorsa függ tőled. Számítanak rád. Én is számítok rád; Stevie Rae is számít rád; Aphrodité is számít rád annak ellenére, hogy egy kibíratatlan hisztérika; Erik is számít rád, nem mintha ez bárkit is érdekelne...

Heath csak mondta, mondta. És miközben beszélt, valami nagyon furcsa dolog történt. A hangja egy idő után már nem volt mély és rekedtes. Megint olyan volt, mint a régi Heath. Olyan volt, mintha csak ülnénk, beszélgetnénk, és eszembe sem jutna a vérét szívni. Aztán a szexuális vágy, amely az imént a hatalmába kerített, szép lassan átváltozott valami másná. Valamivé, amit végig tudtam gondolni. Valamivé, amit tudtam kezelni. Ne értsetek félre, ez is nagyon jó volt. Nagyon, nagyon jó. De ugyanakkor normális is, és éppen ez a normalitás tette elviselhetővé. Ezért amikor úgy éreztem, hogy feltöltődtem, és ismét erős vagyok, képes voltam abbahagyni. *Záródj be*, gondoltam és megnyaltam Heath nyakán a sebet. A nyálamban lévő endorfinok azonnal megváltoztak, és véralva-

dásgátló helyett véralvasztót leheltem a nyakára. Figyeltem, ahogy eláll a vérzés, és az apró seb kezd behegedni. Néhány pillanat múlva már csak egy vékony, rózsaszín csík árulkodott arról, ami kettőnk közt történt.

Felemeltem a fejem, és Heath szemébe néztem.

– Köszönöm – mondtam.

– Amikor csak akarod, Zo – felelte. – Rám mindig számíthatsz.

– Az jó, mert mindig szükségem lesz rád, hogy emlékeztess rá, ki is vagyok.

Heath megcsókolt. Gyengéd csók volt, mégis tele elfojtott szenvedéllyel, amely csak arra várt, hogy végre rászánjam magam, és igent mondjak neki. Én azonban elhúztam a számat, és inkább hozzábújtam. Hallottam, ahogy halkan felsóhajt, de az ölése nem változott, ugyanolyan szorosan tartott a karjában.

Hirtelen kivágódott az étkező ajtaja, mire mindketten felugrottunk.

– Zoey, indulnod kell a kollégiumba. Várnak rád – mondta Stark.

– Ó, persze, már megyek is – feleltem, azzal kibontakoztam Heath öléseéből, és segítettem neki felvenni a dzsekijét.

– Megyek, megkeresem Dariuszékát, és felajánlom nekik bámulatos izomerőmet – bólintott Heath.

Úgy mentünk oda a nyitott ajtóban kifejezéstelen arccal álló Starkhoz, mint két gyerek, akit rajtakaptak valami csínytevésen.

– Stark – szólt oda Heath a harcosnak. – Köszí, hogy elintézted. Már sokkal jobban van.

– Ez is része a munkámnak – felelte Stark mogorván.

– Szerintem kérj nyugodtan fizetésemelést – vigyorgott Heath, majd lehajolt, és gyorsan megcsókolt, mielőtt elköszönt tőlem, és az udvarra vezető ajtóhoz sietett.

– De nem az a része, amit szeretek – motyogta Stark, miközben Heath eltűnt az ajtó mögött.

– Ahogy te is mondtad, jobb lesz, ha indulunk a koleszba – mondtam, és fürgén elindultam a legközelebbi kijárat felé. Stark szótlánul követett.

– Csak azt akartam mondani – szólalt meg végül feszült hangon –, hogy ez szívás.

Magam sem tudom, mi ütött belém, de gondolkodás nélkül rávágtam az első dolgot, ami eszembe jutott:

– Igen. Az. Szó szerint. – Aztán kitört belőlem a nevetés.

Mentségemre szóljon, hogy hirtelen baromi jól éreztem magam.

Heath vére csodát tett velem. Azóta nem voltam ilyen jó formában, mióta Kalona előbukkant a föld alól, és a felforgatta az életemet.

– Ez nem vicces – mondta Stark.

– Bocsi. Rossz vicc volt – feleltem még mindig kuncogva.

– Megpróbálok úgy tenni, mintha nem nevetnél ki, és nem éreztem volna mindent, ami odabent történt veled.

Vidámságom ellenére megértettem, milyen nehéz lehetett Stark-nak megtapasztalni azt az intenzív örömrészt, amelyet átéltem, és rájönnie, milyen közel is állunk egymáshoz Heath-szel. Belekaroltam. Először merev volt és elutasító, mint egy jégoszlop, de menet közben szép lassan kezdett felengedni. Mielőtt kinyitotta volna előttem a lánykollégium ajtaját, a szemébe néztem, és így szóltam:

– Köszönöm, hogy a harcosom vagy. Köszönöm, hogy gondoskodtál nekem élelemről, akármilyen nehéz is ez neked.

– Szívesen, úrnőm.

Elmosolyodott, de a tekintete öreg volt és nagyon, nagyon szomorú.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Zoey

– Kérsz te is egy barna üccsit? – szóltam hátra a vállam felett Starknak, aki türelmetlenül várt rám a kollégium nagyon csendes, nagyon kísérteties társalgójában. Azért találtam kísértetiesnek, mert néma csend volt annak ellenére, hogy tele volt vámpírjelöltekkel, akik szótlanul bámulták a síkképernyős tévéket. Halál komolyan. Csak ültek és bámultak. Semmi beszélgetés. Semmi nevetgélés. Semmi. Amikor Starkkal besétáltunk az ajtón, felemelték a fejüket. Azt azonnal éreztem, hogy néhányan gyűlölködő pillantásokat lövellnek felém, de még akkor sem szólaltak meg.

– Nem, kösz. Fogd a barna üccsidet, és menjünk az emeletre – mondta, és már el is indult a lépcső felé.

– Oké, oké. Jövök már. Csak... – Hirtelen nekiütököztem egy Becca nevű csajnak. – Jesszusom, ne haragudj! – kiáltottam, és azonnal hátraléptem. – Nem láttalak, mert éppen...

– Igen, tudom, mit csináltál. Azt, amit mindig. Éppen egy pasit stíróltél.

Elkomorodtam. Beccát nem ismertem túl jól. Csak annyit tudtam róla, hogy mindig is odavolt Erikért. Ja, és ő volt az, akit megmentettem attól, hogy Stark megharapja és gyakorlatilag megerőszakolja – mindezt persze az *előtt*, hogy Stark a jót választotta és felesküdt a harcosomnak. Becca a megerőszkolásra természetesen nem emlékezett. Csak annyi maradt meg neki, hogy mennyire élvezte az egészséget, köszönhetően annak, hogy Stark belepiszkált az agyába.

Mindez azonban nem jogosította fel arra, hogy ilyen hangnemben szóljon hozzám. De nem volt időm arra, hogy tisztázzam vele a dolgot, és őszintén szólva magasról tettem rá, hogy mit gondol rólam. Ezért Aphroditét utánozva ingerülten felhorkantam, aztán kikerültem, és odaléptem a hűtőhöz, hogy keressek magamnak egy barna üccsit.

– Ez mind miattad van, igaz? Te csesztél el mindent.

Felsóhajtottam. Találtam magamnak egy doboz barna üccsit, és megfordultam.

– Ha úgy érted, hogy én voltam az, aki megszabadított Kalonától, aki nem a földre szállt Erebosz, hanem egy gonosz bukott angyal, illetve én üldöztem el Neferetet, aki többé már nem Nüx Főpapnője, hanem egy gonosz Tsi Sgili, aki világalomra tör, akkor igen. Ezt mind én tettem, a barátaim segítségével.

– Miért gondolod azt, hogy te mindent tudsz?

– Egyáltalán nem tudok mindent. Ha így lenne, akkor tudnám, miért nem látjátok már be végre, hogy Kalona, Neferet és a Hollómások gonoszak, hiszen megölték Anasztázia professzort.

– A Hollómások csak azért ölték meg, mert te feldühítetted őket a szökéssel meg azzal, hogy szembeszálltál Kalonával, aki szerintünk igenis Erebosz.

– Térj már észre, Becca! Kalona nem Erebosz. Kalona a Hollómások apja. Cseroki asszonyokat megerőszakolva nemzette őket. Erebosz sosem tenne ilyet. Ez egyikőtöknek sem jutott eszébe?

Becca úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam.

– Amíg nem voltál itt, minden a legnagyobb rendben volt. Most, hogy visszajöttél, megint kezd minden elcsesződni. Bár csak örökre eltűnnél innen, és hagynád, hogy azt tegyük, amit

akarunk!

– Ki az a mi? Azokra a vámpírjelöltekre gondolsz, akik a gyengélkedőben fekszenek, mert majdnem legyilkolták őket a szárnyas haverjaid? Vagy Sárkányra, aki egy szál magában gyászolja a feleségét?

– Ez mind miattad történt. Senkit nem támadtak meg, amíg el nem szöktél.

– Tényleg nem hallod, amit mondok?

– Szia, Becca. – Stark a konyhaajtóban állt, közvetlenül Becca mögött.

Becca hátrafordult, félrelibbentette a haját, és kacéran elmosolyodott.

– Szia, Stark.

– Erik szabad préda – mondta Stark mindenféle bevezetés nélkül.

Becca zavartan pislogott.

– Ő és Zoey szakítottak – tette hozzá Stark.

– Ó, tényleg? – Megpróbált közömbösnek tűnni, de a testbeszéde elárulta, mennyire örül a hírnek. Visszafordult felém. – Legfőbb ideje volt, hogy végre dobjon.

– Pont fordítva történt, te... te kis *kurva!* – kiáltottam.

Becca felemelte a kezét, és elindult felém, mint aki meg akar ütni. Ezen annyira megdöbbenem, hogy még az elemeket is elfelejtettem segítségül hívni, hogy lesújtsak rá. Szerencsére Starkot nem érte ennyire váratlanul a dolog, és gyorsan közénk állt.

– Becca, épp eleget bántottalak már. Ne akard, hogy kihajítalak innét. Fordulj meg, és szép csendben menj el – mondta vészjósló hangon, mint egy igazi harcos.

Becca azonnal hátrahőkölt.

– Ugyan már, kit érdekel! Csak nem gondolod, hogy tönkreteszem miatta a körmömet! – Azzal sarkon fordult, és elvihar-

zott.

Kinyitottam a barna üccsimet, és jó hosszan meghúztam, mielőtt megszólaltam volna.

– Hát, ez elég kínos volt.

– Igen, nem is értem, mi ütött belém. Régen sosem akadályoztam volna meg egy jó kis csajbunyót.

Forgatni kezdtem a szememet.

– Hogy lehetsz ennyire pasi? Na, menjünk, hátha odafent nincs ilyen bolondokháza.

Kiséáltunk a konyhából, de ahhoz, hogy eljussunk a lépcsőhöz, keresztül kellett mennünk az egész társalgón, vagyis fejest kellett ugranunk a bolondokházába. Becca bőszen suttozott valamit a köréje gyűlt társaságnak, de amikor meglátott, abbahagyta, és gyilkos pillantást lövellt felém. A társalgóban tartózkodó többi vámpírjelölt ugyanilyen gyilkos tekintettel meredt rám.

Felgyorsítottam a lépteimet, és szinte kettesével szedtem a lépcsőfokokat felfelé.

– Oké, ez tényleg ijesztő volt – jegyezte meg Stark a szobám felé menet.

Bólintottam. Nehezen tudtam volna szavakba önteni, milyen érzés volt, hogy az iskolámban, az *otthonomban* szemmel láthatóan szinte mindenki gyűlölt. Kinyitottam a szobám ajtaját, és a következő pillanatban egy narancssárga szőrösömő vetette magát a karomba, miközben úgy nyivákkolt, mint egy zsémbes öregasszony.

– Nala! – Nem törődve a tiltakozásával, megpuszítottam az orrát, mire az arcomba tüszentett. Felnevettem, és átraktam a barna üccsit a másik kezembe, nehogy leöntsem vele a macskámat. – Hiányoztál, kislány. – Belefúrta az orromat puha szőrébe, mire abbahagyta a panaszkodást, és doromboló módba kapcsol.

– Ha befejezted a smárolást a macskáddal, volna egy kis megbeszél'nivalónk. Egy elég fontos megbeszél'nivalónk – mondta Aphrodité.

– Jaj, ne légy már ilyen undok – szólalt meg Damien.

– Mindjárt megmutatom, milyen az, amikor undok vagyok – förmedt rá Aphrodité durván.

– Elég legyen! – szólt rájuk Lenobia, mielőtt csendre inthetnem volna őket. – A barátnőm holtteste még odakint füstölög, úgyhogy semmi kedvem nevetlen kamaszok veszekedését hallgatni.

Aphrodité és Damien bocsánatkérően mormoltak valamit, és láthatóan elszégyellték magukat, én pedig úgy döntöttem, itt a remek alkalom, hogy átvegyem a szót.

– Feltűnt nektek, hogy engem itt mindenki gyűlöl?

– Tényleg? Én csak azt láttam, hogy olyanok, mint a zombik. Szótlanul merednek maguk elé – felelte Damien.

– Tényleg – erősítette meg Stark. – Beccát úgy kellett leszednem Zoey-ről, mert ki akarta kaparni a szemét.

Láttam Aphrodité és Damien arcán, hogy azonnal eszükbe jutott Stark nem olyan dicsőséges múltja, de egyikük sem szólt semmit.

– Engem nem lep meg – mondta Lenobia.

A Lovak Úrnőjére néztem.

– Mi folyik itt? Kalona eltűnt. Szerintem már nincs is az országban. Hogyan lehet még mindig hatással a vámpírjelöltekre?

– És a vámpírokra – tette hozzá Damien. – Maga volt az egyetlen professzor, aki kijött Sárkányhoz. Ez azt jelenti, hogy a többiek még mindig Kalona hatása alatt állnak.

– Vagy egyszerűen csak megadják magukat a félelemnek – felelte Lenobia. – Nehéz eldönteni, hogy csak félnek, vagy ez a démon valami olyat tett velük, ami még mindig érezteti hatását

annak ellenére, hogy ő már nincs jelen.

– Kalona nem démon – hallottam a saját hangomat.

Lenobia élesen rám nézett.

– Miért mondod ezt, Zoey?

Kényelmetlenül fészkelődni kezdtem, aztán leültem az ágyamra, és az ölembe fektettem Nalát.

– Csak arról van szó, hogy tudok róla néhány dolgot, többek között azt is, hogy nem démon.

– Nem mindegy, hogy minek nevezzük? – kérdezte Erin.

– A valódi nevek hatalommal bírnak – jegyezte meg Damien. – Régi igazság, hogyha egy varázslat vagy egy szer-tartás során valakinek a valódi nevét, vagy akár csak a kereszt-nevét használjuk, az sokkal hatékonyabb, mintha csak úgy általánosságban szabadítanánk fel az energiákat.

– Igazad van, Damien. Akkor mostantól nem hívjuk démon-nak Kalonát – mondta Lenobia.

– És a többi vámpírjelölttel ellentétben mi azt sem fogjuk el-felejteni, hogy gonosz – tette hozzá Erin.

– De nem mindannyian felejtették el – szóltam közbe. – A gyengélkedőben lévők nem voltak Kalona hatása alatt, mint ahogy Lenobia és Sárkány... és Anasztázia sem. De miért? Mi van bennünk, ami másban nincs meg?

– Azt már megbeszéltük, hogy Lenobia, Sárkány és Anasz-tázia különleges képességeket kaptak Nüxtől – mondta Damien.

– Oké, de mi a helyzet azokkal, akik szembeszálltak a Hol-lómásokkal? – kérdezte Aphrodité.

– Hanna Honeyeager rá tudja venni a virágokat, hogy ki-nyílnak – felelte Damien.

– A virágokat? – meredtem rá. – Komolyan?

– Igen. – Damien megvonta a vállát. – Ért a növények nyel-vén.

Felsőhajtottam.

– Mit tudunk a többiekről, akik a gyengélkedőben fekszenek?

– T.J. baromi jó bokszoló – szólalt meg Erin.

– Drew pedig kiváló birkózó – jutott eszembe.

– De ezek a képességek nem igazi ajándékok – vetette ellen Lenobia. – A vámpírok alapvetően tehetségesek. Ebben nincsen semmi szokatlan, sőt éppen ez a normális.

– Tud valaki valamit Ian Browserről? – kérdeztem. – Én csak drámaóráról ismerem. Nagy rajongója volt Nolan professzornak.

– Én ismerem – felelte Erin. – Nagyon cuki srác.

– Értem, szóval cuki – mondtam csüggedten. Reménytelennek tűnt, hogy rájövünk, mi a közös bennük. Mindnyájan kedvesek és ügyesek voltak, de ez még nem ugyanaz, mintha Nüx megajándékozta volna őket. – Mi a helyzet azzal az új lánnyal, Reddel?

– Egyikünk sem ismeri. – Damien Lenobiára pillantott. – Ön tud róla valamit?

Lenobia megrázta a fejét.

– Nem, csak annyit, hogy Anasztázia volt a mentora, és egy pár nap alatt olyan közeli kapcsolatba kerültek, hogy később az életét is hajlandó volt kockára tenni a professzora megmentéséért.

– Ami azt jelenti, hogy nincs benne semmi különleges, egyszerűen csak helyesen döntött, és... – Hirtelen elhallgattam, ahogy rájöttem, mit is mondtam. Felnevettem. – Ez az!

Mindenki értetlenül nézett rám.

– Megbolondult – mondta Aphrodité lemondóan. – Előbb vagy utóbb várható volt.

– Nem! Nem bolondultam meg. Rájöttem. Rájöttem a válaszra. Istennőm, pedig annyira egyértelmű! Azok a vámpírje-

löltek nem különlegesen tehetségesek. Egyszerűen csak ők azok, *akik meghozták a helyes döntést.*

Néhány másodpercig senki nem szólt semmit, aztán Damien folytatta a gondolatmenetet.

– Akárcsak az életben. Nüx mindenkinek megadja a választás lehetőségét.

Elvigyorodtam.

– És néhányan bölcsen választunk.

– Mások viszont elcseszik – tette hozzá Stark.

– Istennőm! Ez tényleg logikus – kiáltott fel Lenobia. – Nincs itt semmi rejtély.

– Minden a választásról szól – mondta Aphrodité.

– És az igazságról – tettem hozzá.

– Így már érthető. – Damien elgondolkodott. – Sosem értettem, miért csak három professzor képes átlátni Kalonán. Mindig is azt hittem, hogy itt az összes vámpír különleges, és az Istennő mindnyájukat megajándékozta.

– És a legtöbbjükre ez igaz is – jegyzete meg Lenobia.

– De ajándék ide vagy oda, megtalálni az igazságot és a helyes utat követni mindig választás kérdése. – Stark halkán beszélt, és közben a szemembe nézett. – Ezt soha nem szabad elfelejtenünk.

– Nüx pontosan ezért hozott ide minket. Hogy eszünkbe juttassa, mindenkinek van szabad akarata – mondta Lenobia.

Ez az egyetlen reményem A-yával kapcsolatban. Választhatom azt, hogy nem követem az ő útját. De vajon ez nem jelenti-e azt is, hogy Kalonának is van szabad akarata, és ő is választhat a jó és a gonosz között? Ezek a gondolatok suhantak át az agyamon. Elhessegettem őket, és így szóltam:

– Oké, van valakinek valami ötlete, hogyan tovább?

– Természetesen. Kövesd Kalonát, mi pedig követünk téged – válaszolta Aphrodité. Amikor mindannyian rámeredtünk,

folytatta: – Nézd, Kalona bizonyítottan gonosz, úgyhogy válaszd azt, hogy elpusztítod. – Mielőtt bármit mondhattam volna, Aphrodité gyorsan hozzátette: – Nem lehetetlen. Az egyik látomásomban Zoey megölte.

– Látomásodban? – kérdezte Lenobia.

Aphrodité gyorsan összefoglalta a két látomást, tapintatosan kihagyva azt a részt, hogy a „nem olyan jó” verzióban összefeküdtem Kalonával. Amikor végzett, megköszörültem a torkomat, felkötöttem a gatyámat (átvitt értelemben), és így szóltam:

– A rossz látomásban Kalonával voltam. Nemcsak mellette, hanem *vele*. Szeretők voltunk.

– De a másokban csináltál valamit, amivel elpusztítottad – mondta Lenobia.

– Ez egyértelműen így volt – erősítette meg Aphrodité. – Minden mást zavarosan láttam, de ebben biztos vagyok. Szóval továbbra is azt mondom, hogy utána kell mennie.

– Nekem ez nem tetszik – szólalt meg Stark.

– Nekem sem – mondta Lenobia. – Bárcsak többet tudnánk, bárcsak több információnk lenne arról, mi fogja eldönteni, melyik látomás válik valóra!

– Istennőm! Mekkora barom vagyok – kiáltottam fel, és elkezdtem a zsebemben kotorászni a papírcetli után, amit odatettem. – Teljesen megfeledkeztem Kramisha verséről.

– Úh, én is – morogta Aphrodité. – Rühellem a verseket.

– Ez meglep, szépségem – lépett be a szobába Dariusz, nyomában Stevie Rae-vel és Shaunee-val. – Aki ennyire intelligens, annak élveznie kellene őket.

Aphrodité kedvesen rámosolygott.

– Azt élvezném, ha te olvasnál nekem verset, bár a te szádból nekem bármi jó lenne.

– Pfüj, de undorító – öklendezett Shaunee, és leült Erin mellé.

– Iszonyúan – helyeselt Erin, és rávigyorgott az ikertestvérére.

– Még jó, hogy a versről nem maradtunk le – mondta Stevie Rae, azzal lehuppant mellém, és simogatni kezdte Nalát. – Kíváncsi vagyok, Kramisha most mivel állt elő.

– Oké, felolvasom hangosan.

*Kétélű kard
Egyik éle pusztít
A másik felszabadít
Én vagyok a te gordiuszi csomód
Felszabadítasz vagy elpusztítasz?
Kövesd az igazságot, és
Keress a vízen
Tisztíts meg tűzben
Földbe ne zárj többé
Levegő súgja majd meg
Mit úgyis tud már a szellem:
Megmenthető az is
Mi darabokra tört
Ha hiszel benne
Mindketten szabadok lehetünk.*

– Nem szívesen mondok ilyet, de annyit még én is megértettem belőle, hogy ezt Kalona üzeni neked – törte meg Aphrodité a szobára nehezedő súlyos csendet.

– Igen, nekem is úgy tűnik – helyeselt Stevie Rae.

– A pokolba – motyogtam.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Zoey

– Nekem ez nem tetszik – mondta Stark.

– Ezt már egyszer mondtad – vágta rá Aphrodité. – Egyikünknek sem tetszik, de attól még nem fog eltűnni ez az ostoba vers.

– Prófécia – javította ki Damien. – Kramisha költeményei próféciaák.

– Ami akár jót is jelenthet – mondta Dariusz. – Hiszen egy prófécia egyben figyelmeztetés is.

– Szóval ezek a költemények Aphrodité látomásaival kiegészítve hatékony eszközt adnak a kezünkbe – vont a következőt Lenobia.

– Ha meg tudjuk fejteni – tettem hozzá.

– A múltkorit is megfejtettük – emlékeztetett Lenobia. – Ez is menni fog.

– Akármit is jelent, abban szerintem mindnyájan egyetértünk, hogy Zoey-nak követnie kell Kalonát – jelentette ki Dariusz.

– Erre teremtettek – mondtam, mire mindenki felém fordult. – Gyűlölöm, hogy így van, de fogalmam sincs, mit tehetnék ellene. Legtöbbször úgy érzem magam, mint a hegyről legördülő lavina, de akkor is ez az igazság. – Eszembe jutott, mit súgott nekem Nüx, és hozzátettem: – Nem akarom figyelmen kívül hagyni az igazságot, mert az igazságnak hatalma van, akárcsak a helyes döntéseknek. Az igazság az, hogy kötődöm Kalonához. Tisztában vagyok ezzel a kötődéssel, és tudom,

hogy alaposan megnehezíti a dolgomat, de egyszer már sikerült felülkerekednem rajta. Azt remélem, sikerülni fog újra, és képes leszek meghozni azt a döntést, amelynek segítségével legyőzhetem.

– Ezúttal örökre? – kérdezte Stevie Rae.

– Nagyon remélem – feleltem.

– Ezúttal nem leszel egyedül – mondta Stark.

– Így van – bólintott Damien.

– De még mennyire, hogy nem – jegyezte meg Shaunee.

– Bizony – tette hozzá Erin.

– Mindenki egyért, együtt Zoey-ért! – kiáltotta Stevie Rae.

Aphroditére néztem. Színpadiasan felsóhajtott.

– Oké, benne vagyok. Ahová az idióta banda megy, oda megyek én is.

Dariusz átölelte.

– Te sem leszel egyedül, szépségem.

Csak később jöttem rá, hogy Stevie Rae egy szóval sem említette, hogy csatlakozni szeretne hozzánk.

– Jó ez a nagy szolidaritás, de addig nem tudunk továbblépni, amíg nem tudjuk, hol van Kalona – hűtötte le a kedélyeket Lenobia.

– Hát, álmomban egy szigeten találkoztam vele. Pontosabban egy szigeten álló kastély tetején.

– Nem volt ismerős? – kérdezte Damien.

– Nem. De nagyon szép volt. A tenger hihetetlenül kék volt, és mindenütt narancsfák álltak.

– Ezzel nem nagyon szűkítetted le a kört – húzta el a száját Aphrodité. – Narancsfák mindenhol vannak – Floridában, Kaliforniában, a Földközi-tengeren. És szigetek is akadnak jócskán arrafelé.

– Nem Amerikában van – vágtam rá automatikusan. – Nem tudom, hogy honnét, de ebben biztos vagyok.

– Akkor ezt kezeljük tényként – javasolta Lenobia.

Jólesett, hogy ennyire bízok bennem, ugyanakkor kissé idegessé is tett.

– Oké – mondta Stevie Rae. – Szerintem tudsz te erről a helyről többet is, de ahhoz, hogy rá tudj gondolni, egy ideig nem szabad rágondolnod.

– Hé, ennek semmi értelme – szólt közbe Aphrodité. – Bugris-földjén így beszélnek? Várjatok, mindjárt lefordítom. – Felém fordult. – Anélkül, hogy gondolkodtál volna rajta, tudtad, hogy nem Amerikában van. Lehet, hogy túl erősen agyaltál rajta. Inkább próbálj ellazulni, hátha akkor magától eszedbe jut.

– Én is pontosan ezt mondtam – morogta Stevie Rae.

– Úgy viselkednek, mintha ikrek lennének – vigyorodott el Shaunee.

– Hatalmas! – helyeselt Erin.

– Kuss legyen! – kiáltott rájuk Aphrodité és Stevie Rae egyszerre, mire az Ikrekből kitört a röhögés.

– Hé, mi olyan vicces? – kérdezte Jack, aki éppen akkor lépett be a szobába. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy az arca még mindig könnyes, a tekintete pedig végtelenül szomorú.

Odament Damienhez, és leült szorosán mellé.

– Nincs semmi vicces. Az Ikrek éppen ikreskednek – mondta Damien.

– Na, jól van, ebből elég. Így nem jutunk egyről a kettőre, pedig valahogy mindenképpen ki kell derítenünk, hol van Kalona – szólalt meg Lenobia.

– Én tudom, hol van Kalona – mondta Jack, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon.

– Hogy érted azt, hogy tudod, hol van Kalona? – kérdezte Damien, miközben mi mindannyian döbbenten meredtünk Jackre.

– Ő és Neferet. Mi sem egyszerűbb. – Felemelte az iPhone-

ját. – Újra van net, és a Vamp Twitter teljesen felbolydult. Mindenki Shekinah váratlan és titokzatos haláláról beszél, meg arról, hogy Neferet felbukkant Velencében a Vámpírok Főtanácsa előtt. Azt állítja, hogy ő Nüx Inkarnációja, Kalona pedig Erebosz, ezért őt kellene megválasztaniuk a következő Vámpír Főpapnőnek. – Tátott szájjal bámultunk rá. Jack összeráncolta a homlokát. – Nem én találtam ki. Becsszóra. Nézzétek meg nyugodtan. – Előrenyújtotta az iPhone-ját, amit Dariusz el is vett tőle. Miközben a harcos a képernyőt nyomkodta, Damien átkarolta Jacket, és cuppanós pusztit nyomott a szájára. – Zseni vagy! – mondta a barátjának.

Jack elmosolyodott, aztán mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

Mindenki, kivéve Stark és én.

A káosz kellős közepén Heath sétált be a szobába. Csak egy pillanatig habozott, aztán odasétált az ágyamhoz, és leült melém arra az oldalra, amit Stevie Rae szabadon hagyott.

– Mi folyik itt, Zo?

– Jack megtalálta Kalonát és Neferetet – válaszolta Stevie Rae.

– Az jó – mondta Heath. Aztán találkozott a tekintetünk, mire hozzátette: – Vagy lehet, hogy mégsem olyan jó.

– Már miért ne lenne jó? – kérdezte Stevie Rae.

– Kérdezd meg Zoey-t – felelte Heath.

– Mi a baj, Zoey? – fordult felém Damien, mire mindenki elhallgatott.

– Nem Velencében volt – szólaltam meg. – Ebben biztos vagyok. Álmomban Kalona nem Velencében volt. Soha nem jártam még ott, de képeket láttam már róla, és javítatok ki, ha tévedek, de Velencében nincsenek hegyek, ugye?

– Nincsenek – erősítette meg Lenobia. – Én már többször is jártam ott.

– Talán nem is baj, hogy álmodban nem ott találkoztatok, ahol Kalona van. Talán ez azt jelenti, hogy azok az álmok nem is annyira valóságosak, mint gondolod – morfondírozott Aphrodité.

– Talán.

– Valami nem stimmel – szólalt meg Stark.

Elfojtottam egy ingerült sóhajt, mert rájöttem, hogy megint behallgatott a gondolataimba.

Aphrodité elengedte a füle mellett Stark megjegyzését, és folytatta:

– Emlékszel, hogy a látomásomban Neferet és Kalona hét befolyásos vámpír előtt állt?

Bólintottam.

– A Vámpírok Főtanácsa! – kiáltott fel Lenobia. – Nem is értem, hogy nem jutott eddig eszembe. – Megrázta a fejét, szemmel láthatóan dühös volt saját magára. – Egyetértek Aphroditével. Zoey, lehet, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítasz ezeknek az álmoknak. Kalona manipulál téged – mondta gyengéden, mintha attól félne, hogy ezzel megijeszt.

– Nem, nem azt akarom mondani, hogy Kalona nem Velenében van, csak... – Hirtelen elhallgattam, mert eszembe jutott egy korábbi álmom, és legszívesebben a homlokomra csaptam volna. – Szent ég! A legutóbbi álmomban Kalona nem Velenében volt, de volt egy álmom, amelyikben ott találkoztunk. Azt mondta, szeret ott lenni, mert érzi az erő jelenlétét... – Megdörgöltem a halántékomat, hátha ezzel nagyobb teljesítményre tudom ösztökélni az agyamat. – Emlékszem, azt mondta, valami ősi erő jelenlétét érzi, és most már érti, miért ezt a helyet választották.

– Valószínűleg ránk utalt, vámpírokra – jegyezte meg Lenobia.

Az álmomra gondoltam, és összeráncoltam a homlokomat.

– De álmomban nem Velencében voltunk. Láttam azt a híres palotát, meg a gondolákat, meg a nagy tornyot, de csak távolról. Mintha víz választott volna el tőlük.

– Z, nem akarok genyó lenni, de te soha nem csinálsz házi feladatot? – kérdezte Stevie Rae.

– Tessék?

– San Clemente-sziget – mondta Lenobia.

– Tessék? – ismételtem frappánsan.

Damien felsóhajtott.

– Itt van valahol a *Vámpírjelöltek kézikönyve*?

Állammal az íróasztal felé intettem.

– Azt hiszem, ott van.

Damien felállt, és addig kotorászott az íróasztalomon lévő kuplerájban, míg végül előhúzta a *Vámpírjelöltek kézikönyvét*. Lapozgatta kb. két másodpercig (Lehetséges, hogy tényleg kívülről tudta az egészet?), aztán a kezembe nyomta kinyitva. Döbbsen pislogtam a gyönyörű, lazacszínű palotára, amelyet egyik kalonás álmomban láttam.

– Az egyik álmomban itt voltunk Kalonával. Pontosan ezen a padon ültünk – mutattam a képre.

Aphrodité hirtelen kibontakozott Dariusz öleléséből, és átlesett a vállam felett.

– A francba! Hogy a fenébe nem ismertem fel eddig! Esküszöm, ez az emberré válás teljesen lebutított.

– Mi az, Aphrodité? – lépett közelebb hozzánk Stark.

– Ez a palota szerepelt a második látomásomban, amelyikben láttál meghalni – feleltem Aphrodité helyett. Felsóhajtottam. – Tudom, hogy ostobán fog hangzani, de mostanáig teljesen megfeledkeztem róla. Emlékszem, hogy álmomban rájöttem, ez lehet az a palota, aminek a közelében láttál vízbe fulladni, de amikor felébredtem...

Egy pillanatra elhallgattam, és Stark szemébe néztem. – Fel-

ébredtem, és valami elterelte a figyelmemet. – Stark szemében felismerés villant, és rájött, hogy ez akkor történt, amikor először aludtunk együtt, amikor még nem választott a jó és gonosz között. – Ráadásul – tettem hozzá sietve –, azért láthattál meghalni, mert teljesen egyedül voltam. Ez akkor volt, amikor mindenki haragudott rám. Most már azonban nem vagyok egyedül, ezért ez a látomás nem fog valóra válni. – Aphrodité nem szólt semmit, ezért felé fordultam, és azt láttam, hogy Starkot bámulja tágra nyílt szemmel.

– Ebben a második látomásban nem voltál teljesen egyedül – mondta Aphrodité lassan. – Emlékszem, hogy láttam felvilanni Stark arcát közvetlenül azelőtt, hogy megöltek volna. Ő is ott volt.

– Micsoda? Baromság! Soha nem engedném, hogy bántódása essen – kiáltott fel Stark magából kikelve.

– Nem azt mondtam, hogy te voltál a felelős. Csak azt, hogy ott voltál – felelte Aphrodité hidegen.

– Mit láttál még? – húzta ki magát Heath, és így legalább olyan félelmetes harcosnak látszott, mint Stark.

– Aphroditének két különböző látomása is volt Zoey haláláról – mondta Damien. – Az egyikben levágta a fejét egy Hollómás.

– Az majdnem meg is történt! – vágta rá Heath. – Ott voltam. Még mindig látszik rajtad a sebhely.

– A lényeg az, hogy végül *nem* vágták le a fejemet. És most, hogy az eszemet is tudom használni, remélhetőleg megfulladni sem fogok. De Aphrodité egyik látomásában sem szerepelt túl sok konkrétum.

– De abban azért biztos vagy, hogy a második halál-látomásban a San Clemente-szigetet láttad, a Vámpírok Főtanácsának székhelyét? – kérdezte Lenobia.

Aphrodité a könyvre mutatott, amely még mindig kinyitva

hevert az ölemben.

– Ezt a palotát láttam, amikor meghalt.

– Oké, akkor nagyon óvatos leszek – mondtam.

– Gondoskodni fogunk róla, hogy tényleg az legyél – tette hozzá Lenobia.

Kezdett kitörni rajtam a klausztofóbia. Akkor ez azt jelenti, hogy most már soha többé nem lehetek egyedül?

Stark nem szólt semmit, de nem is volt rá szükség. A testtartásából szinte sugárzott a frusztráltság.

– Várjatok, rájöttem valamire! – Damien kikapta a kezemből a *Vámpírjelöltek kézikönyvét*, és lapozni kezdett benne. Amikor felnézett, ajkán diadalmas mosoly jelent meg. – Tudom, hol van Kalona szigete, és igazad van. Nem Velencében. – Felém fordította a könyvet, és megkérdezte: – Ezen a helyen jártál álmodban?

A könyvet egy olyan oldalon nyitotta ki, amely tele volt (számomra ismeretlen) szöveggel, mellette pedig egy illusztráció volt látható egy gyönyörű, hegyekkel csipkézett szigetről és az azt körülölelő, vakítóan kék tengerről. A rajzon egy kastély is szerepelt, amely túlságosan is ismerős volt számomra.

– Ez az – mondtam ünnepélyesen. – Itt jártam a legutóbbi álmodban. Hol a pokolban van ez a hely?

– Olaszországban – felelte Lenobia. – Ez Capri szigete. A Vámpírok Főtanácsának sokáig ez volt a székhelye. Csak Krisztus után 79-ben költöztek át Velencébe.

Örültem, hogy nem az én arcom az egyetlen, amelyen kérdőjelek tükröződnek. Damien azonban nem tartozott közéjük. Kioktató hangon folytatta, amit Lenobia elkezdett.

– Pompeii patrónusai vámpírok voltak. A Vezúv időszámításunk szerint 79 augusztusában tört ki. – Mindannyian némán pislogtunk rá, mire felsóhajtott, és folytatta: – Capri szigete nem messze van Pompeitől.

– Ó, igen, rémlik, hogy olvastam erről valamit a történelmi részben – mondta Stevie Rae.

Nekem nem rémlett, én ugyanis nem olvastam a fejezetet, és Shaunee meg Erin fészkelődéséből arra következtettem, hogy ők sem. Micsoda meglepetés!

– Oké, ez érdekes, és valóban ez az a sziget. De miért menne oda Kalona, ha a Főtanács már évezredek óta máshol van? – kérdeztem.

– Vissza akarja állítani a régi rendet – válaszolta Stark. – Állandóan ezt mondogatta.

– De akkor most melyik palotában van? A San Clemente-szigeten vagy Caprin? – kérdeztem még mindig összezavarodva.

– A Twitter szerint alig néhány órával ezelőtt Neferettel együtt megjelent a Főtanács előtt. Úgyhogy most ott kell lennie – felelte Jack.

– De lefogadom, hogy a bázisa Caprin van – jegyezte meg Stark.

– Úgy látszik, nincs más választásunk, mint átruccanni Olaszországba – szólalt meg Damien.

– Remélem, mindenkinek van útlevele – nézett végig rajtunk Aphrodité.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Zoey

– Persze hogy van, Aphrodité, ne légy már ilyen lekezelő – mondta Stevie Rae. – Te is nagyon jól tudod, hogy minden vámpírjelölt kap útlevelet, amint megjelölték. Ez is része annak, hogy önállóságra neveljenek minket.

– Szerencsére nekem is van útlevelem – vigyorgott Heath. – Pedig nem is vagyok megjelölve.

Legszívesebben ráüvöltöttem volna, hogy „*Te nem jössz ve-lünk, téged ott biztosan megölnének*”, de nem akartam kínos helyzetbe hozni, ezért inkább a logisztikai kérdésekre koncentráltam.

– Tudja valaki, hogyan jutunk el Olaszországba?

– Remélem, első osztályon – morogta Aphrodité.

– Az nem probléma. Egyszerűen felülünk az Éjszaka Háza magángépére – felelte Lenobia. – Vagyis inkább ti. Én mindent elrendezek, de nem fogok veletek tartani.

– Nem jön velünk? – Görcsbe rándult a gyomrom. Lenobia bölcs volt és olyan elismert tagja a vámpír társadalomnak, hogy még Shekinah is megkülönböztetett tisztelettel beszélt vele. Szükségünk volt rá. Szükségem volt rá, hogy velünk jöjjön!

– Nem jöhet – szólalt meg Jack. Meglepetten néztünk rá. – Itt kell maradnia Sárkánnyal, és gondoskodnia kell róla, hogy az iskola ne kerüljön teljesen a Sötét Oldal uralma alá, mert akármit is csinált Kalona, azt még mindig nem hagyta abba, függetlenül attól, hogy nincs itt.

Lenobia rámosolygott Jackre.

– Jól látod a helyzetet. Jelen pillanatban nem hagyhatom itt az Éjszaka Házát. – Lassan körbenézett a szobában, tekintete egy pillanatra mindegyikünkön elidőzött, majd megállapodott rajtam. – Majd te vezeted őket. Egy ideje már amúgy is te vagy a vezetőjük. Csak tedd azt, amit eddig.

De mindig elrontom! Annyi hibát elkövettem már! Még abban sem vagyok biztos, hogy magamban megbízhatok-e Kalona közelében! Legszívesebben felüvöltöttem volna, de nem tettem, inkább elővettem a legérettebb hangomat, és így szóltam:

– De kell valaki, aki elmondja a Főtanácsnak, hogy valójában mi a helyzet Neferettel és Kalonával. Én nem lehetek az, hiszen még csak vámpírjelölt vagyok.

– Nem, Zoey, te vagy a mi Főpapnőnk. Az első vámpírjelölt Főpapnő a történelemben, és meg fognak hallgatni, mert Nüx veled van. Számomra ez egyértelmű. Egyértelmű volt Shekinah-nak is. És egyértelmű lesz nekik is.

Én nem voltam erről meggyőződve, de mindenki olyan bátorítón mosolygott rám, hogy azt hittem, mindjárt rosszul leszek. Végül nem hánytam el magam, és a könnyeimet is sikerült visszatartanom.

– Mikor indulunk?

– Amilyen hamar csak lehet – felelte Lenobia. – Egyelőre nem tudjuk, mekkora kárt okozott Kalona. Gondoljatok csak bele, hogy itt milyen katasztrófahelyzet alakult ki alig néhány nap leforgása alatt.

– Mindjárt hajnalodik. Meg kell várnunk, amíg lenyugszik a nap. – Stark hangja nagyon feszült volt. – Mivel a viharnek vége, feltehetően előbújik a nap, ami azt jelenti, hogy Stevie Rae és én szénné égünk, mielőtt felszállhatnánk a gépre.

– Napnyugtakor indulunk – mondta Lenobia. – Addig pakoljatok össze, egyetek és pihenjete. A többit én elintézem.

– Szerintem Zoey-nak nem lenne szabad a San Clemente-

szigeten maradnia – nyugtalankodott Stark. Dariuszhoz fordult támogatásért. – Nem gondolod, hogy rossz ötlet azon a helyen tartózkodnia, ahol Aphrodité látta vízbe fulladni?

– Stark, Aphrodité azt is látta, hogy lefejeznek Tulsában, mégsem történt meg, mert a barátaim nem fordítottak hátat nekem. Nem az a fontos, hogy hol vagyok, hanem az, hogy ha veszélybe kerülök, tudom, hogy olyanok vesznek körül, akikre számíthatok.

– De Aphrodité látott veled! Ha én nem tudlak megvédeni, ki lesz rá képes?

– Majd én – mondta Dariusz.

– A levegőről se feledkezz meg – jegyezte meg Damien.

– Ott van a tűz is – morogta Shaunee.

– A víz velem van, és biztosíthatlak, hogy nem hagyom Zoey-t megfulladni – méltatlankodott Erin.

– A föld mindig meg fogja védeni Zoey-t – mondta Stevie Rae, de szemében szomorúság csillogott.

– Tudom, hogy én már csak egy ember vagyok, de engem sem szabad leírni. Ha valaki szembeszáll Dariusszal, veled és az idióta bandával, annak velem is meg kell küzdenie – tette hozzá Aphrodité.

– És ehhez az egészhez adj hozzá még egy embert – csatlakozott Heath is.

– Látod – fordultam Stark felé, miközben a szemem megtelt könnyekkel. – Nem csak te vagy mellettem. Mindannyian benne vagyunk.

Stark a szemembe nézett, és láttam, mennyire megviselte a gondolat. Egy harcos számára nem létezik szörnyűbb csapás annál, mint ha megölik a Főpapnőt, akinek a védelmére felesküdt. Aphroditének elég volt megemlítenie, hogy látta ugyanabban a látomásában, amelyben meghaltam, és ezzel alapjaiban rengette meg Stark önbizalmát.

– Minden rendben lesz. Ígérem – mondtam.

Stark bólintott, aztán elfordította a fejét, mint aki képtelen állni a tekintetemet.

– Jól van. Igyekeztek. Úgy pakoljatok, hogy nem lesz időtök a csomagokkal bíbelődni. Maximum egy kézitáska a legszükségesebb holmikkal – adta ki az utasítást Lenobia. Láttam, hogy Aphrodité szörnyülködve elsápad, és alig bírtam visszafojtani a nevetésemet. – Napnyugtakor találkozunk az étkezőben. – Elindult kifelé a szobából, de az ajtóban megtorpant. – Zoey, ne maradj egyedül éjszakára. Próbáld meg távol tartani magadtól Kalonát. Nem lenne jó, ha megsejtené, hogy utánamész.

Nyeltem egy nagyot, de bólintottam.

– Oké, rendben.

– Áldott légy – mondta.

– Áldott légy – vágtuk rá kórusban, még Heath is.

Lenobia becsukta maga mögött az ajtót, és néhány másodpercig egyikünk sem szólt semmit. Azt hiszem, egy kicsit mindnyájan sokkos állapotba kerültünk, és nem igazán fogtuk még fel, hogy Olaszországba utazunk, ahol a Vámpírok Főtanácsa előtt fogunk beszélni. Vagy legalábbis én. A pokolba. A *Vámpírok Főtanácsa előtt fogok beszélni*. De az is lehet, hogy képtelen leszek majd megszólalni a rám törő hasmenéstől, és egyszerűen összezsínálom magamat. Az lenne ám a hatásos belépő! A „különleges” volna a legenyhébb kifejezés, amivel illetnének.

Jack kérdése szakította félbe egyre kétségbeesettebb gondolatmenetemet.

– Mi lesz Hercegnővel és a macskákkal?

A mellettem doromboló Nalára pillantottam, és frappánsan így szóltam:

– Hmmm.

– Nem vihetjük magunkkal őket – mondta Stark. – Szó sem lehet róla. – Aztán valamivel engedékenyebben hozzátette: – De biztosan dühösesek lesznek ránk, amikor visszajövünk. Főleg a macskák. Nagyon sértődékenyek tudnak lenni.

Aphrodité felhorkant.

– Nekem mondd? Találkoztál már a macskámmal? Erről jut eszembe, foglalkozom veled egy kicsit, miközben bekapok valamit és összepakolok. – Szemérmesen rámosolygott Dariuszra. – Ha szeretnéd, hogy veled is foglalkozzam, az ajtómon nyitva áll.

– Nem kell kétszer mondanod – felelte Dariusz. – Áldott légy, papnő – búcsúzott el tőlem, majd kézen fogta Aphroditét, és elindultak a szobája felé, ahol az Istennő-tudja-csak mire készültek.

– Jobb lesz, ha mi is összeszedjük magunkat – mondta Damien.

– Nem értem, hogy gondolta azt, hogy mindenki csak egy táskát hozhat. Hová fogom rakni a cipőimet? – kérdezte Jack.

– Szerintem úgy gondolta, hogy egy pár cipő bőven elég lesz – jegyezte meg Heath segítőkészen.

Jack a döbbenettől szóhoz sem jutva követte Damient.

Négyen maradtunk Starkkal, Heath-szel és Stevie Rae-vel. Mielőtt a helyzet elviselhetetlenül kínossá vált volna, Stark váratlanul így szólt:

– Heath, nem aludnál ma Zoey-vel?

– Hé, haver, ha rajtam múlna, *mindig* Zoey-vel aludnék.

Belebokszoltam a karjába, de ezzel sem sikerült letörölnöm a vigyort az arcáról.

– És neked mi a terved? – kérdeztem Starktól.

Nem nézett a szemembe, úgy válaszolt.

– Napfelkelte előtt még ellenőrizni akarom az iskola környékét. Utána megnézem, Lenobiának nincs-e szüksége valami

segítségre, végül pedig eszek valamit.

– Aludni hol fogsz?

– Sötétben. – Felém fordult, jobb öklét a szíve fölé helyezte, és meghajolt. – Áldott légy, úrnöm. – Aztán, mielőtt bármit mondhattam volna, elment.

Szótlanul bámultam utána.

– Megrémisztette Aphrodité látomása – mondta Stevie Rae, azzal leszállt az ágyról, és nekiállt matatni azokban a fiókokban, amelyekben egykor az ő cuccai voltak, mielőtt meghalt, majd élőhalottként visszatért volna. Szerencsére annak idején kiharcoltam Neferetnél és a vámpíroknál, hogy legalább néhány holmiját adják vissza, így most volt miben turkálnia.

– Ne légy dühös Starkra, Zo – szólalt meg Heath. – Saját magára haragszik, nem rád.

– Heath, igazán hálás vagyok, amiért próbálsz jobb kedvre deríteni, de kissé abszurdnak érem, hogy Stark oldalára állsz.

– Hé, kicsim, én a te oldaladon állok! – Megbökött a vállával, aztán elnyúlt az ágyon, és az egyik karjával átkarolt.

– Figyu, Heath, megtennél nekem egy nagy szívességet? – kérdezte Stevie Rae.

– Persze.

– Lemennél a konyhába – a társalgó jobb oldaláról nyílik –, és szereznél nekem valami kaját? A hűtő mindig tele van szendvicsekkel. Kereshetsz csipszet is, de úgysem nagyon fogsz találni, maximum peracet, vagy valami effélét.

Egymásra néztünk Heath-szel.

– Megtennéd? – folytatta Stevie Rae.

– Persze, Stevie Rae, semmi gond. – Heath megölelt, nyomott egy pusztit a homlokomra, és felugrott az ágyról. Az ajtóban megállt, rávigyorgott Stevie Rae-re, és így szólt: – De legközelebb, ha kettesben akarsz maradni Zóval, elég, ha azt mondod. Ember vagyok és focista, de azért nem teljesen hülye.

– Oké, ezt megjegyzem – felelte Stevie Rae.

Heath rám kacsintott, és eltűnt.

– Istennőm, hogy ennek a srácnak mennyi energiája van – sóhajtottam fel.

– Z, én nem mehetek veletek Olaszországba – mondta Stevie Rae mindenféle bevezetés nélkül.

– Micsoda? Az nem lehet! Muszáj velünk jönnöd! Te vagy a föld. Nélküled nem tudjuk megidézni a kört.

– Korábban is sikerült. Aphrodité ott lesz, majd ő beáll helyettem.

– Ő nem tudja megidézni a földet. Próbáltuk már. A föld elutasította – érveltem.

– De a szellemet egyszer már képes voltál átadni neki, és úgy működött a dolog. Tedd meg újra, és kész.

– Stevie Rae, szükségem van rád.

A legjobb barátnőm lehajtotta a fejét, és végtelen szomorúság sugárzott belőle.

– Kérlek, ne mondd ezt. *Itt kell maradnom.* Nincs más választásom. A vörös vámpírjelölteknek nagyobb szükségük van rám, mint neked.

– Nem, most már nincs – ellenkeztem. – Itt vannak a suliban, felnőtt vámpírokkal körülvéve. Még ha az iskola vámpírjai furcsán is viselkednek, a jelenlétük elég ahhoz, hogy életben tartsa őket, és a testük ne utasítsa el az Átváltozást.

– Nem csak erről van szó. Nem csak róluk.

– Ó, ne! Stevie Rae, felejtse el azokat a sötét vámpírjelölteket!

– A Főpapnőjük vagyok – felelte halkán, és a szeme szinte könnyöngött, hogy értesem meg. – Felelősséggel tartozom értük. Amíg távol leszel, megpróbálok még egyszer beszélni velük, hátha sikerül rávennem őket, hogy a helyes utat válasszák, mielőtt le kellene menned hozzájuk és valami szörnyűséget tenned

velük.

– Stevie Rae...

– Zoey! Hallgass meg! Ez egy választás. Én helyesen választottam. Stark is helyesen választott. A vörös vámpírjelöltek, akik most itt vannak, szintén gonoszak voltak. Te magad mondtad, hogy tudod, milyen borzalmas volt nekünk, de sikerült megváltoznunk. Mások vagyunk, mert így döntöttünk. És hiszek benne, hogy ők is képesek arra, hogy a jót válasszák. Csak engedd, hogy megpróbáljam.

– Nem is tudom. Mi lesz, ha bántanak?

Stevie Rae felnevetett, és szőke, göndör tincsei vidáman ugrottak a vállán.

– Ugyan már, Z! Nem tudnak kárt tenni bennem. Lent vannak, a *föld* alatt. Bármivel próbálkoznak, megidézem a földet, és az elem szétrúgja a seggüket. És ezt ők is nagyon jól tudják.

– Az is lehet, hogy nekik tényleg meg kellett volna halniuk, ezért nem tudják visszanyerni emberi mivoltukat – mondtam halkán.

– Én nem hiszek ebben, legalábbis egyelőre nem. – Stevie Rae az egykori ágyához ment, és leült velem szemben, mint régen, mielőtt a világ a feje tetejére állt volna körülöttünk. – Szeretnék veled menni. Tényleg. A fenébe is, Z, te nagyobb veszélyben vagy, mint én! De ezt akkor is muszáj megtennem, muszáj adnom még egy esélyt azoknak a vámpírjelölteknek. Ugye megérted?

– Igen, megérttem. Csak nagyon hiányoztál, és örülnék, ha el tudnál jönni velem.

Stevie Rae szeme megtelt könnyekkel.

– Te is hiányoztál, Z. Szörnyű volt titkolózni előtted. Annyira félttem, hogy nem fogsz megérteni.

– Tudom, milyen az, amikor titkaid vannak. Szívás.

– És akkor még finoman fogalmaztunk – mondta. – Ugye

még mindig legjobb barátnők vagyunk?

– Mindig azok leszünk – feleltem.

Vigyorogva felugrott, és nevetve összeöleleztünk. Ezzel sikerült felébresztenünk Nalát, aki úgy morgott, mint egy zsémbes öregasszony.

Heath pont ezt a pillanatot választotta arra, hogy benyisson a szobába. Mindkét keze tele volt ennivalóval, de ahelyett, hogy lerakta volna, csak állt, és bámult minket.

– Igen! Tudom már, mi történt. Meghaltam, és a leszbikus mennyországba kerültem.

– Istennőm segíts! – forgattam a szememet.

– Heath, hozzád képest egy három napja elgázolt, büzlő, oszlásnak indult oposszum vonzó és barátságos.

– Pfúj, ez undorító – mondtam.

– Ne nekem mondd, a te pasid.

– De hoztam kaját – védekezett Heath.

– Oké, minden meg van bocsátva – vágtam rá.

– Azt csak úgy mondom, hogy én itt alszom a régi ágyamban. Úgyhogy a tapizást meg az éjszakai smárpartit el lehet felejteni, mert arra nagyon nem vagyok vevő.

Stevie Rae Heath-hez beszélt, de én válaszoltam helyette.

– Tudod, mit mondok azokra a csajokra, akik úgy kavarnak a pasijukkal, hogy közben másvalaki is van a szobában? Nem menő. Nagyon, nagyon nem menő. Úgyhogy emiatt nem kell aggódnod. – Megpaskoltam az ágyamat. – Heath jól fog viselkedni, mert már tisztáztuk, hogy a kapcsolatunk nem csak a szexre épül. Igaz, Heath?

Stevie Rae és én szinte felnyársaltuk a tekintetünkkel.

– Igaz. Sajnos igaz – ismerte el Heath vonakodva.

– Helyes. Akkor most együnk, aztán segíték Z-nek összepakolni, utána pedig aludjunk végre – mondta Stevie Rae.

* * *

Heath átölelt erős karjával, beszívtam ismerős illatát, és már majdnem álomba szenderültem, amikor belém hasított a gondolat: *Heath tényleg nem jöhet velünk!*

– Heath – suttogtam. – Meg kell beszélünk valamit.

– Meggondoltad magad a szexszel kapcsolatban? – súgta vissza.

Megböktem a könyökömmel.

– Aú, ez fáj! Miről van szó?

– Nem akarom, hogy megharagudj rám, de tényleg nem jöhetsz velünk Olaszországba.

– Hogy a fenébe ne mehetnék.

– A szüleid soha nem hagynák, hogy ilyen sokat kihagyj a suliból.

– Téli szünet van.

– Nem, rendkívüli szünet van a vihar miatt. De a viharnak vége. Néhány nap, és kezdődik újra a tanítás – feleltem.

– Akkor majd megcsinálom a házi feladatot, ha visszajöttem.

Más taktikával próbálkoztam.

– Itt kell maradnod, hogy az osztályzataidra koncentrálj. Ez az utolsó féléved a főiskola előtt. Ha elcseszed a jegyeidet, nem kapod meg az ösztöndíjat.

– Ez nem probléma. Emlékszel, hogy a Broken Arrow-ban bevezették a netes naplót?

– Bárcsak el tudnám felejtteni! Borzalmas volt, hogy anyámék minden áldott nap meg tudták nézni a jegyeimet meg a házi feladataimat. – Hirtelen elhallgattam, mert rájöttem, mit is mondtam.

– Látod? Pont erről beszélek. A netről én is le tudom szedni a házimat. Nem fogok lemaradni. Még akár segíthetsz is. Sőt

jobb ötletem van, majd inkább Damient kérem meg, hogy segítsen. Ne sértődj meg, Z, de szerintem jobb tanuló, mint te.

– *Tudom*, hogy az, de most nem erről van szó. A szüleid sosem egyeznének bele, hogy velünk gyere.

– Nem tilthatják meg. Elmúltam tizennyolc.

– Heath, kérlek. Így is éppen elég rosszul érzem magam, amiért felforgattam az életedet. Nem szeretném, ha amiatt is büntudatom lenne, hogy elszúrtad az utolsó félévedet. Ráadásul, ha velünk jössz, az életed is veszélybe kerül.

– Már mondtam, hogy tudok magamra vigyázni – felelte.

– Oké, van egy ötletem. Ha felkelünk, hívd fel a szüleidet, és kérdezd meg tőlük, hogy eljöhetsz-e velem Olaszországba. Ha igent mondanak, akkor jöhetsz. Ha viszont nemet, akkor itt maradsz, és beülsz újra az iskolapadba.

– Kalonát meg a többi dolgot is el kell nekik mondanom?

– Nem hinném, hogy okos dolog lenne mindenkivel tudatni, hogy egy halhatatlan bukott angyal és egy örült ex-Főpapnő világalomra tör. Úgyhogy nem, erről nem kell beszélned.

Heath egy pillanatig habozott, aztán így szólt:

– Oké, áll az alku.

– Becsszóra?

– Becsszóra.

– Jól van, mert ott fogok állni melletted, és végighallgatom az egész beszélgetést, nehogy aztán átverj valami lópikulával.

– Ugye tudod, hogy ez nem igazi szó?

– Ez az *én* szavam. Jó éjt, Heath!

Még szorosabban magához ölelt.

– Szeretlek, Zo.

– Én is szeretlek.

– Vigyázni fogok rád.

Hozzábújtam, és mosolyogva álomba merültem. Az utolsó gondolatom elalvás előtt az volt, hogy Heath milyen izmos, és

ha felébredünk, meg kell majd mondanom neki, hogy hálás vagyok, amiért ilyen remek kondiban tartja magát.

Az elalvás *utáni* első gondolatom már nem volt ilyen megnyugtató: *Mi a fenét keresek már megint ennek a kastélynak a tetején?*

HARMINCADIK FEJEZET

Zoey

Ugyanaz a kastély volt, ugyanaz a tetőterasz – kétség sem férhetett hozzá. A narancsfák érett gyümölcsöktől roskadoztak, illatuk megtöltötte a hús szellőt. A tető közepén ugyanaz a szökőkút állt, benne a meztelen női szoborral, melynek feje fölé emelt kezei közül víz csorgott. Most, hogy másodszorra láttam, rájöttem, miért volt olyan ismerős. Nüxre emlékeztetett, vagy legalábbis az egyik arcára, amelyet magára szokott ölteni. Azután eszembe jutott, amit a legutóbbi látogatásom óta megtudtam erről a helyről – ez volt az eredeti székhelye a Vámpírok Főtanácsának, ezért teljesen logikus, hogy a szobor az Istennőre hasonlított. Legszívesebben leültem volna a szökőkút mellé, hogy beszívjam a narancsok és a tengeri levegő illatát. Nem akartam arra fordulni, amerre tudtam, hogy muszáj lesz – nem akartam megpillantani azt, akit óhatatlanul is meg kellett pillantanom. De, akárcsak a hegyről legördülő lavina, én sem voltam ura tetteimnek, ezért abba az irányba fordultam, amerre a lelkem mutatott.

Kalona a kastély tetőteraszának fogsorra emlékeztető korlátja mellett térdelt. Háttal volt nekem. Ugyanazt viselte, vagy inkább *nem* viselte, mint legutóbb – mindössze egy farmernadrág volt rajta, semmi más. Sötét szárnyát kiterjesztette, csak bronzbarna vállát láttam. A fejét lehajtotta, szemmel láthatóan nem tudta, hogy ott vagyok. A lábam függetlenül tette magát tőlem, és elindult felé. Ahogy közeledtem hozzá, rájöttem, hogy pontosan azon a helyen térdel, ahol levettem magam a tetőről.

Alig néhány lépésnyire voltam már csak tőle, amikor láttam, hogy a válla megfeszül. Megrezzent a szárnya, felemelte a fejét, és hátrapillantott a válla felett.

Sírt. Könnyek csorogtak a szeméből. Megtört, kétségbeesett kifejezés ült az arcán, de abban a pillanatban, ahogy meglátott, azonnal megváltozott. Olyan hihetetlen öröm jelent meg az arcán, hogy szó szerint elakadt a lélegzetem semmi máshoz nem fogható szépsége láttán. Felállt, és boldog kiáltással elindult felém.

Azt hittem, a karjába fog zárni, de az utolsó pillanatban megtorpant előttem, és csak a kezét emelte fel, mint aki meg akarja érinteni az arcomat, ujjai azonban megálltak a levegőben. Néhány másodpercig tétován nézett rám, majd anélkül, hogy hozzám ért volna, visszaengedte a kezét a teste mellé.

– Visszajöttél.

– Az álmok nem valóságosak. Nem haltam meg – mondtam, noha nehezemre esett a beszéd.

– Az álmok birodalma a Túlvilág része; soha ne becsüld alá az itt történetek jelentőségét. – Keze fejével megtörölte az arcát, és zavartan felnevetett, amivel ismét sikerült meglepnie. – Biztos bolondnak tartasz. Természetesen tudtam, hogy nem haltál meg. Mégis olyan valóságos volt az egész, olyan szörnyen ismerős.

Szótlatlanul meredtem rá, nem tudtam, mit feleljek erre. Nem tudtam, hogyan viselkedjek ezzel az új Kalonával, aki sokkal jobban hasonlított egy angyalra, mint egy démonra. Arra a Kalonára emlékeztetett, aki megadta magát A-yának, aki szándékosan belesétált ölelése csapdájába, és szívszaggatóan sebezhető volt. Ez éles ellentétben állt azzal az énjével, akivel legutóbb találkoztam, azzal a cinikus csábítóval, aki a mellemet fogdosta.

Összeszűkültem szemmel néztem rá.

– Hogy kerültem ide újra? Nem egyedül alszom, és nem is egy barátnőmmel vagyok. Mármost olyan barátommal, aki lány – javítottam ki magamat sietve. – Azzal az emberrel fekszem egy ágyban, akivel megbélyegeztük egymást. És nem csak barátok vagyunk. Elvileg nem lett volna szabad bejutnod ide. – A fejemre mutattam.

– Nem a fejedben vagyok. Soha nem te hívtál az álmaidba. Én szólítottam magamhoz a lelkedet. Betolakodó vagyok, nem a hívásodra érkeztem.

– Legutóbb nem ezt mondtad.

– Legutóbb hazudtam. Most azonban igazat beszélek.

– Miért?

– Ugyanazért, amiért képes vagyok ideszólítani téged annak ellenére, hogy egy másik férfi karjában vagy. Ezúttal ugyanis tiszták a szándékaim. Most először nem próbállak sem manipulálni, sem elcsábítani. És csak igazat fogok mondani neked.

– Miért kéne hinnem neked?

– Hogy hiszel-e nekem, vagy sem, az nem változtat az igazságon. Itt vagy, Zoey, amikor nem kellene, hogy itt legyél. Ez nem elég bizonyíték?

Az ajkamba haraptam.

– Nem tudom. Nem ismerem itt a szabályokat.

– Az igazság hatalmát azonban ismered. Ez kiderült a legutóbbi látogatásod alkalmával. Képes vagy felhasználni ezt a hatalmat arra, hogy eldöntsd, igazat mondok-e?

Kérdő tekintettel néztem rá, de nem azért, mert nem értettem, amit mond. Nagyon is jól értettem, csak fogalmam sem volt, mit feleljek rá. Ez az új Kalona teljesen összezavart. Végül kinyitottam a számat, hogy közöljem vele, nem, az igazság hatalma nem segít nekem annak eldöntésében, hogy igazat beszél-e, de mielőtt megszólalhattam volna, felemelte a kezét.

– Egyszer azt kérdezted tőlem, hogy mindig ilyen voltam-e,

de csak kitérő válaszokkal és hazugságokkal feleltem rá. Most azonban szeretném megmutatni az igazságot. Megengeded, Zoey?

Ismét Zoey-nak szólított! Most nem A-yának hívott, ahogy szokott. És nem is ért hozzám. Egy ujjal sem.

– Nem, nem is tudom – hebegtem, mint egy idióta, és hátráltam egy lépést. Arra számítottam, hogy a lehullik róla a jófiú álarc, és ismét megjelenik a csábító halhatatlan angyal. – Hogyan akarod megmutatni?

Gyönyörű, borostyánszínű szeme elsötétült a szomorúságtól. Megrázta a fejét.

– Nem, Zoey. Nem kell attól félned, hogy szeretkezni akarok veled. Ha megpróbálnék az igazságról csábításra váltani, ez az álom szertefoszlaná, és te egy másik férfi karjában ébrednél. Ahhoz, hogy meg tudjam mutatni, amit akarok, csak a kezemet kell megfognod. – Kinyújtotta felém erős karját.

Tétováztam.

– A szavamat adom rá, hogy a bőröm most nem fog hideg vággyal égetni, ahogy szokott. Tudom, semmi okod nincs rá, hogy megbízzál bennem, ezért csak annyit kérek tőled, hogy bízz az igazságban. Fogd meg a kezem, és látni fogod, hogy nem hazudok.

Ez csak egy álom, emlékeztettem magamat. Akármit is mond a Túlvilágról, egy álom akkor is csak álom. Ez nem a valóság. Az igazság azonban ugyanúgy létezett az álmok birodalmában, mint a valóságban, és az igazság sajnos az volt, hogy meg akartam fogni a kezét. Kíváncsi voltam, mit akar mutatni nekem.

Felemeltem a kezem, és tenyerébe helyeztem.

Igazat mondott. Most először a bőre nem volt jéghideg, és a belőle áradó szenvedély nem kerítette a hatalmába.

– Megmutatom a múltamat. – Szabad kezét elhúzta előttünk a levegőben, egyszer, kétszer, háromszor, mintha egy láthatat-

lan ablakot törölt volna le vele. A levegő hullámozni kezdett, aztán egy szörnyű recsenés kíséretében valami megnyílt előttünk, mintha repedés futott volna végig az álmok birodalmán. – Íme az igazság!

Parancsszavára a repedés megremegett, aztán, mintha hirtelen bekapcsoltak volna egy nagy, síkképernyős tévét, jelenetek villantak fel Kalona múltjából.

Az első kép olyan gyönyörű volt, hogy a lélegzetem is elakadt tőle. Kalona szokás szerint félmeztelenül állt előttem, de egyik kezében ezúttal egy veszélyesnek látszó kardot tartott, egy másik pedig a hátára szíjazott hüvelyben pihent, *miközben a szárnya hófehér volt!* Egy márványtemplom hatalmas ajtaja előtt állt. Veszedelmes volt és méltóságteljes – mint egy igazi harcos. Zord arckifejezése egyszerre megenyhült, amikor egy nő jelent meg a templom lépcsőjén. Kalona istennőknek kijáró rajongással nézett rá.

Üdvözlégy, Kalona, harcosom.

A nő hangja kísértetiesen visszhangzott elő a múlt ködéből, és ismét elakadt a lélegzetem. Nem kellett az arcára pillantanom, hogy tudjam, ki az. Azonnal felismertem a hangját.

– Nüx! – kiáltottam.

– Pontosan – mondta Kalona. – Nüx felesküdtött harcosa voltam.

A látomásban Kalona követte az Istennőt a templomba. Hirtelen megváltozott a helyszín, és azt láttam, hogy Kalona mindkét kardjával harcol valami ellen. A valami fekete volt, és állandóan változtatta az alakját. Az egyik pillanatban egy hatalmas kígyó volt, a másikban egy csillogó fogakkal teli száj, a következőben pedig egy ocsmány, pókszerű lény karmokkal és agyarakkal.

– Mi ez?

– A gonosz egyik arca – felelte Kalona lassan, mintha nehe-

zére esne kimondania a szavakat.

– De nem Nüx birodalmában voltál? Hogy került oda a gonosz?

– A gonosz mindenhol ott van, mint ahogy a jó is. Így lett megalkotva a világ és a Túlvilág is. Egyensúlynak kell lennie, még Nüx birodalmában is.

– Ezért volt szüksége harcosra? – kérdeztem, miközben ismét változott a kép. A fehér szárnyú Kalona ezúttal egy dús, zöldellő mezőn haladt Nüx nyomában. A tekintete egy pillanatra sem pihent meg, szüntelenül pásztázta a környezetét az Istennő körül. Egyik kardját a kezében tartotta. A másik a hüvelyében pihent.

– Igen, ezért van szüksége harcosra – válaszolta.

– Van. – Ízlelgettem a szót, aztán nagy nehezen elszakítottam a tekintetem a múltbéli Kalonától, és a mellettem állóra néztem. – Ha még mindig szüksége van harcosra, akkor te miért itt vagy ahelyett, hogy mellette lennél?

Megfeszült az állkapcsa, és a szeme hirtelen megtelt fájdalommal. Egy megtört ember hangján szólalt meg.

– Figyelj, és hamarosan látni fogod az igazságot.

Visszafordultam a „képernyő” felé, és azt láttam, hogy Nüx Kalona előtt áll. Kalona térdelt, és akárcsak az imént, amikor beléptem ebbe az álomba, a szeméből könnyek csorogtak. Nüx inkarnációja megdöbbenő módon hasonlított a bencés apácák grottájában látott Mária-szoborra. De ahogy tovább néztem a jelenetet, feltűnt, hogy valami nincs rendben Nüxszel. Mária derűs szépségével ellentétben Nüx arckifejezése kemény volt és könyörtelen, mintha a szobornál is keményebb kőből faragták volna.

Kérlek, ne tedd ezt velem, Istennőm. Kalona esdeklő hangja szállt felénk a múltból.

Semmit nem teszek, Kalona. Ez a te választásod. A harcosa-

innak is szabad akaratot adok, de azt nem követelhetem meg tőlük, hogy bölcsen döntsenek. Nüx hangja sokkolóan rideg volt. Arra emlékeztetett, amilyen Aphrodité volt korábban.

Nem tehetek róla. Arra teremtettek, hogy így érezzek. Ez nem szabad akarat. Ez eleve elrendelés.

Istennődként azt kell mondanom, hogy ez nem volt eleve elrendelve. Az akaratod formálta így.

Nem vagyok ura az érzéseimnek! Nem lehetek más, mint aki vagyok!

Hibáztál, harcosom; és most vállalnod kell hibád következményét.

Nüx felemelte egyik tökéletes karját, és ujjával csettintett egyet Kalona felé. A harcost egy láthatatlan erő a levegőbe emelte, aztán elhajította, Kalona pedig bukdácsolva távolodott az Istennőtől.

Kalona lezuhant.

Bukott angyallá vált.

És én végignéztem.

Végignéztem, ahogy a kintől üvöltve és tekeregve zuhan, zuhan, zuhan. Végül egy tágas, füves területen ért földet, meggyötört teste csupa vér volt, szárnya pedig fehérről hollófeketére változott.

Fájdalmas kiáltás szakadt ki Kalonából, aztán felemelte a kezét, és egy mozdulattal véget vetett a látomásnak. A levegő vibrálni kezdett előttünk, és a következő pillanatban ismét a kastély tetőteraszán álltunk. Elengedte a kezemet, és leült egy padra az egyik narancsfa alá. Nem szólt semmit. Csak ült, és szótlanul meredt a Földközi-tenger vakítóan kék vizére.

Követtem, de nem ültem le mellé. Inkább megálltam előtte, és az arcát tanulmányoztam, mintha így el tudnám dönteni, mi igaz, és mi nem.

– Miért taszított el magától? Mit tettél?

A szemembe nézett.

– Túlságosan szerettem. – Érzelemmentes volt a hangja, mint egy kísérteté.

– Hogyan lehet egy Istennőt túlságosan szeretni? – kérdeztem automatikusan, noha tudtam a választ. Szeretni sokféle-képpen lehet, ezt már magam is megtapasztalhattam. Kalona nyilván nem a megfelelő módon szerette Nüxöt.

– Féltékeny voltam rá. Gyűlöltem Ereboszt.

Döböntem pislogtam rá. Erebosz Nüx hitvese volt, az Istennő halhatatlan szerelme.

– Az iránta érzett szerelmem miatt megszegtem eskümet. A szenvedély elvakított, és többé már nem voltam képes arra, hogy megvédjem. Kudarcot vallottam harcosként.

– Ez rettenetes – mondtam, és azonnal Stark jutott eszembe. Alig néhány napja ajánlotta fel nekem az esküjét, de azt máris tudtam, hogy lelke egy része meghalna, ha nem sikerülne megvédenie. Kalona vajon mennyi ideig volt Nüx harcosa? Évszázadokig? Meddig tart az örökkévalóság egy pillanata?

Hitetlenkedve jöttem rá, hogy sajnálom Kalonát. Nem szabad sajnálatot érezned iránta, mondtam magamnak. Oké, hogy összetört a szíve, és letaszították az Istennő birodalmából, de akkor is rosszfiú lett belőle. Ő maga lett a gonosz, aki ellen korábban harcolt.

Kalona bólintott, és mint aki olvas a gondolataimban, így szólt:

– Rettenetes dolgokat követtem el. És követek el azóta is. A bukás megváltoztatott. Sokáig semmit nem éreztem legbelül. Évszázadokon át kerestem, kutattam, hátha találok valamit, *valakit*, aki begyógyíthatja a sebet, melyet Nüx ejtett a lelkemen, a szívemen. Amikor rátaláltam, nem tudtam, hogy nem valóságos, hogy csak egy illúzió, akit azért hoztak létre, hogy csapdába csaljon. Önként rohantam a karjába. Tudtad, hogy amikor

elkezdett visszaváltozni agyaggá, amiből teremtették, sírva fakadt?

Megrándult a testem. Tudtam, miről beszél. Ezt én is átéltem A-yával.

– Igen. – A hangom csak halk suttogás volt. – Emlékszem rá.

Elkerekedett a szeme a döbbenettől.

– Emlékszel rá? Osztazol A-yával az emlékein?

Nem akartam elárulni neki, hogy mennyi a közös bennem és A-yában, de tudtam, hogy nem hazudhatok. Ezért úgy döntöttem, hogy az igazságnak csak egy kis szeletét osztom meg vele.

– Csak egy emlékén. Emlékszem rá, ahogy oszlani kezd. És arra is, ahogy sír.

– Örülök, hogy másra nem emlékszel, mert a lelke ott maradt velem, hosszú időre bezárva a sötétségbe. Megérinteni nem tudtam, de éreztem a jelenlétét. Azt hiszem, kizárólag ennek köszönhetem, hogy nem örültem meg. – Megborzongott, és láttam, hogy felemeli a kezét, mint aki szó szerint el akarja tolni magától az emléket. Egy ideig nem szólt semmit. Azt gondoltam, hogy befejezte a múltidézését, és próbáltam leküzdeni a fejemben uralkodó hitetlenkedő döbbenetet, hogy feltegyek egy kérdést, de akkor ismét beszélni kezdett. – Aztán A-ya eltűnt. Akkor kezdtem el szólongatni a világot. Szabadságra áhítoztam, és a világ végül meghallotta a szavam.

– Már mint Neferet volt az, aki meghallotta, nem?

– Igen, de nem a Tsi Sgili volt az egyetlen, aki válaszolt a hívásomra.

Megráztam a fejem.

– Engem nem te hívtál az Éjszaka Házába. Nüx jelölt meg. Azért vagyok ott.

– Valóban? Muszáj igazat mondanom, különben szertefoszlik az álmunk, ezért nem próbállak meggyőzni, nem próbálok

úgy tenni, mintha többet tudnék, mint valójában. Csak azt mondom, amit hiszek, és én abban hiszek, hogy te is meghalottál. Vagy legalábbis az a részed, amely egykor A-ya volt, meghallotta, és felismerte a hangomat. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: – Talán Nüx keze irányította a reinkarnációdát. Talán az Istennő küldött, hogy...

– Nem! – Képtelen voltam tovább hallgatni. A szívem olyan vadul zakatolt, hogy attól féltem, menten kiugrik a mellkasomból. – Nem Nüx küldött, és nem vagyok A-ya. Nem számít, hogy van néhány kósza emlékem róla, attól még ebben az életben igazi lány vagyok szabad akarattal és önálló gondolatokkal!

Kalona arckifejezése ismét megváltozott. Gyengéden elmosolyodott, és ellágyult a tekintete.

– Tudom, Zoey, éppen ezért olyan nehéz megemésztenem ezt a helyzetet. Kiszabadultam, hogy megkeressem azt a szüzet, aki börtönbe zárt, és egy lányt találtam helyette, aki foggalkörömmel küzd ellenem.

– Miért csinálod ezt? Miért beszélsz így? Te nem ilyen vagy! – kiáltottam, hátha sikerül kioltanom vele szavai szörnyű, varázslatos hatását.

– Akkor történt, amikor lezuhantál. Láttam saját magamat is újra lezuhanni, és a látomásomban ismét megszakadt a szívem. Képtelen voltam elviselni. Megesküdtem, hogy ha még egyszer magamhoz tudlak szólítani, megmutatom neked az igazságot.

– Ha ez tényleg igaz, akkor azt is tudnod kell, hogy te magad lettél a gonosz, aki ellen harcoltál.

Elkapta a tekintetét, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy meg ne lássam a benne megcsillanó szégyent.

– Igen. Tudom.

– Én más utat választottam. Nem szerethetem a gonoszt. És ez az igazság.

A tekintete ismét rám szegeződött.

– És ha azt választom, hogy elutasítom a gonoszt? Akkor mi van?

Teljesen váratlanul ért a kérdése, ezért azonnal rávágtam az első dolgot, ami eszembe jutott.

– Amíg Neferettel vagy, nem tudod elutasítani a gonoszt.

– Mi van akkor, ha csak Neferet mellett vagyok gonoszt? Lehet, hogy ha veled lennék, akkor képes lennék a jót választani.

– Lehetetlen – ráztam a fejem.

– Miért mondd azt, hogy lehetetlen? Egyszer már megtörtént. Te is tudod, hiszen miattad választotta a jót. A harcos a bizonyíték rá, aki felesküdt a védelmedre.

– Nem. Ez így nem igaz. Te nem Stark vagy. Te egy halhatatlan bukott angyal vagy, Neferet szeretője. Nőket erőszakoltál meg, rabszolgáddá tetted és megölted az embereket. A fiaid majdnem megölték a nagymamámat. Egyikük pedig megölte Anasztázia professzort! – Mindent a fejéhez vágtam, amit csak tudtam. – A vámpírijelöltek és a professzorok az Éjszaka Házában miattad kezdtek el kételkedni Nüxben. És még mindig nem olyanok, mint régen. Akár rajtuk múlik, akár nem, telve vannak félelemmel, gyűlölettel és féltékenységgel, akárcsak te, amikor Nüx mellett álltál!

Úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, miket üvöltök az arcába. Egyszerűen csak azt mondta:

– Starkot megmentetted. Nem tudnál megmenteni engem is?

– Nem! – sikítottam.

Aztán felültem az ágyban.

– Zo, nyugi, minden rendben. Itt vagyok. – Heath egyik kezével kitörölte az álmat a szeméből, a másikkal pedig a hátamat kezdte simogatni.

– Ó, Istennőm – mondtam, és remegve kifújtam a levegőt.

– Mi a baj? Rosszat álmodtál?

– Igen, igen. Nagyon rosszat. – A másik ágyra pillantottam. Stevie Rae mozdulatlanul feküdt. Nala felnézett mellőle, és fűjt egyet rám. – Áruló – mondtam a macskámnak, miközben igyekeztem visszanyerni az önuralmammat.

– Akkor mi lenne, ha aludnánk tovább? Végre kezdem megszokni, hogy felcserélődnek a nappalok és az éjszakák, nem akarok újra kizökkenni – mondta Heath, és kitárta a karját, hogy bújjak vissza mellé.

– Oké, persze, ne haragudj. – Visszafeküdtem, és magzatpózba gömbölyödvé hozzábújtam.

– Aludj tovább – ismételte Heath hatalmasat ásítva. – Minden rendben van.

Hosszú ideig feküdtem még éberem, és közben azt kívántam, bárcsak igaza lenne.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Zoey

Amikor nem sokkal naplemente előtt felébredtünk, képtelen voltam kiverni a fejemből Kalonát és az álmomat, ezért azonnal elkezdtem nyugtatni Heath-t.

– Oké, ideje felhívnod a szüleidet, hogy közöljék veled, nem jöhetsz.

– Jól vagy, Z? – kérdezte Stevie Rae, miközben vizes haját szárította egy törölközővel. Amíg mi Stevie Rae-vel bepakoltunk a táskámba, Heath lezuhanyozott, aztán mi is elkészültünk. Stevie Rae kérdése rádöbbsentett, hogy mióta felkeltünk, mindenre csak egyszavas válaszokkal feleltem.

– Igen, persze. Csak hiányozni fog Heath, ennyi az egész – hazudtam. Ez persze nem volt teljes egészében hazugság, mert tudtam, hogy Heath valóban hiányozni fog, amíg Olaszországban leszek, de nem ezért nem volt kedvem beszélni.

Kalona miatt voltam ennyire szűkszavú. Attól féltem, hogy ha túl beszédes lennék, önkéntelenül is beszámolnék az álmomról, és mindent elmondanék Stevie Rae-nek, azt viszont nem akartam, hogy Heath is hallja.

De nem csak erről volt szó. Igazából senkinek sem akartam beszélni az új Kalonáról, akivel találkoztam.

Nem akartam, hogy azt mondják, ez az egész csak szemfényvesztés volt.

Heath váratlanul átölelt, mire összereztemem.

– Ó, ez kedves tőled, Zo – mondta, mert fogalma sem volt róla, mi játszódik le a fejemben. – De nem kell amiatt aggód-

nod, hogy hiányozni fogok. Jó előérzetem van ezzel a telefonhívással kapcsolatban.

Megráztam a fejem.

– Lehetetlen, hogy anyukád elengedjen velem Olaszországba.

– *Veled* talán tényleg nem engedne el. De az iskoláddal. az már egy egészen más történet.

Mielőtt bármit mondhattam volna, elővette a telefonját, és feltárcsázta a számot.

– Szia, Anya, én vagyok az.

– Igen, jól vagyok.

– Igen, még mindig Zoey-val vagyok. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán rám nézett, és azt mondta: – Anya üdvözlöl.

– Mondd meg neki, hogy én is üdvözlöm. – Aztán suttogva hozzátettem: – *Térj a lényegre!*

Heath bólintott.

– Ha már Zónál tartunk, képzelj, az Éjszaka Háza néhány diákjával elmegy Olaszországba. Velencébe, vagyis arra a Velence melletti szigetre, San Cle-akármire. Ott van a vámpír Főtanács székhelye meg minden. Csak azt akarom kérdezni, hogy elmehetek-e velük.

Hallottam, hogy az anyja felemeli a hangját, és kénytelen voltam elnyomni a mosolyomat. Tudtam, hogy anyuci hallani sem akar majd róla.

Azt viszont nem tudtam, hogy Heath-nek van még egy adu a kezében.

– Nyugi, Anya. Nem olyan nagy dolog. Olyasmi, mint az a tavalyi kirándulás, amit a spanyoltanár szervezett, de nem tudtam elmenni, mert kezdődött az alapozás. Emlékszel? – Nem hallottam, mit válaszolt erre az anyja, csak azt láttam, hogy Heath bólogat. – Igen, ez is olyan iskolai dolog. Nyolc napra megyünk, pont annyi időre, mint amennyi az a spanyol túra lett

volna. Igen, és tutira hasznát fogom venni a spanyolnak, mert az olasz meg a spanyol rokon nyelvek. – Ismét elhallgatott, aztán így szólt: – Oké, kérdezd meg.

– Azt mondta, megkérdezi Apát – suttogta nekem, egyik kezével letakarva a telefont.

Azután egy mélyebb hang szólalt meg a vonal másik végén.

– Szia, Apa. Igen, jól vagyok. – Várt, végighallgatta, amit az apja mond, és csak utána folytatta. – Igen, erről van szó. Iskolai kirándulás. A házimat meg neten keresztül is meg tudom csinálni. – Az apja mondott valamit, mire Heath elmosolyodott. – Tényleg? Egész héten iskolaszünet lesz az áramkimaradások miatt? – Diadalmas pillantást vetett rám. – Szuper! Akkor ez a kirándulás pont kapóra jön. És képzelj, Apa, mivel az Éjszaka Háza különgépével megyünk, és a vámpírok szigetén lesz a szállásunk, ez az egész egy fillérembe sem fog kerülni.

A fogamat csikorgattam. Nem gondoltam volna, hogy ilyen simán sikerül rádumálnia őket. Persze, az is igaz, hogy Nancy és Steve Luck kedves emberek és remek szülők voltak, de fogalmuk sem volt egy átlagos középiskolás életéről. Heath például évekig rendszeresen ivott, és soha nem vették észre, még akkor sem, amikor hazaérve búzlótt a sör- és hányásszagtól.

– Király, Apa! Köszí! – Heath túlradó öröme rosszat sejtett. – Igen, persze, telefonálok mindennap. – Újra elhallgatott, mert az apja mondott még valamit. – Ó, azt majdnem elfelejtettem. Oké. Amíg Zo meg a többiek összepakolnak, addig én hazaugrom az útlevelemért meg egy pár ruháért. Mondd meg anyának, hogy mindenki csak egy kezításkát vihet, úgyhogy ne vigye túlzásba a pakolást. Oké, nemsokára találkozunk. Szia! – Letette, és úgy vigyorgott rám, mint áltsulis korában, amikor talált egy plusz doboz csokis tejet az uzsonnás zacskójában.

– Ez ügyes volt – jegyezte meg Stevie Rae.

– Azt a spanyol túrát teljesen el is felejtettem – mondtam.

– Én nem. Úgyhogy futok is haza, hogy gyorsan összeszedjem az útlevelemet meg egy-két holmit. Találkozunk a reptéren. El ne induljatok nélkülem! – Gyorsan megpuszilt, felkapta a dzsekijét, és kiviharzott a szobából, mielőtt közölhettem volna vele, hogy bármit is mondtak a szülei, *akkor sem jöhet ve-
lünk.*

– Tényleg megengeded neki, hogy veletek menjen? – kérdezte Stevie Rae.

– Igen – feleltem apatikusan. – Azt hiszem, igen.

– Én örülök neki. Nem akarok gonosz lenni, de szerintem jól jöhet még neked a vér miatt.

– A vér miatt?

– Z, ő az az ember, akivel megbélyegeztétek egymást. Az ő vére a leghatékonyabb gyógyszer számodra. Veszélyes helyre mentek, találkozni fogtok Kalonával, Neferettel és a Vámpírok Főtanácsával, ezért könnyen lehet, hogy szükséged lesz némi szuperhatékony vérré.

– Igen, azt hiszem, igazad van.

– Oké, Z, most már áruld el, mi a baj!

Meglepetten pislogtam rá.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy úgy viselkedsz, mint egy zombi. Mondd el, mi volt az a rossz álm, ami felébresztett.

– Azt hittem, aludtál.

– Úgy tettem, mint aki alszik, hátha te és Heath mégis egymásnak akartok esni.

– Úgy, hogy te is itt vagy a szobában? Az undorító lett volna – mondtam.

– Igaz, de akkor is próbáltam udvarias lenni.

– Jesszusom. Én olyat sosem csinálnék. Komolyan.

– Jól van. Én viszont nem fogom hagyni, hogy eltereld a témát. Komolyan. Az álmodról beszéltünk, emlékszel? Hall-

jam.

Felsőhajtottam. Stevie Rae volt a legjobb barátnőm, és valakinek tényleg beszélnem kellett róla.

– Kalonáról álmodtam – mondtam végül.

– Sikerült bejutnia az álmodba annak ellenére, hogy Heath-szel aludtál?

– Nem. Nem ő jutott be az álmodba – feleltem őszintén, de azért nem árulva el mindent. – Igazából nem is olyan volt, mint egy álom, hanem inkább olyan, mint egy látomás.

– Látomás?

– Igen. A múltjáról. Hogy milyen volt, mielőtt lezuhant.

– Lezuhant? Honnan?

Vettem egy nagy levegőt, és elmondtam neki az igazat.

– Nüx oldaláról. Ő volt az Istennő harcosa.

– Uramatyám! – Leült az ágyára. – Biztos vagy benne?

– Igen. Nem. Nem tudom! Valóságosnak tűnt, de nem tudom biztosan. Nem tudom, lehetek-e benne valaha is biztos. – Hirtelen elakadt a lélegzetem. – Ó, ne!

– Mi az?

– Abban az emlékképben, amit láttam, A-ya valami olyasmit mondott Kalonának, hogy ő nem erre a világra született. – Összeszekulcsoltam a két kezemet, hátha úgy sikerül megállítanom a remegését. – És harcosomnak szólította.

– Úgy érted, tudta, hogy Nüx harcosa volt, mielőtt lezuhant?

– Ó, Istennőm, nem tudom. – De tudtam. A szívem mélyén tudtam, hogy A-ya ezért mondta ezt Kalonának, hogy megvigasztalja. Kalona korábban harcos volt, és ismét az akart lenni.

– Talán jobb lenne, ha szólnánk Lenobiának, és... – kezdte Stevie Rae.

– Nem! Stevie Rae, ígérd meg, hogy nem árulod el senki-nek. Azt már így is tudják, hogy volt egy emlékképem, amelyben A-yaként Kalonával voltam. Ha ehhez hozzávesszük Aph-

rodité látomásait, tutira mindenki megrémülne attól, hogy hirtelen elveszítem a fejem, és összeállok vele, pedig ez nem fog megtörténni. – Úgy mondtam ezt, mint aki komolyan gondolja, és valóban így volt. Nem törődtem vele, hogy a gyomrom közben görcsölni kezdett. Akármi is történjék, nem lehetek Kalonával. Ez lehetetlen volt, ahogy meg is mondtam neki.

De legalább amiatt nem kellett aggódnom, hogy Stevie Rae elárul. Bólintott, és láttam a tekintetében a megértést.

– Egyedül akarsz a végére járni, igaz?

– Igen. Szerinted ostobaság?

– Nem – felelte határozottan. – Vannak dolgok, amik senki másra nem tartoznak. És néha a lehetetlenről is kiderül, hogy teljesen máshogy van, mint sejtettük.

– Tényleg így gondolsz?

– Azt hiszem – mondta őszintén.

Egy pillanatra az volt az érzésem, hogy Stevie Rae mondani akar még valamit, de hirtelen kopogtattak az ajtón, aztán felharsant Aphrodité hangja a folyosóról.

– Mi lenne, ha igyekeznétek egy kicsit? A többiek már esznek, a repülőgép meg csak ránk vár.

– Kész vagyunk – kiáltotta vissza Stevie Rae, azzal odadobta a táskámat. – Szerintem az lesz a legjobb, ha a megérzéseidre hallgatsz, Nüx is mindig ezt tanácsolja. Természetesen követtél el hibákat a múltban. Mint ahogy én is. De mindketten egyértelműen az Istennő oldalára álltunk, és végeredményben csak ez számít.

Bólintottam, mert hirtelen nehezemre esett volna megszólalni.

Stevie Rae megölelt.

– Végül mindent meg fogsz oldani. Tudom, hogy így lesz – mondta.

Elnevettem magam, de a hang, amelyet kiadtam, inkább ha-

sonlított sírásra.

– Igen, de vajon hány hibát fogok még addig elkövetni?

Elmosolyodott.

– Az élet arról szól, hogy hibázunk. És kezdem azt gondolni, hogy fele ilyen izgalmas sem lenne, ha tökéletesek volnánk.

– Jelen pillanatban azért el tudnám viselni, ha egy fokkal unalmasabb lenne – feleltem.

Nevetve léptünk ki a szobából, és csatlakoztunk az ingerült Aphroditéhez. Azonnal feltűnt, hogy Aphrodité „kézitáska” helyett egy Betsey Johnson gurulós bőröndöt hozott magával, amely annyira meg volt tömve, hogy pattanásig feszült a varrások mentén.

– Ez csalás – mutattam a bőröndjére.

– Nem csalás, hanem leleményesség.

– Cuki táska – mondta Stevie Rae. – Imádom a Betsey Johnson-t.

– Te túl vidéki vagy hozzá – jegyezte meg Aphrodité.

– Nem vagyok az.

– De igen – erősködött Aphrodité. – Nézz már végig magadon, bugriskám. Roper farmert hordasz? Hol élsz? Haladj már egy kicsit a korral.

– Hé, ezt ne! Ne merd lefikázni a Roperemet, különben...

És ez így ment egészen addig, míg el nem értünk az étkezőig. Csak fél füllel hallgattam őket. A gondolataim mérföldekre jártak tőlük, egy kastély tetőteraszán, egy álom kellős közepén.

Az étkező tele volt, mégis bizarr csend honolt benne, amikor Aphroditével és Stevie Rae-vel csatlakoztunk a szalonnás tojást reggeliző Ikrekhez, Jackhez és Damienhez. Ahogy számítottam rá, azonnal gyilkos pillantások keresztüztébe kerültem, különösen a teremben ülő lányok néztek rám úgy, mint akik a haláloamat kívánják.

– Ne foglalkozz velük. Gyűlölködő spinék – mondta Aphro-

dité.

– Hátborzongató, hogy Kalona még mindig képes manipulálni őket – jegyezte meg Stevie Rae, miközben teleszedtük a tányérunkat, és a vállunk felett ideges pillantásokat vetettünk a néma, barátságtalan étkezőre.

– Ez az ő választásuk – bukott ki belőlem.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Stevie Rae.

Lenyeltem a számban lévő falatot.

– Úgy értem – feleltem, és a nagyobb nyomaték kedvéért villámmal az étkező többi része felé intettem –, úgy értem, hogy azok, akik gyilkos tekintettel néznek ránk, és ilyen utálatosan viselkednek, ezt választották. Kalona indította el őket ezen az úton, de ők önként haladnak tovább rajta.

Stevie Rae hangja megértő volt, de a véleménye nem változott meg.

– Lehet, hogy igazad van, Z, de ne feledd, hogy ez az egész Kalona miatt történt. Kalona és Neferet miatt.

– A lényeg az, hogy Kalona egy gonosz geci, és Zoey-nak egyszer és mindenkorra le kell vele számolnia – mondta Aphrodité.

Hirtelen elment az étvágyam.

Szótlatlanul ettünk tovább, és próbáltunk úgy tenni, mintha a körülöttünk lévők nem akarnának megölni a szemükkel, amikor Stark csatlakozott hozzánk. Fáradtnak tűnt, és amikor találkozott a pillantásunk, szomorúságot láttam a tekintetében. Ugyanezt a szomorúságot láttam Kalona szemében is, amikor Nüxről beszélt. *Stark azt hiszi, hogy kudarcot vallott harcosként.*

Elmosolyodtam. Szerettem volna letörölni az aggodalmas kifejezést az arcáról.

– Szia – köszöntem neki halkán.

– Szia – válaszolta.

Hirtelen rájöttünk, hogy nemcsak az asztalunk, de az egész terem minket néz. Stark megköszöri a torkát, odahúzott melém egy széket, lehalkította a hangját, és így szólt:

– Dariusz és Lenobia már a repülőtéren vannak. Titeket én foglak odavinni a Hummerrel. – Körbenézett, és egy kicsit mintha enyhült volna a feszültség az arcán. – Heath-t akkor hazaküldted, ha jól látom.

– Csak az útleveléért – kotyogta közbe Stevie Rae.

Erre, természetesen, az egész társaság felbolydult. Felsőhajtottam, és vártam, hogy elüljön a vihar. Amikor végül mindenki elhallgatott, azt mondtam:

– Igen, Heath velünk jön. Téma lezárva.

Aphrodité felvonta egyik szőke szemöldökét.

– Szerintem jó ötlet, hogy magaddal hozod a vérbankot. Ezt még a mogorva Íjász Srácnak is be kell látnia.

– Azért mondtam, hogy „téma lezárva”, mert nem akarok róla beszélni. Heath-t pedig ne nevezd vérbanknak.

– Udvariatlan dolog – jegyezte meg Stevie Rae.

– És akkor mi van? Harapj meg, ha nem tetszik – vetette oda Aphrodité gondolkodás nélkül, mire az Ikrekből kitört a nevetés.

– Stevie Rae nem jön velünk – lohasztottam le az Ikrek jókedvét. – Ez azt jelenti, hogy ha megidézzük a kört, Aphrodité fogja képviselni a szellemet.

Erre elhallgattak az Ikrek. Mindenki Stevie Rae felé fordult.

– Elképzelhető, hogy őket nem lehet megmenteni – mondta Damien komolyan.

– Tudom, de akkor is meg kell próbálnom.

– Kérhetek egy szívességet? – nézett rá Aphrodité. – Megtennéd, hogy nem öleted meg magad? Újra. Biztos vagyok benne, hogy nekem nagyon kellemetlen lenne.

– Nem fogom megöletni magam – felelte Stevie Rae.

– Ígérd meg, hogy egyedül nem mész vissza oda – mondta Jack.

– Ezt muszáj megígérned – helyeselt Stark is.

Én nem szóltam semmit. Elmúltak már azok az idők, amikor biztos voltam benne, hogy minden kérdésre tudom a helyes választ.

Szerencsére a hallgatásom nem tűnt fel senkinek, mert hirtelen beléptek a vörös vámpírjelöltek, és az étkezőben ülő diákok, akik addig minket bámultak, most rájuk meredtek, és elkezdtek sugdolózni.

– Jobb lesz, ha segíték nekik – mondta Stevie Rae. Felállt, aztán ránk mosolygott. – Gyorsan intézzetek el mindent odaát, aztán siessetek haza. – Megölelt, és a fülembe súgta: – Tudom, hogy jól fogsz dönteni.

– Te is – súgtam vissza.

Ott hagyott minket, és a vörös vámpírjelöltekhez sietett (akik intettek nekünk, amikor észrevettek). Stevie Rae olyan természetesen kezelte a helyzetet, hogy a vámpírjelöltjei szinte azonnal feloldódtak. Megfeledkeztek arról, hogy most léptek be először az étkezőbe azóta, hogy meghaltak, és igyekeztek figyelmen kívül hagyni a sutyorgó tömeget, amely ellenségesen méregette őket.

– Stevie Rae jó vezető – mondtam ki hangosan, amit gondoltam.

– Remélem, ebből nem lesz problémája – jegyezte meg Aphrodité. Felé fordultam, mire megvonta a vállát. – Vannak, akiket nem lehet vezetni, és a gonosz élőhalottak kétségkívül közéjük tartoznak.

– Tudom, hogy jól fog dönteni – ismételtem meg Stevie Rae szavait.

– Igen, de vajon ők is? – kérdezett vissza Aphrodité.

Erre már nem tudtam mit válaszolni, ezért inkább folytattam

az evést.

– Kész vagytok? – kérdezte végül Stark.

– Én igen – feleltem.

Mindenki bólintott. Fogtuk a táskánkat, és elindultunk az ajtó felé. Stark zárta a sort.

– Zoey – szólt utánam valaki.

Erik volt az. Megtorpantam. Stark ott maradt velem, és gyanakvó tekintettel méregette az exemet.

– Szia, Erik – üdvözöltem óvatosan.

– Sok szerencsét – mondta.

– Kösz. – Kellemesen meglepett semleges arckifejezése és az, hogy Vénusz ezúttal nem lógott rajta. – Itt maradsz a suliban, és beállsz újra drámát tanítani?

– Igen, de csak addig, amíg nem találnak új professzort. Szóval lehet, hogy már nem leszek itt, amikor visszajössz, és csak azt akartam, hogy tudd... – Starkra pillantott, aztán ismét rám – ...sok szerencsét.

– Oké. Kösz még egyszer.

Erik bólintott, aztán gyors léptekkel kisietett az étkezőből, valószínűleg fel a professzorok lakrészébe.

– Huh, ez kicsit kínos volt, de azért kedves tőle – mondtam.

– Túl sokat színészkedik – jegyezte meg Stark, és kinyitotta előttem az ajtót.

– Igen, tényleg, de akkor is örülök, hogy mondott valami kedveset, mielőtt elmegyünk. Utálok a sértődött expasi viselkedést.

– Még egy ok, hogy örüljek, amiért hivatalosan nem vagyok a pasid – mondta Stark.

A többiek már méterekkel előttünk jártak, így kvázi kettesben maradhattunk néhány percre. Éppen azon gondolkodtam, hogy Stark megjegyzése vajon undok volt-e vagy sem, amikor váratlanul megszólalt:

– Minden rendben volt éjjel? Egyszer felébresztettél.

– Nem volt semmi gond.

Egy pillanatig habozott, majd azt mondta:

– Nem haraptad meg Heath-t még egyszer.

Ez nem kérdés volt, mégis válaszoltam rá, bár a hangom egy kissé élesebb volt, mint ahogy terveztem.

– Nem. Jól éreztem magam, ezért nem volt rá szükségem.

– Tudod, hogy én megértem, ha szükséged van rá – mondta.

– Nem beszélhetnénk meg ezt valamikor máskor?

– De, persze. – Szótlanul haladtunk tovább, és már majdnem odaértünk a parkolóba, amikor lelassított, és azt kérdezte: – Haragszol rám?

– Miért kellene haragudnom rád?

Megvonta a vállát.

– Hát, először is ott van Aphrodité látomása. Láttá, hogy bajban vagy. Komoly bajban. És közben engem is látott, de nem tettem semmit, hogy megvédjelek. Most meg kiderül, hogy Heath is velünk jön Olaszországba. – Csalódottan félbehagyta a mondatot.

– Stark, figyelj rám. Aphrodité látomásai nem mindig válnak valóra. Meg lehet őket változtatni. Nemegyszer meg is tettük már. Hiába látta, hogy levágják a fejemet, nem haltam meg. Nem fogok vízbe fulladni sem. Talán éppen te leszel az, aki majd megváltoztatja ezt a látomást. Nem hagyhatod, hogy bántódásom essen.

– De csak éjszaka tudlak megvédeni, a napra nem követhetlek.

Hirtelen megértettem, miért bántotta annyira ez a látomás. Attól félt, hogy nem tud mellettem lenni, amikor szükségem lesz rá.

– Biztos vagyok benne, hogy akkor is gondoskodni tudsz majd a biztonságomról, ha fizikailag nem lehetsz velem.

- Tényleg hiszel benne?
- Teljes szívemből – feleltem őszintén. – Soha nem akarnék másik vámpírt a harcosomnak. Megbízom benned. Örökké.
Láttam Starkon, hogy mázsás kő esett le a szívéről.
- Jó hallani, hogy ezt mondd.
- Megálltam, és szembefordultam vele.
- Csak azért nem mondtam eddig, mert azt hittem, magadtól is tudod.
- Azt hiszem, tudtam is. Itt bent. – Stark a szívére mutatott.
- De a fülemnek is hallania kellett.
- Közelebb léptem hozzá, és a nyakához préseltem az arcomat.
- Megbízom benned. Örökké – ismételtem.
- Köszönöm, úrnőm – suttogta, és magához szorított erős karjaival.
- Kibontakoztam az öleléséből, és rámosolyogtam. Kalona egyszerre nagyon távolinak tűnt. Stark szinte teljesen betöltötte a látóhatárt előttem.
- Valahogy megoldjuk ezt az egészet, aztán együtt leszünk – néztem rá. – A harcos és úrnője.
- Én is ezt akarom – mondta határozottan. – És a pokolba minden mással.
- Igen. A pokolba minden és mindenki mással. – Nem akartam Kalonára gondolni. Talány volt számomra, egy nagy, rémisztő, zavarba ejtő talány. Stark viszont valóságos volt és megbízható. Megfogtam a kezét, és magam után húztam. Ő itt lesz velem, örökké. Elindultunk a Hummer felé.
- Gyere, harcosom, irány Olaszország!

HARMINCKETEDIK FEJEZET

Zoey

– Hét óra az út Velencéig – magyarázta Lenobia. A VIP ellenőrzőpontnál várt minket a repülőtér épületében. – Amikor megérkeztek, ott késő délután lesz. Próbáljatok aludni a gépen. A Főtanács közvetlenül napnyugta után ül össze, már várnak titeket. Jó lenne, ha minél frissebbek és éberebbek lennétek.

– Mi lesz Starkkal? – kérdeztem. – Ő nem bírja a napfényt.

– Tájékoztattam a Főtanácsot Stark igényeiről. Biztosítottak róla, hogy meg fogják védeni a napfénytől. Alig várják már, hogy találkozzanak vele, és megismerkedjenek ezzel az új vámpírfajjal.

– Meg akarnak vizsgálni, mint valami kísérleti patkányt? – mordult fel Stark.

– Azt nem hagyjuk – nyugtatta meg Dariusz.

– A Főtanács a ma élő hét legbölcsebb és legidősebb Főpapnőből áll. Soha nem viselkednek embertelenül, és nem döntenek elhamarkodottan – mondta Lenobia.

– Vagyis olyanok, mint Shekinah? – kérdezte Jack.

– Shekinah volt minden Vámpírok Főpapnője. Egyikük sem olyan, mint ő, de a tanács minden tagját a vámpírok testülete választotta erre a tisztségre. Mindenkit ötven évre választanak, és senki nem jelöltheti magát újra. A tanácstagok a világ különböző pontjairól származnak, és közismertek bölcsességükről.

– Vagyis feltehetően elég okosak ahhoz, hogy ne dőljenek be Kalonának és Neferetnek – mondtam.

– Nem a szellemi képességeik miatt kell aggódnunk – szólt közbe Aphrodité. – Ez nem az észről szól, hanem a választásról. Az Éjszaka Házában is sok *okos* vámpír van, akik mégis hagyták, hogy Kalona és Neferet félrevezesse őket, és melléjük álltak.

– Aphroditének igaza van – jegyezte meg Damien.

– Vagyis mindenre fel kell készülnünk – mondta Dariusz.

– A számból vetted ki a szót – helyeselt Stark.

Lenobia ünnepélyesen bólintott.

– Ne feledjétek, hogy ennek az ülésnek a végkimenetele az egész világ sorsára hatással lehet.

– Már csak ez hiányzott, bassza meg. Nehogy azt gondoljuk, hogy nincs teher a vállunkon – morgott Aphrodité.

Lenobia élesen ránézett, de nem szólt semmit. Legnagyobb meglepetésemre inkább Jackhez intézte következő szavait:

– Azt hiszem, te jobban tennéd, ha itt maradnál.

– Ne! De miért? Odamegyek, ahová Damien megy – mondta Jack.

– Ahová Damien megy, az egy veszélyes hely – felelte Lenobia.

– Akkor annál inkább mellette a helyem!

– Szerintem is velünk kellene jönnie – szólaltam meg. – Ő is a csapat tagja. Ráadásul – folytattam az ösztöneimre hallgatva –, neki is van egy különleges képessége. – Ahogy ezt kimondtam, azonnal éreztem a jóleső bizsergést, ami mindig akkor járta át a testemet, ha olyasmit mondtam, amit Nüx akart közölni rajtam keresztül.

– Nekem? Micsoda? – hökkent meg Jack.

Rámosolyogtam.

– Képes vagy kapcsolatot teremteni a modern világ csodájával: a technológiával.

Damien elvigyorodott.

– Ez így igaz! Jack ért a számítógéphez, és mindenhez, ami audiovizuális. Eddig azt gondoltam, hogy egyszerűen csak technikai zseni, de most már látom, hogy ez az Istennő ajándéka.

– A mindenit! De király! – kiáltotta Jack.

– Akkor igazad van, Zoey. Tényleg jobb lesz, ha Jack veletek tart. Nüx nem véletlenül ajándékozta meg, és ez az ajándék még nagy szolgálatot tehet nektek.

– Igen, és... – Éppen arra készültem, hogy beszélek neki másik útitársunkról is, amikor megláttam a felénk kocogó Heath-t egy táskával a vállán.

– A hitvesed is veletek megy? – fejezte be helyettem a mondatot Lenobia, és felvonta az egyik szemöldökét.

– De még mennyire! – rikkantotta Heath, és azonnal átölelt, ahogy odaért mellénk. – Sosem lehet tudni, Zoey-nak mikor lesz szüksége rá, hogy megharapjon.

– Oké, Heath, mindenki tudja, hogy miről van szó. – Éreztem, hogy elpirulok, és szándékosan kerültem Stark tekintetét.

– Mivel egy Főpapnő hitvese vagy, beléphetsz a Tanács Üléstermébe – mondta Lenobia Heath-nek. – De ott nem szólalhatsz meg.

– Sok szabály van arra vonatkozóan, hogyan kell az Ülésteremben viselkedni, igaz? – kérdezte Damien.

Összerándult a gyomrom.

– Szabályok?

– Igen, van egy pár – felelte Lenobia. – Annak idején azért találták ki őket, hogy elkerüljék a káoszt, és mindenki elmondhassa, amit akar. Ezeket a szabályokat nektek is be kell tartanotok, különben kivezetnek az Ülésteremből.

– De hiszen nem ismerem a szabályokat!

– Ezért kértem meg a barátnőmet, Ercét, az ottani Lovak Úrnőjét, hogy menjen ki elétek a repülőtérré. Ő majd megmu-

tatja, hol lesz a szállásokat a szigeten, és röviden tájékoztat az üléstermi etiketről.

– Tényleg nem szólalhatok majd meg? – hitetlenkedett Heath.

– Mi az, fogyatékos vagy? – kérdezte tőle Aphrodité. – Lenobia világosan megmondta.

– Abban nem vagyok biztos, hogy téged be fognak-e engedni a Tanács Üléstermébe – nézett Lenobia Aphroditére.

– Micsoda? De én... – Hirtelen elhallgatott. Az igazság az, hogy Aphrodité ember volt. Bármilyen különleges, de akkor is csak ember.

– Erce kérvényezni fogja, hogy jelen lehessél – folytatta Lenobia. – Majd meglátjuk, hogy beleegyeznek-e vagy sem.

– Szálljatok fel a gépre – mondtam a többieknek. – Beszélni akarok Lenobiával.

– Huszonhatos kapu – fordult felénk Lenobia. – Áldottak legyetek, és Nüx vigyázza lépteiteket.

– Áldott légy! – búcsúztak el tőle a barátaim, aztán elindultak a biztonsági kapu előtt kígyózó sor felé.

– Hogy vannak a sebesült vámpírjelöltek? – kérdeztem.

– Sokkal jobban. Hála neked – felelte.

– Örülök, hogy jobban vannak – háritottam el a köszönetét. – És Sárkány?

– Gyászol.

– Annyira sajnálom – mondtam.

– Ha segíteni akarsz Sárkányon, akkor győzd le Kalonát és állítsd meg Neferetet.

Éreztem, hogy kezd eluralkodni rajtam a pánik, ezért gyorsan témát váltottam.

– Mi lesz a vörös vámpírjelöltekkel?

– Ezen már én is gondolkodtam, és arra jutottam, hogy tiszteletben kell tartanunk a Főpapnőjük akaratát. Amint visszaté-

rek az iskolába, beszéllek Stevie Rae-vel, és együtt kitaláljuk, hogyan lesz nekik a legjobb.

Furcsa, de jó volt hallani, hogy Lenobia Főpapnőnek hívja Stevie Rae-t.

– Ugye, tudja, hogy vannak más vörös vámpírjelöltek is azokon kívül, akik Stevie Rae-vel jöttek?

Lenobia bólintott.

– Igen, Dariusz tájékoztatott róluk.

– És *velük* mi a terve?

– Akárcsak a többiek ügyét, ezt is meg kell beszélnem Stevie Rae-vel. Nagyon kényes szituáció. Igazából még azt sem tudjuk, hogy pontosan mi – vagy mi nem – lett belőlük. – Lenobia a vállamra tette a kezét. – Zoey, ne hagyd, hogy az itteni történések elvonják a figyelmedet. Neked Kalonára, Neferetre és a Főtanácsra kell koncentrálnod. Bízz bennem, majd én vigyázok az Éjszaka Házára.

Felsőhajtottam.

– Rendben, igyekszem.

Elmosolyodott.

– Tájékoztattam a Főtanácsot, hogy Neferet távozása óta te vagy a Főpapnőnk.

Döbbenet néztem rá.

– Komolyan?

– Komolyan. Te vagy az, Zoey. Rászolgáltál. És olyan közeli kapcsolatban állsz Nüxszel, mint korábban egyetlen vámpír vagy vámpírjelölt sem. Kövesd az Istennőt, hadd legyünk büszkék rád – mondta.

– Megteszem, ami tőlem telik.

– Ennél többet nem kérünk tőled. Áldott légy, Zoey Redbird.

– Áldott légy – feleltem. Azután megfordultam, és követtem társaimat a huszonhatos kapuhoz. Közben igyekeztem kiverni a fejből azt a nyugtalanító gondolatot, hogy Nüx Főpapnőjé-

nek nem lenne szabad az Istennő bukott harcosáról álmodoznia.

– Szia, nagy! Hogy érzed magad?

– Szia, Zoeybird! Ma már sokkal jobban. Azt hiszem, jót tett nekem, hogy véget ért a vihar. Szeretem a jeget, de csak kis dózisban – mondta nagy.

– Hé, remélem, ez nem azt jelenti, hogy máris rohanni akarsz vissza a levendulafarmra. Ígérd meg, hogy egy ideig még ott maradsz, és hagyod, hogy Mary Angela nővér a gondodat viselje.

– Ó, ettől ne félj, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Kimondottan élvezem a kedves nővér társaságát. Nincs kedved átjönni ma este? Tényleg, hogy mennek a dolgok az iskolában?

– Éppen ezért hívtalak, nagy. Hamarosan felszállok az iskola különgépére, és megyek Velencébe. Kalona és Neferet ott vannak, és a jelek szerint megpróbálják befolyásolni a Főtanácsot.

– Ez rossz hír, *u-we-tsi-a-ge-ya*. De nem egyedül indulsz a csatába, ugye?

– Nem, nagy, dehogy. Az egész banda jön velem, plusz még Heath is.

– Helyes. Ne szégyelld magad amiatt, hogy kihasználod a köztetek lévő köteléket; ez a dolgok természetes rendje.

Elszorult a torkom, és úgy éreztem, mindjárt elsírom magam. Az egész világom nagy feltétlen szeretetén alapult. Az sem zavarta, hogy vámpír-szörnyeteg lett belőlem, akkor is az unokájaként szeretett.

– Szeretlek, nagy – mondtam elfúló hangon.

– Én is szeretlek, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ne izgulj egy öregasszony miatt. Koncentrálj inkább az előtted álló feladatra. Én még akkor is itt leszek, amikor megnyerted a csatát.

– Miért vagy olyan biztos benne, hogy nyerni fogok?

– Biztos vagyok benne, *u-we-tsi-a-ge-ya*, és abban is, hogy az Istenő veled van.

– Nagyi, volt egy nagyon furcsa álmom Kalonáról. – Lehal-kítottam a hangomat, pedig már így is eltávolodtam a többiek-től, akik arra vártak, hogy megkezdhessek a beszállást. – Lát-tam, hogy Kalona nem volt mindig gonosz. Valamikor Nüx harcosa volt.

Nagyi hosszan hallgatott, végül így szólt:

– Ez inkább úgy hangzik, mint egy látomás, semmint egy álom.

A lelkem mélyén éreztem, hogy igaza van.

– Látomás! Akkor ez azt jelenti, hogy igaz?

– Nem feltétlenül, bár a jelentősége mindenképpen nagyobb egy álménál. Igaznak tűnt?

Az ajkamba haraptam, aztán vonakodva elismertem:

– Igen, úgy éreztem, hogy amit látok, az az igazság.

– A józan ész legalább olyan fontos, mint a megérzések. Hallgass a szívedre, az eszedre és a lelkedre.

– Igyekszem, nagyi.

– Gondolkodj logikusan, és mérlegeld a megérzéseidet. Te nem A-ya vagy. Zoey Redbird vagy, és van szabad akaratod. Ha elbizonytalanodsz, nézz a barátaidra, főleg Heath-re és Starkra. Ők hozzád kötődnek, Zoey, és nem egy ezeréves, cseroki lány szelleméhez.

– Igazad van, nagyi. Ezt nem felejttem el. Én én vagyok, és ez nem is fog megváltozni.

– Zo! Beszállás! – kiáltotta Heath.

– Mennem kell, nagyi. Szeretlek!

– A szeretetem veled lesz, bárhová is mész, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

Amikor felszálltam a repülőre, úgy éreztem, nagymamám

szeretete újult erővel töltött el. Igaza volt. Egyensúlyba kellett hoznom azt, amit tudtam Kalonáról, és azt, amiről csak azt hittem, hogy tudom.

Jó hangulaton tovább javított a gép pazar belső tere, amelyre felszálltunk. Olyan volt az egész, mint az első osztályon; hatalmas bőrülések és extra vastag sötétítők az ablakok előtt. Első dolgom az volt, hogy körbejártam, és gyorsan lehúztam mindegyiket.

– Nem süt a nap, okostojás – szólt rám Aphrodité.

– Tudom, de inkább előbb, mint később. Hátha valamelyikőtök megfélelkezik róla.

– Ne félj, nem fogom elhamvasztani a harcosodat – válaszolta Aphrodité. – Mert azzal csak a saját harcosomnak csinálnék plusz feladatot.

– Rád mindig lesz időm, szépségem – mondta Dariusz, és lehuppant a melléte lévő ülésre, aztán gyorsan felemelte a két széket elválasztó karfát, hogy össze tudjanak bújni.

– Boááá – öklendezett Erin.

– Menjünk inkább a gép végébe, nehogy Aphrodité-betegek legyünk útközben – mondta Shaunee.

– Italfelszolgálás van a fedélzeten? – kérdezte Damien.

– Nagyon remélem. Jól jönne egy barna üccsi – mondtam, és élveztem, hogy egyszerre mindenki olyan normális körülöttem. Ettől én is egészen normálisnak éreztem magam.

– Lenobia azt mondta, egyedül leszünk, de hogyha felszállás után körülnézel, fogadni mernék, hogy találsz majd innivalót – jegyezte meg Dariusz.

– Én tudom, hol tartják az üdítőket – szólt közbe Stark. – Ugyanezzel a géppel jöttem Chicagóból. Amint felszállunk, hozok neked. – Aztán a melléte lévő üres székre mutatott. – Ülsz mellém?

– Hé, Zo! – kiáltott oda Heath a repülőgép hátsó traktusából.

– Foglaltam neked helyet.

Felsőhajtottam.

– Tudjátok, mit? Inkább egyedül fogok ülni, és megpróbálom kialudni magam. Az időeltolódás gyilkos tud lenni – jelentettem ki, és kiválasztottam egy széket nagyjából egyenlő távolságra Heath-től és Starktól.

– Beveszek egy Xanaxot, mert én tudom, hogyan kell repülni – szólalt meg Aphrodité. – Amint földet érünk Venetiában, máris megtámadom az üzleteket.

– Üzletek? – kiáltott fel Shaunee.

– Shoppingolás? – csillant fel Erin szeme.

– Lehet, hogy Aphroditével együtt kellene felfedeznünk a várost – javasolta Shaunee.

– Remek ötlet, húgocskám – helyeselt Erin.

Csendesen elmosolyodtam, amikor az Ikrek gyorsan elfoglaltak két ülést Aphroditével szemben. Aphrodité gúnyosan végigmérte őket, de aztán azonnal belekezdett egy hosszú felsorolásba Velence legtutibb üzleteiről.

– Tessék. – Stark a kezembe nyomott egy takarót és egy kispárnát. – Néha lehül a levegő a gépen, nehogy megfázz, ha elalszol.

– Köszí. – Szívesen azt mondtam volna, hogy szeretnék hozzábújni, de tudtam, hogy ez hogyan esne Heath-nek (aki éppen azon vitatkozott Jackkel, hogy a Macek jobbak vagy a PC-k).

– Semmi baj. Megértem – mondta Stark halkán, válaszolva ki nem mondott gondolataimra.

– Te vagy a legjobb harcos a világon.

Ajkán megjelent a gunyoros félmosoly, amit annyira szerettem, és megpuszilta a fejemet.

– Szép álmokat. Majd nyitva tartom lelki füleimet. Ha valami furcsát érzékelek, felébresztelek.

– El is várom – feleltem.

Fejem alá tettem a kispárnát, betakaróztam, és elhelyezkedtem. Mire felszálltunk, már aludtam.

Ha álmodtam is, nem emlékeztem rá.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Stevie Rae

– Továbbra sem értek egyet veled – mondta Lenobia.

– Ezt akkor is nekem kell eldöntennem, vagy nem? – kérdezte Stevie Rae.

– De igen. Csak szeretném, ha újra átgondolnád. Hadd menjek veled. Vagy legalább Sárkány, hadd kísérjen el ő.

– Sárkányt túlságosan megviselte Anasztázia halála, rád pedig itt van szükség – felelte Stevie Rae, egyenrangú vámpírként beszélgetve Lenobiával. – Jelen állás szerint nem hinném, hogy okos dolog lenne elhagynod az iskolát. Miattam ne aggódj. Ismerem őket. Nem fognak bántani, és ha mégis teljesen elment volna az eszük, és megpróbálják, akkor sem tudnak kárt tenni bennem. Megidézem a földet, és könnyedén ellátom a bajukat. Korábban is kordában tudtam őket tartani. Ezúttal remélem, sikerül rábeszelnem őket, hogy visszajöjjenek velem. Szerintem ha visszajönnének, az tényleg segítene rajtuk.

Lenobia bólintott.

– Ez logikusan hangzik. Ha visszatérnek arra a helyre, ahol utoljára normálisnak érezhették magukat, akkor talán ismét rátalálnak arra az érzésre.

– Én is erre gondoltam. – Stevie Rae egy pillanatra elhallgatott, majd halk, szomorú hangon hozzátette: – Én is állandóan vívódom, hogy mitévő legyek. Néha úgy érzem, hogy a sötétség annyira közel van, hogy akár meg is érinthetném. És ugyanezt látom a csapatom tagjain is, azokon, akik rátaláltak emberi mivoltukra. Nekik sem mindig könnyű.

– Talán arról van szó, hogy nektek állandóan választanotok kell. És neked meg a vörös vámpírjelölteknek sokkal nehezebb eldönteni, mi a jó és mi a gonosz.

– És ettől rosszabbak vagyunk, mint mások? Vagy értéktelenebbek?

– Nem, dehogy. Szó sincs róla.

– Akkor most már érted, hogy miért kell visszamennem a vasútállomáshoz, és miért kell újra beszélnem velük. Nem fordíthatok hátat nekik. Zoey sem fordított hátat Starknak, pedig lelőtt engem – ami mellel nem volt szép tőle, de végül minden jóra fordult.

– Remek Főpapnő lesz belőled, Stevie Rae.

Stevie Rae elpirult.

– Nem vagyok igazi Főpapnő, de csak ez jutott nekik.

– Tévedsz, igazi Főpapnő vagy. Hidd el nekem. Bízz magadban. – Lenobia rámosolyogott Stevie Rae-re. – Szóval mikor akarsz visszamenni a vasútállomáshoz?

– Előbb elrendezem itt a vörös vámpírjelölteket. Gondoskodom róla, hogy mindenkinek jusson szoba, és legyen ruhájuk, meg ilyenek. És a tanulást is folytatniuk kellene, ami nem lesz könnyű, mert minden félévben változik az órarend. De az a tervem, hogy még ma este visszamegyek.

– Ma este? Biztos, hogy nem akarsz várni legalább holnapig? Nem kellene előbb kicsit megszoknotok itt?

– Az igazság az, hogy nem tudom, képesek leszünk-e megszokni itt.

– Hogyne lennétek képesek! Az Éjszaka Háza az otthonotok.

– Csak *volt* az otthonunk. Napközben most már sokkal jobban érezzük magunkat a föld alatt. – Stevie Rae idegesen elviyorodott. – Úgy beszélek, mintha valami idióta vámpírfilm-ben lennék, igaz?

– Nem. Értem, amit mondasz. Ti egyszer már meghaltatok. Amikor ez történik valakivel, a teste megtér a földbe. Ti ugyan feltámadtatok, de a kötődésetek a földhöz megmaradt. – Lenobia tétoázott egy kicsit. – Az Éjszaka Házának főépülete alatt van egy pince – mondta végül. – Raktárként használjuk. Nem túl lakályos, de egy kis munkával...

– Majd meglátjuk – felelte Stevie Rae. – Előbb beszélni akarok a többiekkel az állomás alatt. Tényleg szerettünk ott lenni, és egész szépen kicsinosítottuk.

– Szerintem annak sincs semmi akadályja, hogy onnan járjanak be a suliba. Az emberek mindennap ezt csinálják.

Stevie Rae elvigyorodott.

– Egy nagy sárga limóval!

Lenobia felnevetett.

– Akár azzal is. Valahogy majdcsak megoldjuk. Közénk tartoztok, és ez a ti otthonotok is.

– Otthon. Szépen hangzik – felelte Stevie Rae. – Oké, jobb lesz, ha munkához látok, mert még jóval napfelkelte előtt oda akarok érni.

– Vigyázz, nehogy kicsússz az időből. Nem szeretném, ha ott ragadnál, az időjárás-előrejelzés pedig napos időt mond Oklahomában. Travis Meyers szerint fagypontra fölé emelkedik a hőmérséklet, és még a jég is elolvad.

– Trav a kedvenc időjósom. Ne aggódj, mire hajnalodik, itt leszek.

– Remek, akkor még lesz időd elmesélni, mit végeztél.

– Azonnal hozzád megyek majd. – Stevie Rae már éppen indult volna, de aztán meggondolta magát. Meg kellett kérdeznie. Azt remélte, hogy Lenobia nem fog semmi furcsát találni a kérdésben, neki pedig tudnia kellett. – A Hollómások elég szörnyűek voltak, nem?

Lenobia derűs arcára kiült az undor.

– Bízom benne, hogy Nüx örökre kitiltotta őket ebből a világból, amikor az apjukat elüldözték Tulsából.

– Korábban hallottál már róluk? Tudtál a létezésükről, mielőtt elöbukkantak a föld alól?

Lenobia megrázta a fejét.

– Nem. Semmit nem tudtam róluk. Azt a cseroki legendát sem ismertem. Egyvalamit azonban rögtön megállapítottam, amikor megláttam őket.

– Igen? És mi volt az?

– Hogy gonoszak. Találkoztam már a gonosszal korábban is, és azonnal láttam, hogy minden Hollómás csak a gonosz egy újabb arca.

– Szerinted tényleg a velejükig rosszak? Végül is felerészben emberek.

– Nem emberek, hanem felerészben halhatatlanok.

– Igen, én is így gondoltam.

– És a halhatatlan részük a velejéig gonosz.

– De mi van, ha Kalona sem volt mindig ilyen? Ő is jött valahonnan. Talán egykor ő is jó volt, és ha ez így van, akkor lehet, hogy a Hollómásokba is szorult némi jóság.

Lenobia szótlanul tanulmányozta Stevie Rae-t, mielőtt válaszolt volna. Aztán halkán, meggyőzően így szólt:

– Papnő, ne hagyd, hogy a vörös vámpírjelöltek iránt táplált érzéseid elhomályosítsák a tisztánlátásodat. A gonosz jelen van a világunkban. Mint ahogy a Túlvilágon is. Ugyanolyan kéz-zelfogható itt is, mint ott. Egy eltévelyedett gyerek és egy gonosz lélek ivadéka között, akit erőszakkal nemzettek, óriási különbség van.

– Mary Angela nővér szinte ugyanezt mondta.

– A nővér bölcs asszony. – Lenobia szünetet tartott, aztán folytatta. – Stevie Rae, történt valami, amiről tudnom kellene?

– Ugyan, dehogy! – vágta rá gyorsan. – Csak hangosan gon-

dolkodtam, ennyi az egész. Tudod, a jóról, a gonoszról meg a döntésekről, amiket meghozunk. És arra gondoltam, hátha a Hollómások is képesek lehetnek választani.

– Ha valaha meg is volt ez a képességük, már régen a gonoszt választották – felelte Lenobia.

– Igen, azt hiszem, igazad van. Na, ideje indulnom. Napfelkelte előtt visszatérek, és megkereslek.

– Alig várom már. Nüx legyen veled, papnő. És áldott légy.

– Áldott légy. – Stevie Rae sietős léptekkel távozott az istállóból, mintha a távolság enyhíteni tudná a hazugsága miatt érzett büntudatot. Mégis mire számított, amikor felhozta ezt a témát Lenobia előtt? Be kellett volna fognia a száját, és megfedkeznie Rephaimról.

De hogyan fedkezhetett volna meg róla, amikor jó eséllyel ismét találkozni fog vele, ha visszamegy az állomáshoz?

Nem lett volna szabad odaküldenie. Valami mást kellett volna kitalálnia. Vagy fel kellett volna adnia!

Nem. Most már túl késő volt ezen tépelődni. Most már inkább arra kellett koncentrálnia, hogyan tudná kisebbíteni a károkat. Először is, kapcsolatba kellett lépnie az ott maradt vörös vámpírjelöltekkel. Rephaimmel azután is ráér foglalkozni.

Persze lehet, hogy egyáltalán nem is kell majd foglalkoznia vele, gondolta. Lehet, hogy meg sem találták. Rephaimnek nem olyan szaga volt, mint amit meg tudnak enni, a Hollómás pedig nem volt olyan állapotban, hogy megtámadja őket. Valószínűleg elbújt az alagút legsötétebb lyukába, és a sebeit nyalogatta. De az is elképzelhető, hogy meghalt. Ki tudja, mi történik egy Hollómással, ha elfertőződik a sebe?

Stevie Rae felsóhajtott, és előhúzta a mobilját a kapucnis pulcsija zsebéből. Írt egy sms-t Nicole-nak, és közben azért imádkozott, hogy legyen térerő az alagutakban:

Találkozzunk ma este

Nem kellett sokáig várnia a válaszra.

Dolgom van. Csak hajnalra érek vissza

Stevie Rae elkomorodott, és bepötyögött egy újabb üzenetet.

Gyere vissza előbb.

Mire Nicole válaszolt, már fel-alá járkált idegességében.

6kor.

Stevie Rae legszívesebben a fogát csikorgatta volna. Hét harminckor kel fel a nap. Ha hatkor találkoznak, alig másfél órája marad, hogy meggyőzze őket, és visszatérjen az Éjszaka Házába. A francba! Nicole rettenetesen fel tudta dühíteni. Ő jelentette a legnagyobb problémát. A többiek csak mentek utána. Ők sem voltak valami kedvesek, de olyan gátlástalanok sem, mint Nicole. Stevie Rae emlékezett rá, milyen volt, mielőtt meghalt. Nicole már akkor is mindig utálatosan viselkedett, és ez mit sem változott. Vagy ha igen, akkor is csak rossz irányba. Egyszóval Stevie Rae-nek Nicole-t kellett megnyernie. Ha őt sikerül rábeszélnie, hogy fordítson hátat a sötétségnek, a többiek valószínűleg követni fogják.

OK.

Stevie Rae elküldte a választ, aztán gondolt egyet, és írt még egyet.

Történt vmi?

Visszafojtott lélegzettel várta a telefon ciripelését. Nicole elmondaná neki, hogyha találtak volna egy Hollómást. Való-

színiüleg tetszene neki Rephaim. De az is lehet, hogy azonnal megölné, gondolkodás nélkül. Akárhogy is, de biztosan elmondaná Stevie Rae-nek, ezzel is demonstrálva, hogy azt tesz, amit akar.

Kaját keresünk. Élő kaját. Velünk tartasz?

Stevie Rae tudta, hogy semmire sem menne vele, ha megpróbálná emlékeztetni Nicole-t arra, hogy nekik már nem lenne szabad embert enni. Se hajléktalanokat, se rossz sofőröket (akiket előszeretettel követtek, és rendszerint akkor kaptak el, amikor kiszálltak a kocsijukból). Ezért csak ennyit írt vissza:

Nem. 6kor találkoztunk.
Hahahahaha

Stevie Rae zsebre rakta a telefonját. Hosszú éjszaka lesz, gondolta, főleg az a másfél óra hat és napfelkelte között.

Rephaim

– Szóval ez a terv, madárfiú. Benne vagy? – A vörösök vezetője, Nicole, hivatlanul és mindenféle előzetes bejelentés nélkül rontott be Stevie Rae szobájába, amelyet Rephaim már a magáénak tekintett, belerúgott az ágyba, hogy felébressze, aztán ismertette a tervüket, miszerint Stevie Rae-t egy épület tetején fogják csapdába ejteni.

– Még ha sikerül is napfelkelte előtt ilyen rövid idővel kicsalnod egy tetőre a Vöröst, hogy akarod ott tartani?

– Az első rész nem lesz nehéz, ugyanis ennek az épületnek a tetejéről van szó. Van ott két körbástya, tele mindenféle csicsá-

val meg dekorációval, amit akkor aggattak rá, mikor ez a hely még jelentett valamit. A bástyáknak nincs teteje, tehát mindkettőbe besüt a nap. Találtunk egy nagy vasrácsot, amit rá tudunk erősíteni a tetejére. Onnan nem tud kijutni. Akármilyen erős, a vasat még ő sem tudja eltörni. Ráadásul odafent túl messze lesz a földtől, hogy segítséget kérhessen tőle. Csapdába ejtjük, és ha felkel a nap, szépen ropogósra sül abban a körbástyában.

– De miért menne föl a tetőre?

– Azt még ennél is egyszerűbb lesz megoldani. Azért megy majd föl, mert te felcsalogatod.

Rephaim egy pillanatra elnémult a döbbenettől, és amikor végre meg tudott szólalni, gondosan megválogatta a szavait.

– Azt hiszed, képes vagyok felcsalogatni a Vöröst egy épület tetejére nem sokkal napfelkelte előtt? Miből gondolod, hogy ez menni fog nekem? Ahhoz pedig nem vagyok elég erős, hogy akarata ellenére felcipeljem oda – mondta inkább unottan, mint kíváncsian.

– Nem lesz rá szükséged. Megmentette az életedet. Ráadásul úgy, hogy senkinek nem szólt róla. Nekem ez azt súgja, hogy jelentesz neki valamit. Talán nem is keveset. – Nicole elfintorodott a gondolatra. – Stevie Rae szánalmas. Mindig azt hiszi, hogy képes megmenteni a világot. Ezért olyan ostoba, hogy idejőjön hajnali hatra. Azt hiszi, minket is meg tud menteni. De mi nem akarjuk, hogy megmentsenek minket! – Nicole felnevetett, és ahogy a nevetés magával ragadta, tekintetében és az arcára kiülő hisztérikus kifejezésben Rephaim ismét megpillantotta Neferet elsuhanó árnyát.

– Miért akarna megmenteni titeket?

Rephaim kérdését meghallva Nicole azonnal abbahagyta a nevetést, és úgy nézett a Hollómásra, mintha pofonvágták volna.

– Micsoda? Szerinted mi nem érdemeljük meg, hogy meg-

mentsenek? – Villámgyorsan ott termett az ágya mellett, és megragadta a Hollómás egészséges csuklóját. – Nézzük csak, hogy is gondoltad te ezt!

Nicole a szemébe nézett, és közben megpróbált belemászni Rephaim agyába. Amikor a Hollómás megérezte a már jól ismert forróságot, amely szétáradt a testében és a lelkében, egyetlen dologra koncentrált: a dühére.

Nicole elengedte a csuklóját, és hátralépett.

– Hé – nevetgélt kényszeredetten. – Te aztán jól felhúztad magad. Miért vagy ilyen dühös?

– Azzzzzzért, mert megsebesültem, és elegendem van az ossssstoba kölkökből meg a kissssssded játékaikból!

Nicole vicsorogva hajolt bele Rephaim arcába.

– Nem vagyunk ostoba kölkök! Megszabadulunk Stevie Rae-től, hogy végre megtehessük, amit akarunk és amit Neferetnek ígértünk. Szóval segítesz nekünk csapdába ejteni, vagy hagyjunk ki belőle, és lássuk inkább a B-tervet?

– Mit kéne tennem? – kérdezte Rephaim habozás nélkül.

Nicole mosolya egy hüllőre emlékeztette Rephaimet.

– Megmutatjuk neked a bástyához vezető lépcsőt. Két bástya is van, de az egyik túl közel van ahhoz a hülye fához, ami rálóg a tetőre, úgyhogy a másikat fogjuk használni. Nem akarom megkockáztatni, hogy valami trükkkel maga fölé húzzon egy ágat, és az megvédje a naptól. Szóval felmész a bástyába, és ott várakozol. Kuporodj össze, mint akit összeverték, aztán felcipeltek oda. Tegyéél úgy, mintha sok vért vesztettél volna. Én ugyanis pontosan ezt fogom mondani Stevie Rae-nek, de azért hozzáteszem, hogy még életben vagy. Félig-meddig.

– Ő pedig fel fog menni, hogy megmentsen – mondta Rephaim érzelemmentes hangon.

– Másodszor is. Igen. Erre számítunk. Ha bemászott melléd a körbástyába, te csak maradj ott lekuporodva. Rátrakjuk a rá-

csot a tetejére, és odaláncoljuk. Aztán felkel a nap, Stevie Rae pedig szépen szénné ég. Utána elengedünk. Látod, milyen egyszerű?

– Működni fog – állapította meg Rephaim.

– Igen, és ezt hallgasd meg. Ha esetleg az utolsó pillanatban úgy döntenél, hogy mégsem segítesz nekünk, akkor Kurtis vagy Starr szétlövi azt a tollas seggedet, és így is, úgy is bevágunk a bástyába. Nekünk egyre megy. Látod? Ez az A- és a B-terv. Nem sok különbség van köztük, csak az egyikben döglöttebb vagy.

– Már mondtam, hogy apám azt parancsolta, vigyem el hozzá a Vöröst.

– Igen, de apucit most nem látom semerre sem.

– Nem tudom, mi szükség van erre a játékra. Egyszer már megbeszéltük, hogy apám nem hagyott magamra. Te is tudod, hogy vissza fog jönni a kedvenc fiáért. Amikor eljön értem, én átadom neki a Vöröst.

– És az nem baj, hogy szénné lesz égve?

– A teste állapota nem érdekel, csak az, hogy a birtokomban legyen.

– Felőlem megkaphatod. Nem akarom megenni, úgyhogy a tiéd lehet a teste. – Oldalra billentette a fejét, és fürkészt pillantást vetett Rephaimre. – Az előbb beeláttam az agyadba, és tudom, hogy dühös vagy, de azt is éreztem, hogy pokoli büntudat kínoz. Miért?

– Apám oldalán a helyem. Minden más elfogadhatatlan.

Nicole vakkantásra emlékeztető nevetésében nyoma sem volt humornak.

– Apád fia vagy, mi? – Felemelte az ajtóban lógó pokrócot, és kilépett a szobából, de az utolsó pillanatban megtorpant, és visszaszólt a válla felett: – Feküdj vissza. Van még egy pár órád, mielőtt ideér. Ha kell valami, Kurtis itt lesz kint a puská-

jával. Majd ő hoz neked, de te ne mozdulj el innen, amíg nem szólok. Világos?

– Igggggen.

Nicole kilépett a folyosóra, Rephaim pedig visszakuporodott Stevie Rae ágyába. Mielőtt újabb gyógyító álomba merült volna, az utolsó gondolata az volt, bárcsak a Vörös hagyta volna inkább meghalni, amikor rátalált a fa alatt.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Zoey

Alig néhány másodperccel azelőtt ébredtem fel, hogy leszálltunk a velencei reptéren. Végigaludtam az egész utat, és Kalona helyett ezúttal csak egy altató-reklámból ismert óriási hód jelent meg az álmomban, akivel Scrabble-t játszottam (pedig sosem szoktam), és nyertem tőle egy rakás egyedi tervezésű cipőt (pedig nem is nagyon volt lába). Bizarr egy álom volt, de ártalmatlan, és végre ki tudtam magam aludni.

Amikor körülnéztem, azt láttam, hogy majdnem mindenki a szemét törölgeti és az orrát fújja.

– Mi történt? – kérdeztem Starktól, miközben a gép a repülőtér épülete felé gurult. Valamikor az út során Stark közelebb húzódott hozzám, és most ott ült jobbra tőlem, a keskeny folyosó másik oldalán.

Állával hátrafelé bökött, és ahogy arra fordultam, feltűnt, hogy még Heath-nek is könnyek csillognak a szemében.

– Most nézték meg a *Milket*. Úgy bögtek rajta, mint a csecsemők.

– Az nagyon jó film. És überszomorú – mondtam.

– Igen, én már láttam, amikor kijött, de most meg akartam őrizni férfias higgadtságomat, ezért inkább ideültem olvasni. – Felemelte az ölében tartott könyvet. Az volt a címe, hogy *Életem legrosszabb idénye*, és egy Pat Conroy nevű fazon írta.

– Te tényleg szeretsz olvasni, ugye?

– Igen, szeretek.

– „Életem legrosszabb idénye”? Hogy jut eszébe valakinek

erről írni?

– Tényleg érdekel?

– Persze hogy érdekel – feleltem.

– A könyv arról szó, hogy a szenvedésből is lehet erőt meríteni.

– Hmm – mondtam frappánsan.

– Ő a kedvenc íróm – vallotta be Stark szégyenlős mosolylyal.

– Majd lecsekkolom.

– Csajos könyveket nem ír.

– Ez nagyon aljas megjegyzés volt – mondtam, és már vettem a levegőt, hogy belevágjak egy hosszas előadásba a férfisovinizta előítéletekről (ezt a kifejezést Damientől tanultam egy irodalomórán, amikor *A skarlát betűről* volt szó), miszerint lányoknak csak értelmetlen, habkönnyű, fodros-bodros könyvek valók, de akkor a repülőgép megrázkódott, és megállt.

Mindannyian tanácstalanul meredtünk egymásra, nem nagyon tudtuk, mit is kellene most csinálnunk, de a következő pillanatban már nyílt is a pilótafülke ajtaja, és mosolyogva kilépett rajta a vámpír másodpilóta.

– Megérkeztünk Venetiába – mondta. – Ha jól tudom, legalább egy főnek különleges igényei vannak, ezért egyenesen behúzódtunk a privát hangárunkba. – Hallottam, hogy az Ikek azon élcelődnek, hogy Stark a „különleges igényeit” nyilván „különleges szolgálatokkal” kompenzálja, de nem törődtem velük. – Erce már vár titeket. Ő lesz a kísérőtök a San Clemente-szigetre. Vigyázzatok, nehogy itt hagyjatok valamit, és legyetek áldottak. – Azután odalépett az első ajtóhoz, felhúzott néhány emelőkart, és kinyitotta. Zaj szűrődött be odakintről. – Kiszállhattok – mondta.

– Hadd menjek előre – szóltam Starknak, aki már elrakta a könyvét, és táskáját a vállára vetve elindult az ajtó felé. – Meg-

nézem, hogy tényleg nem süt-e a nap, nehogy megpörkölődj odakint.

Láttam Starkon, hogy ellenkezni akar, de mielőtt megszólalhatott volna, Dariusz furakodott át köztünk, és gyorsan odavetette:

– Maradjatok itt! Majd én ellenőrzöm, hogy biztonságos-e.

– Igazi harcos – jegyezte meg Aphrodité, aki egész szélességében elfoglalta a folyosót a Betsey Johnson gurulós bőröndjével, ezért mindenki türelmetlenül topogott mögötte. – Imádom, amikor ilyen férfias, de azért eszébe juthatott volna elvenni a csomagomat.

– Szüksége van a kezére, hogy meg tudjon védeni – mondta Stark olyan hangsúllyal, mintha az „idióta” megszólítás csak véletlenül maradt volna le a mondat végéről.

Aphroditének összeszűkül a szeme, de Dariusz már vissza is ért a felderítésből.

– Minden rendben.

Megfordultunk, és libasorban elkezdünk araszolni az ajtó felé.

A lépcső alján álló vámpír magas volt és tekintélyt parancsoló, a haja pedig pont olyan sötét, mint amilyen világos Lenobiáé, mégis volt benne valami, ami emlékeztetett a tulsai Lovak Úrnőjére. Valószínűleg a lovak miatt van, gondoltam. Mindketten nyugodtak és bölcsek, mert a lovak, akik a világ legnagyobb állatai a macskák mellett, csak olyanokat tűrnek meg maguk körül, akik higgadtak és okosak.

– Erce vagyok. Üdvözlégy, Zoey. – Azonnal megtalált a tekintete, pedig Stark és Dariusz mögött jöttem le a lépcsőn.

– Üdvözlégy – köszöntöttem.

Aztán Starkra nézett, és láttam, hogy elkerekedik a szeme, ahogy megpillantja az íjakat ábrázoló, vörös tetoválást harcosom homlokán.

– Ő Stark – mutattam be, hogy megtörjem a hirtelen beállt kínos csendet.

– Üdvözlégy, Stark – mondta Erce.

– Üdvözlégy – válaszolta automatikusan Stark, bár hallottam a hangján, hogy kissé feszült.

Tudtam, mit érezhet, de én már kezdtem hozzászokni ahhoz, hogy minden vámpír és vámpírjelölt megbámulja a tetoválásaimat.

– Stark, gondoskodtam róla, hogy a hajón minden függönyt húzzanak be és minden ablakot sötétítsenek el, bár a nap egy órán belül lenyugszik, és egész délután havazott, ezért a nap sugaraitól nem nagyon kell tartanod.

Kellemes, fülbemászó hangja volt, és ez egy pillanatra elterelte a figyelmemet arról, mit is mondott.

– Hajó? – kérdeztem. – És a hajóig hogy fog eljutni?

– Nézd csak, Zo, szerintem ez lesz az. – Heath a hideg, csúszós korlátba kapaszkodva jött le a lépcsőn, és ahogy odaért mellém, állával a hangár másik vége felé bökött. Az épület egyik oldala egy jókora, négyszögletes dokkra nyílt, amely leginkább egy vízi garázsra emlékeztetett. A felnyitható ajtó inenső oldalán egy fekete hajó ringatózott a vízen. A hajó elülső része üvegből volt, és láttam, hogy két szálfatermetű vámpír áll a műszerfal mögött. Mögöttük egy fényesre lakkozott falépcső látszott. Valószínűleg az vezetett le az utastérbe. Azért mondom, hogy „valószínűleg”, mert a hajó oldalán lévő ablakokat teljesen elsötétítették, és nem lehetett belátni rajtuk.

– Ha felhős az ég, akkor kibírom – jelentette ki Stark.

– Tényleg igaz, hogy a napfény nem egyszerűen kellemetlen számodra? Valóban megég a bőröd, hogyha nap éri? – Hallottam a kíváncsiságot Erce hangjában. Nem volt semmi bántó a kérdésében, látszott rajta, hogy őszintén érdekli a válasz.

– A közvetlen napfény halálos számomra – felelte Stark tár-

gyilagosan. – A lenyugvó vagy közvetett napfény pedig a veszélyestől a kellemetlenig tartó skálán helyezkedik el.

– Érdekes – tűnődött Erce.

– Így is fel lehet fogni. Én többnyire idegesítőnek és kényelmetlennek találom.

– Lesz időnk shoppingolni egy kicsit, mielőtt kezdődik a Főtanács ülése?

– Á, biztosan te vagy Aphrodité.

– Igen, üdvözlégység, vagy mit is szokás mondani. Szóval vásárolhatunk egy kicsit?

– Attól tartok, arra most nincs időnk. Fél óra az út a szigetig, azután megmutatom, hol lesz a szállások, végül pedig, ami a legfontosabb, röviden ismertetem a szabályokat, amelyeket be kell tartanotok a Tanács előtt. Ami azt illeti, máris késésben vagyunk. – Azzal Erce elkezdett a hajó felé terelni minket.

– Nekem megengedik, hogy megszólaljak, vagy én sem vagyok elég jó nekik, amiért *csak* ember vagyok? – kérdezte Aphrodité.

– Az emberekre vonatkozó szabálynak semmi köze ahhoz, hogy valaki elég jó-e vagy sem – válaszolta Erce, miközben a hangár rakpartra emlékeztető részéhez érve átszálltunk a hajó fedélzetére, és beléptünk egy pazarul berendezett, elsötétített kabinba. – A hitveseknek mindig is joguk volt belépni a Tanács Üléstermébe, mivel nagy jelentőséggel bírnak a vámpírok számára. – Egy pillanatra elhallgatott, és rámosolyogott Heath-re, akiről messziről látszott, hogy ember. – A Főtanács előtt azért nem szólalhatnak meg, mert az embereknek nincsen beleszólásuk a vámpírok belső ügyeibe.

Heath színpadiasan felsóhajtott, odanyomakodott mellém, és a másik oldalamon ülő Starkra ügyet sem vetve átölelte a vállamat.

– Azonnal vedd le rólam a kezed, és viselkedj rendesen, kü-

lönben orrba váglak – súgtam oda neki.

Heath zavartan elvigyorodott, és visszahúzta a karját, de nem húzódott el mellőlem.

– Szóval ez azt jelenti, hogy megjelenhetek a mindenható Tanács előtt, de végig kussolnom kell, mint ennek a vérdonor-nak? – kérdezte Aphrodité.

– Veled kivételt tesznek. Megjelenhatsz, és beszélhetsz is, de az Ülésterem összes szabályát be kell tartanod.

– Vagyis most nem lesz shopping – vonta le a következtést Aphrodité.

– Pontosan – bólintott Erce.

Lenyűgözött a türelme. Lenobia valószínűleg már régen leharapta volna Aphrodité fejét a tenyérbe mászó viselkedése miatt.

– Mi is ott lehetünk a Tanácsülésen? Amúgy hello, és üdvözlégy, a nevem Jack.

– Mindnyájan meghívást kaptatok.

– És mi a helyzet Kalonával és Neferettel? Ők is ott lesznek? – kérdeztem.

– Igen, bár Neferet Nüx Inkarnációjának nevezi magát, Kalona pedig azt állítja, hogy ő valójában Erebosz.

– Ez hazugság – szólaltam meg.

Erce komoran elmosolyodott.

– Éppen ezért vagy itt, ifjú vámpírjelölt.

Az út hátralévő része alatt nem sokat beszélgettünk. A motor hangosan berregett, és senkinek sem volt kedve túlkiabálni. A hajó jobbra-balra ingott, és én elsősorban azzal voltam elfoglalva, nehogy kidobjam a taccsot.

Nagyjából egy fél óra múlva a hajó lelassított, jelezve, hogy megérkeztünk a szigethez, amikor Dariusz hangja hasított bele a motorzúgástól hangos levegőbe:

– Zoey!

Ő és Aphrodité két sorral mögöttem ültek, ezért meg kellett fordulnom, hogy oda tudjak nézni. Stark is hátrafordult velem, így egyszerre ugrottunk talpra, amikor láttuk, hogy miről van szó.

– Aphrodité! Mi történt? – Odasiettem hozzá. Aphrodité két kézzel szorította a fejét, mintha attól félne, hogy felrobban. Dariusz tehetetlenül nézte. A vállát simogatta, sugdosott a fülébe, és próbálta elérni, hogy felé forduljon.

– Istennőm! Szétrobban a fejem. Mi a lófasz lehet ez?

– Látomása van? – lépett oda hozzánk Erce.

– Nem tudom. Valószínűleg – feleltem. Letérdeltem Aphrodité elé, és megpróbáltam a szemébe nézni. – Aphrodité, én vagyok az, Zoey. Mondd el, mit láatsz!

– Melegem van. Rettenetesen meleg van! – mondta Aphrodité. Az arca rákvörösen izzott, és szakadt róla a víz annak ellenére, hogy a hajón kellemesen hűvös volt a levegő. Kitégult, rémült tekintettel nézett körül, bár volt egy olyan érzésem, hogy nem a hajó drága berendezési tárgyait látja maga előtt.

– Aphrodité, mondj már valamit! Miről szól a látomásod?

Végre rám nézett, és akkor vettem csak észre, hogy tiszta a tekintete. Ezúttal *nem* úszott vérben a szeme, ahogyan akkor szokott, mikor látomása van.

– Semmit nem látok. – Vett egy nagy levegőt, és kezével legyezni kezdte égő arcát. – Ez nem látomás: csak Stevie Rae meg az a rohadt megbélyegzés. Valami történt vele. Valami nagyon, *nagyon* rossz.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae tudta, hogy meg fog halni, és ezúttal nem csak átmenetileg. Nagyon félt, még annál is jobban, mint amikor Zoey és a barátai szeme láttára elvérzett. Ez most más volt. Most nem a biológia űzött gonosz tréfát vele, hanem elárulták.

Rettenetesen fájt a feje. Felemelte a kezét, és óvatosan megtapogatta a koponyája hátsó részét. Nedvességet érzett az ujjain. A szeméhez emelte a kezét, hogy jobban lássa; vér volt – a saját vére. Megpróbálta összeszedni a gondolatait, de minden olyan zavaros volt. Mi történt? Fel akart ülni, de émelygés tört rá, és öklendezve hányni kezdett, közben fel-felnyögve a mozdulat okozta fájdalomtól. Miután mindent kiadott magából, összecsucsklott, és távolabb gördült a saját okádékától. Akkor látta meg könnyektől elhomályosult szemével a feje fölé erősített vasrácsot és az eget – az eget, amely egyre világosabb lett.

Hirtelen minden eszébe jutott, és a rátörő pániktól elakadt a lélegzete. Csapdába esett, a nap pedig egyre feljebb kúszott az égen! Törbe csalásának emléke még frissen élt az emlékezetében, a rács pedig riasztóan valóságosnak tűnt felette, de így is alig tudta elhinni, hogy ez megtörtént vele.

Ismét rátört a hányinger, mire behunyta a szemét, nehogy megint rosszul legyen. Amíg a szeme csukva volt, tudta kontrollálni a szédülést, és kezdtek kitisztulni a gondolatai.

A vörös vámpírjelöltek tették ezt vele. Nicole elkésett a találkozójukról. Nem mintha ez olyan meglepő lett volna, de Stevie Rae dühbe gurult, amiért megváratják, és már éppen in-

dult volna vissza az Éjszaka Házába, amikor Nicole és Starr végre befutottak. Vidáman nevetgéltek és ugratták egymást, látszott rajtuk, hogy nemrég ettek – majd kicsattantak a jóllakottságtól, a szemük pedig még mindig vörösen csillogott a friss vértől. Stevie Rae megpróbált a lelkükre beszélni. Arról próbálta meggyőzni őket, hogy térjenek vissza vele az Éjszaka Házába.

A két vámpírjelölt gúnyosan reagált az érveire, és nevetséges kifogásokkal utasították vissza, hogy vele tartsanak.

– Ugyan már, a vámpíroknál minden olyan tiszta és rendezett, mi viszont imádjuk a koszos csavargókat – mondták.

– A Will Rogers High School itt van a sarkon. Ha suliba akarunk menni, besurranunk oda sötétedés után, és *harapunk* valamit – humorizáltak.

Stevie Rae kitartóan gyözködte őket, próbált észérvekkel hatni rájuk, és azt magyarázta, hogy az Éjszaka Háza nemcsak az otthonuk, hanem az a hely, ahol megtanulhatnak mindent, amit vámpírként tudniuk kell. Meg akarta értetni velük, hogy egész egyszerűen szükségük van az Éjszaka Házára.

A vámpírjelöltek csak nevettek rajta, félős öregasszonynak nevezték, és azt mondták, nekik teljesen megfelel a vasútállomás, főleg most, hogy már csak az övék.

Akkor jelent meg Kurtis. Izgatottan kapkodta a levegőt, amikor csatlakozott hozzájuk. Stevie Rae emlékezett rá, hogy amint meglátta, érezte, hogy valami nem stimmel. Az igazat megvallva, sosem kedvelte Kurtist. Nagydarab, ostoba paraszt volt Oklahoma északkeleti részéről, ahol a tahó farmerek értékrendjében a nők egy szinttel a disznók alatt foglaltak helyet.

– Képzeljétek, elkaptam és megharaptam! – kukorékolta diadalmasan.

– Azt a valamit? Most csak viccelsz. Rohadt bűdös volt – mondta Nicole.

– Ja, egyébként is hogy tudtad lefogni? – kérdezte Starr.

Kurtis beletörölte a száját az ingujjába. Az ingén egy vörös folt éktelenkedett, aminek az illata sokkolóan hatott Stevie Rae-re. *Rephaim! Ez Rephaim vére!*

– Előbb leütöttem. Nem volt nehéz, mozdulni sem tudott a törött szárnyával.

– Miről beszélsz? – csattant fel Stevie Rae.

Kurtis bambán meredt rá, mint egy borjú. Stevie Rae legszívesebben addig rázta volna, míg ki nem nyitja a száját, és nem válaszol, sőt még az is megfordult a fejében, hogy megnyitja alatta a földet, hadd nyelje el örökre ezt az ostoba barmot.

– A madárfiúról beszélek – felelte végül Kurtis. – Minek is hívjátok őket, Hollómásoknak? Az egyik felbukkant itt. Órákig kergettük, végül Nikki és Starr megunták, és elmentek a Taco Bell elé éjszakai zabálókra lesni. Én azonban megkívántam a pipihusit, úgyhogy tovább üldöztem. A tetőn értem utol, és végül beszorítottam az egyik olyan toronyba, tudjátok, a távolab-biba, amelyik fölé nem lógnak faágak. – Kurtis felfelé bökött az ujjával. – Előlem senki nem menekülhet.

– Az íze is olyan borzalmas volt, mint a szaga? – Nicole döbbenete és undora legalább olyan erős volt, mint a kíváncsi-sága.

Kurtis megvonta izmos vállát.

– Én mindenevő vagyok. Mindenkievő.

Erre, Stevie Rae kivételével, mindannyian felnevettek.

– Van egy Hollómás a tetőn?

– Igen. Fogalmam sincs, mi a lófaszt keresett idelent. Főleg törött szárnyal. – Nicole felvonta az egyik szemöldökét. – Azt mondtad, most már nyugodtan visszamehetünk az Éjszaka Há-zába, mert Neferet és Kalona eltűntek. De úgy látszik, nem vittek magukkal mindent. Sőt talán el se mentek.

– Elmentek – mondta Stevie Rae, és elindult az alagsorból

kivezető ajtó felé. – Szóval egyikőtök sem akar visszajönni velem a suliba?

Mindhárman szótlánul megrázták a fejüket, de vörös szemüket egyetlen pillanatra sem vették le Stevie Rae-ről.

– Mi a helyzet a többiekkel? Ők hol vannak?

Nicole megvonta a vállát.

– Mit tudom én. Legközelebb, ha találkozom valamelyikükkel, átadom, hogy menjenek vissza a suliba.

Kurtis felnyerített.

– Ez jó! Még hogy menjünk vissza a suliba! Mintha annál nem tudnánk jobbat kitalálni!

– Nézzétek, nekem mennem kell. Mindjárt felkel a nap. De a témát még nem zártuk le. Jobb, ha tudjátok, hogy hiába vagyunk hivatalosan mi is tagjai az Éjszaka Házának, valószínűleg visszaköltözünk ide a többi vörös vámpírjelölttel. És ha ez így lesz, akkor ti vagy beálltok a sorba, vagy eltakarodtok innét.

– Akkor mondok valamit én is: maradj csak ott a puhány bandáddal a suliban, mi meg maradunk itt, mert ez a hely most már a *miénk* – emelte fel a hangját Kurtis.

Stevie Rae megtorpant. Fának képzelte magát, melynek gyökerei mélyen, mélyen belenyúlnak a lenyüggözően csodálatos talajba. *Föld, jöjj hozzám, kérlek.* A föld alatt volt, mindenfelől éltető eleme vette körül, ezért könnyedén meg tudta sokszorozni az erejét. Amikor megszólalt, haragjától remegni kezdett a talaj a lába alatt.

– Nem mondom el még egyszer, úgyhogy jól figyeljetek. Ha úgy döntünk, hogy visszajövünk, ez a mi otthonunk lesz. Ha rendesen viselkedtek, maradhattok. Ha nem, akkor mehettek, amerre láttok.

Toppantott egyet lábával, mire hullani kezdett a vakolat az alacsony mennyezetről. Stevie Rae vett egy nagy levegőt, hogy

lecsillapodjon, aztán elképzelte, ahogy az energia, melyet megidézett, a testéből visszaáramlik a földbe. Amikor újra megszólalt, a hangja normális volt, és a talaj sem remegett már.

– Döntsétek el, melyiket választjátok. Holnap este visszajövök.

Sarkon fordult, és keresztülvágva a szétdobált vasrácsok eredején, kilépett az elhagyatott épületből. A parkolóból és az azzal egy magasságban lévő vasúti sínektől egy kőlépcső vezetett fel az utcaszintre. Óvatosan kellett haladnia, mert a jégeső ugyan elállt, és tegnap már a nap is kisütött, éjszaka ismét fagypont alá süllyedt a hőmérséklet, és ami nappal megolvadt, az újra megfagyott.

Felért a körforgalomhoz és az egykor nyüzsgő vasútállomás fedett előteréhez, amely annak idején megvédte az utazóközöniséget a szeszélyes oklahomai időjárástól. Felemelte a fejét, és felnézett az előtte magasodó épületre.

Volt valami kísérteties ebben az indóházban. Z mindig azt mondta, hogy olyan, mintha Gotham Cityben lenne. Stevie Rae-t azonban inkább a *Szárnyas fejedálszra* vagy *A rettegés házára* emlékeztette. Nem mintha nem kedvelte volna meg az alatta futó alagutakat, mégis volt valami az épület homlokzatában, az art deco és a modern technika furcsa ötvözetében, amittől a hideg futkározott a hátán.

Baljós előérzetét csak tovább fokozta, hogy az égbolt kezdett világosodni, és fekete helyett már szürke volt, így jelezve a hajnal közeledtét. Utólag visszatekintve ezt intő jelnek kellett volna tekintenie. Meg kellett volna fordulnia, lemennie a lépcsőn, beszállnia a kocsiba, amit kölcsönvett a suliból, és visszahajtania az Éjszaka Házába.

Ehelyett egyenesen besétált a csapdába, és Z szavaival élve, kaki került a ventilátorba.

Tudta, hogy az épület belsejéből is vezetnek fel csigalép-

csők mindkét bástyához – alaposan feltérképezte a helyet az elmúlt néhány hétben. De esze ágában sem volt visszamenni, nehogy valamelyik vámpírjelölt véletlenül meglássa – esetleg kérdőre vonja –, és rájöjjön az igazságra.

A B-tervet az a fa jelentette, amely egykor nyilván dekorációs célt szolgált, mostanra azonban kinőtte a szűk betongyűrűt, amelyet vágtak neki, gyökerei feltörték az aszfaltot a parkolóban, kifordítva a fagyott földet a helyéből, ágai pedig jóval magasabbra nyúltak a kelleténél. Levelek híján Stevie Rae-nek halvány fogalma sem volt, miféle fa lehet, de nem is érdekelte. Csak az számított, hogy elég magasra nőtt. Legfelső ágai majdnem elérték az épület tetejét díszítő két bástya közül az egyiket, és Stevie Rae-nek ennyi bőven elegendő volt.

Gyors léptekkel odasietett a fához, és felugorva elkapta a legalsó ágat. Felmászott a csúszós, sima faágra, és óvatosan elaraszolt a törzsig. Onnan már gyorsan haladt felfelé, és útközben némán köszönetet mondott Nüxnek, amiért ilyen bámulatos erővel ruházta fel a vörös vámpírokat, egy átlagos vámpírjelölt vagy egy sima vámpír ugyanis aligha lett volna képes ezt utánacsinálni.

Amikor már nem tudott továbbmászni, felmérte a távolságot, és átugrott az állomás épületének tetejére. Nem vesztegette az időt azzal, hogy benézzen az első toronyba. Baromarcú Kurtis azt mondta, hogy Rephaim a fától távolabb esőben van. Átkocogott a tető másik szélére, és felmászott a körbástya tetejére, hogy be tudjon nézni a henger alakú építmény aljára.

Ott volt. Rephaim mozdulatlanul, vérbe fagyva hevert az egyik sarokban.

Stevie Rae gondolkodás nélkül átvette a lábát a bástya peremén, és leugrott a nagyjából másfél méter mély padlóra.

Rephaim összegömbölyödve feküdt a földön, és jó karjával a fájósat szorongatta. A felkarján egy jókora vágás éktelenke-

dett, amelyet feltehetően Kurtis ejtett rajta, bár azzal már nem vesződött, hogy vissza is zárja a sebet, így a szűk tornyot betöltötte a Hollómás vérének különös, nem emberi szaga. A kötés, amely törött szárnyát rögzítette, elszakadt, és a véres törölköződarabkák ráragadtak meggyötört testére. A szeme csukva volt.

– Rephaim, hallasz engem?

Stevie Rae hangjára azonnal kipattant Rephaim szeme.

– Ne! – kiáltotta, és megpróbált felülni. – Tűnj el innen!

Csapdába akarnak ejt...

A következő pillanatban Stevie Rae egy hatalmas ütéssel ért a tarkóján, éles fájdalom hasított a fejébe, aztán elnyelte a sötétség.

– Stevie Rae, ébredj! Ki kell jutnod innét!

Lassan tudatosult benne, hogy egy kéz rázza a vállát, és felismerte Rephaim hangját. Óvatosan kinyitotta a szemét, és most nem kezdett el forogni vele a világ, bár a feje együtt lüktetett a szívverésével.

– Rephaim – suttogta rekedten. – Mi történt?

– Engem használtak fel, hogy csapdába csaljanak – felelte a Hollómás.

– Csapdába akartál csalni? – Az émelygése kezdett elmúlni, de az agya még mindig lassabban forgott a kelleténél.

– Nem. Én csak azt akartam, hogy hagyjanak békén, amíg meggyógyulok, hogy aztán visszamehessek apámhoz. De nem hagytak választási lehetőséget. – Rephaim felállt, de össze kellett görnyednie, a vasrács ugyanis elég alacsonnyá tette a helyiséget. – Kelj fel! Nem sok idő maradt. Mindjárt felkel a nap.

Stevie Rae felnézett az égre, és látta, ahogy a közelgő nap felkelte pasztellszínűre festi a horizontot. Régen csodaszépnek találta ezt a látványt, most azonban leírhatatlan rettegéssel töl-

tötte el.

– Istennőm! Segíts felállni.

Rephaim megfogta a kezét, és talpra segítette. Néhány pillanatilag görnyedten álltak egymás mellett, aztán Stevie Rae vett egy nagy levegőt, megragadta a hideg vasrácsot, és teljes erejéből nekifeszült. A rács megmoccan, de csak néhány centiméterrel sikerült odébb tolnia.

– Mivel van rögzítve? – kérdezte Stevie Rae.

– Láncsal. Átfűzték a vasrács szélén, aztán valamihez hozzáerősítették a tetőn.

Stevie Rae ismét elkezdte tolni a rácsot. Megint mozdult néhány centit, de felemelnie nem sikerült. Csapdába ejtették egy háztetőn, a nap pedig mindjárt felkel! Minden erejét összeszedve újból nekiveselkedett, húzta-vonta, cibálta. Próbálta legalább egy kicsit félrecsúsztatni, hátha úgy kifér a lyukon. Az ég közben egyre világosabb lett. Stevie Rae megborzongott, mint amikor egy ló akarja lerázni magáról a legyeket.

– Törd el a rácsot – sürgette Rephaim. – Elég erős vagy hozzá.

– A föld alatt vagy a földön állva valószínűleg képes lennék rá – mondta lihegve, miközben tehetetlenül ráncigálta börtöne ajtaját. – De idefent, ahol egy egész épület választ el az elememtől, nincs elég erőm hozzá. – Elfordította a fejét, és belesézett a Hollómás vérvörös szemébe. – Jobban teszed, ha távolabb mérsz tőlem. El fogok égni, és nem tudom, mekkora lángok csapnak majd ki belőlem, de az biztos, hogy jó forró leszek.

Rephaim hátrébb húzódott, Stevie Rae pedig egyre kétségbeesettebben küzdött a ráccsal. Hirtelen sercegni kezdtek az ujjai, és Stevie Rae-nek az ajkába kellett harapnia, nehogy felüvöltsön a fájdalomtól.

– Inkább itt! Nézd, itt rozsdás a rács, és el van vékonyodva.

Stevie Rae leengedte mindkét kezét, automatikusan a hóna alá dugta őket, aztán görnyedten odasietett Rephaimhez. Két kézzel megragadta a rozsdás részt, és tiszta erőből húzni kezdte. A rács egy kicsit engedett, de Stevie Rae keze és csuklója már füstölt.

– Istennőm! – kiáltotta. – Nem fog sikerülni. Menj innen, Rephaim, mindjárt elé.

A Hollómás azonban ahelyett, hogy otthagya volna, kiterjesztette a jó szárnyát, hogy némi árnyékot biztosítson neki. Aztán egészséges karját kinyújtva ő is megragadta a rozsdás vasat.

– Gondolj a földre! Koncentrálj! Felejtsd el a napot és az eget! Húzzuk együtt! Most!

Rephaim szárnyának árnyékában Stevie Rae megragadta a rácsot ott, ahol a Hollómás megfogta. Behunyta a szemét, és próbált megfeledkezni füstölgő ujjairól. A bőre közben izzott, mintha forró olajat öntöttek volna rá, és minden porcikája azt üvöltötte, hogy „Fuss, menekülj! Bárhová, csak el a napról!” Ő azonban a földre koncentrált, a hús, sötét anyaföldre, mely befogadja, mint a persely. Aztán teljes erőből húzni kezdte a vasrácsot.

A rács egy reccsenéssel megadta magát, és az így keletkezett nyílás éppen elég volt ahhoz, hogy kiferjjen rajta.

Rephaim hátralépett.

– Menj! – kiáltotta. – Gyorsan!

Abban a pillanatban, ahogy a Hollómás szárnya már nem takarta, Stevie Rae bőre felforrósodott, és szó szerint füstölni kezdett. Ösztönösen a padlóra vetette magát, és összegömbölyödve próbálta védeni az arcát.

– Nem tudok! – kiáltotta pánikba esve. – Elégek!

– Akkor fogsz elégni, ha itt maradsz.

Rephaim felhúzta magát a nyíláshoz, és kimászott rajta.

Stevie Rae nem hibáztatta, amiért otthagya. Tudta, hogy a Hollómásnak igaza van. Valahogy ki kellett volna jutnia onnan, de teljesen megbénította a félelem. Elviselhetetlen fájdalmi voltak. A vére szinte fortyogott a testében. És amikor úgy érezte, tényleg nem bírja tovább, hirtelen hús árnyék vetült rá.

– Add a kezed!

Stevie Rae hunyorogva felnézett. Rephaim volt az. A rácson guggolt. Jó szárnyát kiterjesztve eltakarta a napot, a kezét pedig felé nyújtotta.

– Gyerünk, Stevie Rae! Add a kezed!

Stevie Rae a sötét szárny árnyékában maradván felállt, és megragadta a Hollómás kezét. Stevie Rae túl nehéz volt ahhoz, hogy Rephaim egy kézzel fel tudja húzni, ezért a vörös vámpír kénytelen volt megfogni a vasrácsot, és fellendítenie magát a bástya peremére.

– Bújj ide! Majd én leárnyékollak. – Rephaim kinyitotta a szárnyát.

Stevie Rae habozás nélkül odabújt hozzá, arcát a mellkasán lévő tollakba temette, karjával pedig átölelte. Rephaim betakarta a szárnyával, és felemelte.

– Vigyél a fához!

Rephaim botladozva, sántikálva futott át a tetőn. Stevie Rae karjának egy része kilógott a Hollómás szárnya alól, mint ahogy a nyaka és a válla is. Égett a bőre. Egy pillanatra elcsodálkozott, mi lehet az a szörnyű hang, ami a fülében cseng, aztán rájött, hogy a saját sikoltozását hallja. Torkaszakadtából üvöltött a fájdalomtól, a dühtől és a rettegéstől.

A tető széléhez érve Rephaim azt kiáltotta:

– Kapaszkodj! Átugrom a fára!

És már ugrott is. Mivel az egyik szárnyát nem tudta használni, a levegőben elveszítette az egyensúlyát, megpördült, és nekicsapódott a fának.

Az adrenalinnek köszönhetően Stevie Rae hirtelen visszanyerte a lélekjelenlétét, magához szorította a Hollómás meglepően könnyű testét, és hátát nekivetette a fatörzsnek.

– Szoríts a fához, én pedig lecsúsztatom magunkat – mondta.

Zuhantak. A fa kemény kérge véresre karistolta Stevie Rae hátát.

Behunyta a szemét, és végül megérezte talpa alatt a föld hús erejét.

– Föld, jöjj hozzám! Nyílj meg, és oltalmazz!

A föld hatalmas robajjal megnyílt a fa tövében, Stevie Rae és Rephaim pedig becsusszantak a hűvös, sötét üregbe.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Zoey

Amikor Aphrodité elkezdett sikoltozni, csak egyetlen dolog jutott eszembe, amivel segíthetnék.

– Szellem, jöjj hozzám! – parancsoltam, és a következő pillanatban már éreztem is, ahogy szétárad bennem a szellem ereje. – Nyugtasd meg Aphroditét! – Az elem engedelmeskedett, és Aphrodité sikoltozása szinte azonnal csendes sírássá szelődött.

– Dariusz, szükségem van Lenobia mobilszámára. Most!

Dariusz a karjában tartotta Aphroditét, de habozás nélkül a zsebébe nyúlt, és odadobta a telefonját.

– Benne van a telefonkönyvben.

Remegő kézzel kikerestem Lenobia nevét a listából, és fel-tárcsáztam a számát. Első csengésre felvette.

– Igen, Dariusz?

– Itt Zoey. Vészhelyzet van. Hol van Stevie Rae?

– Elment a vasútállomáshoz, hogy beszéljen az ottmaradt vörös vámpírjelöltekkel. Úgy volt, hogy mostanra visszaér, mert mindjárt hajnalodik.

– Bajban van.

– Ég a bőre! – zokogta Aphrodité. – El fog égni!

– Valahol kint rekedt. Aphrodité azt mondja, ég a bőre.

– Ó, Istennőm! Azt nem tudja, hol van?

Hallottam Lenobia hangján, hogy már el is indult.

– Aphrodité, meg tudod mondani, hol van Stevie Rae?

– Ne... nem. Valahol kint.

– Nem tudja, hol van, csak azt, hogy valahol kint.

– Megkeresem – mondta Lenobia. – Hívj, hogyha Aphrodité megtud még valamit.

– Te is hívj, amint sikerült biztonságba helyezned Stevie Rae-t. – Egyszerre természetesnek tűnt, hogy tegezzem Lenobiát, és láthatóan őt sem zavarta a dolog. Másmilyen végkifejletet pedig el sem tudtam képzelni, mint hogy kimentí Stevie Rae-t szorult helyzetéből.

– Vigyük be Aphroditét, ott jobban el tudjuk látni – mondta Erce, miután befejeztem a beszélgetést Lenobiával.

A hajóról leszállva egy épület belsejébe jutottunk, ez azonban nem egy repülőtéri hangár volt, hanem egy régi kőépület. Megkönnyebbülten láttam, hogy Starknak egyetlen lépést sem kell a napon megtennie, a bejáráshoz ugyanis egy boltíves folyosó vezetett. Dariusz a karjába vette Aphroditét, úgy sietett Erce után.

Stark felzárkózott mellém, és együtt szaporáztuk a lépteinket, nehogy túlságosan lemaradjunk Ercétől.

– Aphrodité és Stevie Rae, a másik vörös vámpír, megbélyegezték egymást – magyaráztam a Lovak Úrnőjének.

Erce bólintott, és kinyitott egy hatalmas faajtót, majd intett Dariusznak, hogy vigye be Aphroditét.

– Lenobia említette a megbélyegzésüket.

– Hogyan tudunk segíteni rajta?

Az ajtó egy tágas előcsarnokba vezetett. A valószerűtlenül nagy belmagasság és a rengeteg csillár elképesztő gazdagság benyomását keltette. Erce előresietett, és benyitott egy ajtón.

– Fektesd arra a díványra.

Körülálltuk a díványt, és szótlánul néztük Aphroditét. Erce felém fordult, és halkán azt mondta:

– Semmivel nem lehet enyhíteni egy ember fájdalmait, ha a vámpír, akivel megbélyegezték egymást, szenved. Egészen ad-

dig érezni fogja Stevie Rae fájdalmát, míg a krízis el nem múlik, vagy meg nem hal.

– Kicsoda? – kérdeztem hisztérikusan. – Stevie Rae vagy Aphrodité?

– Vagy egyikük, vagy mindketten. A vámpírok néha túlélnek azt, ami a hitvesüket megöli.

– A picsába – motyogta Heath.

– A kezem! – zokogta Aphrodité. – Ég a kezem!

Nem bírtam tovább nézni a szenvedését, inkább odamentem hozzá. Dariusz még mindig a karjában tartotta. A harcos a díványon ült, és halkán beszélt hozzá. Az arca falfehér volt, és könnyörgő tekintettel nézett rám, hogy segítsek valahogy a szerelmén. Megfogtam Aphrodité kezét. Abnormálisan forró volt.

– Nem te égsz. Nézz rám, Aphrodité. Ez nem veled történik, hanem Stevie Rae-vel.

– Tudom, mit érzel – szólalt meg Heath, azzal leguggolt mellé, és megfogta Aphrodité másik kezét. – Nagy szívás ez a megbélyegzés, főleg akkor, ha valami rossz történik a vámpíroddal. De ez *nem* te vagy. Úgy érzed, de mégsem te vagy az.

– Itt most nem arról van szó, hogy Stevie Rae valaki mással kamatylol – mondta Aphrodité alig hallható, remegő hangon.

Heath-nek a szeme se rebtent.

– Lényegtelen, hogy mi történik veled. Csak az számít, hogy neked fáj-e, és neked most fáj. Gondolj arra, hogy te nem Stevie Rae vagy, hiába érzed úgy, mintha egyik lennétek.

Aphrodité végre felfogta, hogy mit mond, és ránézett.

– De én ezt nem akarom – zokogta. – Soha nem akartam, hogy Stevie Rae megbélyegezzon, te viszont akartad, hogy Zoey ezt tegye veled.

Heath megszorította a kezét, és láttam, hogy Aphrodité szó szerint kapaszkodik a fiúba. Mindenki őket nézte, de azt hiszem, én voltam az egyetlen, aki kívülállónak érezte magát.

– Akarod vagy sem, néha akkor is túl sok az, amit érzel. Meg kell tanulnod visszatartani bizonyos dolgokat. Nem adhatod ki magad teljesen, nem oszthatod meg velem a lelkedet, akármit is sűg a megbélyegzés.

– Ez az! – Aphrodité kihúzta a kezét az enyémből, és megfogta velem Heath-ét. – Igen, úgy érzem magam, mintha megosztanám velem a lelkemet. Nem bírom tovább!

– De igen, bírod. Gondolj arra, hogy ez csak egy érzés! Nem valóságos.

Hátrébb léptem tőlük.

– Aphrodité, nincs mitől félned. Itt vagyunk veled. – Damien megérintette Aphrodité vállát.

– Igen, semmi gond. És a frizurád még mindig nagyon csini – tette hozzá Jack.

Hallottam, hogy Aphrodité felnevet – egy pillanatra mintha megfélekedezett volna a fájdalomról. Aztán váratlanul megszólalt:

– Most egyszerre jobb lett.

– Még szerencse, mert már azt hittem, meghalsz itt nekünk – mondta Shaunee.

– Ja, pedig szükségünk van a szakértelmedre – jegyezte meg Erin, egyértelműen a shoppingolásra célozva. Az Ikek próbáltak természetesen viselkedni, de látszott rajtuk, hogy ők is agódnak Aphroditéért.

– Aphrodité rendbe fog jönni. Most már túl van a nehezen. – Stark most is mellettem állt, mint mindig. Megnyugtató jelenléte olyan volt, mint egy biztonságos menedék a tomboló vihar kellős közepén.

– De mi lesz Stevie Rae-vel? – suttogtam.

Stark válasz helyett átölelt, és magához szorított.

Gyönyörű, vörös hajú vámpír lépett be a szobába, kezében egy tálcával, rajta egy jégkockákkal teli kancsó, egy pohár és jó

néhány összehajtott, nedves törölköző. Egyenesen Ercehez ment, aki a dívány mellett állt. Erce intett neki, hogy tegye le a tálcát a legközelebbi asztalkára. Láttam, hogy a vörös hajú vámpír a zsebébe nyúl, elővesz egy gyógyszeres üvegcsét, és odaadja Ercének, majd ugyanolyan csendesen, ahogy jött, távozott a szobából.

Erce kirázott a tenyerébe egy pirulát, majd elindult Aphrodité felé. Mielőtt végiggondolhattam volna, hogy mit csinállok, odaléptem hozzá, és elkaptam a csuklóját.

– Miféle gyógyszer ez?

Erce a szemembe nézett.

– Olyan, amitől megnyugszik.

– De mi van, ha elveszíti a kapcsolatot Stevie Rae-vel?

– Két halott barátnőt akarsz, vagy csak egyet? Rajtad múlik, válassz, Főpapnő.

Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne kezdjek el üvölni. Nem akartam egy halott barátnőt se! De az eszemmel tudtam, hogy a legjobb barátnőmet egy óceán és egy fél kontinens választja el tőlem, és teljesen értelmetlen lenne, hogy Aphrodité is meghaljon velem együtt. Elengedtem Erce csuklóját.

– Tessék, gyermekem. Ezt vedd be. – Erce odaadta Aphroditének a pirulát, és segített Dariusznak a Látomásos Lány ajkához emelni a jeges vízzel teli poharat. Aphrodité bevette a pirulát, és olyan mohón kortyolta a vizet, mint aki most futotta le a maratont.

– Remélem, Xanax – mondta reszkető hangon.

Azt hittem, ezek után jobbra fordulnak a dolgok. Aphrodité abbahagyta a sírást, a többiek pedig elhelyezkedtek a szobában talált, drága kárpitozású székeken. Kivéve Heath és Stark. Stark mellettem állt, Heath pedig még mindig Aphrodité kezét fogta. Ő és Dariusz folyamatosan beszéltek Aphroditéhez. Az-

tán Aphrodité hirtelen felüvöltött, elhúzódtól Heath-tól és Dariusztól, és összegömbölyödött a díványon.

– Elégek!

Heath hátrafordult, és rám nézett.

– Nem tudsz rajta segíteni?

– Átirányítom hozzá a szellemet. Ennél többet nem tudok tenni. Stevie Rae Oklahomában van: rajta nem tudok segíteni!

– Tehetetlenségem miatt érzett dühömet rázúdítottam Heath-re.

Stark rátette a kezét a karomra.

– Nyugi. Minden rendben lesz.

– Mégis hogyan? – ingattam a fejemet. – Hogyan fogják ezt mindketten túlélni?

– Hogyan lehet egy rosszfiúból egy Főpapnő harcosa? – kérdezett vissza mosolyogva. – Mindannyian Nüx kezében vagyunk. Bízz az Istennőben.

Így hát felálltam, megparancsoltam a szellemnek, hogy enyhítse Aphrodité fájdalmait, figyeltem a szenvedését, és közben az Istennőhöz imádkoztam.

Hirtelen Aphrodité felsikoltott, a hátához kapott, és azt kiáltotta:

– Nyílj meg, és oltalmaz!

Aztán a megkönnyebbüléstől zokogva Dariusz karjába rogyott.

Tétován odaléptem hozzá, lehajoltam, és belenéztem az arcába.

– Jól vagy? Stevie Rae életben van?

Aphrodité felemelte könnyáztatta arcát, és a szemembe nézett.

– Vége. Újra a föld alatt van. Túlélte.

– Ó, hála az Istennőnek! – Gyengéden megérintettem a vállát. – Te is jól vagy?

– Azt hiszem, igen. Vagyis nem tudom. Olyan furán érzem

magam. Mintha a bőrömmel valami nem stimmelne.

– A vámpírja megsérült – súgta Erce alig hallható hangon. – Lehet, hogy Stevie Rae most már biztonságban van, de valami rettenetes dolog történt vele.

– Idd meg ezt, szerelmem – mondta Dariusz, azzal elvett egy pohár friss vizet Ercétől, és Aphrodité ajkához emelte. – Ez jót fog tenni.

Aphrodité mohón itta a vizet. Még szerencse, hogy Dariusz segített neki fogni a poharat, mert annyira remegett a keze, hogy egyedül valószínűleg kilocsolta volna az egésztestét. Miután megitta, visszahanyatlott a díványra, és kapkodva szedte a levegőt, mint aki nem mer nagyokat lélegezni, nehogy fájdalmat okozzon vele magának.

– Mindenem fáj – súgta Dariusznak.

Odaléptem Ercéhez, megfogtam a csuklóját, és odébb húztam, hogy Aphrodité ne hallja, amit kérdezek.

– Nincs itt valahol egy vámpír gyógyító?

– Ő nem vámpír, papnő – felelte Erce. – A mi gyógyítóknak nem tud rajta segíteni.

– De egy vámpír miatt vannak ilyen fájdalmai.

– Ezt minden hitvesnek vállalnia kell. Sorsuk örökre összefonódik a vámpírjukéval. A vámpír többnyire sokkal tovább él, mint emberi hitvese, és azt is elég nehéz feldolgozni. Ez a variáció jóval ritkábban fordul elő.

– Stevie Rae még nem halt meg – suttogtam dühösen.

– Még nem, de a hitvesét elnézve, nagyon közel járhat a halálhoz.

– Tévedésből lett a hitvese – motyogtam. – Sem Aphrodité, sem Stevie Rae nem akarta, hogy megbélyegezzék egymást.

– Szándékosan vagy sem, a kapcsolat akkor is kialakult közöttük – felelte Erce.

– Ó, Istennőm! – Aphrodité felült a díványon, és elhúzódott

Dariusztól. Arcára kiült a döbbenet, amit előbb a fájdalom, majd a hitetlenkedés váltott fel. Azután megborzongott, de olyan erővel, hogy hallottam, amint összekoccannak a fogai, végül a kezébe temette az arcát, és szívszaggató zokogásban tört ki.

Dariusz esdeklő tekintettel nézett rám. Felkészültem rá, hogy Aphrodité mindjárt közli velem Stevie Rae halálhírét. Odamentem hozzá, és leültem mellé a díványra.

– Aphrodité? – Hiába próbáltam visszatartani a könnyeimet. *Hogy tehetted ezt velem Stevie Rae? Hogy halhatott meg? Mihez kezdek most nélküle itt, a világ a másik végén?* – Stevie Rae meghalt?

Hallottam, hogy az Ikek felzokognak, és láttam, amint Damien átöleli Jacket. Aphrodité felemelte a fejét, és legnagyobb megdöbbenésemre gúnyosan rám vigyorgott.

– Meghalt? Ugyan, dehogyan! Éppen most bélyegezték meg egymást valaki mással!

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Elnyelte a föld, és egy pillanatig úgy tűnt, minden rendben lesz. A hús sötétség maga volt a megváltás megperzselt bőrének. Halkan felnyögött.

– Stevie Rae? Vörös?

Csak akkor döbbsent rá, hogy még mindig Rephaim karjában van. Kibontakozott az öleléséből, és elhúzódott tőle. De azonnal fel is kiáltott a fájdalomtól, ahogy a háta hozzáért a falhoz. A szűk üregben, amelyet a föld nyitott alattuk, hogy megvédje Stevie Rae-t, teljes sötétség honolt.

– Jól vagy? Nem látlak – mondta Rephaim.

– Jól vagyok. Azt hiszem. – Stevie Rae-t meglepte a saját hangja. Olyan gyenge, olyan erőtlén volt, hogy azonnal az jutott eszébe: a napsugaraktól ugyan megmenekült, az utóhatásaitól azonban nem.

– Semmit nem látok – nyugtalankodott Rephaim.

– Azért nem, mert a föld bezárult fölöttünk, hogy megvédjen a naptól.

– Csapdába estünk? – A Hollómás hangja nem volt rémült, de kifejezetten nyugodt sem.

– Nem, bármikor ki tudunk jutni, csak egy szavamba kerül – magyarázta. Aztán eszébe jutott valami, és hozzátette: – A felettünk lévő földréteg nem túl vastag. Ha meghalok, könnyűszerrel ki tudod ásni magadat a felszínre. És te hogy vagy? A szárnyad biztos nagyon fáj.

– Úgy érzed, hogy meg fogsz halni? – kérdezte Rephaim el-

engedve a füle mellett a szárnyára vonatkozó kérdést.

– Szerintem nem. Jobban mondva, nem tudom. Kicsit furcsán érzem magam.

– Furcsán? Az mit jelent?

– Mintha kívülről nézném a testemet.

– Fáj valamid?

Stevie Rae ezen elgondolkodott, és maga is meglepődött azon, amit tapasztalt.

– Nem. Igazából semmim nem fáj. – A hangja azonban furcsamód mégis egyre gyengébb lett.

Rephaim hirtelen kinyújtotta a kezét, megérintette vele Stevie Rae arcát, aztán lejjebb csúsztatta a nyakára, a karjára.

– Aúú! Ez fáj!

– Csúnyán megégtél. Érzem. Segítségre van szükséged.

– Nem mehetek ki innét, különben elégek – felelte, és közben azon tűnődött, vajon miért forog körülötte minden.

– Hogyan tudnék segíteni?

– Hát, talán ha tudnál keríteni egy nagy ponyvát, amit magamra teríthetek, amíg elviszel a belvárosi vérbankba. Jelen pillanatban ez a legjobb ötletem. – Stevie Rae a hátán feküdt, és úgy érezte, soha életében nem volt még ennyire szomjas. Közben azon morfondírozott, vajon tényleg meg fog-e halni. Kár lenne, főleg azok után, hogy Rephaim mit meg nem tett a megmentéséért.

– Vérre van szükséged?

– Semmi másra, csak vérre. Az segítene rajtam, ami elég undorító, de attól még ez az igazság. Haljak meg, ha nem így van. – Hisztérikus nevetésben tört ki, de aztán sikerült uralkodnia magán. – Igazából ez nem is vicces.

– Ha nem jutsz vérhez, akkor meghalsz?

– Azt hiszem, igen – felelte, de valahogy minden olyan távolinak tűnt számára.

– Ha a vér meggyógyít, akkor vedd az enyémet. Az adósod vagyok. Ezért mentettelek meg a tetőn, de ha most meghalsz, akkor nem tudom törleszteni az adósságomat. Szóval ha vérre van szükséged, akkor itt az enyém – ismételte.

– De neked nem jó a szagod – vágta rá Stevie Rae önkéntelenül.

Nem látta Rephaim arcát a sötétben, de amikor megszólalt, hallani lehetett a hangján, hogy megsértődött.

– A vörös vámpírjelöltek is ezt mondták. Azért találjátok bűdösnek a véremet, mert én nem vagyok potenciális zsákmány számotokra. Egy halhatatlan lény fia vagyok, nem pedig az áldozatok.

– Nekem már nincsenek áldozataim – ellenkezett Stevie Rae erőtlenül.

– Attól még igaz, amit mondok. Azért érzed másmilyennek a szagomat, mert másmilyen vagyok. Nem arra teremtettek, hogy a vacsorád legyek.

– Soha nem is állítottam, hogy így lenne. – Stevie Rae ezt sértődött dühvel akarta odavágni, a hangja azonban cserbenhagyta, és csak egy alig hallható suttogás hagyta el az ajkát. A fejét ezzel szemben egyre hatalmasabbnak érezte. Attól félt, bármelyik pillanatban leválhat a nyakáról, és felszállhat a felhők közé, mint egy óriási szülinapi luftballon.

– Bűdös vagy sem, akkor is vér. Tartozom neked. Szóval igyál belőlem, és életben maradsz.

Stevie Rae felüvöltött a fájdalomtól, ahogy Rephaim ismét megfogta, és magához húzta. Érezte, hogy megperzselt bőre nagy foltokban hámlik a karjáról és a válláról. A következő pillanatban aztán már semmi mást nem érzett, csak a Hollómás puha tollait. Mélyen felsóhajtott. A tollaihoz simulva még a halál sem lenne olyan rossz, gondolta. Tudta, hogy amíg nem mozdul meg, a fájdalmai is elviselhetőbbek lesznek.

Rephaim azonban megmozdult, és Stevie Rae rájött, hogy csőrével felhasította a frissen behegedt sebet, amelyet Kurtis ejtett a bicepszén. A vágásból most újra szivárogni kezdett a vér, és illata azonnal megtöltötte a kis föld alatti üreget.

A Hollómás ismét áthelyezte a testsúlyát, és vérző karját Stevie Rae szájához szorította.

– Igyál – parancsolt rá. – Szabadíts meg az adósságomtól.

Stevie Rae automatikusan inni kezdett belőle. A Hollómás vére azonban büdös volt. Nagyon, nagyon rossz szagú.

Aztán a vér hozzáért a nyelvéhez. Az íze semmire sem hasonlított, amivel Stevie Rae addig találkozott. Nem olyan volt, mint Rephaim illata; még csak nem is emlékeztetett rá. Teljesen váratlanul érte a gazdag, telt íz – elképzelni sem tudott volna hasonlót.

Hallotta, hogy Rephaim felszisszen, és a keze, amely Stevie Rae fejét tartotta, hirtelen erősebben kezdte szorítani a nyakát. Stevie Rae felnyögött. A Hollómás vérért inni nem volt szexuális élmény, de igazából aszexuális sem. Átsuhant az agyán, hogy bárcsak lennének komolyabb tapasztalatai a pasikkal – azon kívül, hogy sötétben smárolt Dallasszal –, mert akkor tudná mihez hasonlítani azt az érzést, amely hatalmába kerítette a testét. Jó volt, izgató és bizsergető, és egyáltalán nem emlékeztetett arra, amit Dallas váltott ki belőle.

Mindent egybevetve tetszett neki. És egy szívdobbanásnyi időre megfeledkezett arról, hogy Rephaim egy halhatatlan szörnyeteg gyermeke, akit erőszak és kéjvágy szült e világra. Egy pillanatig semmi mást nem érzett, csak az érintés okozta élvezetet és a Hollómás véreből sugárzó erőt.

Ekkor szűnt meg a megbélyegzése Aphroditével, és Stevie Rae, Nüx első vörös vámpír Főpapnője, és Rephaim, egy halhatatlan bukott angyal kedvenc fia, megbélyegezték egymást.

A következő pillanatban kibontakozott a Hollómás ölelésé-

ből, és elhúzódott tőle. Egyikük sem szólalt meg. Az apró föld-üregt teljesen betöltötte kettőjük ziháló légzése.

– Föld, ismét szükségem van rád – mondta Stevie Rae a sötétségnek. A hangja újra normálisan csengett. Sajgott a teste. Érezte az égési sebeket a bőrén, de Rephaim vérének köszönhetően most már elkezdtek begyógyulni. Tisztában volt vele, hogy csak egy hajszálon múlt az élete.

A föld azonnal válaszolt hívására. Stevie Rae orrát megcsapta a tavaszi mező friss, zöld illata, mire kinyújtotta a karját, és a feje fölé mutatott.

– Nyílj meg, de csak résnyire, hogy a fény ne égessen.

Az elem engedelmeskedett. Megremegett a talaj a fejük fölött, záporoztak rájuk a lehulló göröngyök, és hirtelen világosság támadt.

Stevie Rae szeme azonnal alkalmazkodott a keskeny résen beszökő fényhez, és látta, ahogy Rephaim pislogva próbálja megszokni a hirtelen világosságot. A Hollómás egy karnyújtásnyira ült tőle. Rettenetesen nézett ki – csupa vér és zúzódás volt. Törött szárnya teljesen kicsúszott a törölközőcsíkokból készített kötésből, és tehetetlenül lógott a hátáról. Amikor Rephaim végre megszokta a fényt, vörösben úszó, emberi szemei azonnal megtalálták Stevie Rae tekintetét.

– A szárnyad megint elmozdult – mondta Stevie Rae.

A Hollómás felmordult, amit Stevie Rae helyeslő válasznak velt.

– Mindjárt helyrerakom. – Stevie Rae fel akart kelni, hogy közelebb lépjen hozzá, de Rephaim egy kézmozdulattal megállította.

– Ne mozogj. Neked most pihenedd kell, hogy visszanyerd az erődöt.

– Nem, már jól vagyok. Nem teljesen, de már majdnem. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: – De ezt te is tu-

dod, vagy nem?

– Honnét tud... – Rephaim váratlanul elhallgatott, és elke-rekedett a szeme a döbbenettől.

– Hogyan lehetséges ez? – kérdezte végül.

– Nem tudom – felelte Stevie Rae. Felkelt, és nekiállt szét-válogatni az összetekeredett, véres törölközőcsíkokat. – Én sem gondoltam volna, hogy ez lehetséges, de látod, itt vagyunk, és itt van ez is.

– Megbélyegzés – mondta Rephaim.

– Igen, megbélyegeztük egymást.

Mindketten elhallgattak.

Amikor Stevie Rae végzett a kötés kibogozásával, így szólt:

– Oké, hozzáérsítem a szárnyadat a hátadhoz, aztán ismét bekötözöm. Bocs, tudom, hogy fájni fog. De most már nem-csak neked, hanem nekem is.

– Tényleg?

– Tényleg. Tudok már egy s mást arról, hogyan működik a megbélyegzés, mert mostanáig egy emberrel álltam ilyen kap-csolatban. Mindenféle dolgokat tudott rólam. Most, hogy meg-bélyegeztük egymást, valószínűleg velünk is ugyanez lesz a helyzet. Lesznek dolgok, amiket akaratlanul is tudni fogok ró-lad, és ebbe beletartozik a pokolian erős fájdalom is.

– Még mindig él köztetek a megbélyegzés?

Stevie Rae megrázta a fejét.

– Nem, megszűnt, és lefogadom, hogy Aphrodité pezsgőt bontott örömeiben.

– Pezsgőt bontott?

– Ez csak egy kifejezés, ami azt jelenti, hogy boldog, amiért megszűnt a megbélyegzésünk.

– És te? Te örülsz neki?

Stevie Rae a Hollómás szemébe nézett, és őszintén válaszolt neki.

– Teljesen össze vagyok zavarodva, de azt egyáltalán nem bánom, hogy Aphrodité és köztem megszűnt a megbélyegzés. Most pedig maradj nyugton, és ne mozdulj, amíg ezt megcsinálom.

Rephaim mozdulatlanul tűrte, hogy Stevie Rae a helyére igazítsa a szárnyát. Stevie Rae-t jobban megviselte a dolog, többször is fájdalmasan felnyögött, és mire végzett, az arca falfehér volt, a keze pedig remegett.

– A francba. Ez a szárny. Nagyon fáj.

Rephaim hitetlenkedve meredt rá.

– Te tényleg érezted?

– Sajnos igen. Majdnem olyan rossz volt, mint meghalni. – A Hollómás szemébe nézett. – Így jó lesz?

– Meg fog gyógyulni.

– De? – Stevie Rae érezte, hogy valami hiányzik a mondat végéről.

– De nem hiszem, hogy valaha is fogok még repülni.

Stevie Rae nem kapta el a tekintetét.

– Az rossz, ugye?

– Igen.

– Lehet, hogy tévedsz. Elképzelhető, hogy teljesen rendbe jön. Ha visszajössz velem az Éjszaka Házába.

– Oda nem mehetek. – Nem emelte fel a hangját, mégis volt valami megfellebbezhetetlen a szavaiban.

Stevie Rae ennek ellenére újra megpróbálta.

– Korábban én is azt hittem, de aztán visszamentem, és befogadtak. Legalábbis néhányan.

– Engem nem fogadnának be, és ezt te is tudod.

Stevie Rae lesütötte a szemét. Válla megereszkedett.

– Megölted Anasztázia professzort. Pedig olyan kedves teremtés volt. A párja, Sárkány vigasztalhatatlan azóta.

– Azt tettem, amit tennem kellett. Apám ezt kérte tőlem.

- Aztán magadra hagyott – mondta Stevie Rae.
- Csalódott bennem.
- Majdnem meghaltál.
- Akkor is az apám – felelte a Hollómás csendesen.
- Rephaim, te is érzed, amit én? Vagy ez a megbélyegzés csak engem változtatott meg?
- Megváltoztatott?
- Igen. Korábban nem éreztem a fájdalmadat, de most már igen. A gondolataidba nem látok bele, de bizonyos dolgokat érzek. Azt hiszem, akkor is tudni fogom, hol vagy és mi történik veled, ha nagyon távol leszel tőlem. Különös. Nem ugyanolyan, mint Aphroditével, de kétségkívül jelen van. Te nem érzel semmi különbséget?
- Rephaim hosszú ideig nem válaszolt, és amikor végül megszólalt, zavarodottság csendült ki a szavaiból.
- Úgy érzem, mintha meg kellene védenem téged. Stevie Rae elmosolyodott.
- Odafent meg is védtél. Nélküled meghaltam volna.
- Az csak törlesztés volt. Ez most valami más.
- Mennyiben más?
- Rosszullét fog el, ha arra gondolok, milyen közel álltál a halálhoz – vallotta be védekezően és némileg dühösen.
- Ez minden?
- Nem. Igen. Nem tudom! Nem vagyok ehhez hozzászokva. – Öklével a mellkasára csapott.
- Mihez?
- Ehhez az érzéshez, amit irántad érzek. Nem tudom, minek nevezzem.
- Esetleg barátságna?
- Az lehetetlen.
- Stevie Rae elvigyorodott.
- Éppen tegnap mondtam Zoey-nak, hogy arról, amit lehe-

tetlennek hiszünk, néha kiderül, hogy egyáltalán nem fekete vagy fehér.

– Nem fekete vagy fehér, de jó vagy gonosz. Te meg én el-
lentétes oldalon állunk a jó és a gonosz csatájában.

– Nem hiszem, hogy ez kőbe van vésve.

– Még mindig az apám fia vagyok – jelentette ki Rephaim.

– És ez vajon mit jelent kettőnkre nézve?

Mielőtt a Hollómás válaszolhatott volna, kétségbeesett kiál-
tozás ütötte meg a fülüket a felszín irányából.

– Stevie Rae! Itt vagy?

– Ez Lenobia – mondta Stevie Rae.

– Stevie Rae! – Egy másik hang is csatlakozott a Lovak Úr-
nőjéhez.

– A francba! Ez Erik. Ő ismeri a járást az alagutakhoz. Nem
mehetnek le, mert akkor elszabadul a pokol.

– Ők megvédenek a napfénytől?

– Gondolom. Nem hiszem, hogy el akarnának égetni.

– Akkor válaszolj nekik. Velük kell menned.

Stevie Rae összpontosított, aztán intett a kezével, és a meny-
nyezeten végigfutó apró repedés megremegett, és kiszélesedett.
Stevie Rae hátát a falnak vetve tölcseért formált a kezéből, és
elkiáltotta magát:

– Lenobia! Erik! Itt vagyok lent!

Gyorsan előrehajolt, és Rephaim mellett két oldalt a földre
helyezte a tenyerét.

– Rejtsd el, föld. Ne hagyj, hogy észrevegyék.

Azután a földre szorította a kezét. A talaj megremegett, és
mintha csak kihúztak volna egy dugót, a föld spirál alakban el-
kezdett „lefolyni”, és néhány másodperc múlva egy lyuk táton-
gott a Hollómás mögött, amibe Rephaim vonakodva bemászott.

– Stevie Rae? – Lenobia hangja a repedés közeléből hallat-
szott.

– Igen, itt vagyok lent, de csak akkor tudok kimenni, ha letakarjátok a lyukat egy sátorponyvával vagy valami hasonlóval.

– Oké, megoldjuk. Addig maradj ott, ahol biztonságban vagy.

– Minden rendben? Nincs szükséged valamire? – kérdezte Erik.

Stevie Rae tudta, hogy „valami” alatt Erik egy (vagy több) tasak vérre gondol, de semmit sem szeretett volna kevésbé, mint hogy Erik lemenjen az alagútba, és megkeresse a hűtőszekrényt.

– Nincs! Jól vagyok. Csak hozz valamit, ami megvéd a naptól.

– Nem probléma. Egy perc és itt vagyunk – felelte Erik.

– Ne félj, nem megyek sehová – kiáltotta vissza Stevie Rae. Aztán Rephaimhez fordult: – És te?

– Én itt maradok elbújva a sarokban. Ha nem szólsz nekik, hogy itt vagyok, nem fognak észrevenni.

Stevie Rae megrázta a fejét.

– Nem úgy értettem, hogy most. Persze hogy nem szólok rólad. De hová mész azután?

– Az alagutakba biztosan nem – felelte Rephaim.

– Igen, az valóban nem lenne túl jó ötlet. Oké, hadd gondolkozzam. Amint Lenobia és Erik elmentek, te is nyugodtan kimehetsz innen. A vörös vámpírjelöltek nappal nem tudnak utánad menni, az embereknek pedig még túl korán van, majdnem mindenki alszik ilyenkor. – Mérlegelte a lehetőségeket. A közelében akarta tudni, és nem csak azért, hogy ételt tudjon vinni neki és cserélni tudja a kötéseket a sebein. Stevie Rae azal is tisztában volt, hogy jobb lesz, ha szemmel tartja a Hollómást. Hamarosan meg fog gyógyulni, és ugyanolyan erős lesz, mint volt. És akkor vajon mihez kezd majd?

Arról nem is beszélve, hogy a megbélyegzés miatt sem örült

volna, ha túl messze vannak egymástól. Érdekes, hogy Aphroditével kapcsolatban ezt soha nem érezte...

– Stevie Rae, hallom, hogy közelednek – szólalt meg Rephaim. – Mit mondasz, hová menjek?

– A francba, hmm, nézzük csak, valami olyan hely kell, ami közel van, de mégis el tudsz benne rejtőzni. És az sem ártana, ha rossz híre lenne, ami távol tartja az embereket, nehogy összefussanak veled éjszaka. – Hirtelen elkerekedett a szeme, és rávigyorgott a Hollómásra. – Megvan! Halloween után Z-vel meg a többiekkel elmentünk egy tulsai kísértet-túrára. Az egyik régi buszon utaztunk.

– Stevie Rae! Minden oké? – kiáltott le Erik.

– Igen, jól vagyok – kiabált vissza Stevie Rae.

– Kifeszítünk egy sátorlapot a repedés fölé. Az elég lesz szerinted?

– Ha a nap nem süt át rajta, akkor igen. Szóljatok, ha kész, és már megyek is.

– Oké, amint megvagyunk vele, szólunk.

Stevie Rae visszafordult Rephaim felé.

– Az utolsó állomás a Gilcrease Múzeum volt. Ez Tulsa északi részén van. Van ott egy nagy régi, elhagyatott ház a múzeum területén. Néha felmerül, hogy felújítják, de sosincs rá elég pénz. Ott elrejtőzhetsz.

– Nem fognak meglátni?

– Ha napközben a házban maradsz, akkor nem. Az ablakok be vannak deszkázva, az ajtón pedig lakat, nehogy a turisták betévedjenek. És a lényeg: mindenki azt hiszi, hogy kísértetek lakják! Ezért szerepelt a kísértet-túra útvonalán. Azt beszélnek, hogy Mr. Gilcrease, a második felesége és a gyerekeik rendszeresen visszajárnak, ezért ha valaki lát vagy hall valami furcsát a házban – mármint téged –, akkor azt fogják hinni, hogy csak a szokásos kísértetjárás.

– Halottak szellemei laknak ott.

Stevie Rae felvonta a szemöldökét.

– Csak nem félsz tőlük?

– Nem. Megértem őket. Évszázadokon keresztül én is csak szellem voltam.

– Ó, ne haragudj, ezt teljesen elfelejt...

– Oké, Stevie Rae! Kész vagyunk – kiáltotta Lenobia.

– Oké, mindjárt megyek. Álljatok hátrébb, nehogy lezuhanjatok, amikor kiszélesítem a nyílást. – Felállt, és közelebb lépett a repedéshez, amelyen most már alig szűrődött be valami fény. – Mindjárt elviszem őket innen. Azután mássz ki, és menj át a vasúti síneken. Nemsokára meg fogod látni a 244-es utat, azon indulj el kelet felé. Azután fordulj rá az OK 51-re, és menj észak felé egészen addig, míg meg nem látod a lehajtót a Gilcrease Múzeumhoz. Jobb kéz felé lesz. Az az út elvisz egyenesen a múzeumhoz. Ott már nem lesz nehéz dolgod, mert sok a fa, ami mögé el tudsz rejtőzni. Az autópálya viszont keményebb dió. Igyekezz, ahogy csak bírsz, és próbálj inkább az út melletti árokban haladni. Ha lekuporodsz, azt fogják gondolni, hogy csak egy nagy madár az.

Rephaim felmordult, de Stevie Rae nem foglalkozott vele.

– A ház pontosan a múzeumkert közepén van. Ott bújj el, és holnap éjjel viszek neked ennivalót.

Rephaim egy kicsit habozott, mielőtt megszólalt.

– Nem túl bölcs dolog részedről, hogy újra látni akarsz.

– Ha végiggondolod, eddig se viselkedtünk túl okosan – felelte Stevie Rae.

– Akkor holnap éjjel találkozunk. Úgy tűnik, egyikünk sem tud okos lenni, ha a másikról van szó.

– Akkor viszlát holnap.

– Vigyázz magadra – mondta Rephaim. – Ha valami bajod esne, az, az engem is megviselne. – Láthatóan bizonytalan volt,

mintha nem tudná, hogyan fejezze ki magát.

– Részemről ugyanez – válaszolta Stevie Rae. Mielőtt fel-emelte volna a kezét, hogy megnyissa a földet, még hozzátette: – Köszönöm, hogy megmentetted az életem. Maximálisan ki-egyenlítetted a számlát.

– Furcsamód mégsem érzem azt, hogy szabad lennék – jegyezte meg Rephaim halkán.

– Igen. Tudom, miről beszélsz.

Rephaim visszahúzódott a búvóhelyére, Stevie Rae pedig megidézte a földet. Megnyitotta az üreg tetejét, és hagyta, hogy Lenobia meg Erik kihúzzák a felszínre.

Senkinek sem jutott eszébe bekukkantani a föld alá. Senki sem gyanakodott. És senki sem látott egy félig holló, félig ember teremtményt bicegni a Gilcrease Múzeum felé, hogy elrejtőzzön a múlt szellemei között.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Zoey

– Stevie Rae! Jól vagy? – Megragadtam a telefont, és azt kívántam, bárcsak képes lennék Tulsába teleportálni magamat, hogy a saját szememmel lássam, tényleg minden rendben van-e a legjobb barátnőmmel.

– Z! Olyan aggodalmas a hangod. Nyugi. Jól vagyok. Becsszóra. Csak történt egy kis baleset. Istennőm, akkora marha vagyok.

– Mi történt?

– Későn indultam el az Éjszaka Házából. Nagy hülyeség volt. Ott kellett volna maradnom, és megvárnom, míg újra leszáll az éj. Ráértem volna egy nappal később is eljönni. De végül csak elindultam. És amikor ideértem – ezt kapd ki! –, mint ha zajt hallottam volna a tetőről. Felrohantam, mert már majdnem hajnalodott, és azt hittem, valamelyik vörös vámpírjelölt az, aki bajban van. Istennőm, el kell mennem a fülészetre. Egy macska volt az. Egy nagy, kövér cirmos nyivákolt a tetőn. Megfordultam, hogy visszamenjek, erre, amilyen suta vagyok, megbotlottam, és úgy bevágtam a fejemet, hogy elájultam. Amikor magamhoz tértem, minden csupa vér volt körülöttem, mintha lemészároltak volna. Nagyon bizarr volt az egész.

– Elájultál a tetőn? Közvetlenül napfelkelte előtt? – Legszívesebben átnyúltam volna a telefonon, hogy elkapjam a nyakát, és megszorongassam.

– Igen, tudom. Nem volt valami okos dolog részemről. Főleg azért, mert mire magamhoz tértem, a nap már felkelt.

– Megégtél? – Görcsbe rándult a gyomrom. – Úgy értem, lett valami maradandó sérülésed?

– Hát, igen, elkezdtem égni, és valószínűleg ez ébresztett fel. Egy-két helyen még mindig ropogós vagyok. De járhattam volna rosszabbul is. Szerencsére volt még annyi időm, hogy eljussak ahhoz a fához, ami a tető mellett van. Emlékszel rá?

Hogyne emlékeztem volna. Amikor legutóbb ott jártam, a fán rejtőző Hollómás majdnem megölt.

– Igen, emlékszem.

– Szóval átugrottam a fára, lecsúsztam rajta, és szóltam a földnek, hogy nyisson alattam egy üreget, ahová elbújhatok. Úgy éreztem magam, mintha tornádó közeledne, én pedig egy lakókocsiban ülnek.

– Ott talált rád Lenobia?

– Igen, Lenobia és Erik. Erik amúgy nagyon rendes volt. Nem mintha azt javasolnám, hogy jöjjetek össze újra, csak gondoltam, érdekel.

– Oké, jól van. Örülök, hogy nincs semmi bajod. – Egy pillanatra elhallgattam, kerestem a megfelelő szavakat. – Tudod, Stevie Rae, Aphroditének elég rossz volt ez az egész. Nagyon megviselte, hogy megszűnt közöttetek a megbélyegzés.

– Sajnálom, ha fájdalmat okoztam neki.

– Ha fájdalmat okoztál neki? Most viccelsz? Azt hittük, meg fog halni. Veled együtt égett, Stevie Rae.

– Ó, Istennőm! Ezt nem tudtam.

– Várj egy kicsit. – Hátat fordítottam mindenkinek, aki megpróbálta kihallgatni a beszélgetésünket, és kiléptem az el-képesztően gyönyörű előcsarnokba. A fehér üvegfonalból készült csillárookban valódi gyertyák égtek, és ahogy meleg fényük megcsillant az aranyszínű kárpitokon, úgy éreztem magam, mint Alice Csodaországban, aki a Nyuszi után eredve egy teljesen másik világba jutott. – Oké, most már jobb. Itt keve-

sebb a kíváncsi fül. Szóval Aphrodité azt mondta, hogy csapdába estél. Biztos volt benne.

– Z, megbotlottam, és bevágtam a fejem. Aphrodité biztosan csak a rám törő pánikot érzékelt. Amikor felébredtem, tényleg égett a bőröm. Ráadásul beleestem valami fémhulladékba a tetőn, és teljesen belegabalyodtam. Mondom, hogy halálra rémültem. Tutira azt érezte ő is.

– Akkor senki nem ejtett csapdába? Sehova nem zártak be?

– Nem, dehogy – nevetett. – Honnan veszed ezt az örülséget? Bár ez kétségkívül jobban mutatna az életrajzomban, mint hogy elbotlottam a saját lábamban.

Megráztam a fejem. Még mindig olyan hihetetlennek tűnt az egész.

– Borzalmas volt, Stevie Rae. Egy ideig azt hittem, mindkettőtöket elveszítem.

– Nyugi, most már minden rendben. Nem veszítesz el se engem, se azt a kibírhatatlan Aphroditét. Amúgy meg kell mondanom, egyáltalán nem sajnálom, hogy megszűnt közöttünk a megbélyegzés.

– Oké, bár azt még mindig nem értem, hogyan történhetett. A megbélyegzéseket az sem szüntette meg, amikor Dariusz ivott Aphroditéből, pedig tudod, hogy ők már *azt* is csinálták együtt.

– Valószínűleg közelebb voltam a halálhoz, mint gondoltam. Nyilván az szüntette meg a megbélyegzésünket. Egyébként sem akartunk soha együtt lenni. Talán az, amit Dariuszal csinált, gyengítette a köztünk lévő köteléket.

– Nekem nem úgy tűnt, mintha gyenge lett volna köztetek a kapocs – feleltem.

– Mindegy, a lényeg, hogy megszűnt, és igazából könnyebb volt megszüntetni, mint gondoltuk.

– Ahol én álltam, onnét egyáltalán nem tűnt könnyűnek.

– Hidd el, hogy a napon égni sem volt könnyű – mondta.

Hirtelen büntudatom támadt, amiért így vallatom. Majdnem meghalt (ezúttal végleg), erre én a részletek miatt nyaggatom.

– Ne haragudj, Stevie Rae. Csak borzasztóan aggódtam érte, ez minden. És szörnyű volt látni Aphroditét, ahogy vonaglik a fájdalomtól.

– Beszélhetnék vele? – kérdezte Stevie Rae.

– Most nem. Dariusz felvitte egy hihetetlenül széles lépcsőn, valószínűleg egy luxuslakosztályba, ahol majd kialussza a gyógyszert, amit a vámpírok adtak neki.

– Ó, helyes. Begyógyszerezték. Ez biztosan tetszeni fog neki.

Mindketten felneveltünk, és végre megint olyanok voltunk, mint két barátnő.

– Zoey? A Főtanács hamarosan összeül. Mennünk kell – szólta ki Erce az ajtón.

– Most le kell tennem. Vár a kötelesség – mondtam Stevie Rae-nek.

– Igen, hallottam. Csak még egy szót akarok mondani. Mindig hallgass a szívedre, Z. Még akkor is, ha mindenki ellened van, és úgy látszik, ezzel nagy hibát követsz el. Tedd azt, amit a szíved diktál, és magad is meglepődsz majd a végeredményen.

Egy pillanatig haboztam, azután kimondtam, ami a nyelve-men volt.

– És azzal lehet, hogy megmentem az életedet?

– Igen – felelte. – Lehet.

– Ha hazaérek, mindenképpen le kell ülnünk beszélni.

– Én itt leszek. Most pedig menj, és csapj az asztalra, Z.

– Igyekszem – válaszoltam mosolyogva. – Vigyázz magadra, Stevie Rae. Örülök, hogy nem haltál meg. Már megint.

– Én is. Már megint.

Leraktuk. Vettem egy nagy levegőt, kihúztam magam, és elindultam, hogy szembenézzek a Főtanáccsal.

A Főtanács egy régi katedrálisban ülésezett, amely közvetlenül a gyönyörű San Clemente palota mellett áll. Látszott rajta, hogy egykor katolikus templom volt, és egy pillanatra eltűnődtem, vajon Mary Angela nővér mit szólna hozzá, hogy a vámpírok átalakították. Belülről teljesen lecsupaszították az épületet, az eredeti berendezésből semmi mást nem hagytak meg, csak a hatalmas csillárokat, melyek vastag bronzláncokra erősítve lógtak a mennyezetről, és úgy néztek ki, mintha Roxfortból származnának. A székek félkör alakban helyezkedtek el, lépcsőzetesen egymás felett, mint az ókori görög színházakban. A gránit padlójú „színpadon” hét márványból faragott szék állt egymás mellett. Szépek voltak, de nem látszottak túl kényelmesnek, egy ilyen valószerűleg hamar elzsibbadt volna a fenekem.

Az eredeti festett üveglakokat kicserélték, és a vérző Jézus meg a többi katolikus szent helyett Nüx egyik alakját ábrázolták, amint égnék emelt karral egy félholdat tart a két kezében, mellette pedig egy gyönyörű pentagram. A többi festett ablaküvegen a négy évfolyam emblémáját ismertem fel. Az Éjszaka Házába bekerülő vámpírjelölteket ez különböztette meg egymástól. Körbehordoztam a tekintetem a katedrálisban, és éppen arra gondoltam, milyen gyönyörűek az ablakok, amikor megakadt a szemem a Nüxszel szemközti képen, és kővé dermedtem.

Kalona volt az! Kiterjesztett szárnyal és izmos, bronzbarna testtel ábrázolták. Remegni kezdtem.

Stark megfogta a karomat, és belefűzte a sajátjába, mintha csak azért tenné, mert egy úriember, aki le akarja kísérni szíve hölgyét az amfiteátrum alján található székéhez. Érintése azon-

ban erős volt és magabiztos, halk szavait pedig csak én hallottam:

– Ez nem ő, csak egy ősrégi ábrázolása Erebosznak. Olyan, mint Nüxé a másik oldalon.

– De éppen eléggé hasonlít ahhoz Kalonára, hogy elhiggyék neki, ő tényleg Erebosz – sűgtam vissza kétségbeesetten Starknak.

– Talán, de te azért vagy itt, hogy ez ne így történjen – mormolta.

– Zoey, Stark, ide üljtek – mutatott Erce két székre az első sorban, kicsit oldalra a hét márványszéktől. – A többiek hátrébb foglalhatnak helyet. – Damien, Jack és az Ikrek jó néhány sorral mögöttünk ültek le.

– Ne felejtse el, hogy csak akkor beszélhetsz, ha a Tanács megadja neked a szót – figyelmeztetett Erce.

– Igen, igen, emlékszem – feleltem. Ercében volt valami idegesítő. Tudtam, hogy Lenobia barátnője, ezért próbáltam megkedvelni, de Aphrodité rosszulleténél úgy viselkedett, mintha a felettesünk volna. Ragaszkodtam hozzá, hogy Dariusz maradjon Aphrodité mellett, és miután felvitte az emeletre, Erce hosszú perceként át sorolta a szabályokat, vagyis azt, hogy mit nem szabad a Főtanács színe előtt.

De könyörgöm, egy halhatatlan bukott angyal és egy rossz útra tért ex-Főpapnő próbálta manipulálni a Vámpírok Főtanácsát! Nem lehet, hogy ilyenkor akad fontosabb dolog is, mint az udvariasság?

Damien, Jack és az Ikrek természetesen nem ellenkeztek – engedelmesen elfoglalták a helyüket a hátsó sorok egyikében.

– Itt leszek mögötted, Damien és Jack mellett. Valami azt sűgja, hogy itt nem nagyon szeretik az embereket, ezért igyekszem meghúzni magam – mondta Heath.

Stark hátrapillantott.

- Fedezd hátulról – mondta Heath-nek.
- Azért vagyok itt – bólintott Heath.
- Helyes. A többire majd én figyelek.
- Oké.

És nem vicceltek. Szavaikban nyoma sem volt gúnynak vagy melldőngető hengegésnek. Annyira aggódtak értem, hogy még az együttműködésre is hajlandóak voltak.

Ettől tényleg kezdtem beparázni.

Tudom, hogy van benne valami nevetséges és gyerekes, de rettenetesen hiányzott a nagymamám. Minden porcikámmal azt kívántam, bárcsak Oklahomában lehetnék, a levendulafarmján, és vajás popcornot majszolhatnék a tévé előtt, miközben Rodgers és Hammerstein musicaleket nézek, a legnagyobb problémám pedig az, hogy nincs kész a matekházim.

- A Vámpírok Főtanácsa!
- Állj fel! – súgta oda Erce.

Alig tudtam megállni, hogy ne kezdjem el a szememet forgatni. A terem teljesen elnémult. Felálltam a többiekkel együtt, aztán tátott szájjal bámultam, ahogy a hét legtökéletesebb teremtmény, akit valaha láttam, bevonul a terembe.

A Főtanács tagjai egytől egyig nők voltak, de ebben nem volt semmi meglepő. A vámpírok matriarchális társadalomban élnek, ezért logikus, hogy a legfőbb döntéshozó testületüket is nők alkotják. Tudtam, hogy a tanácsstagok öregek, még vámpírléptékkal mérve is, és valóban azok voltak. Az életkoruk azonban egyáltalán nem látszott rajtuk. Csak az látszott, hogy mindnyájan elképesztően gyönyörűek és rendkívüli hatalommal rendelkeznek. Egyfelől örömmel töltött el a látvány, mert azt bizonyította, hogy a vámpírok ugyan öregszenek, és meg is halnak, de öregkorukra nem lesz ráncos shar pei belőlük, mint az emberekből. Másfelől viszont teljesen megbénított a belőlük áradó tekintély és hatalom. Ha belegondoltam, hogy meg kell

szólalnom előttük és a katedrális megtöltő többi komor, szótlan vámpír előtt, azonnal görcsbe rándult a gyomrom.

Stark megfogta a kezemet, és megszorította. Hálásan kapaszkodtam belé, és közben azt kívántam, bárcsak idősebb, okosabb és leginkább jobb szónok lennék.

Hallottam, hogy valaki belép a terembe, odafordultam, és megpillantottam Neferetet és Kalonát, amint magabiztosan odasétálnak két üresen álló székhez. Ők is az első sorban kaptak helyet, azzal a különbséggel, hogy az ő székük közvetlenül a Főtanáccsal szemben volt. Mintha csak az érkezésükre várt volna, a Tanács helyet foglalt, és jelezte, hogy mi is leülhetünk.

Alig bírtam levenni a szememet Neferetről és Kalonáról. Neferet mindig is gyönyörű volt, de az elmúlt néhány napban, mióta nem láttam, valami megváltozott rajta. A levegő szinte vibrált körülötte a hatalomtól. Ruhája az ókori Rómában viselt tógákat juttatta eszembe. Úgy festett benne, mint egy királynő. Kalona pedig lélegzetelállítóan nézett ki mellette. Szokás szerint félmeztelen volt: csak egy fekete nadrágot viselt ing és cipő nélkül, de egyáltalán nem tűnt idétlennek. Olyan volt, mint egy isten, aki leszállt hozzánk a földre. Szárnya fekete köpenyként borult a testére. Tudtam, hogy mindenki őt nézi, de amikor rám pillantott, és találkozott a tekintetünk, hirtelen az egész világ eltűnt, és nem maradt más, csak Kalona meg én.

Utolsó közös álmunk emléke ott vibrált közöttünk a levegőben. Nüx harcosát láttam benne, a hihetetlenül gyönyörű angyalt, aki előbb védelmezte, majd a bukás lett a sorsa, mert beleszeretett az istennőbe. Szemében ott volt a sebezhetőség is, de legfőképpen egy kérdés. Azt akarta tudni, hogy hiszek-e neki. Fülemben ott csengtek a szavai: *Mi van, ha csak Neferet mellett vagyok gonosz? Mi van, ha melletted képes lennék a jót választani?*

Az eszem ezúttal is elutasította, amit hallottam. A szívem-

nek azonban nem tudtam parancsolni. Kalona megérintette a szívemet, és hiába akartam hátat fordítani neki – hiába akartam úgy tenni, mintha semmilyen hatással nem lenne rám –, hirtelen minden vágyam az volt, hogy lássa a szememben az igazságot. Ezért kitártam neki a szívemet, és hagytam, hogy a szemem elmondja azt, amire a szám sosem lenne képes.

Kalona egy gyengéd mosollyal válaszolt, mire elkaptam róla a tekintetemet.

– Zoey? – suttogta Stark.

– Jól vagyok – súgtam vissza automatikusan.

– Maradj erős. Ne hagyd, hogy befolyásoljon.

Bólintottam. Éreztem magamon a teremben ülő vámpírok tekintetét, és tudtam, hogy ezt a kitüntetett figyelmet nem csak a szokatlan tetoválásaimnak köszönhetem. Hátrapillantottam a vállam felett, és láttam, hogy Damien, Jack meg az Ikrék tátott szájjal bámulják Kalonát. Aztán Heath-re néztem. Ő nem Kalonát bámulta, hanem engem, és a tekintetéből aggodást olvastam ki. Megpróbáltam rámosolyogni, de csak egy büntudatos grimaszt sikerült az arcomra erőltetnem.

Hirtelen megszólalt a Tanács egyik tagja, és megkönnyebülten fordultam felé.

– A Főtanács rendkívüli ülését ezennel megnyitom. Én, Duantia hívtalak össze benneteket. Nüx adjon bölcsességet és útmutatást nekünk.

– Nüx adjon bölcsességet és útmutatást nekünk – ismételték kórusban a jelenlévők.

Erce rövid ismertetőjében elmondta a Főtanács tagjainak nevét, és a külsejüket is leírta, így azonnal felismertem Duantiát, a Tanács rangidős tagját. Az ő feladata volt megnyitni az ülést, és azt is ő fogja bejelenteni, ha véget ér. Rámeredtem. Hihetetlennek tűnt, hogy több száz éves, miközben a belőle sugárzó magabiztosságon és tekintélyen kívül kizárólag a ha-

jába vegyülő néhány ősz csík utalt az életkorára.

– További kérdéseink vannak Neferethez és ahhoz, aki Erebosznak hívja magát. – Láttam, hogy Neferet zöld szeme alig észrevehetően villan egyet, de azért kegyesen bólintott Duantia felé.

Kalona felállt, és meghajolt a Tanács előtt.

– Üdvözlégy – köszöntötte Duantiat, majd biccentett a Tanács másik hat tagja felé is. Többen viszonzták a bólintást.

– A származásoddal kapcsolatban vannak kérdéseink – mondta Duantia.

– Mi sem természetesebb – felelte Kalona.

A hangja mély volt és fülbemászó. Egyszerre tűnt szerénynek, tisztelettudónak és végtelenül őszintének. Azt hiszem, a teremben szinte mindenkinek az volt a vágya, hogy hallja beszélni, függetlenül attól, hogy igazat mond-e vagy sem.

És akkor valami megmagyarázhatatlanul ostoba és gyermeket dologra szántam el magam. Behunytam a szemem, mint egy kislány, és imádkozni kezdtem Nüxhöz. Soha életemben nem imádkoztam még ennyire kétségbeesetten. *Kérlek, segíts neki, hogy csak az igazat mondja. Ha igazat beszél, talán van még számára remény.*

– Azt mondd, te vagy Erebosz, aki leszállt a földre – mondta Duantia.

Kinyitottam a szemem, és láttam, ahogy Kalona elmosolyodik, majd azt válaszolja:

– Halhatatlan vagyok, mindig is az voltam.

– Te vagy Nüx hitvese, Erebosz?

Mondd el az igazat! üvöltöttem némán. *Az igazat!*

– Egykor Nüx oldalán álltam. Aztán lezuhantam a földre. Most itt vagyok.

– Az Istenő Inkarnációjának oldalán – szakította félbe Neferet, és ő is felállt.

– Neferet, a te álláspontodat már ismerjük ebben a kérdésben – mondta Duantia. Nem emelte fel a hangját, de szavai éle egyértelművé tette, hogy ez egy figyelmeztetés. – Most magát a halhatatlant szeretnénk meghallgatni.

– Mint minden hitves, én is fejet hajtok vámpírúrnóm akaratát előtt – szólalt meg Kalona, és enyhén meghajolt Neferet felé. A Neferet ajkán felvillanó diadalmas vigyor láttán a fogamat csikorgattam.

– Azt akarod elhíttetni velünk, hogy Erebosz földi inkarnációjának nincsen saját akaratát?

– Akár a földön van, akár az Istennő birodalmában, Erebosz feltétlen engedelmességgel tartozik úrnőjének, és vágyai azonosak úrnője vágyaival. E szavak igazságát magam is megtapasztalhattam – mondta Kalona.

Igazat beszélt. Nüx harcosaként közvetlen közletről láthatta Erebosz hűségét az Istennőhöz. Természetesen ezt úgy fogalmazta meg, mintha ő maga lenne Erebosz, mégsem mondott semmit, ami hazugság lett volna.

De nem éppen ezt kértem az imámban? Hogy az igazat mondja?

– Miért hagytad el Nüx birodalmát? – kérdezte egy másik tanácsstag, akire emlékeztem, hogy nem viszonzta Kalona biccentését.

– Lezuhantam. – Kalona a tanácsstagról rám nézett, és úgy folytatta, mintha rajtunk kívül senki más nem lett volna a teremben. – Azért döntöttem a távozás mellett, mert úgy éreztem, nem tudom tovább jól szolgálni az Istennőt. Először úgy éreztem, szörnyű hibát követtem el, de aztán kiemelkedtem a földből, és találtam magamnak egy új birodalmat és egy új úrnőt. Mostanában pedig kezdem elhinni, hogy talán újra képes lehetek szolgálni az Istennőt, csak ezúttal földi képviselőjén keresztül.

Duantia elegáns vonalú szemöldöke megemelkedett, amikor követte Kalona tekintetét, és rájött, hogy a halhatatlan angyal engem néz. A Főtanács rangidős tagjának szemében árnyaltnyi meglepetés jelent meg, majd így szólt:

– Zoey Redbird. A Tanács megadja neked a szót.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Zoey

Nagy nehezen elszakítottam a tekintetemet Kalonától, és szembefordultam a Tanáccsal.

– Köszönöm. Üdvözlégy – mondtam.

– Üdvözlégy – válaszolta Duantia. – Nővérünk, Lenobia tájékoztatott róla, hogy Neferet távollétében a tulsai Éjszaka Háza téged nevezett ki Főpapnőnek, ezért a Főtanács előtt az ő akaratukat képviseled.

– Ki hallott már olyat, hogy egy vámpírjelöltet Főpapnőnek nevezzenek ki? – szolt közbe Neferet. Tudtam, hogy nagyon dühös, de nem mutatta ki, ehelyett elnéző mosollyal nézett rám, mintha egy öt éves kislány lennék, akit rajtakaptak, ahogy a mamája ruháit próbálgatja. – Még mindig én vagyok a Főpapnő a tulsai Éjszaka Házában.

– Nem, mert a Házad Tanácsa megfosztott ettől a címtől – felelte Duantia.

– Erebosz eljövetele és Shekinah halála mélyen megrázta az Éjszaka Háza lakóit Tulsában, különösen úgy, hogy még fel sem tudtak ocsúdni két professzorunk brutális meggyilkolásából, amit helyi emberek követtek el. Akármennyire fáj is ezt mondanom, de Házam tanácstagjai képtelenek józanul gondolkodni.

– A Tulsában uralkodó zűrzavar nem vitás. Mindazonáltal a Tanácsnak akkor is jogában áll új Főpapnőt jelölnie, még akkor is, ha az az új Főpapnő egy különleges képességekkel megáldott vámpírjelölt – jelentette ki Duantia.

– Ő egy nagyon különleges vámpírjelölt – szólalt meg Kalona.

Hallottam a mosolyt a hangjában.

Képtelen voltam ránézni.

Egy újabb tanácstag is szólásra emelkedett. Sötét szeme csak úgy villogott, hangja pedig éles volt, szinte szarkasztikus. Arra tippeltem, hogy ő lehet Thanatosz, aki a görög mitológia halálistenének a nevét vette fel.

– Érdekes, hogy szavaiddal őt támogatod, Erebosz, mivel Lenobia szerint Zoey mást gondol arról, hogy ki is vagy valójában.

– Azt mondtam, különleges, nem azt, hogy tévedhetetlen – felelte Kalona. A tanácstagok közül többen is kuncogni kezdtek, és a közönség soraiból is hallottam néhány apró kacajt, Thanatosz azonban nem mosolyodott el. Éreztem, hogy Stark teste megfeszül mellettem ültében.

– Árudd el nekünk, különleges és nagyon fiatal Zoey Redbird, szerinted ki ez a szárnyas halhatatlan itt előttünk?

Ki volt száradvá a szám, kétszer is nyelnem kellett, hogy meg tudjak szólalni. De amikor végre megtaláltam a hangomat, magamat is megleptem azzal, amit mondtam, mintha a szívem az agyam engedélye nélkül kezdett volna beszélni.

– Szerintem sok mindenki volt már halhatatlan élete során. Egykor nagyon közel állt Nüxhöz, de ő nem Erebosz.

– És ha nem Erebosz, akkor kicsoda?

A Duantia szeméből sugárzó bölcsességre koncentráltam, és megpróbáltam minden mást kizárni, miközben a lehető legőszintébb választ adtam a kérdésre.

– Nagymamám a cseroki nép szülötte, és a cserokiknak van egy régi legendája, amelyben Kalonának nevezték. Akkor jelent meg köztük, miután lezuhant Nüx birodalmából. Azt hiszem, abban az időszakban teljesen kivetkőzött magából. Ret-

tenetes dolgokat művelt a törzs asszonyaival. Szörnyetegeket nemzett nekik. A nagymamám elmesélte, hogyan sikerült végül csapdába csalniuk. Még egy dal is született arról, hogyan lehet kiszabadítani börtönéből. Neferet követte az abban szereplő utasításokat, így lehet most itt közöttünk. Szerintem azért van Neferettel, mert egy istennő hitvese akart lenni, de ezúttal tévedett, Neferet ugyanis nem istennő. Sőt már az istennő Főpapnője sem.

Szavaimat dühödt és hitetlenkedő kiáltások követték, a leghangosabb maga Neferet volt.

– Hogy merészeled! Honnan tudhatnád te – egy *vámpírjelölt* –, hogy milyen viszonyban vagyok Nüxszel?

– Nem, Neferet – fordultam szembe vele. – Azt valóban nem tudom, hogy milyen viszonyban vagy Nüxszel. Fogalmam sincs, hogy mi lett belőled. Azt azonban tudom, hogy ki *nem* vagy. Te már nem vagy Nüx Főpapnője! – Álságos lett volna, ha továbbra is magázom, hiszen semmiféle tiszteletet nem éreztem már iránta.

– Mert azt hiszed, sikerült kitúrnod a helyemről!

– Nem, hanem azért, mert hátat fordítottál az Istennőnek. Ennek semmi köze hozzám – feleltem.

Neferet elfordult tőlem, és a Tanácshoz intézte a szavait.

– Teljesen belebolondult Ereboszba. Miért kell eltúrnóm egy féltékeny kölyök vádaskodását?

– Neferet, egyértelművé tetted a szándékomat, hogy te akarsz lenni Shekinah utódja. Minden Vámpírok Főpapnőjének azonban az ilyen helyzeteket is tudnia kell kezelni, még akkor is, ha maga is érintett a kérdésben. – Duantia Neferetről Kalonára pillantott. – Mit szólsz ahhoz, amit Zoey mondott?

Éreztem, hogy rám néz, de nem vettem le a szememet Duantiáról.

– Látom rajta, hogy igaznak hiszi, amit mond. És be kell

vallanom, hogy a múltban sokszor tényleg erőszakosabb voltam a kelleténél. De soha nem is állítottam, hogy tévedhetetlen volnék. Nemrégiben azonban rátaláltam a helyes ösvényre, és ez nem más, mint Nüx ösvénye.

Szavaiban ezúttal is ott csengett az igazság. Képtelen voltam tovább uralkodni magamon, mágnesként vonzotta a tekintetemet.

– Éppen a tapasztalataim győztek meg arról, hogy legfőbb ideje visszaállítani a régi rendet, amikor a vámpírok és harcosaik büszkén járhattak a világ bármely pontján, és nem kellett iskolák falai mögé bújniuk. Vértik a szívem, amikor azt látom, hogy ifjaink csak úgy léphetnek ki a kapukon, ha elrejtik a homlokukra rajzolt Jelet, mintha az Istennő félholdja valami szégyellnivaló stigma volna. A vámpírok Nüx gyermekei, és az Istennő nem arra teremtett minket, hogy a sötétben húzzuk meg magunkat. Lépünk ki végre mindannyian a fényre!

Lélegzetelállító volt. Beszéd közben a szárnya kibomlott. Olyan szenvedély volt a hangjában, hogy mindenki tátott szájjal bámulta. Szépsége és szenvedélye megbabonázott minket, és mindnyájan hinni akartunk neki.

– És amikor készen álltok arra, hogy felsorakozzatok Nüx Inkarnációja és hitvese, Erebosz mögé, akkor visszaállítjuk a régi rendet, és újra büszkék és erősek leszünk, akiket nem kötnék béklyóba az emberek korlátoltsága és előítéletei – szólalt meg Neferet diadalmasan, miközben jelentőségteljesen belekarolt Kalonába. – Amíg ti a gyermekek panaszait hallgatjátok, Erebosz és én visszaszerezük Capri szigetét azoktól, akik túlságosan is hosszú ideje bitorolják őseink otthonát.

– Neferet, a Tanács nem hagyta jóvá az emberek elleni háborút. Nem kényszerítheted a szigeten lakókat arra, hogy elhagyják az otthonukat – figyelmeztette Duantia.

– Háború? – nevetett fel Neferet hitetlenkedve. – Duantia,

megvásároltam Nüx kastélyát attól az idős embertől, akinek a jóvoltából ilyen elhanyagolt állapotba került. Ha a Tanács valamelyik tagjának eszébe jutott volna utánanézni, már évtizedekkel ezelőtt visszaszerezhettük volna őseink otthonát. – Neferet körbehordozta zöld tekintetét az üléstermen. Dühödten szenvedélyessége magával ragadta hallgatóságát. – A vámpírok ott alapították meg Pompeii gyönyörű városát. Onnét irányították bölcsen és nagylelkűen az egész Amalfi-partot. Ott megtalálható Nüx szíve, lelke és mindaz a gazdagság, melyet népének kíván. És mostantól ott találtok meg minket is, engem és Ereboszt. Csatlakozzatok hozzánk, ha újra van merszetek élni!

Azzal sarkon fordult, és kiviharzott az ülésteremből. Mielőtt követte volna, Kalona öklét a szívére helyezve tisztelettudóan fejet hajtott a Tanács előtt. Azután rám nézett, és így szólt:

– Üdvözlégy, boldog lét, üdvözlégy.

Amint elhagyták az üléstermet, óriási hangzavar támadt. Mindenki egyszerre beszélt. Egyesek azt akarták, hogy Neferet és Kalona jöjjön vissza – mások amiatt méltatlankodtak, hogy elmentek. De senki – egyetlen vámpír sem – szólalt fel ellenük. És Kalona helyett mindannyiszor az Erebosz nevet használták, ha róla beszéltek.

– Hisznek neki – mondta Stark.

Bólintottam.

Élesen rám nézett.

– És *te* hiszel neki?

Kinyitottam a számat, hogy elmagyarázzam a harcosomnak, nem arról van szó, hogy hiszek Kalonának, hanem arról, hogy kezdek hinni abban, ami egykor volt és ami talán lehet belőle.

Hirtelen felharsant Duantia hangja, elcsendesítve mindenkit.

– Elég legyen! Az ülést ezennel berekesztem. Ez a káosz nem méltó a vámpírokhoz. – Harcosok jelentek meg a széksorok között, és a még mindig izgatott vámpírok elindultak kifelé.

– Zoey Redbird, téged holnap hallgatunk meg. Napnyugtakor várunk a barátainkkal együtt. Értesültünk róla, hogy a vámpírléltből emberré változott prófétánót megviselte, hogy megszűnt a megbélyegzése. Ha addigra jobban lesz, hozd magaddal őt is.

– Igen, asszonyom – feleltem.

Stark és én sietősen távoztunk. Amikor kiléptünk az udvarra, Damien intett, hogy menjünk oda abba a félreeső sarokba, ahol a többiekkel vártak ránk.

– Mi történt odabent? – szegezte nekem a kérdést Damien habozás nélkül. – Úgy hangzott, mintha elhitted volna Kalonának, hogy Nüx mellől zuhant le a földre.

– El kellett mondanom nekik az igazat. – Vettem egy nagy levegőt, és folytattam. – Kalona mutatott nekem egy látomást a múltjáról, és abból kiderült, hogy valaha Nüx harcosa volt.

– Micsoda! – kiáltott fel Stark. – Az Istennő harcosa? Az lehetetlen! Én sokat voltam vele. Tudom, milyen valójában. Láttam, hogy kicsoda, és az biztos, hogy nem az Istennő harcosa.

– Nem, már valóban nem az. – Igyekeztem megőrizni a nyugalمامat, de legszívesebben ráüvöltöttem volna Starkra. Ő nem látta azt, amit én. Hogy meri azt mondani rá, hogy nem igaz? – Azt választotta, hogy elhagyja Nüxöt. És igen, ez tényleg hiba volt. És valóban, szörnyű dolgokat követett el. Ezt mind el is mondtam odabent.

– De te hiszel neki – mondta Stark összeszorított ajkakkal.

– Nem! Nem hiszem azt, hogy ő Erebosz. Ezt soha nem mondtam.

– Nem, Zo, de amit mondtál, az úgy hangzott, mintha hajlandó lennél mellé állni, ha dobná Neferetet – szólalt meg Heath.

Ebből elég volt. Szokás szerint megfájdult tőlük a fejem.

– Mi lenne, ha megpróbálnátok egyszer az életben objektí-

ven nézni a dolgokat? Elegendem van már ebből a féltékeny pasihisztiből!

– Én nem vagyok a pasid, és féltékeny sem vagyok rád, mégis azt gondolom, hogy nagy hibát követsz el, ha azt gondolod, hogy Kalona jó – mondta Damien.

– Befolyásol téged, Z – szólalt meg Shaunee is.

– Téged is elvarázsolt – helyeselt Erin.

– Nem, szó sincs róla! Nem léptem be a Kalona fan-clubba! Csak az igazságot próbálom kideríteni. Mi van, ha az az igazság, hogy egykor a jó oldalon állt? Háttha képes visszatalálni oda – mondtam.

Stark rázni kezdte a fejét, mire nekitámadtam.

– Veled is megtörtént, nem? Akkor miért vagy olyan átkozottul biztos benne, hogy vele nem eshet meg?

– Az A-yával való kapcsolatodat használja fel arra, hogy befolyásoljon. Gondolkozz logikusan, Zoey. – A tekintetével könyörgött, hogy hallgassak rá.

– Pontosan ezt akarom tenni – logikusan gondolkodni, és kideríteni az igazságot – anélkül, hogy bárki, beleértve A-yát is, befolyásolni próbálna. Ugyanúgy, ahogy a te esetemben tettem.

– De itt most egészen másról van szó! Én nem voltam gonosz évszázadokon keresztül. Nem hajtottam rabszolgasorba egy egész népet, és nem erőszakoltam meg az asszonyaikat – felelte Stark.

– De Beccát megerőszakoltad volna, ha Dariusz és én nem lépünk közbe! – kiáltottam rá, mielőtt végiggondolhattam volna, mit is teszek.

Stark megtántorodott, mintha arcul csaptam volna.

– Sikerült neki. Belemászott a fejedbe, és amíg ő ott van, addig a harcosod számára nincs melletted hely. – Stark sarkon fordult, és eltűnt a sötétben.

Csak akkor vettem észre, hogy sírok, amikor megéreztem az államról a pólómra csöpögő nedvességet. Remegő kézzel megtöröltem az arcomat. Aztán a barátaimra pillantottam.

– Amikor Stevie Rae először visszajött, olyan borzalmas teremtmény volt, hogy alig ismertem meg. Ijesztő volt, rosszindulatú és gonosz. Nagyon gonosz. De neki sem fordítottam hátat. Hittem a benne lakozó emberségben, nem mondtam le róla, és végül sikerült visszahoznom – mondtam.

– Igen, Zoey, de Stevie Rae-ről mindannyian tudjuk, hogy jó volt, mielőtt meghalt. Mi van, ha Kalonában sosem volt egy szemernyi jó sem? Mi van, ha neki nem volt emberi mivolta, amit elveszíthetett volna? Nem lehet, hogy eredendően a gonoszt választotta? – kérdezte Damien halkán. – Lehet, hogy amit mutatott neked, az valóságosnak tűnt, mégsem lenne szabad kizárnod annak a lehetőségét, hogy csak szemfényvesztés volt. Lehet, hogy valóban az „igazságot” mutatta meg neked, csak kissé elferdítve, megszerkesztve.

– Ez nekem is megfordult már a fejemben – feleltem.

– Mi van, ha Starknak van igaza, és az A-yával kapcsolatos emlékeid valóban elhomályosítják a tisztánlátásodat? – kérdezte Erin.

Bólintottam, és még jobban eleredtek a könnyeim.

Heath megfogta a kezemet.

– Zo, a legkedvesebb fia megölte Anasztáziát, és azokat a vámpírjelölteket is majdnem meggyilkolta, akik a védelmére keltek.

– Tudom – zokogtam. *De mi van, ha csak azért engedte meg nekik, mert Neferet azt akarta?* Nem mondtam ki hangosan, de Heath mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Kalona megpróbál befolyásolni, mert egyedül te voltál képes arra, hogy a többiek segítségével kiűzzed Tulsából – mondta Heath.

– És Aphrodité látomásából az derül ki, hogy egyedül te vagy képes arra, hogy végleg legyőzd – tette hozzá Damien.

– Egy részedet arra teremtették, hogy elpusztítsa őt – jelentette ki Shaunee.

– És ugyanez a részed az, amely szerelmes belé – tette hozzá Erin.

– Erről nem szabad megfeledkezned, Zo – mondta Heath.

– Azt hiszem, beszélned kellene Aphroditével – nézett rám Damien. – Felébresztem, és szólok Dariusznak is. Ezt meg kell beszélünk. El kell mondanod pontosan, hogy mit mutatott neked Kalona abban a látomásban.

Bólintottam, noha tudtam, hogy nem leszek képes megtenni azt, amit várnak tőlem. Képtelen voltam rá, hogy Aphroditével és Dariuszal beszéljek. Legalábbis addig, amíg ennyire friss a seb.

– Oké, de szükségem van egy kis időre. – Beletöröltem az arcomat a pulóverem ujjába. Jack, aki rémülten figyelte, mi történik, kinyitotta a táskáját, és elővett belőle egy kis csomag papír zsebkendőt. – Köszönöm – szipogtam.

– Tartsd meg nyugodtan. Hátha szükséged lesz még rá – mondta, és megveregette a vállamat.

– Mi lenne, ha felmennétek Aphrodité lakosztályába? Összeszedem magam, és nemsokára utánatok megyek.

– De ne túl sokára, oké? – nézett rám Damien szigorúan.

Bólintottam, a barátaim pedig lassan elindultak. Heath felé fordultam.

– Szeretnék egy kicsit egyedül maradni.

– Igen, azt felfogtam, csak mondani akarok valamit. – Megfogta a két vállamat, és a szemembe nézett. – Nem szabad megadnod magad a Kalona iránt táplált érzéseidnek. Harcolnod kell ellenük, és most nem a féltékenység beszél belőlem. Kölyökkorunk óta szerelmes vagyok beléd. Soha nem foglak el-

hagyni. Akármit is teszel, én nem fogok hátat fordítani neked, de Kalona akkor sem olyan, mint Stevie Rae vagy Stark. Kalona halhatatlan, egy másik világ szülötte, és érzem rajta, hogy az egész világot az uralma alá akarja hajtani. Te vagy az egyetlen, aki megállíthatja, ezért mindent elkövet, hogy maga mellé állítson. Megjelenik az álmaidban. Belemászik a fejedbe, és egy része még a lelkeddel is kapcsolatban áll. Tudom, hogy így van, mert én is kapcsolatban vagyok a lelkeddel.

Heath mellett kezdtem megnyugodni. Olyan ismerős volt az, hogy kettesben vagyunk. Ő volt az én emberi sziklám, aki mindig ott van, aki mindig kiáll mellettem, és aki tényleg a legjobbat akarja nekem.

– Ne haragudj, hogy féltékeny, hisztiző pasinak neveztelek.
– Szíjogtam egyet, és kifújtam az orromat.

Elvigyorodott.

– Volt benne némi igazság. De én attól még biztos vagyok benne, hogy ami köztünk van, az különleges. – Állával abba az irányba bökött, amerre Stark eltűnt. – A harcos pasid korántsem ilyen biztos magában.

– Igen, neki kétségkívül nincs annyi Zoey tapasztalata, mint neked.

Heath vigyora még szélesebb lett.

– Annyi senkinek sincs, kicsim!

Felsóhajtottam, és átöleltem.

– Te vagy az én otthonom, Heath.

– És mindig is az leszek, Zo. – Finoman eltolt magától, és megcsókolt. – Oké, most magadra hagylak, mert látom, hogy még mindig csorognak a könnyeid. Addig megkeresem Starcot, és megmondom neki, hogy egy féltékeny seggfej, sőt még az is lehet, hogy bemosok neki egyet.

– Bemosol neki?

Heath megvonta a vállát.

– Egy kökemény balhorogtól minden férfi jobban érzi magát.

– Ööö, de nem csak akkor, ha adja? – kérdeztem.

– Oké, akkor majd keresek valakit, akinek továbbadhatja. – Megrebegettette a szempilláját. – Mert azt gondolom, te sem szeretnéd, ha kidekorálná az arcomat.

– Ha megtalálod, szólnál neki, hogy jöjjön ő is Aphrodité szobájába?

– Nekem is ez volt a tervem – felelte, aztán összeborzolta a hajamat. – Szeretlek, Zo.

– Én is szeretlek, de azt még mindig utálok, ha összekócolod a hajamat – mondtam.

Elvigyorodott, a válla felett visszanézve rám kacsintott, és elindult Stark után.

Most már valamivel jobban éreztem magam. Leültem a padra, ismét kifújtam az orrom, megtöröltem a szemem, és elnéztem a messzeségbe. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájöttem, hol ülök és mit bámulok.

Ugyanezen a padon ültem az első álmomban, amelyben megjelent Kalona. Egy kisebb dombocska tetején állt, ezért innen elláttam a szigetet körülvevő fal felett, és a távolban megpillantottam a kivilágított Szent Márk teret, amely úgy nézett ki, mintha egy mesekönyvből lépett volna elő. A hátam mögött a szintén kivilágított San Clemente palota állt. A palota mellett, tőlem jobbra pedig az egykori katolikus katedrális, amely most a Főtanács Üléstermének adott otthont. Mennyi szépség – mennyi hatalom és csillogás. Én azonban túlságosan el voltam foglalva magammal ahhoz, hogy képes legyek meglátni.

Talán ahhoz is túlságosan el voltam foglalva magammal, hogy Kalonát meglássam.

Tudtam, hogy Aphrodité mit mondana erre. Azt mondaná, hogy valóra váltom a rosszabbik verziót a két látomása közül.

És talán igaza is lenne.

Felemeltem a fejem, és felnéztem az éjszakai égboltra, hátha megpillantom a felhők takarta holdat. Azután imádkozni kezdtem.

– Nüx, szükségem van rád. Azt hiszem, eltévedtem. Segíts, kérlek. Segíts, hogy tisztán láthassak. Nem akarom elrontani, már megint.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Heath

Heath azon tűnődött, vajon Zo tisztában van-e vele, hogy milyen fájdalmat okoz neki a szavaival. Nem mintha ez bármin is változtatott volna. Az igazság az volt, hogy Zoey minél jobban a lelkébe gázolt, Heath annál jobban kötődött hozzá. Ennek ellenére Heath még most is a legjobbat akarta neki. Mint mindig. Mint általános iskolás koruk óta mindig. Emlékezett arra a napra, amikor beleszeretett. Az anyja megharagudott Zóra, és elvitte egy barátnőjéhez, aki valami szépségszalokban dolgozott. Úgy döntöttek – Zo anyja és annak a barátnője –, hogy milyen cuki lenne, ha levágnák a hosszú, fekete haját. Így történt, hogy Zo másnap extra rövid, összevissza álló hajjal jelent meg az iskolában. Harmadikos volt akkor.

A gyerekek gúnyolódtak rajta, és kinevették. Zo rémülten nézett a nagy, barna szemével, Heath pedig azt gondolta, hogy soha életében nem látott még ilyen gyönyörű lányt. Meg is mondta neki, hogy tetszik a haja – ebédkor, az egész étkező füle hallatára. Zo úgy festett, mint aki mindjárt elsírja magát, ezért Heath vitte helyette a tálcáját, és leült mellé, pedig akkor még ciki volt lányok mellé ülni. Azon a napon Zo örökre belepopta magát a szívébe. És ez azóta sem múlt el.

Most pedig itt volt, és azt a fickót kereste, akinél szintén ott volt egy darab Zoey szívéből. Heath beletúrt a hajába. Egy nap ez mind véget ér majd, gondolta. Egy nap Zo fogja magát, és visszamegy Tulsába. Az Éjszaka Háza ugyan egy csomó idejét le fogja kötni, de amikor csak lehet, együtt lesznek. Moziba

járnak. Zo kilátogat majd a meccseire. Újra normális lesz minden, legalábbis a körülményekhez képest.

Addig meg fél lábon is kibírja. Amint Zo lerendezte Kalonát – Heath-nek szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy le fogja rendezni –, amint végzett ezzel az egésszel, minden jobbra fordul. Vissza fogja kapni Zót. Vagy legalábbis annyit, amennyit adni tud magából. De neki az is elég lesz.

Heath az ösvényt követve egyre távolabb került a palotától, de nagyjából továbbra is abba az irányba ment, amerre Stark elindult. Körülnézett, de balra csak a masszív kőfalat látta, jobbra pedig egy parkszerű terület volt mellette, amelyet embermagas sövény vett körbe. Menet közben a parkot tanulmányozta, és rájött, hogy az egymásba fonódó sövények valamilyen körkörös mintát követnek. Arra jutott, hogy ez valószínűleg egy labirintus. A görög mitológiából rémlett neki, hogy a Minótauroszt is egy efféle útvesztőbe zárta be egy szigeten valami gazdag király, de a nevére már nem emlékezett.

Hirtelen ráborult a sötétség, és csak most vette észre, milyen távol került a palota fényeitől. Csend volt. Hallotta a hullámverést a fal túloldaláról. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy elkiáltja Stark nevét, de aztán úgy döntött, hogy nem olyan sürgős a dolog. Akárcsak Zónak, neki sem fog ártani egy kis egyedülét.

Túl sok volt egyszerre ez a rengeteg „vámpróság”, és idő kellett hozzá, hogy feldolgozza az élményeket. Nem mintha problémája lett volna Starkkal vagy a többi vámpírral. Némiüket kimondottan kedvelte. Az igazat megvallva Starkot jófej fickónak tartotta. Csak Kalona volt az, aki mindent elcseszett.

Hirtelen, mintha csak a falra festette volna az ördögöt, Kalona hangját sodorta felé a szél. Heath lelassította a lépteit, és óvatosan közelebb lopakodott, vigyázva, nehogy megcsikor-

duljon egy kő a lába alatt.

– Pontosan úgy történt minden, ahogy elterveztük! – mondta Kalona.

– Gyűlölöm ezt az alakoskodást! Ki nem állhatom, hogy a kedvéért úgy teszel, mintha valaki más lennél.

Heath felismerte Neferet hangját, és még közelebb óvakodott. Egy árnyékos helyen a falhoz lapult, és mozdulatlaná dermedve hallgatózott tovább. A hangok a park felől jöttek, jobbról, és ahogy tett egy lépést előre, a sövény résén keresztül meglátta a labirintusban Kalonát és Neferetet. Egy szökőkút mellett álltak. Heath megkönnyebbülten felsóhajtott. A zubogó víz hangja biztosan elnyomta lépteinek zaját. Hozzásimult a hideg kőfalhoz, és hegyezni kezdte a fülét.

– Te alakoskodásnak hívod. Én egy másik nézőpontnak – mondta Kalona.

– Ezért vagy képes úgy hazudni neki, hogy azt hiszi, az igazat mondod – csattant fel Neferet.

Kalona vállat vont.

– Zoey az igazat akarja, ezért azt adom neki.

– Szelektíven.

– Természetesen. De nem ezt teszi minden halandó, legyen az vámpír, ember vagy vámpírjelölt? Nem a saját igazát próbálja mindenki ráerőltetni a másokra?

– *Halandók.* Úgy mondod ezt, mintha felettünk állnál.

– Halhatatlan vagyok, ebben különbözöm tőletek. Még tőled is, bár a Tsi Sgili hatalom, amelyre szert tettél, már-már téged is a halhatatlanok közé emel.

– Igen, de Zoey nagyon messze van a halhatatlanságtól. Továbbra is azt mondom, hogy végeznünk kellene vele.

– Micsoda vérszomjas teremtmény vagy – nevetett fel Kalona. – Mégis mit szeretnél? Neki is levágni a fejét, és felnyársalni, mint azt a másik kettőt, aki az utadba állt?

– Ne légy nevetséges. Nem ölhetem meg őt is ugyanúgy. Az túl nyilvánvaló volna. Inkább majd valami végzetes baleset éri Velencében az elkövetkező néhány napban.

Heath szíve olyan hangosan zakatolt, hogy biztosra vette, azok ketten meg fogják hallani. Neferet ölte meg Zoey két tanárát! Kalona pedig tud róla, és *viccesnek tartja*. Ha Zo ezt megtudná, soha többé nem gondolná azt, hogy Kalonában van még valami jóság.

– Nem – felelte Kalona. – Nem fogjuk megölni Zoey-t. Hamarosan önként fog behódolni nekem; már elvettem a magvait. Most már nincs más teendők, mint kívánni, hogy virágba boruljanak, és akkor hatalma, mely halandó létére jelentős, végre a rendelkezésemre áll.

– A *mi* rendelkezésünkre – javította Neferet.

Kalona egyik fekete szárnya előrelendült, végigsimított Neferet testén, és maga felé fordította a vámpírt.

– Természetesen, királynőm – mormolta, mielőtt megcsókolta.

Heath-nek olyan érzése volt, mintha pornófilmet nézne, de nem volt más választása. Nem mozdulhatott meg. Most már ott kellett maradnia, amíg be nem fejezik, és utána valahogy elosonnia, hogy elmesélje Zoey-nak, amit megtudott.

Neferet azonban váratlanul elhúzódott Kalonától.

– Nem. Amíg Zoey-val álmában szeretkezel, aztán meg mindenki szeme láttára flörtölsz vele, addig ne számíts arra, hogy megkapod a testemet. Ma éjjel nem leszek a tiéd. Ezt a békát nem fogom lenyelni. – Neferet még egy lépéssel eltávolodott Kalonától. Szépsége még Heath-t is lenyűgözte. Dús, vörösesbarna haja vadul lobogott a feje körül. A selymes anyag, melyet a testére tekerve viselt, úgy simult rá, mintha a második bőre lenne, melleit pedig szinte teljesen szabadon hagyta a mély dekoltázs. – Tudom, hogy nem vagyok sem halhatatlan,

sem Zoey Redbird, de az én hatalmam is jelentős, és ne feled, hogy az utolsó férfit, aki egyszerre próbált mindkettőnket birtokolni, saját kezűleg öltem meg. – Neferet sarkon fordult, és egy kézmozdulattal kettéválasztotta a sövényt maga előtt. Kalona néhány másodpercig szótlánul bámult utána.

Heath már éppen rászánta magát, hogy lassan megpróbál elosonni, amikor Kalona felé fordította a fejét, és rászegezte borostyánszínű szemét.

– No, kisember, most már van mit elmesélned az én Zoey-mnak – mondta.

Heath a halhatatlan angyal szemébe nézett, és azonnal rájött két dologra. Az egyik az volt, hogy Kalona meg fogja ölni. A másik pedig az, hogy valami módon tudatnia kell az igazságot Zoey-val, mielőtt meghal. Heath állta a szörnyeteg tekintetét. Összeszedte minden akaraterejét, amelyet egy másik harcmesző – a futballpálya – csatái edzettek keményre, és a megbélyegzés meg a vérük között meglévő szoros kapcsolat segítségével megpróbálta megidézni azt az elemet, amelyhez Zoey a legközelebb állt – a szellemet. Szíve és lelke azt kiáltotta némán az éjszakába: *Szellem, jöjj hozzám! Vidd el az üzenetemet Zónak! Mondd meg neki, hogy azonnal keressen meg!* Hangosan azonban csak ennyit mondott:

– Ő nem a te Zoey-d.

– Ó, de bizony, hogy az enyém – felelte Kalona.

Zo! Siess! – üvöltötte Heath lelke.

– Nem, semmit se tudsz róla.

– Annyit tudok, hogy a lelke hozzám tartozik, és ebbe sem Neferet, sem más nem szólhat bele. – Kalona elindult Heath felé.

Zo! Én vagyok az, kicsim! Gyere!

– Hogy is szokták mondani? – kérdezte Kalona. – A kíváncsiság lett a macska veszte? Azt hiszem, ez most tökéletesen illik a helyzetre.

Stark

– Mekkora egy barom vagyok – morgott magában Stark, miközben belépett a palota főbejáratán.

– Segíthetek valamiben, uram? – kérdezte az ajtóban őrt álló harcos.

– Igen, Aphrodité szobáját keresem. A próféta nőét, aki ma érkezett velünk együtt. Ó, egyébként a nevem Stark, Zoey Redbird Főpapnő harcosa vagyok.

– Tudom – felelte a vámpír. Pillantása Stark vörös tetoválására siklott. – Lenyűgöző.

– Igen, bár én nem ezt a szót használom rá.

A vámpír elmosolyodott.

– Nemrég óta vagy a harcosa, igaz? – kérdezte most már közvetlenebbül.

– Nem. Csak egy pár napja.

– Idővel jobb lesz, bizonyos szempontból viszont rosszabb.

– Kösz. Azt hiszem. – Stark hosszan kifújta a levegőt. Zoey néha az örületbe kergette, de tudta, hogy soha többé nem szabad magára hagynia. A harcosa volt. Akármi is történiék, mellette a helye.

A harcos felnevetett.

– A lakosztály, amit keresel, a palota északi szárnyában van. Fordulj balra, és jobbra az első lépcsőn menj fel. A másodikon az összes lakosztály nektek van fenntartva. Ott megtalálsz a barátaidat.

– Kösz még egyszer. – Stark sietős léptekkel elindult abba az irányba, amerre a harcos mutatott. Valami furcsa bizsergést érzett a tarkóján. Utálta ezt az érzést. Azt jelentette, hogy valami baj van, és ha ez igaz, akkor különösen rossz időpontot választott ahhoz, hogy megharagudjon Zoey-ra.

De olyan átkozottul nehéz volt megőriznie a higgadtságát!

Érezte Zoey vonzalmát Kalona iránt! Hogy a pokolban nem látta, hogy az a szárnyas fickó gonosz? Nem maradt benne semmi, amit érdemes lett volna megmenteni – valószínűleg soha nem is volt.

Stark tudta, hogy meg kell győznie Zoey-t. Ehhez azonban az kellett, hogy ne engedje, hogy az érzelmei befolyásolják. Zoey okos lány, gondolta. Le kell ülnie vele beszélni. Nyugodtan. Hallgatni fog rá. Kezdetől fogva, az első találkozásuk óta hallgatott rá, pedig akkor még nem is ismerték egymást. Stark biztos volt benne, hogy ezúttal is sikerül majd a lelkére beszélnie.

Hármasával vette a lépcsőfokokat felfelé. Balra az első ajtó félig nyitva volt, és megpillantotta a gazdagon berendezett szobát, a túl alacsony kanapékat és a kényelmetlennek látszó méregdrága székeket, amelyeken csak úgy ragyogott az arany- és krémszínű kárpit. Ezek vajon soha nem piszkolódnak be? – gondolta. Hangokat hallott bentről, és már éppen be akart nyitni, amikor Zoey érzelmei mázsás pörölyként csaptak le rá.

Félelem! Szorongás! Kétségbeesés!

Hogy Zoey fejében pontosan mi játszódott le, azt nem tudta, csak az alapérzelmeket tudta megkülönböztetni egymástól.

– Stark? Mi történt? – nyitotta ki az ajtót Dariusz.

– Zoey! – nyögte ki nagy nehezen. – Bajban van! – Hirtelen megtántorodott, és ha Dariusz nem kapja el, összeesett volna.

– Szedd össze magad! Hol van? – Dariusz a vállánál fogva megragadta, és rázni kezdte.

Stark Zoey barátainak aggódó arcára pillantott. Megrázta a fejét. Képtelen volt gondolkodni a fejében eluralkodó rettegéstől.

– Nem tudom, nem...

– De igen! Tudnod kell! Ne gondolkodj, hagyd, hogy az ösztöneid vezessenek. Egy harcos mindig tudja, hol van az úr-

nője. Mindig.

Stark egész teste reszketett, de azért bólintott, megfordult, vett három mély lélegzetet, aztán megszólalt:

– Zoey!

Úrnője neve mintha visszhangot vert volna körülötte. Megpróbált erre koncentrálni az elméjében uralkodó káosz helyett. *Zoey Redbird, úrnőm* – ez volt az egyetlen gondolata.

És akkor a szavak mintha életre keltek volna, elkezdték húzni maguk után.

Stark futásnak eredt.

Érezte, hogy Dariusz és a többiek a nyomában vannak. Egy pillanatra látta a harcos meglepett arckifejezését, de most nem törődött semmi mással. Csak Zoey-ra gondolt, és hagyta, hogy az eskü ereje elvezesse hozzá.

Olyan érzése volt, mintha repülne. Nem tudta volna megmondani, hogyan találta meg az utat a labirintusban, de utólag emlékezett a lába alatt megcsikorduló kövekre, miközben még Dariuszt is messze maga mögött hagyva száguldott úrnője megmentésére.

De így is elkésett.

Ha Stark ötszáz évig élt volna, akkor sem felejtette volna el soha azt a látványt, ami a kis tisztásra érve fogadta. Az a jelenet örökre beleégett a lelkébe.

Kalona és Heath voltak a legtávolabb tőle. A szigetet körülvevő fal előtt álltak, amely elrejtette az itt lakókat a velenceiek kíváncsi tekintete elől.

Zoey néhány méterrel közelebb volt hozzájuk, mint Stark, de hozzá hasonlóan ő is tiszta erőből rohant feléjük. Stark látta, hogy Zoey felemeli a kezét, és elkiáltja magát:

– Szellem! Jöjj hozzám!

Kalona is felemelte mindkét karját, és két kézzel megfogta Heath arcát, mintha meg akarná csókolni.

Azután villámgyorsan elfordította Heath fejét, egyetlen mozdulattal eltörve a nyakát. Zoey hitvese azonnal meghalt.

– *Nem!* – üvöltött fel Zoey olyan kétségbeesetten, hogy Stark alig ismerte fel a hangját, és a következő pillanatban Kalonához vágta a kezében izzó szellemlabdát.

Kalona elengedte Heath testét, és szembefordult Zoey-val. Döbönt kifejezés ült ki az arcára. A szellem olyan erővel csapódott neki, hogy Kalona felemelkedett a levegőbe, átbucskázott a falon, és egy rémült kiáltás kíséretében az óceánba zuhant. Hatalmas szárnyai segítségével aztán kiemelkedett a vízből, és felszállt a hideg éjszakába.

Stark azonban ügyet sem vetett Kalonára vagy Heath-re. Zoey felé rohant, aki magatehetetlenül hevert a földön nem messze Heath holttestétől. Arccal a földre borulva feküdt, Stark ennek ellenére már azelőtt tudta a rettenetes igazságot, mielőtt odaért volna hozzá. Térdre vetette magát, és gyengéden a hátára fordította a lány testét. Zoey szeme nyitva volt, de üres tekintettel meredt maga elé.

A homlokán lévő zafírkék félholdtól eltekintve az összes tetoválása eltűnt.

Dariusz ért oda hozzájuk elsőként. Leguggolt Zoey mellé, és a pulzusa után nyúlt.

– Életben van – mondta Dariusz, aztán meglátta az arcát, és elakadt a lélegzete. – Istennőm! A tetoválásai. – Gyengéden megérintette Zoey orcáját. – Nem értem. – Zavartan rázta a fejét, aztán megakadt a szeme Heath mozdulatlan testén. – A fiú...?

– Meghalt – fejezte be Stark a mondatot, és maga is meglepődött, milyen szenttelen a hangja, miközben legszívesebben torkaszakadtából üvöltött volna a fájdalomtól.

Aphrodité és Damien ekkor ért oda hozzájuk.

– Ó, Istennőm! – mondta Aphrodité lekuporodva Zoey mel-

lé. – A tetoválásai!

– Zoey! – kiáltotta Damien.

Stark hallotta, hogy Jack és az Ikek is megérkeznek. Mindannyian zokogtak. Stark azonban szótlanul a karjába vette Zoey testét, és magához szorította. Meg kell védenem, gondolta. Meg *kell* védenem.

Aphrodité hangja volt az, amely végül áttört gyászának függönyén, és eljutott a tudatáig.

– Stark! Vissza kell vinnünk Zoey-t a palotába. Valaki biztosan van ott, aki tud rajta segíteni. Még él.

Stark Aphrodité szemébe nézett.

– A teste még lélegzik, de ez minden.

– Miről beszélsz? *Még él* – ismételte Aphrodité csökönyösen.

– Zoey látta, hogy Kalona megöli Heath-t, és megidézte a szellemet, hogy megakadályozza, de elkésett vele. Nem tudta már megmenteni. – *Mint ahogy én is elkéstem. Én sem tudtam már megmenteni*, üvöltötte Stark hangtalanul. A hangja azonban higgadt, már-már közönyös volt, ahogy folytatta. – Amikor a szellemet Kalona felé hajította, Zoey tudta, hogy elkésett, és a lelke darabokra tört. Zoey már nincs velünk. Ez a test csak egy üres hüvely.

És akkor James Stark, Zoey Redbird harcosa lehajtotta a fejét, és kitört belőle a zokogás.

EPILOGUS

Zoey

Hosszan, elégedetten felsóhajtottam. Végre egy kis nyugalom... Komolyan mondom, nem emlékeztem rá, mikor éreztem utoljára ilyen felszabadultnak és stresszmentesnek magam. Istennőm, micsoda gyönyörű napunk volt! A nap ragyogott – mindent aranszínűre festettek a napsugarak, az égbolt pedig olyan vakítóan kék volt, hogy attól féltem, megfájdul tőle a szemem. De nem fájdult meg.

Ami elég furcsa volt, hiszen az éles napfény elméletileg zavarta a szememet.

Hmm.

Na mindegy.

A mező egész egyszerűen gyönyörű volt. Emlékeztetett valamire. Megpróbáltam felidézni, hogy mire, de aztán úgy döntöttem, hogy nincs kedvem erőltetni az agyamat. Túl szép volt ez a nap ahhoz, hogy gondolkodjak. Semmi másra nem vágytam, mint hogy belélegezzem az illatos nyári levegőt, és kifújjam a sok feszültséget, amely gúzsba kötötte a testemet.

A fűszálak úgy cirógatták a lábamat, mint megannyi puha toll.

Toll?

Mi is van azokkal a tollakkal?

– Mindegy. Nem számít. – Elmosolyodtam, amikor észrevettem, hogy a szavaim láthatóvá válnak, és csillogó, lila mintákat rajzolnak a levegőbe.

Fákat láttam magam előtt hópihére emlékeztető virágokkal.

A szél lágyan simogatta az ágaikat, és ezt az édes dallamot olyan ellenállhatatlan muzsikának éreztem, hogy azonnal táncra perdültem. Ugrándozva szökelltem a mezőn, mélyen belélegezve a virágok édes illatát.

Egy pillanatra eltűnődtem, vajon hol lehetek, de aztán úgy éreztem, ez egyáltalán nem fontos. Vagy legalábbis nem annyira, mint a nyugalom, a zene és a tánc.

Aztán átvillant az agyamon a kérdés, vajon hogyan kerültem ide. Megtorpantam. Na jó, nem torpantam meg, csak kicsit lassabban táncoltam tovább.

Ekkor hallottam meg. *Hjú, plotty* Valahogy ismerősnek tűnt, ezért elindultam a hang irányába. A fák és a bokrok lombjai között ismét megpillantottam valami kéket, ám a színe ezúttal topázra vagy akvamarinra emlékeztetett. *Víz.*

Boldog sikkantással léptem ki a fák közül, és egy hihetetlenül tiszta vízű tó partján találtam magam.

Hjú, plotty!

A hang letről jött, közvetlenül a víz mellől, ezért haladtam tovább, és közben a kedvenc dalomat dúdolgattam a *Hajlakkból.*

A tóba belógott egy aprócska móló – tökéletes hely a horgászásra. És valóban! A móló végén egy srác ült, bedobta a horgot – *hjú* –, az pedig halk *plottyánással* belecsapódott a vízbe.

Különös érzés kerített hatalmába. Nem tudtam, ki az a srác, de hirtelen szörnyű pánik uralkodott el rajtam, elrontva ezt a csodálatos, gyönyörű napot. Nem! Nem akartam látni! Megráztam a fejem, és elindultam visszafelé, de véletlenül ráléptem egy ágra, és az apró reccsenésre a srác felkapta a fejét.

Azonnal lehervadt a mosoly az arcáról, amikor meglátott.

– Zoey!

A hangjáról felismertem. Heath volt az. Megrohantak az emlékek. A rám törő szomorúságtól megbicsaklott a térdem.

Heath amint meglátott, rohanni kezdett felém, és éppen odaért, hogy el tudjon kapni, mielőtt összeestem volna.

– De neked semmi keresnivalód itt! Te meghaltál! – zokogtam a mellkasára borulva.

– Zo, kicsim, ez a Túlvilág. Nem én vagyok az, aki rossz helyen van, hanem te.

Rám zúdultak az emlékek. Maga alá temetett a kétségbeesés, a sötétség és a valóság. A világ apró szilánkokra tört körülöttem, aztán minden elsötétült a szemem előtt.

Olvass bele!

P.C. Cast és Kristin Cast

Megperzselve

Az Éjszaka Háza – 7. kötet

Valami nem stimmelt.

Nem mintha nem tudtam volna, hol vagyok. Tudtam, hogy a Túlvilágon vagyok, de nem haltam meg, és hogy Heath-szel vagyok, aki viszont meghalt.

Istennőm! Olyan abszurd volt, hogy egyre természetesebbnek tűnik Heath-re úgy gondolnom, mint egy HALOTTRA.

De nem csak ez zavart. Volt itt valami más is.

Heath karjaiban feküdtem egy fa alatt. Olyanok voltunk, mint egy idős házaspár, ahogy egymáshoz bújva pihentünk a mohával lepett gyökerek között. El kellett volna engednem magam. A moha puha volt, Heath pedig nagyon is élőnek tűnt. Láttam, hallottam, éreztem – még az illatát is be tudtam szívni. Át kellett volna adnom magam a pillanatnak, és ellazulni.

Akkor miért, tűnődtem a kékszárnyú lepkék táncát figyelve, miért vagyok ilyen nyugtalan, ilyen „zilált”, ahogy nagyfi mondaná?

Nagyi...

Nagyon hiányzott. Olyan volt a hiánya, mint egy enyhe fogfájás. Néha alig éreztem, de akkor sem tűnt el teljesen, aztán visszatért, és még jobban meggyötört, mint legutóbb.

Biztosan nagyon aggódik értem. És szomorú. Rossz volt arra gondolnom, hogy nagyfi miattam szomorkodik, ezért gyorsan másfelé tereltem a gondolataimat.

Képtelen voltam tovább feküdni egy helyben. Óvatosan kibontakoztam Heath öleléséből, vigyázva, nehogy felébredjek.

Elkezdtem fel-alá járkálni.

Ez segített. Legalábbis egy ideig. Járkáltam fel és alá, fel és alá, de fél szemmel mindig Heath-t néztem közben. Annyira aranyos volt, ahogy aludt.

Bárcsak én is el tudtam volna aludni!

De nekem nem ment. Ha lepihentem, és behunytam a szemem, úgy éreztem, hogy darabokra hullok. De vajon miért? Miért éreztem úgy, hogy széthullok? Erről az jutott eszembe, amikor kiskoromban torokgyulladásom volt, és lázálomban láttam pörögni a saját testemet, amelyről apró darabok váltak le, és szálltak szanaszét.

Megborzongtam. Erre a lázálomra vajon miért volt ilyen könnyű emlékezni, amikor más dolgok annyira homályosak a fejemben?

Istennőm, halálosan fáradt vagyok, gondoltam.

Hirtelen megbotlottam egy szép, fehér kőben, amely a fűszálak között lapult, és automatikusan megkapaszkodtam a legközelebbi fa törzsében, nehogy orra essek.

Akkor láttam meg. A kezem. A karom. Valami nem stimmelt. Szóltanul meredtem a bőrömrre, és esküszöm, hogy láttam, amint hullámzik. Mint azokban az undorító horrorfilmekben, amikor valami ocsmány bogár bemászik a lány bőre alá, és utat vág magának a húsában...

– Nem! – kiáltottam, és pánikba esve dörgölni kezdtem a karomat. – Nem! Elég legyen!

– Zo, kicsim, mi a baj?

– Heath, Heath, idenézz! – Felemeltem a karomat, hogy ő is lássa. – Mint egy horrorfilmben.

Heath megnézte a karomat, aztán rám emelte a tekintetét.

– Ööö, Zo, mi olyan, mint egy horrorfilmben?

– A karom! A bőröm! Valami mozog alatta – kiáltottam.

Mosolya ellenére láttam rajta, hogy aggódik. Odanyúlt, és lassan végighúzta a kezét a karomon. Amikor a kezemhez ért, összekulcsolta az ujjainkat.

– Semmi baja a karodnak, kicsim – mondta.

– Biztos vagy benne?

– Igen, teljesen. Hé, mi a baj?

Már nyitottam a számat, hogy elmondjam neki, attól félek, darabokra hullok – és a darabjaim elrepülnek –, amikor a szemem sarkából megláttam valamit. Valami sötétet.

– Heath, nem tetszik ez nekem – mondtam, és remegő kézzel a sötét árnyakra mutattam.

A szél összeborzolta a fák leveleit, amelyek hirtelen már nem tűntek olyan sűrűnek és oltalmazónak, mint néhány pillanattal korábban. Aztán megcsapta az orromat a szag: émelyítő, rothadt szag volt, mint egy háromnapos kutyatetemé. Éreztem, hogy Heath teste megfeszül mellettem, és tudtam, hogy nem csak a képzeletem játszott velem.

Aztán az árnyak megmozdultak, és mintha szárnyzuhogást hallottam volna.

– Jaj, ne – suttoztam.

Heath megszorította a kezemet.

– Gyere. Menjünk beljebb.

Egyszerre éreztem magam dermedtnak és zsibbadtnak a réműlettől.

– Miért? A fák talán képesek megvédeni ezektől?

Heath felemelte az államát, és a szemembe nézett.

– Zo, hát nem érzed? Ez a hely, ez az erdő *jó*, maga a színtiszta jóság. Nem érzed az Istennő jelenlétét?

Könnyek gyűltek a szemembe, teljesen elhomályosítva a látásomat.

– Nem – mondtam halkán, mintha nehezemre esne a beszéd.

– Egyáltalán nem érzem az Istennőt.

Heath magához húzott, és átölelt.

– Ne aggódj, Zo. Én érzem, úgyhogy nem lesz semmi baj. Ígérem. – Azután, fél kézzel még mindig átölelve, Heath egyre beljebb hatolt velem Nüx erdejének sűrűjébe, én pedig éreztem, hogy forró könnyeim feltartóztathatatlanul csorognak lefelé hideg orcámon.